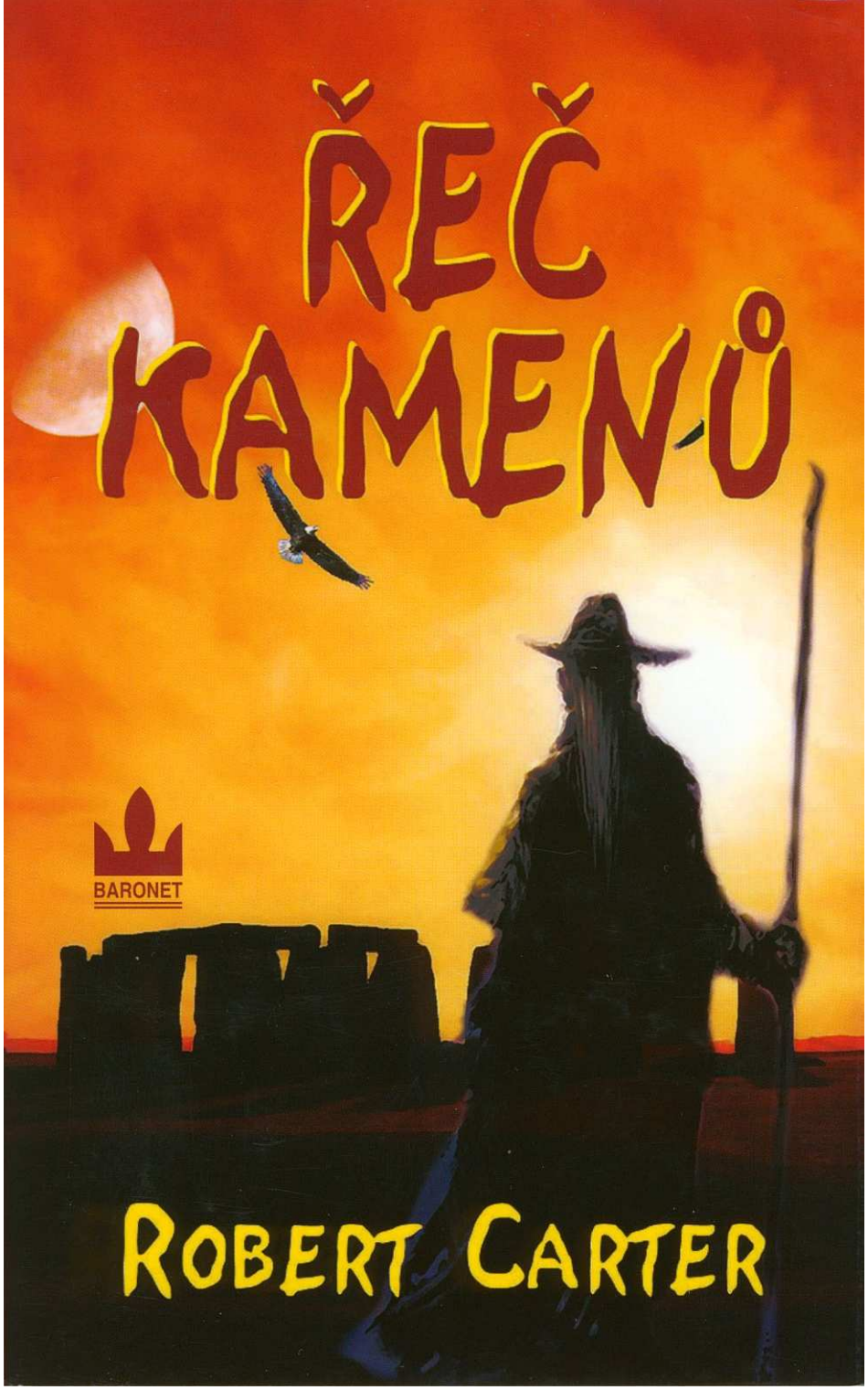
ŘEČ KAMENŮ

BARONET

ROBERT CARTER

ROBERT CARTER

ŘEČ KAMENŮ

Přeložil:
MILOŠ KOMANEC

Robert Carter: Řeč kamenů
Vydání první.
Copyright © Robert Carter 2004
Published by arrangement with Toby Eady Associates Ltd.
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a. s., Křižíkova 16, Praha 8,
www.baronet.cz
v roce 2006 jako svou 1171. publikaci.
Přeloženo z anglického originálu The Language of Stones
vydaného nakladatelstvím HarperCollins*Publishers*,
Londýn v roce 2004.
Český překlad © 2006 Miloš Komanec.
Odpovědný redaktor Josef Frais.
Přebal a vazba © 2006 Ricardo a Baronet.
Ilustrace na přebalu © 2006 Valentino Sani.
Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.
Tisk a vazba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 80-7214-947-4

BARONET
Praha 2006

Tato kniha je věnována největšímu
žijícímu Velšanovi – Terrymu Jonesovi.

PODĚKOVÁNÍ

Rád bych poděkoval každému, kdo mi pomohl s přípravami této knihy, zvláště pak Jane Johnsonové, Sarah Hodgsonové, Chrisu Bestovi, Jessice Woollardové, Tobymu Eadymu, Mary Judahové, Tomu Robinsonovi, Davidu Wingroveovi a Ianu O'Donnellovi – Sláinte.

„Nejprve jich bylo devět,
pak z devíti stalo se sedm,
a ze sedmi pět.
Nyní, stejně jistě jako běží věky,
nejsou ani tři
jen jediný je živ.“

Černá kniha Tary

KRÁLOVSTVÍ
MEČOVÉ OSTROVY
(Bellenda)
ORKEJE
DALEKÝ SEVER
STRATHSKÝ ZÁLIV
ÚSTÍ TAYE
GRAMPIS
ALBANA
SOTER
CROMARTY
LERWICK
NORK
ZÁPADNÍ HLUBINY

ÚZKÉ MOŘE
NORTHFOLK
THE GETTY
Kemmet
the Middle
Isle of Wight
ÚSTÍ TEESU
VELKÁ SEVERNÍ CESTA
SALOP
DEGEA
CORNOVA
CAMBRAY
SILUR
DESART
DUMNON
ORINOWJ
ORDOVICA
DEMET
Salt Isle
The Blessed Isle

ČÁST PRVNÍ

CHLAPEC, MUŽ

KAPITOLA PRVNÍ

DOLINA

Willand, Eldmarův syn, odtrhl pohled od Vršků a sbíhal dolů k vesnici. Slunce dnes hřálo, nebe bylo bez mráčku a tráva pod nohama měkká a rostla o překot. Když Willand probíhal okolo shluku chalup s doškovými střechami, dlouhé vlasy barvy zlaté pšenice mu volně povlávaly na slunci. Nakonec dorazil k Zelenému muži.

„Už je tu Tilwin?“ zeptal se v naději, že zde brusič nožů zahání žízeň. Ale krčmář Baldgood zavrtěl hlavou. Nebylo tu ani stopy po Tilwinovi a jeho brouskách. Will tedy vyšel ven a posadil se do trávy.

Bílé plátno jeho košile zářilo odraženými slunečními paprsky. Bylo to příjemné místo. Sedmikrásky a pampelišky vyrazily po celém zeleném palouku, jako by se chtěl odít do svých nejlepších letních šatů. Na Den kukačky bylo nádherně a slunečno každý rok. Závodí se k Línému kameni, kope se míčem a pořádají se všemožné další zábavy. A nakonec bývá vatra. Zpívají se písně, tancuje se, hrají se hry a soutěže s obuškem. A nakonec se podává dračí polévka. Letos to bude stejné jako to bývalo vždy, a příští rok právě tak a znovu a znovu, až navěky.

V Dolině říkali dnešnímu dni Den kukačky. Stavěla se májka a všichni na světě se vydali do polí a luk, aby se veselili. Ale Will věděl, že sám se bavit nebude – ne, dokud si nepromluví s Tilwinem. Pohlédl na oblé kopce, jimž říkali Vršky, a opět pocítil touhu. Byla stále silnější a dnes mu

připadala jako neviditelná šňůra, která se mu pokouší vyrvat srdce přímo z hrudi. Právě proto chtěl mluvit s Tilwinem. Musel to být Tilwin, protože ten jediný porozumí.

„Hejhola, Wille!“

Okamžitě ten hlas poznal – zarostlý kovář Leoftan. Silné copy visely vedle sebe přes levou tvář jako dva dehtované provazy. Na sobě měl přepásanou bílou plátěnou košili podobnou Willově a na hlavě červenou vlněnou čapku.

„Tatík ti už taky brzy zaplete copy, viď?“

Will pokrčil rameny. „Není to snadné, když je ti třináct až týden po prvním máji.“

Leoftan odložil plnou náruč dřevěných stanových kolíků. „To jo, budeš muset čekat ještě skoro rok, než budeš moct běžet v závodě mužů.“

Will si prsty pročísl plavé vlasy a kradmo znovu pohlédl na Vršky. „Lafíku, zajímalo tě někdy jaké je to tam nahoře?“

Kovář se narovnal a zmateně na Willa pohlédl. „Co to říkáš?“

„Jen jsem tak přemýšlel.“ Kývl hlavou směrem k Vrškům. „Jednou bych se tam chtěl dostat a zjistit, jaké to tam je. Nenapadlo tě někdy, jak by asi vypadal Dolní Norton a celá Dolina odtamtud shora?“

„Co?“

Chvíle rozpačitého mlčení se prodlužovala, ale Will si nemohl pomoci. Od doby, kdy v dálce, kde se země setkává s nebem, spatřil drobnou postavu na koni. Na jaře tam byly ovce, tisíce ovcí hnaných černými psy a někdy také lidmi. Viděl je mnohokrát, avšak kdykoli o nich s někým promluvil, dočkal se jen mlčení, a Gunwold, pasáček vepřů, se uculoval jako by řekl něco, co nemělo být vysloveno.

„Tak co, Lafíku? Nikdy ses nechtěl vypravit nahoru do Vršků?“

Z Leoftanovy tváře se vytratila veselost. „K čemu jsou tyhle řeči? Říká se, že tam vanou zlé větry.“

„To se říká? Zlé větry? A kdo to říká, Lafíku? A jak to může vědět? Chtěl bych… přál bych si…“

Právě v té chvíli přišel Baldulf. Čtrnáctiletý tělnatý a sebejistý mladík. A také tu byla Wybda Drbna a s ní dva nebo tři další. „Měl bys být opatrný v tom, co si budeš přát,

Willande,“ řekla Wybda. „Říká se, že se přání králů a bláznů většinou splní.“

Will se neohroženě ohlédl. „Nejsem ani král, ani blázen. Jen bych se tam chtěl vydat a vidět to na vlastní oči. Co je na tom zlého?“

Wybda s sebou měla své vyšívání a celou dobu na něm pracovala. Prasata na její výšivce však byla příliš buclatá a květiny jaksi přikrčené. „Copak nevíš, že tě sežerou férijci?“

„Co víte o férijcích?“

Baldulf švihl do trávy vrbovou hůlkou. „Má pravdu. Na Vršká ch nemá nikdo co pohledávat.“

Gunwold se svým obvyklým způsobem ušklíbl. „Jasně, Willande, to ví přece každý.“

Začali se rozcházet a Leoftan řekl Willovi: „Nepůjdeš se podívat na závod mužů?“

„Možná později.“

Nechal je odejít. Netušil proč, ale v jejich společnosti se cítil nějak nesvůj. Zajímalo ho, zda to má co do činění s jeho dospíváním v muže. Možná se právě proto cítil tak podivně.

„Přes Vršky vede cestička,“ uslyšel u ucha drsný hlas.

Trhl sebou a když se rozhlédl, uviděl Tilwina. „Tys mě vylekal!“

Tilwin se prohnaně zašklebil. „Svého času jsem vylekal hodně lidí, Willande. Ale to, co jsem ti řekl, je pravda. Ženou po téhle cestě stáda každé léto už pět tisíc roků a možná víc. Co ty na to?“

Tilwin toho nikdy příliš neprozradil, ačkoli věděl hodně. Nebyl ještě nijak zvlášť starý a z nějakého důvodu nenosil zapletené vlasy. Přicházel jednou za čas a nosil všelijaké nezbytné potřeby ze Středního Nortonu i odjinud. Dvakrát do roka jel s vozem odevzdat Nevidoucím desátek, daň, kterou měla vesnice povinnost platit. Tilwin dokázal nabrousit každou čepel jako nikdo jiný a byl jediným člověkem, jehož Will znal, který se dostal mimo Dolinu.

„Kdo jsou ti lidé, kteří vodí stáda tou cestou?“

„Pastevci. Procházejí tudy kvůli prstenu.“

„Jakému prstenu?“ Willovy oči sklouzly k vyleštěnému smaragdu na Tilwinově prstu, ale brusič nožů se zasmál.“

„Ach, ne takovémuhle prstenu! Ty nevíš, že v dávných dobách žili na zemi obři? Někde mezi těmito Vršky leží Prsten obrů. Kruh stojících kamenů. Je to místo plné kouzel.“

Willovi přeběhl mráz po zádech. Cítil, jak v něm opět roste napětí. Třeba byl právě Prsten obrů tím, co ho k sobě volalo.

„Kouzel… řekl jsi?“

„Kouzel země. Nedaleko Prstenu obrů stojí Liarix Finglas, zvaný Královský kámen. Každý pastevec, který touhle cestou za padesát pokolení prošel, si kousek Královského kamene odsekl. Nyní je křivý jako palec obra.“

„Opravdu?“

„Můžeš mi věřit, že to tak je.“

„Proč to ti pastevci dělají?“

„Na památku, pro štěstí; proč asi myslíš?“

Will nevěděl, co si má myslet. Tohle povídání mu zažehlo v mysli plamen. „Přineseš mi kousek toho kamene, až tam příště půjdeš, viď?“

„Ach, tak ty bys teď chtěl kousek Královského kamene, co?“ Tilwin někdy mluvil zvláštně a stejně zvláštně dokázal hledět na člověka, který s ním mluvil. „Ale já si myslím, že ty máš dost štěstí sám o sobě, Willande. Řekněme, že prozatím máš štěstí dost.“

Podivný pocit znovu zesílil a sevřel Willovi srdce. Očima přeběhl po Vršcích, hledal nějaké znamení, ale neviděl nic. A když se znovu obrátil, Tilwin byl ten tam. Chvíli se zdálo, jako by tu brusič nožů vlastně ani nikdy nebyl.

* * *

Will bloumal dál a zastavil se pod malovaným vývěsním štítem krčmy Zelený muž. Byl na něm vyveden veselý obličej – jaký mívají férijci – zelený jako list a porostlý břečťanem. Štít byl na dnešní Den kukačky ozdoben bělostnými květy hlohu.

Uvnitř hrál na housle Cuthwal, ale po Eldmarovi, jeho otci, nebylo ani stopy. Will se tedy vydal dál. Chvíli poseděl na trávníku a pozoroval lidi přicházející zdola po cestě Dolinou. Poté přišel čas závodu chlapců a nastal povyk, když po trávě okolo proběhl půltucet hochů, závodících kdo se dříve dotkne Líného kamene.

Ale Will nestál o to někoho povzbuzovat. Leoftan se zmínil o zlých větrech, a právě ty zrovna zavanuly, nebo aspoň chladné. A nejen přes Vršky. Ocelově šedá oblaka se začala převalovat a temně hromadit na západě. Zpočátku se nezdálo, že by si toho někdo z vesničanů všímal, avšak když se slunce skrylo, dva či tři z nich obrátili zraky k obloze. Brzy poté začaly praporky a látková výzdoba třepotat ve větru, koruny urostlých buků v Prasečím lese se ohnuly a zasténaly. Lidé pocítili jakoby náhlé zamrazení. Znenadání to vypadalo na déšť.

Hudba umlkla a vesničané se společně pustili do sklízení stánků a stolů. Mručeli si přitom pro sebe, že tohle je neslýchané. Nikdo si nepamatoval, že by tanec okolo májky skropila voda, to bylo něco zhola nepředstavitelného. Will pomáhal také a právě když končili, ozval se výkřik. Otočil se a uviděl starého Frithwolda, jak se blíží po cestě a v běhu mává pěstmi.

„Jack Bludička!“ zasupěl, když dorazil k Zelenému muži. „Ať mě srazí májová smrt, jestli vám lžu! Jack Bludička je dole v aleji!“

„Sedni si, Frithe, a urovnej si to v hlavě,“ řekla chladně Bregowina, krčmářova žena. „Tady v okolí přece žádní čarodějníci nejsou.“

„Zmlkni, hrom do tebe! Říkám vám, že v aleji za Krvavou loukou je Jack Bludička!“

Zpoza sudů vykoukl Baldgood. „To jsi asi popil příliš jabčáku, Frithe.“

„Neeee! Byl to Jack Bludička, jako že žiju a dýchám!“

Uklidnili ho a pokračovali ve sklízení, dokud nebyly každičké dveře nasazeny zpátky v pantech a všechno pevně uzavřeno. Nebylo pochyb, že Frithwold věří tomu, co říká; byl šedý v obličeji a rozrušený, jak ho Will nikdy předtím neviděl. Doliňané v hloučcích mezi sebou nezřetelně brblali – kosy v rukou – a vystrašeně pohlíželi na cestu. Will se obrátil k Baldgoodovi a zeptal se: „Kdo je to Jack Bludička?“

„Na toho se nepamatuješ,“ pravil ustaraně Baldgood.

„Pověz mi o něm!“

„Je to takový host, který sem, do našeho kraje, čas od času přijde. A není tak úplně vítaný. Když tu byl naposledy, byl jsi ještě úplně malý, nebo jsi dokonce ještě vůbec nebyl na světě.“

Cuthwal se naklonil blíže k nim. „Nikdo z nás nemá rád takové, jako je on. Nikdy jsme je rádi neměli.“

Will se podíval na cestu a nespatřil nic neobvyklého. „A proč ne?“

„Protože je to *černokněžník* a nepřináší nic dobrého.“

„Neboj se, Wille,“ řekl Baldgood. „Provází ho křik a nářek. Naši silní hoši ho však zaženou! Teď uděláš nejlíp, když půjdeš domů.“

Will přehlédl krajinu. Nebe bylo plné inkoustově temných mraků. Byla tma, skoro jako v noci. A pak začaly bubnovat kapky deště. Májka se se svými pentlemi kymácela a vypadala opuštěně. Přihnal se divoký vichr a pokoušel se strhat to, co zbylo ze slavnostní výzdoby. Bregowina, klidná jako vždy, zapálila svíce a její synové zatarasili dveře. Zrovna ve chvíli, kdy s tím skončili, zabušil na dveře Gifold Jednozub se svými dvěma syny a chtěli vpustit dovnitř. Podle toho, jak drželi vidle, bylo zřejmé, že očekávali potíže, ale nikdo jim neřekl jakého druhu.

„Jak Jack Bludička vypadá?“ zeptal se Will, avšak nikdo mu neodpověděl.

Založil si ruce na prsou. V krbu nehořel oheň a jediné světlo v místnosti představovaly dvě svíce, hořící mihotavými čoudícími plaménky. Jejich záře nedosahovala nijak daleko. „Nikdy jsem neviděl černokněžníka. Je to totéž jako čarodějník?“

„Nikdo z nich netuší, jak Jack Bludička vlastně vypadá, Wille.“

Otočil se za hlasem, který vycházel ze zadní části místnosti. U rohového stolu, ukrytého ve stínech, seděl Tilwin. Našel si místo, kde si ho nikdo nevšiml. Jeho klobouk ležel na stole před ním a brusič zkoušel palcem ostří dlouhého nože s úzkou čepelí. Řekl: „Jediným člověkem v Dolním Nortonu, který se kdy postavil Jacku Bludičkovi tváří v tvář, byl Evergern Hrnčíř, a ten už je deset let mrtev.“

„Co se schováváš tam vzadu?“ zeptal se Gifold, jako by mluvil s duchem.

„Hledím si svého, Gife. Stejně jako byste to měli dělat vy.“ Tilwin se naklonil dopředu a pohlédl i na ostatní. „Vklouzl jsem sem, zatímco jste všichni pobíhali po cestě jako bezhlavá

kuřata. Mohl jsem sem napochodovat s celou armádou a všimli byste si toho asi tak stejně.“

„Ty jsi mi ale podivný zákazník, jen co je pravda,“ řekl Baldgood.

„To mohu být, ale něco vám o tom vašem Jacku Bludičkovi povím – v této části Doliny ho nazýváte takhle a říkáte o něm, že je černokněžník. Níže v Dolině mu říkají ‚Merlyn‘ nebo taky ‚pan Merlyn‘, abych vás nemýlil, ale ani to není jeho pravé jméno. Dole u Velkého Nortonu o něm mluví jako o ‚Erilarovi‘ a tvrdí se, že je to čaroděj. V Bruernu mu přisoudili jméno ‚Finnygus‘, vodí k němu své koně a ti mají prospěch z jeho léčebného umění. Nikdo z nich však neví, co je doopravdy zač, protože Jack září nejtajuplnějším ze všech světel, jaká jsem kdy viděl.“ Tilwin se naklonil ještě víc dopředu, až se mu v modrých očích odrazilo světlo svící. „On tenhle náš přítel Jack podemílá břehy. Břehy mocné jaké má Strathský záliv. A příliš si nepotrpí na pošetilce. Takže pokud má na tomto místě něco k vyřízení, rozhodně bych se mu nestavěl do cesty, být vámi.“

Bylo ticho. Will, stejně jako ostatní, poslouchal a ani nedutal. Tomu, co Tilwin vyprávěl, moc nerozuměl, ale z naléhavosti a zanícení Tilwinových slov se mu zježily vlasy na hlavě.

„Dost už takových řečí!“ zahuhlal Baldgood zpoza svého pultu. „Willande! Mám dojem, že jsem ti řekl, abys šel domů.“

Will se vydal ke dveřím, ale po tom všem, co Tilwin řekl, se mu zdála cesta domů v černočerné tmě pořádně dlouhá. Ve skutečnosti to byla asi šestina míle, jen pár set kroků, ale stále ještě hustě pršelo. Vystrčil hlavu ven. Po cestě se valila voda. Tam, kde byla ještě před chvílí suchá prašná cesta, tekl nyní potok. Vyrazil do noci a běžel, dokud světla z krčmy nezmizela. Bolestivě se řízl do paty o ostrý kamínek, téměř upadl. Poté si raději zvolil cestu travou okolo cesty. Košili měl úplně promočenou. Dveře každého stavení byly zavřené a okenice pevně přibouchnuté.

To by snad jako uvítání léta stačilo, pomyslel si, když v trávě pod nohama ucítil praskat větévky. Natažené ruce se dotkly do hloubky rozpraskané kůry Starého dubu. Zastavil se a naslouchal. Listy nad hlavou v přívalu deště rachotily, ale něco

na tom zvuku se Willovi zdálo podivné. Jako by si strom mluvil sám pro sebe.

Otřel si vodu z očí a zahleděl se na místo, kde pode dveřmi unikal mdlý proužek žlutavého světla. Domov. Vydal se tím směrem a jeho prsty zakrátko ucítily důvěrně známou petlici. Když vstoupil, světlo se v průvanu zatřepotalo a opět se uklidnilo. Uviděl Breonu a Eldmara, své rodiče, jak společně stojí před vyhaslým krbem, a před nimi seděl cizinec.

Postava byla zahalená v šedohnědém plášti s kápí, která stínila obličej. Srdce ve Willově hrudi bušilo jako zběsilé. Právě se chystal promluvit, když mu otec stroze přikázal: „Jdi spát nahoru, Willande!“

„Ale, tati…“

„Wille! Udělej co ti říkám!“

Nikdy dřív na něj Eldmar takhle neštěkl. Pohlédl do všech tváří, nyní byl opravdu vystrašený. Chtěl jít k matce, ale s otcem se nedalo dohadovat. Will tedy poslechl. Když stoupal po žebříku, cítil, že má trochu roztřesená kolena. Skočil přímo do svého podkrovního hnízda. Ležel na pytli se slámou, který mu sloužil jako lůžko. Pod střechou bylo teplo a vonělo to tu kouřem.

Zatímco pro uklidnění hledal pevný dřevěný cep, mokré vlasy se mu lepily na čelo a vlhká košile na záda. Nejtišeji jak dovedl se přikradl k okraji podkroví, odkud bylo dobře vidět a slyšet. Říkal si, že pokud bude třeba, odtáhne zástěnu, skočí dolů a pustí se do cizince.

Pokud však tohle byl Jack Bludička, rozhodně nevypadal jako ten čarodějník, o němž mluvili muži nahoře v krčmě. Na kolenou mu ležela hůl bezmála dva sáhy dlouhá, vyřezaná z nádherně se lesknoucího druhu dřeva. Cizincův obličej byl bledý a ustaraný, měl dlouhý nos a ještě delší vousy, kdysi možná barvy obilí či mědi, ale nyní vybledlé do odstínů šedé. Kolem sebe měl ovinutý cestovní plášť sešitý z útržků různých látek, v mihotavém světle lojových svíček se zdál skoro bez barvy. Pod kapucí měl čapku, ale pod lemem přepásaného roucha měl nohy bez kalhot a bosé. Okolo krku mu viselo mnoho různých provázků a šňůrek. Mezi všemožnými amulety a přívěsky, které mu na hrudi chřestily, visela ptačí lebka.

„Říká se, že ten kdo naslouchá kde nemá, často slyší věci, které ani slyšet nechce," pravil cizinec. Jeho hlas byl tichý a přesto mu bylo dobře rozumět. Znělo v něm cosi podivného, co Willovi připomnělo vzdálené kraje.

„Proč nás nemůžete nechat na pokoji?" zašeptala Willova matka.

„Protože slib byl vyřčen. Dobře víte, proč tu jsem. Musím ho mít."

V té chvíli Will pocítil, jako by ho sevřela ledová pěst. Jeho svět byl náhle otřesen a odmítal se vrátit do původního stavu. Slyšel, jak jeho otec říká: „Ale ty sliby byly proneseny před třinácti lety!"

„Jaký význam má běh času na to, zda byl slib učiněn?"

„Zamilovali jsme si ho, jak jsi říkal."

„Slib platí navěky. Nepamatujete se už, jak se věci měly, když jste ho učinili? Ty a tvá hodná žena jste byli bezdětní, byly vám odepřeny radosti přisouzené rodičům. Jak moc jste tehdy toužili po vlastním chlapečkovi! A pak, jedné noci tři dny po Dni kukačky, jsem k vám přišel s třídenním nemluvnětem a vaše trápení tím skončilo."

„Nemůžeš si ho vzít zpátky!" vykřikla Willova matka.

Náhle cizinec jako by vyrostl. Willovi rodiče o krok ustoupili a chlapec sevřel cep ještě pevněji. „Už to není chlapeček. Chtěli jste dítě a já vám ho přinesl. Ale nyní je z toho dítěte muž – muž – a já si tohoto syna beltainu musím odvést, jak jsme se smluvili. Tvrdil jsem, že pro něj budu mít úkol, a také ho mám."

Na chvíli se mezi nimi rozlila temná zátoka mlčení, načež cizinec cosi velice tiše pronesl, Eldmar s Breonou sklopili hlavy a nic dalšího už neříkali.

Nahoře v podkroví byl Will ochromený až do morku kostí. Začal se třást. Nedokázal říci, zda to bylo z šoku, strachu nebo působení zlých kouzel. Když se cizinec postavil, sevřel Will znovu svůj cep. Když se však podíval, neměl v ruce nic než dřevěnou lžíci. Po cepu nebylo nikde ani památky.

„Zavolejte chlapce dolů," navrhl cizinec. „Povězte mu, že se mě nemusí bát."

Eldmar zavolal a Will slezl po žebříku dolů, jako by jeho nohy a ruce měly svoji vlastní vůli. Cítil na ramenou otcovy

klidné ruce, ale jeho tvář prozrazovala pouze zármutek. „Odpusť mi, pokud můžeš, Willande…," řekl tiše. „Měl jsem mít tu odvahu a říct ti to dřív."

„Říct mi co?" zeptal se Will a zamrkal. „Já s ním nepůjdu. Je to čarodějník a já s ním nikam nepůjdu!"

„Musíš jít, synu." Eldmarův obličej zůstal zachmuřený. „Před třinácti lety jsme dali své slovo. Přísahali jsme, že neprozradíme, jak ses k nám dostal. Přísahali jsme, protože jsme tolik chtěli vlastního chlapečka. Každý rok se ostatním rodili synové, ale nám nikdy. Vypadalo to, že jsi naším požehnáním."

Will se zhluboka nadechl. „Měli… měli jste mi to říct."

„Přísahali jsme, že to nikomu neprozradíme," bědovala Breona. „Přesto jsme ti to říct chtěli, Wille. Nejdřív jsi byl příliš malý. Potom jsme si tě tolik oblíbili, že jsme stále nevěděli, kdy ti to prozradit, abychom tím nezničili náš šťastný domov. Zlomilo by nám to srdce, chápeš?"

Eldmar sklonil hlavu a Breona k němu vztáhla ruku. V očích měla slzy. „Řekni že nám odpouštíš, co jsme udělali, Willande!"

Will si otřel vlastní slzy. „Není nic, co bych vám měl odpouštět. Jste ti nejlepší rodiče, jaké si chlapec může přát."

„Prosím!" obrátila se Breona k cizinci. „Nemůžeš nám dát trochu víc času? Ať tu s námi zůstane ještě jeden den, slituj se nad námi!"

„To by nebylo slitování," řekl cizinec. „Tím jsem si docela jistý, protože Willand je Dítětem osudu, jedním z těch, jejichž jméno je zapsáno v Černé knize."

Nato Breoniny oči vzplanuly. Byla by se vrhla na cizince, kdyby ji Eldmar nechytil do náruče. „Je to můj Willand a nikdo jiný!"

Will zjistil, že se nedokáže ani pohnout. Cizinec natáhl ruku, aby se muže a ženy dotkl, promluvil a udělal znamení nad jejich hlavami. „Nic si nevyčítejte!" nakázal jim. „Není to vaše vina. Udělali jste jen to, oč jste byli žádáni."

Eldmar sklopil oči a ruce jeho ženy klesly podél boků. Poté Breona zatřásla hlavou, jako kdyby se právě probudila. Objala Willa a její oči byly plné něhy. „Musíš si převléknout košili,

synu. Přinesu tvoji nejlepší kazajku a zabalím ti na cestu nějaké koláče.“

Avšak Will vystrašeně ustoupil. „Cos jim to provedl?“ vykřikl.

„Neboj se, Willande! Nepamatují se na svoje dřívější obavy. Jsou klidnější.“

„Tys je očaroval!“

„Použil jsem na ně zaklínadlo. Na tom není nic škodlivého.“

Will se pokusil vrhnout na návštěvníka, ale Eldmar ho zachytil silnýma rukama. „Uklidni se, Willande! Dal jsem slib, ale jsi to ty, kdo ho bude muset splnit. Tak to někdy mezi otci a syny bývá.“

Breona ho znovu políbila a odešla do truhlice pro oděvy. Odtud také vyňala dárek na rozloučenou, ozdobu z leštěného zeleného kamene velikosti palce. Měla podobu vyskakujícího lososa s vyrytým symbolem a nějakými slovy. Přečíst je bylo nad Willovu prostou dovednost. Symbol tvořily tři trojúhelníky v sobě. Význam toho všeho – pokud to vůbec nějaký význam mělo – byl nejasný.

„Tohle jsme našli v přikrývce, když tě k nám přinesl,“ řekla Breona. „A je správné, aby sis to teď vzal s sebou. Nos to jako talisman, protože je v tom skrytá mateřská láska. A kéž se k nám jednoho dne opět vrátíš, stejně jako se vracívá losos.“

Když se na něj usmála, její oči se leskly a Will se jí vrhl kolem krku. „Navždy budeš mou matkou. Navždy!“

Eldmar řekl: „Nemám co bych ti dal, ale ještě než odejdeš, udělám jednu věc. Sedni si.“

Will usadil na trojnohou stoličku a Eldmar se chopil jeho vlasů. Velkými hrubými prsty je pečlivě rozdělil do pramenů, splétal je a utahoval, a znovu splétal. Pracoval zručně, dokud dva copy nebyly hotové.

„Tak,“ řekl otec, když se Will postavil. „Nyní jsi muž.“

KAPITOLA DRUHÁ

DO KRÁLOVSTVÍ

Stoupali v přívalech deště vzhůru k Vrškům a Will si říkal, že se mu bláznovo přání nakonec přece jen vyplnilo. Netušil jak ani proč, jedna jeho noha míjela druhou, ale za chvíli ucítil, že se vyšlapaná pěšina vytrácí a začíná vysoká tráva. Cizinec vedl Willa stále dál lesy Nethershawu. Zemi všude okolo pokrývaly tisíce modrých zvonků, ale snesla se oslepující temnota, takže neviděl nic. Vzduch ožil temně zelenými vůněmi, avšak kromě zvuku deště naplňovalo noc ticho. Všechna stvoření, ať už měla peří či srst, se skryla hlouběji do svých děr a doupat a nic nenarušovalo panující klid.

Zdálo se mu, jako by tohle putování absolvoval někdo jiný. Když se Willovi jeho nové copy – symboly mužnosti – houpaly u mokré tváře, připadaly mu podivně cizí. Dotkl se jich rukou a znovu začal přemýšlet o svých rodičích. To mu vehnalo slzy do očí. V téměř neproniknutelné tmě klopýtl a cizinec řekl: „Našlapuj opatrně, Willande! Dnes musíme urazit ještě velký kus cesty.“

Neustálým stoupáním se dostali do otevřené krajiny. Bylo zvláštní, jak zdánlivě pomalu tu kapky deště dopadaly a jakou podivnou ozvěnu ten zvuk vyvolával. Louka pod nohama byla jemná a měkká, jako by kráčeli po ovčím rounu. Will se nikdy dříve nedostal tak vysoko, nezažil ani tak dlouhý a rychlý pochod v temnotách. Cizinec se o svou hůl neopíral, jak to starci dělávají, pouze ji držel. Vykračoval svýma dlouhýma

nohama, až to vypadalo, že vidí noční svět okolo jasně jako kočka.

Willovou hlavou vířily stovky otázek týkajících se cizince. Třeba je to kouzelník, pomyslel si s hrůzou. Je jasné, že mě má ve své moci, a zaklel moje…

Myšlenky se odvrátily od Breony a Eldmara. Strachem se mu svíral žaludek a pod tím vším se skrývala temná a děsivá otázka – pokud Eldmar a Breona nejsou mými pravými rodiči, kdo jimi vlastně je?

Řekl si, že teď je jistě začarovaný, protože co jiného by jeho nohy nutilo cizince následovat?

Will se pokusil vzepřít, ale nemohl. Kdesi v hlavě se mu převalovaly nejasné obavy.

„Copak se děje?“ otočil se k němu cizinec.

Chtěl mu položit onu děsivou otázku, avšak namísto toho vykoktal: „Jde… jdeme k Prstenu obrů?“

Cizinec se k němu v temnotě přiblížil. „Co víš o Prstenu obrů?“

„Ni… nic.“

„Tak proč se ho bojíš? Přitahuje tě snad jeho síla? Pověz!“ Cizinec sevřel Willovu paži. „Co víš o Prstenu?“

„Jen že je u něj kámen, o kterém pastevci říkají, že přináší štěstí.“

Cizincův hlas nabyl přívětivějšího tónu a znenadání se rozesmál. „Promiň mi, jestli jsem tě vystrašil, Willande! Nejdeme k Prstenu obrů. A na tom místě se lidé rituálně nevraždili ani nestínali, ani tam nebyli pohřbíváni zaživa, jak ti to určitě vtloukali do hlavy.“

Po této podivné odpovědi se Willovo srdce rozbušilo, ale něco z jeho strachu se již začalo přeměňovat v zarputilost. Pokračovali dál. Vystoupali na mírný kopec a přes jeho vrchol zamířili do kraje táhnoucího se k západu. Zanedlouho minuli spící vesničku, kterou mohl být jedině Zadní Norton. O tomto legendami opředeném místě se mezi Doliňany mluvilo jen málokdy. Kdesi v dálce zaštěkal pes, hrdelní ozvěnou nesený zvuk byl plný dychtivosti.

Nakonec se Will celý vystrašený zastavil. Zaclonil si oči před deštěm a pohlédl zpátky na cestu, po níž přišli. Dostali se k

další pěšině, tentokrát vedoucí po rovině, která směřovala přes Vršky.

Cizinec se otočil. „Co se stalo tentokrát?“

„Já se… bojím.“

Will ucouvl, když cizinec natáhl ruku a dotkl se jeho ramene. Avšak slova, která tentokrát pronesl, byla dostatečně jasná. „Nebudu tvrdit, že se není čeho bát. Dnes je ta nejnebezpečnější noc tvého krátkého života. Ale já udělám všechno co bude v mé moci, abych tě ochránil.“

Will vyhrkl, jako by se v jeho nitru cosi zlomilo. „Když jsi tedy tak chytrý, proč prostě nezakouzlíš a nepřeneseš nás na to místo, kam máme jít, ať už je to kdekoli?“

Cizinec se zarazil a dlouhou chvíli si ho měřil pohledem. Potom řekl: „Protože magie se musí používat velice střídmě. A nikdy bez toho, aniž bychom zhodnotili, co tím můžeme získat a co ztratit. O kouzla vždy uctivě žádáme, nikdy je nepřivoláváme a není radno s nimi zacházet neopatrně. Musíme o ně otevřeně a upřímně prosit. Poslouchej, Willande! Ze všech sil se snažím dopravit tě na bezpečné místo. Pokud se však rozhodneš vzpírat, možná ho vůbec nedosáhneme. A čím víc budeš vzdorovat, tím bude nebezpečí větší.“

Cizinec náhle vypadal ještě starší než starý, jako člověk uvyklý vznešeným promluvám, sdělování důležitých věcí důležitým osobám. Nikoli jako člověk, zvyklý hašteřit se s vyděšenými hochy o to, zda ho budou následovat při nočním putování. Will zachmuřeně hleděl do země. „A nejsou tam… nejsou tam nahoře obři?“

Ozval se tlumený smích. „Obři? Kdo ti mohl tenhle nápad nasadit do hlavy? Ach, nech mě hádat! Byl to Tilwin, ten zcestovalý chlapík.“

Will zíral s ústy dokořán. „Ty znáš Tilwina!“

„Znám moc a moc lidí. Tilwin říkal, že mě zná?“

Nebyla to jen otázka a Will na ni neodpověděl. Zatnul zuby, neboť stále bojoval s nutkáním, pohánějícím jeho nohy vpřed. „Ještě jsi mi neřekl, kam vlastně jdeme.“

„Čím méně o tom budeš vědět, tím lépe. Aspoň do doby, než budeme o pořádný kus cesty blíž.“

„Je to daleko?“

„Ještě dnes v noci dvanáct mil, devět bráno letem havrana, a dorazíme do útočiště.“ Hlas zvážněl. „Nedělej si starosti, Willande. Přijde den, kdy se už nebudeš obávat obrů, ale budeme se muset snažit ze všech sil, aby bylo jisté, že se ho dožiješ.“

Cizincův hlas byl jasný jako blesk – vzrušující, uklidňující a děsící zároveň. Ach ano, jistě je to mocný kouzelník, pomyslel si Will. Kdo jiný než mocný kouzelník by takhle mluvil? Ale tolik mil! To byla příliš dlouhá cesta. Pouhé tři míle by v údolí znamenaly putování z Dolního Nortonu přes Pastviny až do Zábučí a zase zpátky. Urazit čtyřikrát tolik během jediného pochodu se zdálo nepředstavitelné.

Ale já nikam nepůjdu! Vyzkouším jeho kouzla dlouho předtím, než se dostaneme tak daleko, řekl si umíněně. Počkám si, až bude zabraný do svých vznešených myšlenek, a pak se budu pořád víc a víc loudat a vzdalovat. A pak uteču. Nikdy mě nenajde, protože nepůjdu přímo domů. Ne! Počkám až se začne rozednívat, poběžím dolů do Zabučí a schovám se v Ingulfově dubu. Tam mě nikdy neobjeví.

Avšak cizinec ho pevně popadl za límec a vlekl ho kupředu. „Drž se prosím u mě! Copak jsem ti už dostatečně nevylíčil, jaké na nás číhá nebezpečí?“

Will se pokusil vytrhnout ze sevření. „Pokoušíš se mě očarovat svými kouzelnickými slovíčky.“

„Aha, takže jsem kouzelník?“

„Použil jsi na mě kouzlo. Cítím, jak mi hýbe nohama!“

„Co ty vůbec víš o magii? Vždyť ve vaší vesnici není ani ta vědma.“

„Vím, že kouzelníci jsou zlí!“

Cizinec chvíli neodpovídal, pak si povzdechl a jeho dech vytvořil v chladném vzduchu obláček. „Nevyprávěj mi o zlu, protože ani nevíš, co to je. Nepochybuj o tom, že tvůj život i život deseti tisíc dalších lidí může záviset na tvé poslušnosti dnes v noci. A teď už se snaž jít, nebo se o to budu muset postarat já.“

Will z toho všeho odmítl věřit byť jen jedinému slovu. Nezbývalo mu ovšem nic jiného, než kráčet šerem dál a čekat na příležitost. Za nějakou dobu Will řekl: „Ve vesnici o tobě říkají, že jsi čarodějník a jmenuješ se Jack Bludička.“

„Jack je jméno jako každé jiné. Šlechtici dlouho používali slovo ‚černokněžník' pro takové poutníky, jako jsem já. Lidé v Dolním Nortonu však nepoznají rozdíl mezi černokněžníkem a obyčejnou sekerou."

Nebylo to nic platné. „Ale to není tvé opravdové jméno…"

„Mám i pravé jméno, ale to se nikdo nesmí dozvědět."

„Proč ne?"

Cizinec působivě povytáhl obočí. „Protože kdyby se doneslo k mému nepříteli, uvrhlo by mě to do jeho moci."

„Máš hodně nepřátel?"

„Jen jediného."

To se Willovi zdálo jako velice obezřetná odpověď. „Jak se jmenuje?"

„Jednou používá jméno ‚Clinsor', jindy zase ‚Maskull'. To však nejsou jeho pravá jména o nic víc, než když mě nazývají Gwydion."

Will se toho chopil. „Takhle ti mám říkat?"

Kouzelník se zasmál. „Jsi mazaný! Dovol mi uklidnit tvou zvědavost. Byl jsem znám pod mnoha jmény – Erilar, Finegas, Tanabure, Merlyn, Laeloken, Bresil, Tiernnadrui – ale měl bys mi říkat tak, jak mě nazývají současní panovníci této říše. Říkej mi tedy Mistr Gwydion."

„Mistr Gwydion," opakoval si spokojeně Will. Okázale pronesl: „Kouzelník Gwydion."

„Takhle nežertuj!" Žádost byla pronesena potichu, ovšem Will v ní vycítil i vážné varování."

„Proč ne? Používáš kouzla. To nepopřeš. Takže jsi kouzelník."

Gwydion přiblížil svou tvář těsně k Willově. „Zkus si zapamatovat tato slova, jsou důležitá. Všechna mají svůj přesný význam. Já kouzla *nepoužívám*, Willande. Kouzla se nikdy nepoužívají. To není žádné vystoupení na jarmarku, je to něco, co pojí svět dohromady. Nikdy mě nesmíš nazývat ‚černokněžníkem', ‚kouzelníkem' či ‚mágem' – tato slova snadno dojdou nepochopení, zvláště mezi lidmi, kteří nejsou vzdělaní. A způsobují potíže."

Will klopýtl a téměř upadl, když mu noha zapadla do králičí nory. „Přál bych si, aby tenhle déšť přestal. Nevidím na krok."

Gwydion zabručel: „Přání! Každý kousek čarovné moci, který dnes v noci vynakládám, musím pečlivě skrývat, přesto bychom snad mohli chvíli putovat s pomocí čarosvětla, aniž bychom nějak zvyšovali naděje na naše odhalení.“

Kouzelník zamumlal neslyšená slova. Poté chytil Willandovu hlavu do dlaní a palci mu vytřel vodu z očí. Najednou Will pocítil mírnou závrať a zdálo se mu, jako by z mokré trávy okolo vyzařovalo slabé světlo, jako mlha zachycená v pavoučí síti, jako krajina posypaná zeleným svitem měsíce. Potom si uvědomil, že nemá otevřené oči. Údivem zalapal po dechu stále ještě zcela vystrašený tím, co se mu přihodilo.

„Je to jenom sen?“ zeptal se, když déšť začal polevovat. Trvalo ještě pár chvil a ustal nadobro. Ale ne jako obvykle. Kapky zůstaly viset ve vzduchu, jako kdyby zapomněly dopadnout. Cítil jak mu narážejí do tváře, když skrze ně procházel, jako nějaká začarovaná rosa. Znenadání začaly kapky znovu padat, ovšem velice pomalu.

Vysoko nad nimi se začaly trhat mraky a odhalily záplavu jasných zelenavých hvězd. Will zaslechl uklidňující houkání sovy pálené. Přilétala neuvěřitelně pomalu, jako by plavala deštěm nasyceným vzduchem, tichá, veliká a bílá. V dráze svého letu tříštila a rozstřikovala dešťové kapky. Minula ho v takové blízkosti, že kdyby natáhl ruku, mohl se jí dotknout. Než zmizela z dohledu, mohl si prohlédnout každičkou maličkost na jednotlivých pírkách jejích nádherných křídel. Ten pohled ho ohromil. Pak náhle opět putovali, ale bylo to jako by vyšli z oblasti čarovného deště a vstoupili do snu, neboť nyní byla země pod jejich nohama kamenitá, rozbitá a suchá jako prach. Konec kouzelníkovy hole vyklepával do té zvláštní pěšiny rytmické *ťuk-ťuk-ťuk.* Will ten zvuk následoval matně zářící krajinou a v hlavě mu klokotaly a šuměly myšlenky. Byl znovu očarován, to věděl s jistotou. Nebyl to snad další přesvědčivý důvod, proč tomuto nebezpečnému člověku nedůvěřovat?

A přesto – co když měl pravdu s oním větším nebezpečím?

„Kdo je to beltain?“ zeptal se nakonec Will. „Co jsi tím myslel, když jsi řekl ‚syn beltainu‘? Je beltain mým skutečným otcem?“

Gwydion se usmál, očividně pobaven tímto dotazem. Nízko na východě se objevil velký narudlý srpek měsíce. „Tolik se toho ještě musíš naučit! Beltain není žádná osoba, jmenuje se tak den mezi jarní rovnodenností a letním slunovratem. U vás v Dolině nazýváte beltain Dnem kukačky a jinde mu zase říkají První máj. Je to zvláštní den, den kdy ses narodil.“

„Kdo jsou moji praví rodiče?“ Will to řekl téměř bez přemýšlení, najednou to bylo venku, jako když vytrhnete bolestivě zabodnutý trn. „Pověz mi to, prosím!“

„Nemohu ti to říct, Willande.“

„Ale musíš!“

„Nemohu, protože to nevím.“

„To ti nevěřím!“

„V tomhle bych ti nelhal.“

Will to nechtěl nechat být. „Kde jsi mě tedy našel? Řekni mi aspoň to.“

Vypadalo to, že Gwydion vůbec neodpoví, ale pak řekl: „Když jsem tě nalezl, byl jsi jen jeden či dva dny starý.“

„Ale *kde* jsi mě našel? Byl u toho někdo?“

Cizinec se zastavil. „Nikdo u toho nebyl, Willande. Nechali tě napospas, měl jsi zemřít.“

Byl šokován, jako by mu srdce polili ledovou vodou. Nechal kouzelníka otočit se a odkráčet, zatímco jeho mysl otupěle bloumala. Kdo by nechal zemřít malé dítě? Jaký to asi mohlo mít smysl? Co je se mnou v nepořádku?

Cizinec se vrátil, učinil nad Willovým čelem znamení a zašeptal mocná slova. Otupělost zmizela a spolu s ní i většina myšlenek, které Willovu mysl ještě před chvílí tolik sužovaly. Následující pochod byl spíše plavbou v moři poklidné noci. Měsíc na jihovýchodě stoupal stále výš. Postupně ztratil červený nádech a na jasném, hvězdami posetém nebi, zářil jako úlomek bílé křídy. Z východu už jistou chvíli prosakovalo šedavé světlo, a když Will zavřel na chvíli oči, zjistil, že čarosvětlo zmizelo.

Obdivoval široký a plochý horizont; ve Vrškách bylo vidět daleko větší kus nebe, než kdy spatřil v Dolině. Krajina se prostírala kam jen oko dohlédlo. Jako by člověk stál vzpřímeněji a dýchalo se mu hlouběji. Pohlédl vpřed. V dálce byla úrodná hnědá půda obdělávána a osázena. O něco blíže

spatřil nevysoký hřbet a stráň. Směrem k jihu klesala země do širokého údolí, za nímž se opět zvedal zalesněný svah. Nyní se už rychle blížil úsvit, ta síla, která brzy vyšle nad krajinu nezadržitelné paprsky. První záblesky už odhalovaly trsy a chomáče trávy po stranách pěšiny. Pod tenkou slupičkou hlíny a zeleným příkrovem mechu se ukrývaly bledé kameny. Všude okolo byly také malé lesíky a háje, mnoho různých koryt a prohlubní, v nichž by se mohl člověk, který by chtěl utéci, pohodlně ukrýt…

Do tohoto nápadu se shlukly jeho roztěkané myšlenky. Už téměř zapomněl na své zaječí úmysly. Celou noc putoval a přesto nyní necítil hlad ani únavu. Ale cosi se měnilo. Čarosvětlo bylo pryč a také puzení v jeho nohou již téměř zmizelo. Přes tvář mu povzbudivě visely copy a Will je sevřel do dlaně. Království bylo rozhodně větší a podivnější místo, než by si kdy pomyslel.

Půjdeme-li ještě dál, nebudu už schopen najít cestu zpátky. Musím se ztratit dřív, než bude pozdě! Ale opatrně, varoval sám sebe. Tenhle Mistr Gwydion mi sice doteď neublížil, ale je daleko nebezpečnější, než se pokouší vypadat. Ale vsadil bych se, že i přesto neumí utíkat tak rychle jako já, ani svá temná kouzla nedovede za jasného denního světla pořádně namířit. Počkám na příležitost a pak – pryč! S trochou štěstí mu kápě nesklouzne a Gwydion si ani nevšimne, že jsem zmizel.

Rozhlédl se nalevo a napravo. Starobylá, přímo vedoucí pěšina se na své cestě přes Vršky ztrácela. Na tisíci krocích nyní stoupala a klesala nanejvýš o výšku dospělého muže a držela se návrší, míst, kde kůže země obepínala její kosti nejtěsněji. V trávě se skrývaly ovčí dolíky a také králičí nory. Tu a tam ležely podél stezky veliké odhalené balvany. Will se loudal a zůstával pozadu, jak nejdál si dovolil. Dumal, zda tyto kameny nemohou být pozůstatkem domů, které si kdysi podél pradávné cesty postavili obři. Tilwin jednou vyprávěl, že mimo Dolinu existují kamenné domy a hrady, úžasné pozůstatky, které vydržely už od dob Prvních lidí…

Pak už Will o ničem nepřemítal, prudce vyrazil pryč a hnal se po svahu dolů. I když už byl z dohledu, utíkal jak nejrychleji dokázal, přeskakoval drny a keříky jako zajíc. Jednou dvakrát se ohlédl přes rameno, aby se ujistil, že ho kouzelník

nepronásleduje. Teprve když si tím byl jistý, vrhl se za jeden z kopečků a pevně se přitiskl k zemi.

Odtud mohl vidět, jak se stezka vine vpřed. Brzy si v dálce všiml i tmavé postavičky zahalené v plášti, pokračující v cestě a očividně zabrané hluboko do vlastních úvah. Will zajásal. Teď už mě nikdy nenajde, pomyslel si. Ležel na zádech v mechu a popadal dech. Oblečení měl ještě vlhké od deště a začínal pociťovat, jak se mu do údů vkrádá únava. Nic z toho však Willa netrápilo. Byl volný. Zůstane skrytý, dokud kouzelník nebude daleko. A pak najde cestu domů.

Napadlo ho, že by mohl sáhnout do ranečku s koláči, který měl ukrytý pod kazajkou, ale rozhodl se, že to zatím neudělá. Než bude dnešnímu dni konec, mohou se mu hodit ještě víc. Koláče mu však připomněly matku, a pocítil osamělost. Není to moje matka, pomyslel si. I když nevím, oč víc by mě mohla milovat má skutečná matka.

Vytáhl talisman ve tvaru ryby a otáčel jím v prstech. Nedovedl přečíst, co na něm bylo napsáno, avšak jeho dotek ho přesto uklidňoval. Willův cit k Breoně a Eldmarovi se nezměnil; pouze tam, kde dříve cítil jistotu, se nyní vyrojily otázky.

Kos hledající potravu na něj ostražitě pohlédl žlutě lemovaným okem a spustil pokřik, jako kdyby spatřil kočku. Zkoušel ho utišit, ale pták s hlasitým rozzuřeným cvrlikáním uletěl. Will přemýšlel, zda je kouzelník natolik pozorný, aby si toho povyku všiml, když tu se země náhle začala třást a trhat. Obrátil se a spatřil, jak se cosi obrovského a šedozeleného začalo zvedat z místa, které předtím považoval za malý kopeček. Vyvýšenina vypadala jako mužská záda, až na to, že ramena byla široká jako stodola a kůže špinavá a bradavičnatá, jakou má ropucha. Willa zachvátil děs a držel ho pevně v sevření. Pokusil se zaječet, ale vzduch už byl plný řevu a sténání.

Stvoření se z dutiny pod zemí zvedalo na nohy jako obrovský balvan ze své díry. A tyčilo se výš a výš, až bylo vysoké jako májka. Dvě obrovité nohy byly tlusté jako duby. Zbytek těla jim byl úměrný, včetně dvou mohutných svalnatých paží. Ovšem nejděsivější byla bezvlasá hlava – ohavná a hrubá, s širokou tlamou plnou křivých, jako hlína hnědých zubů.

Hluboko pod mocným obočím se skrývaly vypoulené pronikavé oči.

Willa zaplavila hrůza. Nedokázal ani stát, ani vzít nohy na ramena; pouze zíral, dokud každé pomyšlení na sebezáchovu z jeho hlavy něco nevysálo. Když se však obluda otočila k němu, vyjekl a škrábal se pryč. Ruce a nohy se nestačily pohybovat dostatečně rychle a netvorovy oči se do něj tvrdě zaryly. Ozvalo se hluboké zahřímání a obluda se vydala vpřed. Každé došlápnutí otřásalo zemí, až se přiblížila natolik, že Will ucítil zemitý zápach netvorova dechu a vnímal blízkost jeho rukou.

Willovi se nějak podařilo pátrajícím končetinám vyklouznout. Vystřelil po pěšině a nezdržoval se ani ohlížením. Byl si jistý, že jestli ho nestvůra chytí, pozře ho živého, jak je. Copy mu v běhu narážely na ucho. Když nakonec pohlédl přes rameno zpět, viděl, že obluda vytrhla ze země veliký balvan a hodila jej po něm. Letěl vzduchem a odrazil se těsně vedle něj jako ohromná dřevěná koule, vržená mezi kuželky. Nakonec se dostal na místo, kde před chvílí plánoval svůj útěk.

Pod vrcholkem dalšího stoupání spatřil Will vzdálenou postavu kouzelníka a rozletěl se k ní. Stařec pokračoval stále stejnou rychlostí, jeho hůl vydávala na kamenech cesty vytrvalé *ťuk-ťuk-ťuk.* Willovo srdce skoro pukalo a plíce lapaly po vzduchu, když varovně zakřičel.

„Mistře Gwydione! Mistře Gwydione!“ Zatímco se snažil poskládat slova, chopil se kouzelníkova záplatovaného pláště. „O… o…! Obr! Jde sem!“

Kouzelník se zastavil, položil Willovi ruku na hlavu a usmál se. „Alba ti neublíží, dokud nebudeš ubližovat tomu, co je mu drahé.“

„Po… pokouší se mě zabít!“

„Tak to se mě drž, protože já jsem jeho přítel. Jednoho dne budeš rád, že právě jeho tělo je tělem této země. A pojď už! Začíná nový den a my se musíme dostat až k Evenlodskému mostu.“

Gwydion bezstarostně kráčel dál. Will však stále pociťoval děs. Uvnitř se celý třásl, když sbíral odvahu opět se ohlédnout. Nyní však za sebou nic nespatřil, tedy kromě čehosi, co mohlo být dlouhým stínem, vrženým přes cestu jedním z balvanů ve zlatém světle právě vycházejícího slunce. A kámen, který po

něm obr vrhl, ležel osamoceně vedle pěšiny, jako by tam byl už padesát pokolení.

Byl to jen trik! řekl si najednou rozhořčeně Will. Jen pouhá iluze, vytvořená zlým kouzelníkem! A já jí uvěřil!

Avšak větší část Willovy mysli se nedala tak snadno přesvědčit, že to všechno bylo jenom kouzlo. Přidal do kroku, aby Gwydiona dohnal.

KAPITOLA TŘETÍ

VĚŽ PÁNA ZE STRANGE

Už bylo časné dopoledne a přesto zatím na svém putování nespatřili ani človíčka. Někde nedaleko tu jistě přebývají lidé, pomyslel si Will, někdo přece musí obdělávat všechna ta pole a dvakrát či třikrát jsem v dálce zahlédl střechy stavení. Možná jdeme takhle skrytě úmyslně.

Scházeli z Vršků do širokého údolí, ležícího před nimi. Po chvíli se Will zarazil a zaskuhral: „Já už nemůžu udělat ani krok!“

Kouzelníkovi se očividně nezamlouvalo, že by se měli zastavit právě zde. Rozhodně na Willa pohlédl. „Odpočineme si. Ale ne na tomto místě.“ Pak udělal něco zvláštního: vytáhl z rukávu tenký klacík a otáčel jím nad cestou, přecházel tam a zpět, jako kdyby cosi hledal. Tímto způsobem ušli dalších několik set kroků.

Když si Gwydion všiml, že ho Will pozoruje, pravil: „Neboj se, je to jen proutkaření. Vidíš, jak se ten lískový proutek pohybuje? Pomáhá mi nalézt energii, která proudí v zemi.“

Will mlčky přihlížel a kouzelník pokračoval. Nakonec jim vybral pro odpočinek místo s pravoúhlým paloukem nízké trávy, velikým asi jako louka v Dolním Nortonu. Palouk byl obklopen hlinitým břehem porostlým trávou o něco vyšším než dospělý muž. V rozích byl prostor střežen větrem ošlehanými stojícími kameny, trčícími vzhůru jako čtyři šedé zuby. Will netušil, kdo nebo proč si dal práci s vybudováním takového místa, protože jako ohrada pro ovce to bylo velice ubohé. Když

však nechal vniknout atmosféru místa do svých kostí, napadlo ho, že tato stavba je prastará a nanejvýš hodná úcty. Bylo příjemné zde sedět, s vlaštovkami poletujícími vysoko nad hlavou, a vnímat ozvěny dávných činů – temných událostí, které jako by zde prostupovaly zemi.

Gwydion Willa upřeně pozoroval. „Před dávnými časy byla tohle proslulá pevnost, Willande. Právě zde před osmdesáti pokoleními osnoval Memprax Krutovládce se svým bratrem Malinem spiknutí, jímž chtěli získat Království do své moci. A když se jim to podařilo, zabil Memprax Malina v jeho ložnici a poté vládl jako tyran. Všechno si to pamatuji, jako by se to událo loni."

Will hleděl na kouzelníka s obdivem. Kdo jiný než nesmrtelný si mohl pamatovat události, které proběhly před osmdesáti pokoleními? Ta představa ho zneklidnila. Vylovil raneček s koláči a rozbalil jej. Vybral si menší a nabídl kouzelníkovi ten druhý.

„To bylo od tebe laskavé," řekl Gwydion. „Vezmi si na oplátku tohle." Zvedl oblázek a podal jej Willovi.

„Co to je?"

„Oblázek, jak vidíš. Ale vzácný oblázek. Nebo si to nemyslíš?"

„Děláš si ze mě legraci?"

„Legraci? Proč to říkáš? Tohle je tvá odměna. Uvidíš, že ho budeš moci utratit jako stříbrný šilink, protože ti, kdo si cení mincí, ho jako takový uvidí."

„Ty si ze mě *musíš* dělat legraci. Nebo jsi blázen."

Kouzelník pokrčil rameny. „Jestli si to myslíš, tak ho zahoď."

Will si to však rozmyslel a vstrčil kamínek do váčku.

Slunce začalo pomalu ohřívat nový den a Gwydion stáhl svoji kápi. Odhalil hlavu s vysokým čelem a přiléhavou čapkou z šedého plátna nataženou přes dlouhé nezapletené vlasy. I jeho obličej byl podlouhlý a tmavé oči měl posazené hluboko pod hustým obočím. Byla to vlídná tvář. Měl plnovous jako nějaký stařec, a přesto bylo nemožné odhadnout jeho věk.

Když kouzelník dojedl koláč, vylovil opět lískový proutek a znovu jím zkoumal zemi okolo kamenů. Navzdory všemu co se přihodilo o něm Will nyní nesmýšlel nijak špatně. Ve slunečním

světle mu připadal jen jako prostý stařec, obtěžkaný příliš mnoha starostmi. Třeba celou tu dobu mluvil pravdu. A třeba by to nebyl tak špatný život, stát se na čas kouzelníkovým učněm.

Jakmile si Gwydion všiml, že je sledován, přivolal Willa posunkem k sobě. „Pročítám kámen."

„Ty musíš být vážně blázen!"

„A ty musíš být vážně opatrný."

„Jak ho pročítáš?"

„Svými prsty. Chci zjistit, zda je to kámen války." Gwydion pozorně obcházel okolo kamene a konečky prstů se ho dotýkal. „Už to chápeš?"

„Co je to kámen války?"

Gwydion se napřímil, poté se po jeho tváři rozlil úsměv. „Snad neuškodí, když ti to povím. Chci vědět, jestli je tohle jeden z těch kamenů, které do Království přinášejí válku."

Will zkřivil ústa, ale neřekl nic.

„Ach, ve své nedůvěře nejsi zdaleka jediný! Všechny stojící kameny jsou mocnými a cennými výtvory. Byly před dlouhou dobou vztyčeny férijci, nebo někým moudrým, kdo ovládal jejich umění. Od těch časů se jimi pokoušeli pohnout pouze pošetilci."

Will pohlédl kriticky na kámen. Byl to veliký zvětralý kus šedivé horniny, mnohem vyšší než širší a naprosto obyčejný. Dotkl se ho rukama a ucítil, že povrch kamene je příjemně rozehřátý slunečními paprsky.

Gwydion se usmál. „Většina kamenů zemi prospívá – jako třeba Líný kámen. Ten udržuje vaši vesnici tak bujně zelenou a pasoucí se ovce se díky němu cítí blaženě, ovšem ne všechny kameny jsou tak užitečné. Nejhorší z nich byly kdysi vytvořené, aby podněcovaly lidi ke konfliktům. Proto se jim říká kameny války."

„A je to tenhle?"

Gwydion si povzdechl. „Abych řekl pravdu, není snadné určit, který z nich je kámen války a který ne. Pokusit se je najít se stalo mým únavným úkolem, ale zatím se mi to příliš nedaří."

„Nedaří?"

„Chybí mi k tomu jistá dovednost. Férijci dobře věděli, jak ochránit lork před vypátráním." Poklepal na zkoumaný kámen.

„Ale aspoň tenhle mohu vyřadit, protože nese znamení, že je neškodný.“

„Znamení? Kde? Ukaž mi ho.“

Kouzelník se na něj pobaveně podíval. „Myslíš, že je budeš schopen vidět?“

Will si potichu přebral Gwydionova slova a pak řekl: „Co je to lork?“

„Lork je jakási síť proudů energie, která probíhá zemí. Kameny války z ní čerpají a…“

Náhle zmlkl a Will si všiml, že i skřivani nad nimi uťali své švitoření. Gwydion se prudce rozhlédl po okolí a na Willa padla mohutná předtucha nebezpečí.

„Cítil jsi to?“

„Co?“ řekl Will.

Ale kouzelník pouze zavrtěl hlavou a znovu naslouchal. „Pojď!“ vyhrkl a rychle zamířil pryč. „Musíme tohle místo opustit. Při mém stínu, podívej, jak je pozdě! Už jsme dávno měli být za Evenlodským mostem a putovat Wychským hvozdem.“

Pospíchali a Willův pocit ohrožení přitom rostl. Zdálo se, jako by kouzelníkovi šlapalo na paty něco skutečně hrůzostrašného, ale Will neviděl ani neslyšel žádnou známku pronásledování. Nakonec vstoupili do stínu zalesněného údolí a Willovy obavy začaly pomalu opadat. Proud Evenlodu se převaloval přes kameny a mihotal se pod listovím buků, dubů a jilmů. Po protějším břehu se odkudsi vinula kamenná zídka, vedoucí k používanému zděnému mostku. Nedaleko protějšího břehu stála u vrby žena. Byla krásná, vysoká a zahalená v bílém, ovšem působila smutně. Vypadalo to, že pláče. Pozorovala, jak se blíží, a toužebně po Willovi vztáhla paži, ovšem kouzelník na něj chraplavě křikl, ať se neloudá. Když se Will podíval znovu, žena tam už nebyla.

Pokračovali vzhůru do zeleného lesa a Will se zeptal, co byla zač a proč plakala. Ale Gwydion se na něj pochybovačně podíval a řekl pouze: „Myslíš u té vrby? Já jsem tam nikoho neviděl.“

Will se zastavil a obrátil, avšak nespatřil už dokonce ani sluneční paprsek, v němž žena prve stála. Věděl, že ji spatřil,

přesto však nyní nedokázal říci, nakolik ta postava byla skutečná.

Gwydion pozvedl svou hůl a zvolal: „Hleď, širé lesy Wychského hvozdu! Raduj se, Willande, protože nyní budeš aspoň na chvíli v bezpečí.“

* * *

Putovali hlouběji do nitra hvozdu, podél bublajících potůčků a mezi tyčícími se stromy, kde pronikající sluneční paprsky barvily zelené příšeří zlatem. V dálce Will zaslechl ťukání datla. Mezi kmeny a v korunách se míhali kukačky a další lesní ptáci. Po chvíli Will řekl: „Mistře Gwydione, jak je možné, že si pamatuješ něco, co se stalo před osmdesáti generacemi? Jsi nesmrtelný?“

„Žiji už dlouho a hodně jsem toho viděl, ale to ještě neznamená, že jsem nesmrtelný. To není nikdo. Narodil jsem se stejně jako kterýkoli jiný člověk. Nejdříve jsem žil v Druidolí, na Ellan Vannin, kterému se dnes říká ostrov Manx, ale to už je dávno. Jsem zranitelný jako všichni, nehodou i zlým úmyslem, ovšem někoho, kdo už je na světě tak dlouho, je těžké nachytat. Nestárnu jako jiní lidé a všelijaké magické prostředky mě ochraňují před různými vražednými újmami. Jednoho dne však sejdu ze světa stejně, jako z něj sejde kterýkoli jiný člověk. V této době není žádné náležité slovo, které by popisovalo, čím jsem. Jsem strážce i průkopník. Kdysi mi říkali třeba i ‚fantarch‘, ale vy mě můžete nazývat čarodějem.“

„Není tedy čaroděj totéž jako kouzelník? Nebo je jeden hodný a druhý zlý?“

„Našlo by se plno pošetilců, kteří by tě o tom chtěli přesvědčovat. Tato slova však užívej obezřetně, protože ten, kdo věří na zlo a dobro, nemůže porozumět magii.“

„Jak to myslíš?“ zamračil se Will. „Chceš tedy říct, že není dobro a zlo? Ale jak to tedy je?“

Avšak Gwydion řekl pouze: „V téhle chvíli uděláš nejlíp, když zapomeneš na všechno, co ses dozvěděl o světle a temnotě, protože svět není takový, jak se domníváš.“

Will se rozhlédl. „Takže tu teď budu žít s tebou v lese a učit se magii?“

Nejprve to vypadalo, že Gwydiona jeho otázka znejistěla, ale pak se zasmál a poplácal Willa po rameni. „Podívej se támhle! Blížíme se k věži pána ze Strange. Ten ti odpoví na některé z tvých všetečných dotazů.“

Will následoval Gwydiona a lámal si hlavu, kdo to asi může být pán ze Strange. Nikdy žádného pána neviděl, protože žádný se nikdy neobtěžoval plahočit přes Bažinaté slati u Středního Nortonu. A horní konec Doliny navštěvoval pouze Tilwin. Přesto Will slyšel o jejich urozených zvyklostech, jejich nádheře, o tom jak hodují v kamenných hradech, jezdí na sněhobílých koních a především jak si do bitev oblékají zářivé zbroje a v rukou třímají meče. Šlechtici mu tedy připadali jako vybraná, ale současně hrozivá cháska.

Gwydion rozhodně nepůsobil dojmem, že by způsob jejich života napodoboval. Oblékal se prostě jako poutník, žádná sametová roucha vyšívaná zlatem, jen obyčejná vlna a plátno. A chodil bos jako člověk, který si nemůže dovolit boty. Neměl u sebe nic kovového, ani nic ze zabitého zvířete – žádnou kožešinu, kůži ani kosti – s jedinou výjimkou. Tou byl talisman z ptačí lebky, který mu visel okolo krku.

Když slezli mechem obrostlý břeh a zamířili k lesní mýtince, Will ukázal na lebku a zeptal se: „Proč máš tohle?“

Čaroděj se na něj úkosem podíval. „Tohle? To je ozdoba… a ochrana.“

„Proti čemu?“

„Proti neočekávanému.“ Kouzelník zachytil Willův prst, kterým se pokusil talismanu dotknout. „Buď opatrný! Je to spoušť, která vyvolává velmi mocné kouzlo. Působí to podobně, jako když kuše vysílá střelu. Pokud by bylo kouzlo vyvoláno, stal bych se střelou.“

Will tomu nerozuměl. Vždyť to byla jen ptačí lebka! Ale neměl čas déle se tím zabývat, protože právě v té chvíli uviděl daňka. Dotkl se čarodějova rukávu a ukázal na zvíře. Nervózně je pozorovalo zpoza několika břízek, ale ve chvíli, kdy si uvědomilo, že bylo objeveno, okamžitě odskákalo pryč.

V mokré půdě viděl Will otisky jeho spárků, ovšem našel tam i jiné stopy, větší a podobné spíše koňskému kopytu. Gwydion prozkoumal trochu trusu opodál a v jeho tváři se objevil náznak úsměvu. „Tohle jsou vskutku vzácné koblihy,“

řekl. „Bobky jednorožce! To je velice neobvyklé. Takhle daleko na jihu se většinou nevyskytují. Tady není něco v pořádku.“

Les okolo houstl a podrost byl čím dál neprostupnější. Už se téměř zdálo, že se kvůli vegetaci dál nedostanou, když tu se terén začal svažovat směrem k jakési mýtině. Stála tam dvojitá věž z opracovaných kamenů, tyčící se mnoho a mnoho výšek dospělého muže. Will nad stavbou užasl, přestože celé to místo působilo bezútěšně. Stavba byla starobylá, oblá a zelená lišejníkem. Věž korunovalo cimbuří, špičatá střecha a několik úzkých a vysokých oken. Stavbu obklopoval široký příkop.

Když se blížili k bráně, pocítil Will opět obavy. Došli až k mostu, kde jim zastoupila cestu děsivá postava. Byl to člověk, ale měl na sobě čepec ze železa a plášť, který cinkal nespočetnými kovovými kroužky, z nichž byl spleten. Na těle měl červenou suknici s vyobrazením dvou stříbřitých psů. Will nikdy předtím nespatřil tak zářivou látku. Byla rudá jako krev.

„Kdopak to přichází do sídla pána ze Strange?“

Gwydion rozpřáhl ruce. „Řekni svému pánovi, že před branou stojí přítel, který přináší zvěsti o větru a vodě a o nadcházející válce.“

„Počkejte tu na odpověď.“

Muž zmizel a Gwydion řekl: „Jméno strážce hvozdu zní John le Strange. Tohle je jeho obydlí. Jeho vlastní panství leží na severu, kde má mnoho poddaných, ovšem král Hal z něj udělal zdejšího správce. Král se zřídkakdy vydává na hon a nikdy sem nepřijel, ale Wychský hvozd je královským lesem a jako s takovým se s ním musí zacházet. Brzy pochopíš, proč bylo pánu ze Strange určeno toto místo, kde ho může spatřit jen nemnoho očí.“

„On je… škaredý?“

Gwydion vzhlédl vzhůru k věži. „Kdysi býval tím nejpohlednějším z mužů, ale jeho vzhled byl *změněn.* V nose má zlatý kruh. Je to jeho snubní prsten, který není ochoten přetnout a jinak ho odstranit nemůže. Dávej si pozor, abys na něj nezíral.“

Willa zaplavil strach. „Proč ne?“

„Protože první dojem má veliký význam. Nechceš přece, aby tě měli za neomaleného.“

Will ztěžka polkl. „Mistře Gwydione, proč jsi mě sem přivedl?“

„Kvůli učení, Willande. Kvůli učení.“

Muž se vrátil. Tentokrát zvedl přední část železného čepce a pozval je dál. Gwydion překročil práh a vstoupil dovnitř. Will ho následoval. Pán ze Strange je přišel spolu se svými lidmi přivítat. Byl to veliký muž, hruď měl jako sud, ale to, co na něm bylo děsivé, byla jeho hlava. Jakmile ji Will spatřil, málem se hrůzou zapotácel, protože byla víc než jen trochu podobná hlavě divokého kance.

Willovi se podařilo ovládnout. Promnul si oči, ale viděl stále totéž. Šlechticova tvář byla porostlá šedivými štětinami a dolní čelist měl pokrytou pěnou, z níž trčely dva žluté tesáky. Jeho nos byl spíše rypák a skutečně v něm měl zlatý kroužek. Od krku dolů byl oděn ve skvostném rudém šatu, neboť jinak měl tělo lidské.

Aby odtrhl pohled od kančího pána, Will pohlédl na paní, která se postavila po jeho boku. Byla to vysoká a štíhlá žena s podlouhlým obličejem. Její vlasy byly stažené dozadu v šedivém čepci se závojem, který měl stejnou šedou barvu jako její dlouhé přepásané šaty z vyšívaného sametu. Šaty jí dokonale padly, obepínaly ramena a ruce a kolem šíje jí visel stříbrný náhrdelník s bledými kameny. Nezdálo se, že by jí vadilo, že její manžel je obluda.

„Buď vítán ve Wychském hvozdu, Havranče!“ pravil pán ze Strange. „Uspěl jsi ve svém pátrání?“

„Děkuji ti za přivítání,“ odvětil Gwydion. „A pokud jde o můj úkol, musíme si spolu naléhavě promluvit. Nejprve mi však dovol požádat tě jménem mého mladého společníka o laskavost. Putoval celou noc a je znavený a vysílený. Nedostane-li se mu brzy koutku, kde by mohl složit svoji nebohou hlavu, může vmžiku padnout vyčerpáním právě tam, kde stojí.“

Will vstupoval do věže a stále ještě cítil, jak v něm doznívá šok z pánova zevnějšku. Uběhla chvilička a objevil se muž se ženou. Vedli ho vzhůru po dovedně vyzděném točitém schodišti, osvětleném jasným slunečním světlem. Po jedné či dvou otočkách schodiště ústilo na širokou galerii podepíranou mnoha vyřezávanými sloupy. Will nikdy nebyl na žádném podobném místě, vzbuzovalo v něm respekt. „Vy jistě musíte

být příbuzní pána ze Strange," řekl, a když se k němu muž otočil, podal mu ruku. „Jmenuji se Willand."

Jeho průvodci na něj vrhli vyhaslé pohledy. „My jsme pánovi sloužící, pane. Děláme, co si lord přeje."

Muž ani žena se na něj neusmáli a víc s ním nepromluvili. Jejich chlad Willa zneklidňoval. Netušil, proč by se k němu měli chovat nevlídně. Byli oblečení v drahých látkách; pravda, styl a střih jejich oděvů poněkud postrádal důstojnost. Muži sahaly vlasy po ramena, ale neměl zapletené copy. Žena skrývala vlasy pod prostým šátkem. Zavedli ho do úžasně vymalované komnaty, která vypadala, jako by patřila samotnému pánovi hradu.

Will se v údivu rozhlížel kolem sebe. „Sem jdeme? To je tedy místo, páni!"

Žena však odvrátila pohled a řekla: „Můj pán si přeje, abyste se občerstvil a odpočinul, bude-li vám libo."

„A jídlo a taky pití!" Nemohl tomu uvěřit. „Děkuji vám, ale řekněte mi…," ztišil hlas, zakřenil se a pokračoval: „… jak Starý štětináč přišel k té své kančí hlavě?"

Po tvářích obou sloužících okamžitě přeběhl vyděšený výraz a místo odpovědi se chytali k odchodu.

„Počkejte!" řekl Will, protože dostal nápad. „Tady máte. Něco vám dám."

Vylovil z kapsy oblázek, který mu dal Gwydion, a podal jej služce. Ta na kamínek zírala jako u vytržení, takže Will ani nepoznal, zda je nadšená, že dostala šilink, nebo uražená, že jí dal jen oblázek. Potom však služka řekla: „Děkuji vám, pane!" a způsob, jakým to pronesla, zbavil Willa všech pochybností.

Za stálého děkování vycouvali sloužící z místnosti a zavřeli za sebou dveře. Will se hlasitě zasmál. Pohlédl na podnos s jídlem a džbánkem piva. S chutí se do pokrmů pustil, načež vlezl do obrovské postele, otřel si ústa do rukávu a zahleděl se vzhůru do stropu.

Chvíli se mu zdálo, že má hlavu plnou tisíců nových obrazů a zvuků, z nichž se mu zamotala hlava, ale pak mu do ucha zašeptal spánek a na nic víc si nevzpomínal.

* * *

Probudil se do naprosté temnoty. Na chvíli se zarazil, kde to jen může být, ovšem pak se k němu přivalila spousta vzpomínek, až se mu obrátil žaludek. Zvedl se a přešel k úzkému vysokému oknu, vyrobenému z olova a rohoviny, s výhledem na vrcholky lesních stromů. Noc byla voňavá a suchá. Šepotání stromů neosvětloval ani kousek měsíce, ale z hradu vycházela záře dostatečně silná, aby odhalila přízračná kmeny buků, strnule se tyčící v nehybném vzduchu. Cítil stojatou vodu dole v příkopu a odkudsi zdaleka se ozýval prapodivný tlukot srdce, rozeznívající prales svým pravidelným *dumdum-dum.* Wychský hvozd mu připadal jako vážné místo, rozhodně ne tak, jak si je Will představoval, když čaroděj mluvil o bezpečí. Opustil okno a šel zkusit dveře. Byly vyrobené z masivního dubu a dovedně upevněné do kamenných zárubni, pevných jako kterákoli jiná skála na světě. Nejprve nepovolily a Will si pomyslel, zda není vězněm, ale poté nalezl těžký železný kruh kliky. Vzal za ni a dveře se lehce a bez hlesu otevřely.

Sloupová galerie, na niž vstoupil, skýtala pohled dolů do rozlehlé síně. Její stěny zdobily tkané závěsy a tapiserie s loveckými výjevy a malovanými vlysy s motivy psů a dřevorubců. U vzdálené stěny stál obrovský kamenný krb, ale jeho topeniště bylo vymetené. Veliký stůl byl posetý zbytky jídla a zatím nesklizenými dřevěnými mísami a prkénky. Na páru železných stojanů planuly jasným světlem dva tucty svící tlustých jako mužská paže a zaháněly stíny. Gwydion seděl v čele stolu na židli s vysokým opěradlem, která patřila samotnému pánovi. John ze Strange a jeho paní seděli z obou stran vedle něj a naslouchali jeho slovům.

„Porozuměl jsem znamením," říkal Gwydion, „a i kdybych měl v měšci tisíc stříbrných mincí a velel jednotce o devíti tuctech mužů, stále by to bylo příliš málo, kdybych měl odvrátit pohromu, která se dozajista blíží."

Pán ze Strange se ve své židli naklonil kupředu a jeho vlhký rypák sebou zaškubal při zmínce o stříbře. „Pokud se skutečně blíží válka, jak říkáš, pak jsou všechny naše naděje ve tvých rukou, Havranče."

Gwydion pozvedl dlaň a řekl: „To je také důvod, proč tě žádám, abys se mnou jel ke dvoru do Trinovantu. Až doteď

jsem pracoval v tajnosti, avšak čas skrývání je u konce a blíží se den, kdy budu muset oznámit nemilé zvěsti těm, kteří obklopují krále.“

„Běda mému neštěstí!“ Pán ze Strange odvrátil pohled, takže se jeho zlatý kruh zablyštěl a světlo svící zatančilo na jeho světlých řasách. „Kdo se kdy nechá přesvědčit od někoho, kdo má prasečí hlavu? Královna ani nestrpí pobývat se mnou v jedné komnatě. Nazývá mě ‚král Bladud ze Sviního háje‘ a posmívá se mi. Proto bude lepší, budeš-li žádat o přízeň dvora beze mne.“

Gwydion ještě prodlužoval dlouhé ticho, jež nastalo. Pak znovu promluvil. „Obával jsem se této odpovědi, příteli Johne. Poslyš, muži v tvém postavení nezbývá nic jiného, než dostát svým povinnostem se ctí a velkorysostí, jak jen umí. Říkám ti, chceš-li najít lék na své trápení, nesmíš hledět na ostatní. Musíš ho nalézt pilným snažením a rozvážnými činy. Raději dávej, než ber.“

„Vážím si tvých rad, Havranče, ale přesto se mi zdá, že mluvíš v hádankách.“

„Pokud je to pravda, je tomu tak proto, že k tobě nyní nemohu mluvit jasněji.“ Gwydion rozpřáhl ruce. „Nechci tě obtěžovat ani podrobnostmi mého vlastního úkolu. Přesto ti musím podat jisté vysvětlení, abys aspoň trochu porozuměl důležitosti zpráv, které nesu. Stejně jako plyne voda po zemském povrchu v potůčcích, bystřinách a řekách, i uvnitř země existují proudy energie.“

„Energie, říkáš?“ zabručel pán ze Strange.

„Stejně jako jsou některá místa sušší či vlhčí, existují také místa oplývající silnou energií země, a jiná, která trpí jejím nedostatkem.“

Paní se tím zdála znuděná. „To dobře víme, Havranče. Viděli jsme, jak zkoumáš zemi svým lískovým proutkem.“

„Ach, tyto toky jsou zcela přirozené. Dlouhou dobu jsem je zkoumal. Království je protkané slabými proudy od jednoho konce k druhému. Kdokoli si přeje, může se je naučit vnímat. Vinou se a točí pod nohama, zvedají se a klesají podle toho, jak se měsíc a slunce ubírají po svých drahách. Sedláci umějí číst půdu a tyto znalosti využívají k tomu, aby zajistili bohatou úrodu. Rychlé proudění těchto sil je místům ku prospěchu,

zatímco líný tok zmenšuje životní energii všeho, co na tom místě roste či po něm chodí. To je známá věc.“

Kančí hlava mohutně zívl. „Dáme na tvá slova, Havranče, protože toho o těchto záležitostech víme pramálo, a ještě méně o ně dbáme.“

Čaroděj se naklonil kupředu a zatvářil se prohnaně jako nějaký spiklenec. „Ovšem to není ta síla, o níž nyní mluvím, příteli Johne! Poslouchej dál: stejně jako jsou v přírodě řeky, po nichž lidé dopravují své zboží na trhy, jsou často prokopávány i umělé kanály, jimiž se lze dostat i na místa, kde žádná řeka neteče. A tak to bylo před dlouhými časy i s velkými toky zemské energie. V dávných dobách Prvních lidí, ještě předtím, než se férijci odebrali do Dolní říše, byla vytvořena věc zvaná lork.“

„Lork? Nikdy dřív jsme takové slovo neslyšeli,“ poškrábal se pán ze Strange na bradě. „Co to znamená?“

Čaroděj zavrtěl hlavou. „Tak hluboké znalosti dnes nikdo nemá. Dokonce i my, čarodějové z Ogdoadu, jsme byli přesvědčení, že lork před nějakými padesáti pokoleními zničili Otrokáři. Podle zlomků Černé knihy z Tary, které jsem přednedávnem objevil na Požehnaném ostrově, však mám důvod myslet si něco jiného. Představte si lorky jako kanály vybudované férijci a skryté hluboko v zemi. Těchto kanálů, nebo také ‚vláken‘, abychom je nazvali správně, je devět a křižují Království v různých směrech. Byly vytvořeny, aby přitahovaly a usměrňovaly tok zemské energie z jednoho konce Ostrova na druhý.“

„A jaký to mělo účel?“ zeptala se pánova žena.

„Má paní, vaše bystrost mne přivádí přesně k tomu podstatnému. Jejich účelem bylo – a je – napájet jisté stojící kameny, známé jako ‚kameny války‘. Byly vyrobeny proto, aby podněcovaly konflikty mezi lidmi.“

Na to pán ze Strange svraštil čelo. „A ty teď chceš tyto kameny války najít?“

„Přesně tak! Ovšem přestože dovedu vycítit a nalézt přirozené proudy, ležící pod zemí, nedokážu vypátrat vlákna, která vytvořili férijci. Jejich dovednost je naprosto nesrovnatelná s lidskou, a v tomto případě nám zůstává skrytá. Netuším, kolik může být kamenů války, ale od chvíle, kdy jsem

si uvědomil jejich účel, doufám, že budu schopen objevit alespoň některé z nich pomocí nepřímých stop.“

Pán a paní si mlčky vyměnili pohledy, a poté John ze Strange řekl: „Chtěl bys tyhle kameny války zneškodnit?“

„Ještě by se mohlo podařit umenšit krveprolití, které se blíží. Času je však málo a já už svůj úkol nezvládnu dokončit sám. Nemám ani muže, ani koně, ani stříbro; musím zkrátka požádat krále o svolení a doufat v pomoc jeho dvora.“

Ticho bylo čím dál těžší. Poté pán ze Strange odměřeně řekl: „Jak jsem ti už vysvětlil, nemohu ti pomoci u dvora. Doufám, že jsi sem nepřijel požádat mě o stříbro, Havranče, protože toho máme stěží dost…“

Čaroděj pozvedl ruku. „Nemáš se čeho obávat, příteli Johne. Nepřišel jsem tě žádat o stříbro. Ale nesmírně by mi pomohlo, pokud byste souhlasili a postarali se o mého mladého učedníka.“

Will málem spadl z galerie dolů.

Čaroděj pokračoval. „Abyste věděli, musel jsem mu zachránit život. Je to dlouhý a nudný příběh, kterým vás nebudu obtěžovat. Povím jen tolik, že jsem si v jedné chvíli usmyslel použít hocha jako nosiče zavazadel, ovšem on sám se ukázal spíše jako přítěž. Nemohu si nyní dovolit, aby mě ještě zdržoval.“

„Ty chceš, abychom se ti postarali o toho chlapce?“ řekla paní.

„Je to malý pacholek, dubová palice, ovšem ještě k něčemu může být, pokud se do něj natluče nějaké to vzdělání a učenost. Budete tak laskaví a vyhovíte mi, má paní?“

Žena Gwydionovi vracela ledový pohled. Pán zavrčel a Willovi, který to celé pozoroval oněmělý hrůzou, se zdálo, že odmítne. Pak ovšem čaroděj prosebně sklonil hlavu a zdálo se, že síň naplnila atmosféra porozumění.

„Připomínám vám, že všechny laskavosti dojdou časem své odměny.“

„Nikdy tě neomrzí tohle opakovat, Havranče!“ Veliká prasečí hlava pokývla. „Přesto opět učiním to, oč mě žádáš, v naději, že jednoho dne…“

„Ne!“ vykřikl Will. „Já tu nezůstanu! Na tomhle ponurém místě ne! Půjdu s tebou, Mistře Gwydione, nebo půjdu domů! Nejsem dubová palice a nemůžeš mě takhle odhodit!“

Vyrazil ke schodišti, ale na pánovo znamení vykročil strážce a chytl ho, takže byl zmítající se vnesen do síně.

„Budeš zticha!“ nařídil Gwydion a Will na chvíli ztratil schopnost mluvit. Čaroděj se k němu naklonil a zašeptal: „Wychský hvozd je prospěšné místo, Willande. Musíš zde zůstat přinejmenším do lammasu. Po tvých třináctých narozeninách nadešel čas velikého nebezpečí. Bude trvat šest měsíců…“

„Šest měsíců?“ zaječel Will. „Ach, vezmi mě s sebou, prosím tě, Mistře Gwydione! Prosím!“

Gwydion se opět trpělivě sklonil k chlapci a vzal ho za ruce. „Podívej, Willande! Poslouchal jsi v skrytu už dost dlouho, abys věděl, že v Království vzrůstají mocné síly; síly, které lidem přinesou záplavy krve; pokud se jim v tom nepodaří zamezit. Je mou povinností udělat co budu moci, abych utrpení zabránil. A tvou povinností je udělat, co ti řeknu.“

„Ale tady žít nemohu! Prosím, nenechávej mě tu!“

„Ach, jak rychle měníš názory! Ještě včera jsi mě žádal, abych tě neodváděl z domova. Teď mě prosíš, abys mohl jít se mnou. Copak asi budeš chtít zítra? Vrátím se pro tebe o lammasu.“

Will se už trochu uklidnil. „Ale to je přece ještě celé léto, Mistře Gwydione! Nemůžu…“

Avšak čaroděj se otočil dokola, pronesl nezřetelná slova a všechen pohyb v síni ustal. Zhluboka se nadechl a promluvil k Willovi velmi důvěrně. „Třináct let jsi žil šťastný život dítěte. Měl jsi milující rodiče a nic tě netrápilo. Za to bys měl děkovat mně, protože já jsem ten klid zajistil. Nyní je však tvůj život ohrožen, pouhá ochranná kouzla už tu hrozbu nemohou zadržet.“ Čaroděj pozvedl prst k Willovým ústům. „Měj tuto situaci na paměti. Já vím, že nejsi dubová palice, to jsem řekl jen kvůli pánu ze Strange. Wychský hvozd je jediné bezpečné místo, kde budeš moci přečkat toto neblahé období svého života. Neopouštěj ho. Já se pro tebe vrátím o lammasu, na to jsi dostal mé slovo. Slíbíš mi teď, že mě v této záležitosti poslechneš, nebo si nad tebou mám umýt ruce?“

Výraz v čarodějově tváři byl tak vážný, že se Will přistihl, že sám přikyvuje a slibuje. Ale nenáviděl ten slib ještě předtím, než kouzlo okolo nich začalo pomíjet.

KAPITOLA ČTVRTÁ

TROCHA UČENÍ

A tak se stalo, že byl Will po dobu mezi beltainem a lammasem ubytován ve věži Johna ze Strange. Netrvalo dlouho a zvykl si na dlouhé dny, které musel trávit ve věži, a pomalu začínal zapomínat na hrůzu, kterou pocítil, když poprvé spatřil kančí hlavu.

Pánova žena se uvolila začít s Willovým vzděláváním, ale to se pro něj brzy stalo utrpením. Nejprve ho donutili obléci si oděv, jaký mají páni, celý tuhý a takový, který si nesměl zamazat. A také mu zakázali vzdalovat se od věže dál, než na doslech trubky.

Zpočátku se podřizoval. Během květnového tepla a červnového vedra prozkoumal nejbližší oblast pralesa až k řece. Neustále vyhlížel jednorožce a neustále měl na paměti Gwydionův slib, že se pro něj vrátí, i svůj vlastní závazek, že se nebude toulat. Avšak žádná trubka volající ho zpátky k věži nikdy nezazněla a postupem času se pánovo přísné nařízení uvolňovalo.

Každé ráno snášel při výuce hrůznou a ducha drtící robotu. Nikdy však nepadlo ani slovo o magii, jak doufal. Namísto toho byl nucen číst, psát a předčítat z břidlicové tabulky. Téměř půl dne na ni psal křídou různé znaky stále dokola, a když byla plná, všechny je opět vymazal. Ale byla tu alespoň odpoledne, kdy se mohl potulovat podle libosti.

Necítil se ani tak osamělý, jak se zprvu obával. Téměř každou noc ho chodila navštěvovat krásná bílá kočka a občas

přicházela do věže shrbená stařena, uvyklá přinášet dřevo na otop. Willovi jí bylo líto, musela nosit na zádech těžké náklady paliva k vaření pánových ohromných večeří. Říkala, že až bude její letní dřina u konce, bude ve věži dostatečná zásoba dřeva, aby měli pán ze Strange a jeho paní po celou zimu dostatek tepla, a ona bude mít dostatek peněz na živobytí. Will jí tedy začal pomáhat a tehdy také začal přijímat víc než dával, protože aniž by to tušil, stařena ho začala učit základy magie.

Po celém Wychském hvozdu ji nazývali Vědmou z Wennu, protože znala mnoho bylin, ovládala ranhojičství a dokonce i něco z vyššího umění. Hodně toho Willovi prozradila, když kráčeli prašnou pěšinou podél řeky. Nejprve mu pověděla o „Velkém pravidle“, pak mluvila o „Trojité cestě“ a když se blížili k vísce Finstockské Mýto, poučila ho o jazyku ptáků.

„Pošetilci si myslí, že ptáci a zvířata vůbec mají nižší postavení než lidé a jsou méně moudří, ale není tomu tak. Víš o tom, že všechny vrány jsou levačky?“

Will se zakřenil. „Vrány přece nemají ruce, Vědmo.“

„S tím nemá leváctví co do činění.“ Zvedla ruce a poté si ukázala na hlavu. „Stejně jako většina jiných věcí má leváctví co dělat s tím, co máme tady. Víš o tom, že se všem ptákům zdají sny?“

„Opravdu? A o čem se jim zdá?“

„O písních. Ptáci jsou svým způsobem nejmoudřejší.“ Ukázala křivým prstem na zelenou žabku ukrytou v rákosí. „A vidíš támhletoho malého chlapíka? Žába je svým zvláštním způsobem moudrá, umí totiž být žábou líp, než by třeba kdy svedl kterýkoli člověk. Který člověk by dokázal přežít celou zimu ve zmrzlém jezírku bez jediného kousku hadříku na sobě? Ale žába to dokáže. Stejně jako se krtek, veverka a racek dostanou na místa, kam nikdy nevkročí žádný člověk. Každý divoký tvor má své vlastní vědění o světě. Pokud opovrhneme moudrostí zvířat, zachováme se jako obyčejní blázni.“

Vědma byla obdivuhodná. Tvrdila, že pokud má někdo trpělivost, může zjistit od ptáků a myší neobyčejné věci. A to nejen pozorováním jejich chování či poznáváním jejich zvyklostí, ale naslouchánímpřímo jejich malým srdíčkům a jejich varováním před budoucností.

„Ty nevíš, že zvířata mají předzvěstnou schopnost?“ zeptala se. „Včely se rojí, když ucítí kouř, když přichází hromobití, mravenci o tom vědí a sršni ti mohou říct, do kterého stromu uhodí blesk. A kdybychom se měli bavit o charakteru, žádný šlechtic nenalezne u svých mužů tolik oddanosti jako u svých psů. A žádná dáma také není tak ladná, jaká dokáže být kočka, když se ti v noci usadí na loži.“

„Ty ho znáš?“ zeptal se Will polekaně.

„Samozřejmě, že ano. Jmenuje se Pangur Bán. Všechny Sestry moudrosti mají své ‚známé‘, oblíbená zvířata, která nás doprovázejí. Můj ropušák Treacle mi řekl, že Pangur Bán je skutečným vládcem Wychského hvozdu a je dobrým přítelem Gwydiona. On ti to ještě neřekl?“

Will se zašklebil. „Ale, Vědmo, žádné zvíře přece neumí mluvit!“

„Všechna mluví. I přesto, že žádný muž ani žena, ať jsou jakkoli moudří, nedokáže slyšet vyřčená slova. Ježek ani hraboš či vosa neslídí pro čaroděje na poradách mocných, jak někdo tvrdí. Ale na datly je spolehnutí, ti vždy prozradí, zda se v lesích ukrývají loupežníci, a špaček může říct, jestli už vesnice zaplatila desátek. A pokud ano, kolik zrní ještě zbývá v jejích sýpkách.“ Vytáhla odkudsi kousek tvrdého chleba. „Tady máš! Vezmi si to a nasyp kachnám. Třeba pak zjistíš, jak se to má s nimi, a uvidíš jak ti poděkují. Will si ještě ani nevzal chléb, když se obrátil a spatřil, jak k němu po vodě pluje tucet divokých kachen. Objevily se jako by odnikud, až si pomyslel, že je Vědma musela přivolat kouzlem. Věděl, že tento chléb dostala od jednoho ze strážných ve věži za to, že mu den předtím uzdravila poraněnou ruku. Ulamoval malé kousky, házel je ptákům a dbal, aby každý z pestrých kačerů a hnědě kropenatých kachen dostal svůj rovný díl. Ptáci cákali zobáky, plavali tam a zpět a hráli si jako malé děti, dokud nebyl všechen chléb pryč. Když pak kachny viděly, že už nic víc nedostanou, odplavaly pryč téměř tak rychle, jak se objevily. Ale ani jediná se neotočila, aby Willovi za oběd poděkovala, jak to napůl očekával.

„Už rozumíš?“ zeptala se Vědma, když ji Will následoval cestou od břehu.

„Ale… Já jsem si nevšiml, že by mi nějak děkovaly. Něco jsem přeslechl? Dokud jsem měl chleba, vypadalo to, že jsou moji přátelé, ale když už jsem žádný neměl, najednou se zase přátelit nechtěly.“

Vědma se zasmála. „Ach, ne tak docela! Ještě nepřemýšlíš v souvislostech magie.“ Třikrát mu poklepala na břicho. „Díky cítíš tady, takové teplo přímo pod srdcem. Soustřeď se. Už to cítíš? Životní sílu? Ta síla přišla od těch kachen, to jejich vděčnost v tobě vyvolává teplo. Stejně jistý a skutečný dar, jako byl tvůj chléb, který jsi jim dal. Prožij to, Wille, a nauč se jak to pocítit znovu! Zapamatuj si to, protože to je síla, která člověku vkládá úsměv na tvář a sílu do jeho kroků!“

A Will se usmál a přestože pochopil jen málo z toho, co vědma říkala, pomyslel si, že na světě musí existovat řetězce dobrých skutků. Vždyť přece Vědma vyléčila vojákovi ruku a ten jí dal chleba, který potom Will rozdrobil kachnám a díky nim se usmál. A také ho napadlo, že by se mohl najít člověk, jemuž by ten úsměv předal a řetěz by tak mohl pokračovat…

„Většina lidí je přesvědčená, že o kouzlech nic nevědí. Pro lidi je však přirozené, že tomu rozumějí víc, než si myslí. Nepochybně jsi zaslechl útržky veliké moudrosti ve starých rčeních. Mnoho z nich pochází z magických pravidel a předpisů. Zlo plodí jen zlo – to jsi jistě slyšel, že?“

„No jistě! Mnohokrát.“

„To je magické pravidlo. Stejně jako ‚vše se vrací v kruhu‘. Nebo ‚člověk musí být blázen, aby jezdil na drakovi‘. A ‚bohatství je jako kobylince‘.“

„Bohatství je jako kobylince? To se mi nezdá tak moudré.“

„Ale bohatství *je* jako kobylince, protože jsou-li na hromadě, smrdí, když je však rozptýlíš, učiní vše úrodným.“

Will se dozvěděl, že Velké pravidlo a Trojitá cesta tvoří základy magických zákonů. Zjistil, jak poslušnost k Velkému pravidlu oddělila čaroděje od kouzelníků, neboť říká jednoduše:

Užívej magii dle vlastní vůle,
však nikdy ke škodě druhému.

Viděl jak to zapadá do toho, co řekl Mistr Gwydion o střídmém používání magie, a nikdy bez toho, aniž bychom

zhodnotili rovnováhu získaného a ztraceného. Veliký díl čarodějových dovedností musí představovat umění brát si takovým způsobem, aby to, co musí být zaplaceno za prospěch, dopadlo na ostatní co nejneškodněji. Naopak kouzelník Velké pravidlo ctít nemusí, protože kouzla zneužívá, pouze je zaměstnává jak se mu zlíbí. Kouzelník si bere, ale nikdy ho nezajímají ztráty. Tohle bylo vždy nejpřesnějším významem slova ‚zlo' a také proto bylo zlo nakonec vždy příčinou vlastní zkázy.

Není divu, že Gwydiona nijak nepotěšilo, když jsem ho nazval kouzelníkem, pomyslel si Will. Ve srovnání s čarodějným uměním musí být kouzelnictví pomýlená a hrubá záležitost, plná síly a surové magie, namísto elegance a dovednosti.

* * *

Will znovu přemítal o pravidlu Trojnásobné cesty, které říkalo:

Cokoli bylo dosaženo prostřednictvím magie,
navrací se na svět trojmo.

„A nezaváli tedy nenasytného a bezcitného kouzelníka brzy hromada zla, kterou svým konáním sám vytvořil?"

„Důsledky magie se promítají do světa, nikoli vždy na osobě, která kouzla přivolala. Proto se může kouzelníkům dařit dobře. Poznáš je podle cesty zkázy, kterou za sebou nechávají, aby ji ostatní museli napravovat."

Willa toto sdělení pobouřilo. „Copak nevidí, co ostatním způsobují? Copak se nestydí za svoje chování?"

„Stydět se? Ne, to nikdy! Kouzelníci se nestydí. Abys věděl, žádný kouzelník skutečně nevěří, že je kouzelník."

Z této představy Willa rozbolela hlava. „Já… Já myslím, že tomu nerozumím."

„Willande, není žádné ‚dobro' ani žádné ‚zlo'. Tyto falešné představy vymysleli nenasytní lidé, aby jimi zaváděli pošetilce. Kouzelníci se vždy považují za cosi zvláštního. Zamilovávají se

do sebe. Účel jim světí prostředky a pro všechno mají omluvu. To je tím, že porušují Třetí pravidlo magie, které říká:

Koho obklopuje magie,
musí být v srdci upřímný.

Kouzelníci využívají nečistou magii, Willande. Lžou sami sobě. Prohlašují, že zločiny, které spáchali, nemají významu, neboť je vykonali ve prospěch většího dobra. Ale takhle to nikdy není, protože ze zloby nikdy nemůže plynout skutečný prospěch. Musíš být silný, pokud chceš pracovat s čistou magií. A síla je vlastně skoro totéž, jako nesobeckost. Už tomu začínáš rozumět?“

Will zavrtěl hlavou. „Nevím.“

Vědma vzdychla a ukázala na místo, kde rostla krásná květina. Měla velice tenký stonek a její květ vypadal jako dračí hlava. „Tučnice. Letos jsem větší a krásnější kousek ještě neviděla. Utrhni mi ji.“

Překvapeně se na ni podíval. „Ale vždyť jsi říkala, že jen darebáci a blázni chodí a rvou květiny, které jsou daleko krásnější živé.“

„Udělej to! Naučím tě nesnadnou věc. Nebo snad nemáš dostatek síly na to, abys přerval takový tenký stonek bez pořádného důvodu?“

Utrhl tedy květ. Trochu očekával, že mu v tom nějaká síla bude bránit, ale stonek povolil snadno. Pocítil v srdci slabé nesouhlasné bodnutí.

„Tímto činem jsi přišel o den života,“ řekla Vědma. „Cítil jsi, jak tě opouští?“

„No… ano.“

„A teď tu květinu roztrhej na kousky! Vztekle ji rozdrť mezi dlaněmi, celou ji polámej!“

Do Willa se zakousl náhlý strach. „Ale já nechci.“

„Ale klidně můžeš.“ Vzala od něj květinu a odhodila ji do vysoké trávy. Poté přísně prohlásila: „‚Pravá síla nikdy nenarušuje soulad‘. To je velice moudré starobylé pravidlo, Willande. Tak moudré, že ti je ještě znovu zopakuji celé: ‚Pravá síla nikdy nenarušuje krásu či soulad, ona ji poskytuje‘. Pravá síla má hodně co do činění s magií. Už to chápeš?“

Zadíval se na rostlinu postrádající květ. Vypadala jako okradená. „Ne. Ale začínám chápat, proč ti lidé ve Wychském lese říkají ‚Vědma‘.“

Vzala ho za ruku. „Hlavu vzhůru, Willande! Ztratil jsi jen jediný den z toho vzdálenějšího konce žití. Tam ti taková ztráta ublíží daleko méně, než dnes.“

Chvíli o tom přemítal a rozhodl se, že Vědma má vlastně pravdu, raději se tedy vzchopil. „Vědmo, možná bys mi mohla odpovědět na otázku, která mě už nějaký čas trápí.“

„Pokusím se o to.“

„Co je to Dítě osudu?“

„To je zvláštní spojení. Kde jsi ho slyšel?“

„Jednou ho o mně použil Mistr Gwydion. A také povídal něco o Černé knize. Co to znamená?“

Vědma se usmála. Kožovitá tvář se jí svraštěla, ale její oči na něj hleděly pevně. „To ti, Willande, povědět nemohu.“

Tato odpověď ho zklamala, protože to vlastně žádná odpověď nebyla, a Vědmin tajuplný úsměv jako by vyvolával ještě další nepříjemné otázky. Nakonec řekl: „Byl to nějaký kouzelník, kdo přičaroval pánu ze Strange prasečí hlavu?“

Avšak Vědma se pouze zachechtala, jako by to byl nějaký povedený vtip.

* * *

O slunovratu přišel vrchol léta. Den, kdy slunce vystoupalo na obloze do největších výšin. Byl to nejdelší den v roce, ale Will si přál, aby už byl rychle pryč. Přestože s čarodějem strávil jen krátký čas a většinu z něj navíc proti své vůli, toužil po lammasu.

Lammas byl dnem, který v Dolině nazývali „Bochníkovým dnem,“ dobou, kdy se obřadně pekl chléb. A Gwydion mu řekl, že je to tak se všemi svátky. Slunovraty jsou jen letní, nejdelší den, a ewlen, nejkratší. V Dolině byly za významné dny považovány také rovnodennosti na podzim a na jaře, kdy jsou dny i noci stejně dlouhé. Lammas je prvním dnem sklizně, dnem, kdy se získávala první zrna, nebo také první den měsíce srpna. Ale ještě ani neskončil červen a obilí bylo zatím zelené jako tráva.

Pán ze Strange a jeho domácnost se drželi výhradně kalendáře Otrokářů. Dokonce o letním slunovratu nepořádali ani žádnou oslavu. Když se na to zeptal pánovy ženy, odpověděla mu upjatě: „Venkované a prosťáčci mají spoustu bláznivých zvyků. Vycházejí večer o letním slunovratu a stoupají si pod černý bez nebo sedávají v kruhu hub na lesních paloucích. Nejspíš chtějí tančit s férijci."

„Mohu jít také?" zeptal se při té lákavé představě.

Ovšem paní se jen narovnala a řekla: „Zůstal jsi u nás, abychom tě naučili řádným způsobům. Nedodržujeme zde nízké obyčeje."

Poté vstoupil pán ze Strange a posadil se k dubovému stolu, který byl jako obvykle pokrytý pečivem a koláči. Vypadal jako divoké prase ještě víc než obvykle. Jedl a přitom vypočítával, kolik ho stojí Willův pobyt ve věži, a znovu si stěžoval, že na něj čaroděj vložil toto nečekané břímě. A v té chvíli se Willovi zželelo lačného a lakotného pána a jeho zvadlé ženy, která měla místo srdce kus ledu a neodvažovala se projít na slunci, aby se náhodou nerozpustil.

„Přišel čas, kdy by se ti měly ostříhat vlasy," zavrčel pán, když zvedal nejbližší kousek koláče.

„Co je na mých vlasech špatného?"

„Ty tvoje copánky jsou tak akorát pro malou holčičku! Ustřihneme ti je!" A udeřil přitom pěstí do stolu.

„To jsou copy, ne copánky. A jsou znakem muže!"

„Muže? On říká muže! Ale tady ne. U nás je znakem muže oholená hlava. Zavšivené dlouhé vlasy mají vesničtí balíci, válečníci mají vlasy krátké. Jako já. Vidíš?"

Will se podíval na hřeben šedivých štětin, na něž byl, jak se zdálo, pán ze Strange tak hrdý. Rozhodl se vzdorovat. „Tvoji vojáci možná plní všechny příkazy, ale já nebudu!"

„Cooože?"

„Zkus mi ustřihnout vlasy, jestli si troufneš. Ale pokud to uděláš, Mistr Gwydion od tebe to prasečí začarování nikdy neodejme! Vzpomeň si, co řekl – všechno dochází své odměny!"

Prasečí hlava náhle vybuchl vzteky a odhodil svůj koláč. „Tohle ti řekl? Že je to jeho kouzlo? Já jsem to věděl!"

„To jsem neřekl! To si myslíš jen ty, protože jsi hloupý! Hloupý jako vepř!“

„Pojď sem!“

Will uskočil z pánova dosahu.

„Vrať se, ty všiváku! Za svou opovážlivost budeš pomáhat v kuchyni! V kuchyni, rozumíš? Budeš drhnout pánve a pekáče, dokud si nevyděláš na svoje živobytí! Pojď sem, povídám!“

Ale Will před řevem utekl. Vystřelil z věže a zmizel v lese. A běžel a běžel, a když mu došel dech a všechnu zatrpklost ze sebe vyběhal, ulehl na jedné z mýtin a zíral do nebe. „Co se to se mnou stalo?“ zeptal se sám sebe. Nedokázal si vzpomenout, zda někdy dříve zakusil tak intenzivní pocit vzpoury. Aby znovu získal klid, zaposlouchal se do ptačího zpěvu. Přemýšlel o jakých písních se zdává kosům a jaké je pravé jméno střízlíka, jehož si všiml v cesmínových křoviskách. Třeba když ptáci zpívají jeden druhému, používají přitom svá pravá jména. Usilovně naslouchal a snažil se přijít na kloub té ptačí řeči, ale nemohl.

Posléze zaměřil uši na jiný zvuk. Ten, který kdysi považoval za zlovolný tlukot srdce pralesa. Zvykl si na něj tolik, že jej většinu času ani nevnímal, ale nyní si ho znovu uvědomil. Tentokrát zněl hlouběji a zlověstněji, a zdálo se, že je v něm cosi neústupného. Následoval ten zvuk, snažil se co nejlépe vnímat směr, odkud přichází, až se dostal na místo, kde les začínal řídnout. Toto byl okraj hvozdu, za nímž se v horoucím mihotavém jasu prostírala prašná pole, obklopující Wychský prales. Zde byl neodbytný rytmus velice zřetelný. Cítil jej v chodidlech, hluboké *dum-dum-dum*, jež vlastně nebylo ani trochu příjemným zvukem; spíše chorobným a dotěrným. Bylo zde i něco dalšího, protože vzduch už nebyl příjemný a čistý. Čpěl kouřem.

A poté, znenadání, zvuk ustal.

Svah přímo před ním prudce klesal ke břehu líně plynoucí řeky. Kráčel podél ní a viděl, jak se rozšiřuje a zpomaluje až do široké vodní plochy pokryté špinavou pěnou. A pak se jeho oči zarazily. Nejprve si myslel, že pod hladinou letmo zahlédl postavu ženy. Koutkem oka viděl, jak mírný proud rozhýbával její bílé závoje. Když se však podíval pořádně, zjistil, že to byl jen klamný odraz světla.

Za rozlohou vody spatřil vysoký val z hlíny a dřeva, který zadržoval vodní masy. Hráz tak hromadila stojatou vodu a naplnila údolí, čímž zatopila mnoho vzrostlých stromů v nižších částech svahu. Avšak hladina nejspíš obvykle bývala o dost výš než nyní. Jako by proud, který přehradu naplňoval, nebyl dost silný, aby ji udržel plnou i v době suchých letních měsíců. Poté Will zjistil důvod, proč byla přehrada postavena. Byl jím mlýn. Měl veliké kolo poháněné vodou, dvakrát vyšší než dospělý muž. Stál nad náhonem na straně hráze. U přepadu postávali lidé a další byli na pasece za mlýnem, přecházeli sem a tam a věnovali se hromadám hlíny, z nichž vycházel kouř.

Will je chvilku vleže pozoroval a pohrával si se svým rybím talismanem. Dumal nad tím, kdo asi ti lidé jsou, ale rozhodl se, že se neprozradí, pro případ, že by se to doneslo pánu ze Strange. Zakrátko se tři muži vydali směrem k němu. Jeden měl na sobě modré roucho přepásané širokým opaskem, menší muž byl oblečen v šedém a vysoký zamlklý muž v košili s páskem je následoval. Když ho míjeli po pěšině pod ním, ukryl se Will obezřetně za stromem. Když zastavili, přikrčil se.

„Tisíc," řekl první muž. „To je rozkaz. Začneme kácet hned zítra. A tentokrát je vyberu osobně."

Menší chlapík se usmál. „Kolik tedy dohromady dubů, pane?"

„Všechny pořádné kmeny. Tyhle musíme zachránit. Chci všechny, jež jsou tak tlusté, že je dva muži neobejmou. Zbytek si pokácejte, jak se vám zlíbí."

Menší muž vypadal, že mu to stačí, ale vysoký se smutně rozhlédl po zeleni. „Musí se to tady tolik měnit?"

„Přichází doba, kdy se mění všechno! Válečné lodě! To je to, co nyní Království potřebuje. Válečné lodě, ne hony na vysokou nebo zapomenuté svahy plné ostružin. Chci mít tohle místo vyčištěné."

„A co královské lovy?" zeptal se vysoký muž.

První se k němu otočil. „Lovy? Pokud chceme zbohatnout, potřebujeme obchodovat, a ne nějaké zatracené lovy jelenů. A pokud chceme obchodovat, potřebujeme lodě, rozumíš?"

„Říkal jsi *válečné* lodě."

„Jasně!“ Muž v modrém na něj netrpělivě pohlédl a obrátil se. „Obchod, válka – co na tom sejde? Obojím se dá zbohatnout, a třeba najednou, jestli chceš!“

Chlapík v modrém široce máchal rukama a popisoval své plány s Wychským hvozdem, zatímco zbylí dva klusali za ním. Will vzhlédl k listové klenbě nad sebou. Už teď, na místech, kde byly stromy zatopené nebo vykácené, vypadal les smutně a zdrchaně. Pokácet ty nejmohutnější duby mu přesto připadalo jako nesmírný zločin. Byly to stromy, které rostly mnoho životů a dělaly to místo tím, čím bylo. Vědma říkala, že ze všech stromů právě duby poskytují přístřeší a potravu nejvíce tvorečkům. „Brouci a motýli si dávají na dubech dostaveníčka. O žaludy mají zájem veverky, sojky a holubi, dokonce i jezevci si vyhrabávají doupata v jejich kořenech. A po období říje, kdy se jeleni skoro nepasou, přichází na podzim hojnost žaludů; v pravý čas, aby se vysoká mohla před přicházející zimou vykrmit.“ Pokud by tu nebyly duby, pomyslel si zdrceně, co by potom jeleni jedli? A co by jedli jednorožci?

„Hele! Co tu pohledáváš?“ řekl hlas za jeho zády.

Will vyskočil, až se hlavou praštil o svěšenou větev.

„Asi posloucháš cizí rozhovory, viď?“

Když se otočil, spatřil dívku, která ho pozorovala. Byla upravená a od pohledu mrštná, oblečená do chlapeckého oděvu temně zelené barvy. Měla hezkou srdcovitou tvář lemovanou pramínky plavých vlasů. Vypadala přibližně stejně stará jako Will.

„Ach, chudáčku! Polekala jsem tě?“

„Jen trošku,“ zamračil se Will a třel si temeno.

„Dobře. To jsem ráda. Je to hlavně tvoje vina, protože jsi tady. Jak se jmenuješ?“

„Will. To je zkráceně Willand. A jak ty?“

„Na tom nesejde.“

Will se zakabonil. „Natomnesejde? To je tedy hloupé jméno.“

„A ty jsi asi hloupý kluk. Co tady děláš?“

„Hledám jednorožce.“

„Jednorožce?“ zasmála se. „Tady ale žádné jednorožce neuvidíš.“

„To si taky myslím. Takhle daleko na jih často nechodí.“ Zkusil zapůsobit učeně. „Ani by se jim tu nelíbilo. Rozhodně ne s tím mlýnem támhle dole, který většinu času vydává ten hrozný rámus.“

Přísně se na něj podívala. „Odkud jsi?“

„Já… žiju ve věži.“ Chtěl poukázat na své copy a říci jí, že už není chlapeček, ale muž, jenže v dívčině obličeji se objevil nanejvýš pohrdavý výraz.

„Ve věži? Nevěděla jsem, že Prasečí hlava má syna.“

„Máš na mysli pána ze Strange.“

„Takhle mu říkáš ty. Jsi z jeho domácnosti, což je ke škodě jedině tobě. Skutečný správce by se o les staral, ale tenhle sem jen přivádí muže, kteří ho kácí. Můžeš svému příbuznému vzkázat, že je prase, jeho společník je prase a všichni ostatní tam jsou prasata také!“

Skočila dolů a utíkala pryč, avšak Will se vydal za ní. „Hej!“ volal. „Já nejsem žádný pán! Jsem vesničan jako ty! Neblázni! Počkej na mě!“

Ale dívka nečekala. Byla hbitá jako smečka a dobře to tu znala. Unikala po srnčích spádech v domění, že ji tudy následovat nebude. Ale Will se jí držel, dokud nedoběhli k tenkému stromu, povalenému přes příkop plný bahnité vody. Dívka po něm lehce přeběhla na druhou stranu, ovšem když se o totéž pokusil Will, zatáhla za jednu z větví ležícího stromu. Kmen se pod ním otočil a Will spadl. Plácl sebou na záda do bahniska dole, zatímco dívka stála šest stop nad ním a z plných plic se smála. „A kdo z nás tu teď blázní?“ zavolala na něj.

„Počkej, já ti dám!“ zakřičel v odpověď.

„To tedy nedáš. Nikdy mě nechytíš! Rozhodně ne tady!“

Will se vyškrábal na nohy a čistil ze sebe bahno. Celý jeden bok měl nasáklý černým, odporně zapáchajícím slizkým blátem. „Víš ty co? Asi máš pravdu. Pomoz mi raději odtud,“ řekl a natáhl k ní ruku.

Dívka se na ni podívala a zavrtěla hlavou. „Myslíš, že jsem padlá na hlavu? Abys věděl, nejsem. A podívej se na svou ruku. Je špinavá.“

„Poslyš, já nejsem z domácnosti pána ze Strange. Nejsem žádné princátko. A s těmi lidmi ve věži nemám nic společného.“

„Říkal jsi, že tam žiješ. Tak to jsi mi buď lhal, nebo mi lžeš teď.“

„Ani jedno. Chtěl jsem jen říct, že tam teď bydlím. A souhlasím s tebou, že pán je vepř. A dělá chybu, že chce nechat pokácet ty nejlepší stromy. Je to obyčejná ohavnost a chamtivost, ale on si asi nemůže pomoct a nebýt prase, když má začarovanou hlavu.“

Pohlédla na něj s novým zájmem. „Ještě pořád jsi neřekl, co tu děláš.“

„Řekl bych, že totéž co ty. Jen se tak procházím a poslouchám, o čem si povídají ptáci.“ Zachytil se kořenů stromu a začal se škrábat nahoru. Když k ní opět natáhl ruku pro pomoc, ustoupila o krok zpět a připravila se vyrazit znovu pryč.

„Ale no tak! Mně můžeš věřit.“

„Sama se rozhoduji, komu budu věřit. A ty vypadáš, že s tebou budou jen problémy. Neřekla bych, že rozumíš něčemu důležitému. Můj otec říká, že tomu nerozumí nikdo z lidí jako jsi ty.“

„Řekl jsem ti, že já nejsem nikdo takový. Já jsem prostě já.“

„Proč máš vlasy upravené jako holka?“ řekla opovržlivě.

„Je to… V kraji, odkud pocházím, je to znakem dospělosti.“

„Dospělosti?“ rozesmála se. „To je holčičí účes. Vypadáš jako holka.“

Will si už skoro říkal, že mu nepomůže, když tu ho chytla za zápěstí. Nedovolila mu sevřít svou ruku. Zapřela se nohou a jedním pořádným zatáhnutím mu pomohla z díry ven.

„Děkuji ti,“ řekl. „Vidíš? Nechystám se tě shodit dolů, ačkoli bych mohl.“

„To říká kdo?“

„To říkám já.“

„Tak to zkus! Jestli si tedy myslíš, že to svedeš.“

„Nechme toho, jsme jako děti,“ řekl Will a otočil se. „A navíc, dnes je slunovrat.“

Dívka vypadala překvapeně. „Ty ctíš slunovrat?“

„To snad každý, ne?“

„Prasečí hlava ne. Nikdo z pánů. To bys měl vědět.“

„Paní ze Strange si myslí, že kdyby se trochu pobavila, zničilo by to její důstojnost. Říká, že večer o slunovratu se

vydávají ven jen venkovští balíci. Nedokážu si ji představit, jak stojí pod bezem nebo tančí v čarovném kruhu.“

„My děláme ledacos. Hlavně zpíváme písně.“

„A jaké písně?“

„Hlavně ty staré. Moje oblíbená je o princi, který měl tři jabloně. Ty stromy mu rodily jablka ze stříbra, zlata a drahokamů. Tu musíš znát.“

„Možná. Zazpívej mi ji.“

Celá v rozpacích váhala, ale nakonec svolila. „Dobrá, ale jen jednu sloku.“

Avšak zazpívala všechny čtyři, a když skončila, Will jí zatleskal. „To bylo hezké. Máš krásný hlas, abys věděla.“ Poté o krok ustoupil.

„Kam jdeš?“

„Nikam. Brzy však budu muset jít zpátky. Byl jsem trochu drzý na Prasečí hlavu, jsem malinko v průšvihu.“ Kradmo pohlédl směrem k věži. „Ale nejdřív bych chtěl znát tvoje jméno.“

Zasmála se. „To ti celkem věřím.“

„Ne, vážně! Chtěl bych.“

„Žijeme dole u řeky, takže mi lidé říkají… Jíva.“ Sklopila oči. „Já vím, že je to hloupé jméno.“

„Ale vůbec ne. Je to hezké jméno. Krásné, jako ten strom. A sluší ti.“

Pomalu kráčeli zpět na místo, kde se poprvé potkali. Posadili se a dívka mu řekla, že žije ve vesnici Leigh. Její otec se jmenuje Stenn a je jedním z královských polesných, jejichž povinností je starat se o les. Je jedním z těch, kteří mají zařídit kácení stromů.

„Ale tahle práce se mu příliš nezamlouvá,“ řekla. Krčili se společně za padlým kmenem a hleděli na mlýn a dýmající hromady v jeho blízkosti.

„Přece nemůžou chtít po člověku, který se celý život věnoval lesu, jako můj otec, aby pak vedl masakr stromů. Říká, že podle práva patří les králi, ale u lesů nejde jen o to, že někomu patří.“

„A u stromů nejde jen o to, že se dají použít jako dřevo.“

Pohlédla na něj a usmála se. „Takže přece jen rozumíš. Tyhle mohutné duby jsou přátelé mého otce. Vyrostl s nimi a

každý z nich je jeho radostí. Říká, že tu byl dubový háj dávno předtím, než přišli Otrokáři. Vůbec se mu nelíbí, co se nyní děje. Říká, že to celé smrdí.“

„Dozajista je tu ve vzduchu něco divného.“ Podíval se na proužky kouře, které se točily okolo podivného mlýna a dodávaly vzduchu štiplavou pachuť.

„To jsou uhlíři. Zamořují to tady svými milíři, v nichž pálí uhlí. Potřebují ho, protože jím rozpalují a taví železo. Tam, kde vidíš přehradu, byl kdysi Grendonův háj; celý ho vymýtili. Otec říká, že v hamru jsou tři kovářské výhně. A pracuje se v nich pořád, s velikými měchy a tak. A to dunění, které je slyšet po celém hvozdu, to dělají buchary.“

„A co tam dělají?“

„Nevím. Vyrábějí různé věci. My se ke Grendonovu hamru nesmíme přibližovat, ale vím, že tam vykovávají něco ze železa. Skoro pořád přijíždějí po Staré silnici vozy a odvážejí všechny ty věci pryč.“

„A jaké věci?“

Dívka pokrčila rameny. „To já nevím. Kdykoli se vydám dolů, vyženou mě. A je mi to jedno. Stejně bych tam nechtěla být. Je to teď špinavé a smrduté místo plné kouře. Ani trochu nepřipomíná místa, která mám ráda.“

„To jsem měl na mysli, když jsem řekl, že je tu ve vzduchu cosi divného. Časy se mění, řekl ten chlap.“

Dívka přikývla. „A trochu moc rychle, řekla bych.“

„Zapadá to do toho, co mi řekl Mistr Gwydion.“

Posadila se a pohlédla na Willa s náhlým zájmem. „Kdo je Mistr Gwydion?“

Will okamžitě zalitoval, že čarodějovo jméno zmínil. Byl natolik tajnůstkářsky ohledně Gwydiona a tolik mu na tom záleželo, že mu to připadalo skoro jako zrada. Když se však podíval na Jívu, měl pocit, že nic tak špatného neudělal. „To on mě přivedl do Wychského hvozdu. Dokážeš udržet tajemství?“

Pokrčila rameny. „Nevím, nikdy jsem to nezkoušela.“

Zadíval se na ni a vzpomněl si na výraz v její tváři, když ho tahala z příkopu. Rozhodl se, že jí bude věřit. „Když mi odpřísáhneš, že si to necháš jen pro sebe, tak ti o Mistru Gwydionovi povím.“

„Přísahám.“

„Ruku na srdce?“

„Ruku na srdce.“

Will se zhluboka nadechl. „Mistr Gwydion je čaroděj.“

Otevřela ústa dokořán a pokrčila nos. „Ne!“

„Doopravdy. Jsem jeho učeň.“

„A tam, odkud pocházíš, říkají všichni takovéhle obrovitánské lži?“

„Já nelžu! Je to pravda. Klidně ti to odpřísáhnu, jestli chceš.“

„Ruku na srdce?“

„Ruku na srdce.“

Pohlédla na Willa úkosem; chlapec si nebyl jistý, jestli mu věří, ale myslel si, že se mu rozhodla věřit.

„To musí být hrozně zajímavé, být čarodějovým učněm!“

„Občas je to trochu děsivé. Divila by ses, co jsem všechno viděl.“

Pochybovačně se zasmála. „Jako co třeba?“

„Ach, všechno možné. Udělá, že sovy lítají tak pomalu, že jim můžeš spočítat, kolikrát máchnou křídly. Dokáže zastavit dešťové kapky přímo ve vzduchu. Přivolá bouři takhle snadno…“ Luskl prsty a tajemně se naklonil k dívce. „A ze země dokáže vyvolat obry. Veliké jako stodola. Jsou hrůzostrašní.“

„Povídej dál,“ řekla a v očích se jí jiskřilo. „Ukaž mi nějaké kouzlo.“

To ho zarazilo. Divil se, kam až ho jeho chvástání dovedlo, ale poté nasadil nejvážnější výraz.

„Rád bych, ale…“

„Ale co?“

Zavrtěl hlavou a nasál vzduch. „Musíš přece vědět, že magie je nebezpečná.“

„Určitě ne, když víš, co děláš.“

Will se narovnal. „Ach ne! Je nebezpečná *vždycky*. Abys věděla, celá magie je nebezpečná, protože ovlivňuje soulad, rovnováhu… Způsob, jakým na sebe věci působí a tak dále.“

„Skutečně?“

Dívala se na něj a čekala, co řekne dál, zatímco Will se zoufale snažil vzpomenout si na všechno, co mu Vědma řekla.

„Je hrozně těžké předat znalosti o magii někomu, kdo nemá správné základy.“

„Tomu rozumím. Ale já nechci, abys mi předával nějaké znalosti o magii. Chci jen, abys mi něco předvedl.“

„Já… budu o tom přemýšlet.“ Vážně pokývl hlavou. „Ano, budu o tom přemýšlet. A třeba ti něco předvedu zítra.“

Dívka uhnula pohledem. „Ach tak. A proč si myslíš, že se zítra potkáme?“

„No… chtěl jsem říct, že bych rád. Vážně bych chtěl.“ Cítil, jak ho opouští rozvaha, takže teď si netroufl pohlédnout jí do očí pro změnu zase on. „Tedy pokud budeš moct… pokud zase budeš chtít přijít sem. Říká se, že vše se vrací v kruhu – to je takové pravidlo, víš?“

Vzápětí Will uslyšel dvojí ostré hvízdnutí. Pohlédl dolů ze svahu, kde stál vousatý muž, hlavu zakloněnou a dva prsty v ústech.

„To je můj otec! Odchází s ostatními připravovat oslavu. Musím už jít. Je pozdě.“

Vyskočila a bez jediného dalšího slova pelášila ze svahu.

Chtěl na dívku zavolat, ale stál tam její otec, takže si to rozmyslel.

„Jívo…,“ řekl si sám pro sebe. „A co s tím zítřkem?“

KAPITOLA PÁTÁ

BABICE Z BLAT

Will ležel ještě chvíli sám na okraji lesa. Věděl, že se bude muset vrátit a čelit hněvu pána ze Strange. A čím déle bude otálet, tím to bude horší. Avšak něco vzdorovitého v jeho nitru se tomu vzpíralo. Pohlédl na klidné vody přehrady. Když ustalo ono *dum-dumdum*, bylo to, jako když odezní bolest zubu. Z uhlířských milířů stoupaly praménky kouře, ale jinak se nic ani nepohnulo. Vypadalo to, jako by všichni odešli do vesnice chystat se na slunovrat.

Povzdychl si, cítil se skutečně osamělý. Doma v Dolině budou lidé dlouho do noci tančit a hodovat, hrát sváteční hry. Ale to všechno mu připadalo příliš vzdálené. Ležel na polštáři mechové trávy a cítil, jako by se ho dotkla mrazivá ruka. Pozoroval vodní plochu a na její hladině odraz stromů odsouzených k záhubě, a dostal se do chmurné nálady.

Ležel a naslouchal tichu, když tu ho zvědavost donutila zvednout se a táhla ho ze svahu, směrem k zapovězenému místu. Uvědomoval si svůj slib Gwydionovi, že se bude držet uvnitř Wychského hvozdu, avšak touha poznat pravdu ho hnala jen těch pár kroků za hranice lesa. Kolem se tyčily hromady odpadu, pilin a pahýly sekyrou pokácených mohutných stromů. Kolem Grendonova hamru se mačkaly různé přístřešky a boudy. Tu a tam byla naskládána malá polínka, teprve připravená k pálení. Z místa, kde byl v přehradě otvor, zaznával zvuk vody stékající po nehybném kole a ženoucí se dál náhonem.

Nahlédl do budovy a spatřil velikou dubovou hřídel, ozubená kola, železem okované válečky a ložiska ukotvená do kamene. U každého ze tří bucharů stála opuštěná kovadlina a u zakrytých výhní ležely nečinné měchy. Na stěnách visely obrovské kleště a palice. A všude se povalovaly spousty různě tvarovaných kusů kovu. Většina z nich byla rezavá nebo očazená od ohně, jen tu a tam viděl cosi dokonale naleštěného. Ovšem nebylo pochyb o tom, co se zde vyrábělo.

„Válka," zašeptal Will a zvedl zpola hotový výkovek meče. „Přesně jak to Mistr Gwydion říkal…"

Rostlo v něm napětí, když zjišťoval, co všechno se zde vyrábí. Nalézal čepele nejrůznějších délek, všechny zatím bez hrotů a ostří. O stěnu byly v řadách opřené hrozivě vyhlížející sekery a válečná kladiva. A na připevnění ke dřevu zde čekaly tisíce hrotů šípů. Jiný přístěnek skrýval železné klobouky a přilbice a spousty nahrubo vykovaných dílů zbroje. V doškovém přístavku byla platnéřská dílna plná krabic nýtů, s párem kleští s držadly omotanými hadry. Z tisíců propletených kroužků byly už vyrobeny kroužkové kápě, jaké měly na sobě i stráže pána ze Strange.

Každá bouda, do níž Will nahlédl, ukrývala výzbroj. Muselo tu být dost železa na vyzbrojení pěti stovek vojáků, a pokud – jak Jíva říkala – odtud skoro pořád vozy odvážely hotové výrobky pryč, kdovíkolik už toho bylo ve skladištích jinde?

Ví pán ze Strange, co se tu děje? říkal si Will. Samozřejmě, že to musí vědět! Zvuk těchto bucharů se nesl do širokého okolí.

Náhle pocítil uvnitř chlad. Pro uklidnění sevřel v dlani talisman se skákajícím lososem, který mu visel kolem krku. Přál si, aby tu byl Gwydion.

I takhle se dá strávit slunovrat, pomyslel si, když odcházel. Vydal se cestou okolo náhonu a v jedné chvíli se podíval dolů. Při pohledu, který se mu naskytl, vykřikl. V místě, kde se přes propusť valil proud jako vodopád přes zezelenalé lopatky mlýnského kola, uviděl bledou ruku. Byla drobná jako dětská a v přítmí vypadala jako vyrobená z vosku. Vystrašeně na ni zíral. Sklonil se blíž, aby lépe viděl, neschopný se odvrátit. Zdálo se, že ruka na něj mává. Chvíli ji pozoroval, načež se prudce narovnal a zděšeně se rozhlédl. Ještě před chvílí se obával, aby

ho na zakázaném místě nikdo neobjevil, ale nyní zaječel jak nejsilněji dokázal a volal o pomoc.

Nikdo však nepřicházel.

Musím něco udělat, pomyslel si a skočil do náhonu. Unikající vody bylo pod kolem po kolena a byla ledová, až zalapal po dechu. Shora dopadající voda okolo něj klokotala v záplavách pěny. Mlýnské kolo a kamenné koryto, v němž bylo umístěno, byly slizké a kluzké. Natáhl se po voskové ruce. Ale byla mrtvá a Will před ní ucouvl.

Zhrozeně vyjekl. Něco se tu utopilo. Bylo to tělo, strašlivě zapletené do mlýnského kola. Co jen mohlo otáčení kola a rány tomu tělu provést? Pevně zavřel oči a vstrčil ruce do úzké mezery. Jeho tápající prsty narazily na bezvládnou hlavu a štíhlou paži, zachycené a rozdrcené otáčením kola. Podkluzovaly mu nohy, ale znovu vstrčil hlavu do vodního proudu, opřel se zády o lopatku a ze všech sil zabral vzhůru proti proudu, aby aspoň trochu nadzvedl kolo a uvolnil tak bledou paži z jeho stisku.

Povedlo se. Neviděl žádnou krev. Uvolněné tělo bylo křehké a lehoučké, když je nesl na rukou a hledal místo, kam by je položil. Všude na pasece byla špína a prach, takže je vynesl zpátky do lesa a uložil na mechový polštář. Byl promočený a třásl se, avšak když poklekl vedle mrtvého bledého těla, jediné co cítil, byl nezměrný žal.

Zamrkal, otřel si obličej a pohlédl na ležící stvoření. Nejprve mu to připadalo jako světelný klam, ale posléze si uvědomil, že kůže byla naprosto bledá, stříbřitá, téměř průhledná. Prosvítaly jí jemné zelenomodré žíly. Tam, kde se ruka zachytila v mlýnském kole, byla rozedřená, a na čele a na spáncích bylo vidět zelenavé ranky, jako by se tam přisály mihule nebo podobné ryby a sály krev. I vlasy, jemné jako dětské, měly zelenou barvu. Přesto byly rysy tváře dospělé – ostré a jemné, špičatá brada a široká ústa, oči zavřené, skoro jen jako ve spánku. Will věděl, že stvoření, které zde uložil, nebyla žena, ale na tom nezáleželo.

Ten nebohý tvoreček musel zemřít tak sám! pomyslel si. Jen si chtěl zaplavat v nádrži a zachytilo ho kolo.

Roztřásl se a uronil slzu. Složil důstojně tvorečkovy údy a zakryl jeho nahotu listnatými větvemi, až byla vidět jen tvář.

Pak nasbíral kytici lesních květů. I přes strašlivé rány bylo to stvoření krásné. Cítil, že se musí sklonit a políbit mu na rozloučenou čelo. Přesně to udělal a poté běžel zpátky k věži.

* * *

Když na horoucí červen navázal ještě teplejší červenec, toužil Will čím dál víc po návratu čaroděje. Neuvážená slova, která pronesl k pánu věže, nezůstala bez odplaty – práce při vyučování se zdvojnásobila a přišel o svá svobodná odpoledne. To, že si odpracovával ubytování v kuchyni jako pomocník, mu nevadilo. Víc ho trápilo, že nemohl chodit k hamru a zjistit, zda za ním přišla Jíva. Teď nesměl překročit hradní příkop.

„Jak se má Jíva?“ zeptal se posmutněle bílé kočky. „Uvidím ji ještě někdy?“

Kočka k němu přišla, otírala si hlavu o jeho nohy a vzhlížela k němu upřenýma očima.

Nenáviděl, když musel zůstat zavřený, zatímco venku svítilo slunce. Neustále svíral brk až ho rozbolely prsty, ale začínal rozumět moci písmen a poté i moci slov. A kromě toho začínal chápat i obrovskou sílu myšlenek. Poznal, že psaní není přese všechno jen únavnou dřinou, spočívající ve škrábání znaků a znamének na tabuli nebo na pergamen. Ve skutečnosti šlo o získání síly vkládat vlastní myšlenky do hlav jiných lidí – lidí žijících kdesi daleko, anebo dokonce těch, kteří mohou žít v úplně jiné době!

Velikost tohoto objevu Will zaskočila, protože se ho dosud nikdo neobtěžovat upozornit, k jakým radostem celá ta dřina povede. Jediné, co teď potřeboval, byla kniha, kterou by mohl číst, a pokud šlo o to, už se mu v hlavě začínal líhnout plán.

Když následoval Pangur Bána po schodišti do pánovy soukromé komnaty, roztřáslo ho vzrušení. Věděl, že tam na polici z lipového dřeva stojí pospolu tři ve starobylé kůži vázané knihy. Ohlédl se, aby se ubezpečil, že ho nikdo ze sloužících nespatřil, a pak vešel. Vytáhl první ze svazků. Byla to účetní kniha domácnosti Johna ze Strange. Velice rychle ji prolétl a vrátil na místo.

Druhá kniha vypadala stejně jako první, ale třetí byla docela jiná. Zdála se daleko starší než druhé dvě a její desky nebyly

zajištěné železnou sponou a řetízkem. Na deskách bylo cosi napsáno. Přestože však Will dokázal slova přečíst, nedávala mu žádný smysl:

Ane radhas a'leguim oicheamna ainsagimn…

Zbytek byl nečitelný díky poškození způsobenému ohněm. Vypadalo to, jako by se kdosi pokusil hodit tu knihu do ohně, ale na poslední chvíli si to rozmyslel. Otevřel svazek a zjistil, že na každé straně je veliký obrázek. Listy byly pokryté mnoha řádky černého písma a některé pasáže byly vyvedeny dokonce červeným inkoustem. Will si rukopis prohlížel a podivoval se zručnosti písaře. Na obrázcích byla zvířata, všechny možné druhy zvířat… Zvláště jedno vyobrazení Willa zaujalo. Byl to lev, tedy stvoření, jaké měli na kabátcích vyšité vojáci pána ze Strange. Zprvu je považoval za jakéhosi podivného psa, protože jediný lev, jehož kdy předtím viděl, byl mravkolev. Také tam byl levhart, o němž kniha tvrdila, že vznikl křížením lva a jednoho ještě dravějšího zvířete, zvaného leopard. Když si prohlížel obrázky, zdálo se mu, že pěkných pár zvířat vzniklo křížením mezi jednotlivými druhy, dokonce i křížením s člověkem.

Will se sklonil nad knihou, zatímco se Pangur Bán procházel po stole a otíral se mu o hlavu. Na okrajích listů byla u některých obrázků vepsána jakási slova. Písmo bylo tenké, pavoučí, jako by psané jehlou namáčenou do inkoustu. Ale opět mu nebylo rozumět. Na konci svazku Will nalezl zajímavější rukopis, a tentokrát, když se jej pokoušel přečíst, ho něco napadlo.

Chopil se zrcátka, které patřilo paní, a pustil se do textu znovu. Nyní jej dokázal přečíst, i když mu slova nedávala smysl, podobně jako ta na deskách. Přečetl je nahlas, zněla magicky. Listoval zpátky a znovu procházel obrázky. Vedle orla bylo dopsáno slovo *feoreunn*, vedle včely *begier* a vedle wyverna, což byl létající lidožravý dravec, jakýsi dvounohý okřídlený drak, nalezl slovo *nathirfang*.

Will si ta slova chvilku přeříkával a poté nalistoval konec knihy, kde bylo stejným drobným písmem vepsáno:

Pro přivolání jistého zvířete řekni:
‚Aillse, aillse, … comla na duil!‘
Pro to, aby zvíře konalo dle tvého přání, řekni:
‚Aillse, aillse, … erchim archas ni! Teirisi! Taigu!‘

„To jsou kouzla!“ vyhrkl šeptem Will. „A na ta prázdná místa se mají doplnit pravá jména.“

Tohle bych si neměl číst, pomyslel si Will, když si znenadání vzpomněl na Vědmino varování, týkající se samoúčelné touhy po magii. Nebylo správné takhle potají nahlížet do knihy, v níž neměl dovoleno číst a nebyla ani jeho, a ještě horší bylo osvojovat si kouzla takhle podloudně. Ale teď, když už začal číst, bylo těžké přestat.

Začal si ta slova ukládat do paměti a zvládl toho celkem dost, až ho vyrušil hluk zvenku. Byl tak zaujatý, že tak tak stačil proklouznout do vlastní komnaty, než kolem prošla služebná.

Po poledním jídle si Will vzal z kuchyně kus chleba a med a vyzbrojen svými kouzly se vydal lovit mouchu. Jakmile jedna vletěla do místnosti, aby si pochutnala na medu, zavřel za ní okno a celé odpoledne místo procvičování psaní zkoušel pronášet slova, která se naučil.

Ale nebylo to tak snadné, jak si představoval. Bylo mnoho různých způsobů jak vyslovit průpovědi, jež si zaznamenal, ale žádného z nich si moucha ani nevšimla. Navíc nevypadala přesně jako jedna z těch, které byly v knize vyobrazené. Byla to *foulaman?* Anebo to mohla být *gleagh* či *crevar?* Nakonec zkusil *cuelan,* ale neuspěl o nic lépe. Když ovšem otevřel dveře, vlétla dovnitř veliká a tučná masařka a začala mu kroužit kolem hlavy.

Nadšeně zavýskl. Kamkoli se v pokoji vydal, *cuelan* ho následovala, létala mu kolem hlavy se stejně pevným odhodláním, s jakým létají můry okolo plamene svíčky. Chodil tam a zpátky a moucha ho následovala. Když postál v klidu, bzučela mu kolem hlavy v dokonalých kruzích.

„Dokázal jsem to!“ řekl, nanejvýš potěšen sám sebou.

Lehl si na postel a pozoroval mouchu kroužící mu nad obličejem. Poté se masařka usadila na Willově nose. Pokusil se ji odehnat, ale vyhnula se jeho ruce.

„To stačí. Už můžeš odletět," řekl.

Ale moucha neletěla. Byla k němu přivolána kouzlem a nic z toho, co řekl, ji nemohlo přesvědčit, aby odletěla. Rychle se kouzla nabažil, moucha se však nenabažila jeho. Neustále mu sedala na ústa a rušila ho při psaní, až se nakonec ukryl pod přikrývku, aby se jí zbavil.

Ovšem když opět vystrčil hlavu, čekala tam na něj. Odebral se dolů na večeři a moucha letěla s ním. Ani si nevšimla tří kusů chleba a medu, ležících před ním. Jen stále dokola kroužila kolem jeho hlavy, a když na něj příště dosedla, udeřil se do úst tak silně a zuřivě, až téměř spadl ze židle.

Kuchařka na něj udiveně hleděla. Pokrčil rameny a pelášil pryč, mouchu v patách. Když se k němu přiblížila paní, zeptala se Willa, podrážděná muší pozorností, jestli se nezapomněl umýt za ušima, načež mu zadala úkoly k procvičování na večer a odešla. Will doufal, že moucha zmizí také, ale nezmizela.

Stmívalo se a Will ztrácel naději, že by se mohl soustředit na své studium. Moucha ho sužovala celý večer. Pak vyšel měsíc. U každé denní mouchy by se dalo logicky očekávat, že bude odpočívat, ale tahle pokračovala v bzučení. Will měl dojem, že jediným způsobem, jak ji chytit, bude dovolit jí letět, kam se očividně touží dostat – do svých úst – a pak ji celou polknout.

Nakonec se mu ji podařilo zabít – vymrštil ruku, připlácl ji ke zdi a pak na ni ještě šlápl. Avšak jeho divoká radost byla zakalena pocitem viny. Byla to sice jen masařka, ale o to nešlo. Práce s magií jmen může vést k neočekávaným potížím. Bude se toho muset o magii naučit ještě daleko víc, pokud ji někdy bude chtít provozovat správně.

* * *

Blížil se lammas a Will si promyslel útěk. Plán byl prostý. Dva týdny poslušnosti obrousily hrany bdělosti u těch, kteří by si ho jinak všímali pozorněji. Když se nádvoří později toho dne vyprázdnilo, vystřelil branou ven a upaloval přímo k řece, kde nalezl Vědminu chatrč posazenou přímo u paty rozložité vrby.

„Zdravím tě, Vědmo!" zvolal, když přicházel. Měla na kolenou ošatku a vyloupávala do ní fazole, ale přivítala Willa laskavými slovy a pozvala ho dál. Usadil se na obrácené vědro a

řekl: „Vědmo, odpověděla bys mi na jednu otázku?“ „Pokud budu moci.“ „Znáš vesnici, která se jmenuje Leigh?“ „No samozřejmě! Chodím přes ni každý třetí den.“ „Žije tam dívka, které říkají Jíva. Znáš ji?“ Vědma zamyšleně přikývla. „Ta je moc hezká, jestli se nepletu.“

„Já… chtěl bych, abys jí předala vzkaz. Pokud by ti to nevadilo, samozřejmě.“

„Ach!“ Rozlomila další lusk. „A proč si tam nedojdeš sám?“

Will znal Vědmu dost, aby takovou odpověď očekával. „Ale Leigh leží za hranicí Hvozdu a já nechci porušit slovo, které jsem dal Gwydionovi.“

Vědmin obličej byl jako rozpraskaná kůra, ale její oči vypadaly jako hluboké tůně. Jako by viděly hluboko do Willova nitra. „To je mi pěkný přístup! Vždyť už jsi porušil slovo tím, že jsi přišel sem.“

Will sklopil pohled. „To nebylo nic, co bych slíbil Mistru Gwydionovi. To bylo jen nařízení pána ze Strange.“

„A záleží na tom? Tvůj slib ztrácí hodnotu, když ho porušíš.“

Ve Willově nitru se vzbouřila mocná směs pocitů. „Ale Jíva ten vzkaz musí dostat!“

Vědma ho opět klidně pozorovala, jak měla ve zvyku. „A co se v tom vzkazu praví?“

„Chtěl bych ji požádat, aby se se mnou sešla na místě nad Grendonovým hamrem, kde jsme se poprvé viděli. Zítra v poledne. Řekni jí, prosím, jak moc si přeji, aby přišla, a také že jí chci něco důležitého ukázat.“

Vědma odložila ošatku a belhala se ke dveřím. „Copak jí chceš ukázat? Ukážeš mi to také?“

„To nemohu.“

„Tak to ani já nemohu předat tvoji zprávu.“

Will se vykrucoval. „Chci jí ukázat nějaký… trik.“

„Jakýpak trik?“

„Jen takové malé kouzlo. Takové, jak jsi mi o nich říkala.“

Dlouho na něj hleděla, poté zavrtěla hlavou a řekla: „Willande, tajemství magie nesmějí být nikomu lehkovážně předávána. Kouzla nejsou hračky. A nikdo si s nimi nesmí pohrávat, jak se mu zlíbí. Prozradila jsem ti ta tajemství jen proto, že Mistr Gwydion říká, že jsi něco velmi zvláštního.“

„Ale Jíva je taky zvláštní. Jestli jsi ji viděla, tak víš, že je…“

„Já vím, že je hezká.“

Willovi zčervenaly tváře. „Prosím, Vědmo!“

„Ach ano, předám jí tvůj vzkaz.“ Oči se jí zatřpytily. „Ale dělám to z vlastních pohnutek, ne kvůli tobě. Možná by sis to nepomyslel, ale svého času jsem také věděla, co je to hořet plamenem mládí. Udělám oč mě žádáš, ale nejprve mi musíš slíbit, že tu dívku nenaučíš nic o magii. Proslulý výrok totiž praví, že ‚zajímat se o to, co není tvojí záležitostí, dokud jsi ještě nepoznal sebe samotného, je směšné‘.“

„Slibuji, Vědmo. Vůbec nic ji učit nebudu. Dávám ti své slovo.“

„Tvé slovo?“ zasmála se. „Ach, tak toho si budu považovat, Willande! To opravdu budu.“

* * *

Druhý den vstal Will brzy a pustil se do práce, aby dokončil všechna cvičení, která mu paní zadala. Pak pozoroval nádvoří a čekal na svoji příležitost. Včera se mu s trochou šikovnosti podařilo ze setkání s Vědmou proklouznout zpátky, aniž by ho kdokoli postrádal. Nyní se během střídání stráží opět vykradl ven. Hnal se lesem a rozrušení v něm vzrůstalo. Všechny jeho obavy byly zvířeny – co když se Vědmě nepodařilo Jívu najít? Nebo co když vzkaz dostala, ale třeba jí rodiče uložili nějaký nevyhnutelný úkol? A nejhůř: co když vzkaz dostala, ale rozhodla se nepřijít?

Zahnal tuto myšlenku. Poté, přestože už měl trochu zpoždění, se zastavil a uklidnil. „Nemá smysl se trápit,“ řekl jednomu z jilmů. „Však už brzy poznám, která bije.“

Avšak když dorazil na vyvýšeninu nad Grendonovým mlýnem, naskytl se mu hrůzný pohled. Stromy na celém svahu nad nádrží byly pokáceny a jejich kmeny stahány dolů k cestě. Na místě, kde stával hluboký les, se nyní prostírala zničená pustina. Srdce mu pokleslo, když si uvědomil, že ono zvláštní místo, kde se s Jívou potkali, už neexistuje.

Všude kolem trčely ze země hrubě osekané pahýly stromů a tu a tam na místech, kde od kmenů oddělovali větve a skládali je do milířů, ležely rozházené klacíky a třísky. Náhle vzhlédl,

protože pocítil na kůži jakési varování. Poté si představil, jako ve snu, hloučky mužů, kteří sekali a řezali, a také párek dobytčat, která odtahovala kmeny pryč. Slyšel výkřiky a praskání pradávného tisu, který zasténal a znenadání se roztrhl vedví. Ovšem pak děsivé vidění zmizelo a zanechalo ho v tísnivém tichu samotného.

Neozývalo se žádné *dum-dum-dum.* Sucho, které pokračovalo už několik týdnů, snížilo hladinu v nádrži pod úroveň, která umožňovala pohánět kolo mlýna. Mlýn byl opuštěný a muži byli posláni za jinou prací. Will sešel až k vodě a zavolal Jívu jménem.

Jeho hlas rozezvučel ozvěnu, avšak žádné jiné odpovědi se nedočkal. Usadil se tedy na špalek a čekal, bradu v dlaních. Narůstal v něm pocit prázdnoty, který zpočátku odmítal nazvat zklamáním. Zvedl se a přecházel tam a zpátky po hliněné hrázi. Nechtěl se přibližovat k přístřeškům a pecím, jež stály v blízkosti mlýna, takže se zakrátko vrátil na břeh nádrže a pohlédl na svou tvář, zobrazenou na vodní hladině. Podél levé tváře mu visely dva plavé copy. Aniž by o tom nějak zvlášť uvažoval, vytáhl nůž a jeden z nich odřízl. A potom i ten druhý.

„Tak! Teď už nevypadám jako holka," řekl do prázdna a hodil copy do vody, jak nejdál svedl. Plavaly na hladině opuštěně a kolem nich se šířily kruhy.

„Jívo!" zavolal opět. Nečekala moc dlouho; tedy pokud se vůbec obtěžovala přijít. Vzpomínal si na její slova: *Je to teď špinavé a smrduté místo, plné kouře. Ani trochu to nepřipomíná místa, která mám ráda.* Bylo hloupé dát si s ní schůzku zrovna tady. Ale jak mohl tušit, že to tu bude takové? A vlastně kde jinde by se mohli potkat? Nedokázali by se shodnout na jménu žádného místa v celém Hvozdu, s výjimkou věže.

Pomalu ztrácel naději. Přemítal o triku, který se naučil, aby na Jívu udělal dojem. Po příhodě s masařkou dlouho a tvrdě cvičil s tiplicemi. Ještě než dal Vědmě slib, myslel, že Jívě ukáže kouzlo s jménem vážky. Zjistil skutečné jméno velikého druhu, který má přes celé tělo lesklý modrý pruh. Když tedy nepřijde, pomyslel si, tak to klidně můžu udělat.

Aby si spravil náladu, sestoupil ke břehu nádrže a mocně zvolal, jako když kdysi král Leir velel svým vojům.

„Ealsha, ealsha, sathincarenta comla na duil!" zavelel.

Ozvěna jeho slov ještě ani nedozněla nad vodou a už se k němu vrhla vážka a začala před ním kroužit. Zopakoval zaříkání ještě pětkrát, až ve vzduchu před ním tančilo půl tuctu nádherných kousků.

„*Sathincarentegh erchim archas, teirisil Cruind!*“ zvedl ruce a poručil. Vážky okamžitě začaly létat v trojúhelnících. A po dalším příkazu opisovaly ve vzduchu osmičky. Vrhaly se tam a zpět a křížily cestu jedna druhé, přičemž dva páry jejich křídel bzučely ve shodném rytmu.

„Ty ale umíš úchvatné věci!“

Will se otočil za hlasem. V jasném světle za ním stála dívka. Docela podobná…

„Jívo?“ řekl a zastínil si oči.

Vypadala docela jako Jíva, ale nebyla to ona. Mihotala se jako bledá mlha.

Will si promnul oči. Dívka byla vysoká a štíhlá, podobná Jívě, jako by to byla její sestra. Oči jí zářily slabým truchlivým světlem a hlas měla hlubší a jaksi zasněnější. Oblečená byla v šatech tak jemných, že vypadaly jako vyrobené z muších křídel. Připomněly mu šaty, které měl na sobě duch u Evenlodského mostu toho dne, kdy přijížděl do Wychského hvozdu.

„Pojď blíž, Wille!“ řekla. „Dej mi ruce a já ti ukážu báječné věci.“

„Jívo? Jsi… jsi to ty?“ Zatřásl hlavou, aby se probral, ale celý svět jako by se vznášel. „Kdo jsi? Odkud víš, jak se jmenuji?“

„Jsem tvůj přítel, Wille. Dlouho jsem tě hledala a teď jsem tě našla. Nakonec jsi za mnou přišel, má pravá lásko.“

„Já…“ Přejel si dlaněmi po tváři a snažil se vzdorovat ospalosti, která ho přemáhala. Vzduch sladce voněl. Jako by jeho paže a nohy ztratily svou sílu.

„Posaď se. Jsi unavený. Nechceš se posadit?“

Z dívčiných zářících očí se vytratil smutek. Nyní ho ujišťovaly, že sedět po jejím boku je ta nejúžasnější věc na celém světě. Vzpomněl si na výraz Jíviny tváře, když mu podala ruku, aby mu pomohla z příkopu. Jak by mohl neudělat, oč ho žádala? Bylo vedro a naprosté bezvětří, kolem Willa se jako dusivá přikrývka prostřelo tiché a teplé odpoledne. Zhluboka se

nadechl, ale vzduch jako by jeho plícím nestačil. Zalapal po dalším.

„Dovol mi pohladit tě," řekla dívka a tišila jeho snahu vzdorovat. Cítil, jak se chladná ruka dotýká jeho kolena, ruky, tváře. „Je to lepší? Je to o hodně lepší, než tu čekat sám? Zavři oči, Wille. Odpočiň si. Už brzy budeme spolu."

Jedna část Willovy mysli vzdorovala; věděl že něco není v pořádku, ale když se pokusil přijít na to co, pocit zmizel. Připadalo mu, že má oči plné prachu a rozbolavělé. A bylo čím dál těžší udržet je otevřené. Upřel pohled na vážky stále ještě poletující nad vodou. Jasně modré záblesky jejich těl vyznačovaly křivky, do nichž je jeho kouzlo zaklelo. Musím je propustit, ještě než půjdu, pomyslel si. Ale nějak se nemohl rozpomenout na osvobozující slova, a poté se mu už ani nezdálo důležité, zda budou ještě chvíli poletovat, zatímco si odpočine.

Vzorce, jež vážky nad temnou hladinou nádrže splétaly, působily jako mystické symboly. Vodní hladina se jevila jako zrcadlo, zrcadlo, které mělo moc změnit ho. Chtěl se usmát, ale únava byla příliš silná a konejšivému hlasu se nedalo odolat. „Zavři oči, Wille! Pojď se mnou. Pojď se mnou do té nádherné chladivé vody. Tam, pod ní, leží úžasný svět. Báječné království, které je větší a krásnější než cokoli, o čem jsi kdy snil. Tak moc báječné. Tak moc, že by sis to nedovedl nikdy vymyslet. Uvidíš mnoho věcí, mnoho nádherných věcí. To bys přece chtěl, že ano? Pojď tedy se mnou. Pojď a budeme spolu. Navždy."

Cítil, jak z něj hlas vysává poslední zbytky rozhodnosti. Ospalé opalizující nebe žhnulo a tížilo mu hlavu. Pocítil pod chodidly teplé bahno, jeho dotek zaháněl bolest ve Willových nohou, zaháněl i bolest z jeho dlouhého putování z dětství až sem. Když se znovu rozhlédl, stál po kolena ve vodě a po jeho boku stála nahá dívka. Ale to všechno bylo v pořádku. Přesně tak to mělo být. Sametově jemné bahno laskalo jeho kůži a zvalo ho dál. Ponořil se po pás, po prsa, a poté cítil, jak mu voda vystupuje až k bradě a tvářím. Vzduch nad hladinou byl plný chlácholivého bzučení křídel vážek, stále dokola, dokola, bez ustání. A půvabná Jíva kráčela vedle něj po vodní stezce, chladivé ruce na jeho obličeji. Poté ho políbila na ústa a vedla ho dál do úžasného světa, ležícího pod hladinou.

ČÁST DRUHÁ

SÍLY ZEMĚ

KAPITOLA ŠESTÁ

HNÍZDO TAJEMSTVÍ

Will přišel prudce k sobě, dusil se a lapal po dechu. Tvář mu svíraly kostnaté prsty. Když je od sebe odtrhl, rozervaly mu líce.

„Zmiz! Babice nečistá!“ zahřměl mohutný hlas.

Spatřil, jak od něj někdo odtahuje jakési odporné stvoření. Jeho šedavá kůže plná skvrn plandala v ochablých záhybech, vlasy visely jako cáry smrdutého žabince, ústa sykala a prskala, když zápolilo s Gwydionovým sevřením.

„Jak se opovažuješ mstít se na nevinném?“ naléhal na stvoření čaroděj. „Nařizuji ti, aby ses vrátila do slizkého bláta kam patříš, a už nikdy víc neotravovala lidské pokolení!“

Stvoření chňaplo po Gwydionově obličeji. Na koncích prstů mělo přísavky a snažilo se jimi čaroděje zachytit, ovšem ten si obludu držel od těla. V jednu chvíli se zdálo, jako by se jí ho dařilo sevřít, ale poté použil čaroděj mocné zaklínadlo, stvoření se zhroutilo do vody a zmizelo.

Will klečel na rukou a kolenou a kašlal a prskal. Pokaždé, když se pokusil nadechnout, zvrátil z plic vodu a zvedal se mu žaludek. Gwydion nechal Willa ulehnout a všechnu vodu z něj vymačkal. Brzy už mohl ležet na zádech a dýchat volně jako předtím.

„To bylo hrozné,“ řekl Will rozrušeně. „Příšerné! Myslel jsem si, že je to jedna dívka! Že je to Jíva!“

„A co tvůj slib, že se nebudeš potulovat mimo hranice Wychského hvozdu?“ Gwydionův hlas byl tichý, avšak obsahoval tak mocnou výčitku, až se Will schoulil.

„Nechtěl jsem být neposlušný! Oni tu pokáceli les a já vzkázal Jívě, že se sejdeme na známém místě a pak… a pak…“

„A pak jsi spadl přímo do pasti, kterou ti připravila babice z blat! A já doufal, že se ti dá věřit.“

Will se třásl a nemohl přestat. „Co… co to bylo?“

„Babice. Stvoření, které loví hlupáky.“

Will se dotkl hrdla. „Skoro jsem se utopil…“

„Ach, neutopil by ses! Držela by si tě živého a spokojeného mnoho dnů a týdnů ve své odporné špižírně. Takové mají tam dole všechny vodní babice. A jednoho dne, když bys snil svůj sen o smrti, by z tebe vysála všechny šťávy.“ Will se převalil v louži smrdutého černého bláta, které ho doprovodilo z nádrže na břeh. „Mistře Gwydione, kdybys nepřišel…“

„Máš skutečně štěstí, že jsem se vrátil.“ Čaroděj na něj shlížel jako by z velké výšky. „Nemohu strpět zápach nečisté magie.“

„Ale jak jsi věděl, kde mě najdeš?“

„Vzpomínáš si na své kamarádky vážky? To, že jsi na ně použil kouzlo s pravým jménem, mě k tobě přivolalo, stejně jako to přivolalo babici. Máš štěstí, že to nepřilákalo něco horšího. Zářil jsi jako maják!“

„Já jsem nechtěl nikomu ublížit. Chtěl jsem.

„Nejsi o nic lepší než děcko, které trhá mouchám křidélka. Krutost je tragickou chybou, Willande.“

Tato slova ho zasáhla hluboko. „Ale já jsem jim neublížil!“

„Jistěže jsi jim ublížil. I po tom všem, co už víš. Kdo si myslíš že jsi, abys chytal vážky a používal je tímto způsobem? Jsou to živoucí tvorové. Mají vlastní starosti a rozhodně nemají čas ani síly poskakovat podle vůle kluka, který chce jen udělat dojem na hezkou dívku!“

„Takhle jsem o tom nikdy nepřemýšlel.“

„Samozřejmě, že nepřemýšlel!“

Čaroděj chodil tam a zpátky po břehu a Will hleděl zahanbeně někam jinam. Všiml si, že jeho vážky leží vysílené na hladině, jejich nožky se slabě pohybovaly. Skoro je zabil.

Gwydion se pro ně natáhl a jednu po druhé je vylovil. Pronesl nad nimi uvolňující slova. V záři vycházející z čarodějových dlaní jako by ožily a vyléčeny odlétly pryč. Když s nimi skončil, rozhlédl se. Jeho tvář byla stále šedivá zlobou. „Doufám, že máš dost síly jít, protože odtud musíme zmizet.“ Náhle vzplanul vzteky. „*Na duil!* Podívej se, jak to tu znesvětili! Vykáceli prastarý a posvátný háj! To je strašlivý zločin, jaký nikdo nezažil od dob, kdy Nis a Conat spálili háje na ostrově Mona!“ Náhle se otočil. „A co ty! Kde jsou tvé copy?“

„Uřízl jsem je.“

„Ty mladý barbare!“

Will se třásl a nyní začal i blábolit. „Když ke mně ta babice přišla, byla krásná, Mistře Gwydione. Připomínala mi tu bílou paní. Tu, která stála u mostu přes Evenlode, když jsme přicházeli do Wychského lesa. Však víš, ptal jsem se tě na ni. Proč plakala?“

Gwydion položil ruce na Willova ramena. Bylo těžké rozluštit výraz v jeho tváři. „To je nevinná podoba, v níž se zjevuje. Naříká po ztracené lásce. Pomátla se, když ji její milý opustil.“

„Kdo byla ta žena?“

„Ty to ještě nevíš? Copak jsem ti neříkal, že pán ze Strange byl kdysi nejpohlednějším mužem ze všech šlechticů? Než se stal pánem, byl mladším synem v urozené rodině, která žila mnoho a mnoho mil odtud na severu. Neměl žádný titul a velmi toužil po povýšení. Jednou projížděl okolo Wychského polesí a setkal se s krásnou dívkou, která tu nedaleko žila. Jmenovala se Rowen. Byla dcerou rolníka, člověka neurozeného, avšak Johna ze Strange milovala celým svým srdcem. Když jí slíbil, že si ji vezme, byla šťastná.“

„Myslíš jeho ženu? Tu paní, která mě učí číst a psát?“

„Toho dne, kdy už všichni očekávali, že si John ze Strange Rowen vezme, řekl, že se ožení s jinou dívkou. Právě to je paní ze Strange, kterou znáš. Rowen propadla malomyslnosti. Zmocnilo se jí šílenství a bloudila hvozdem. Celý rok přežívala v divočině, než se vrhla do proudu Evenlode. Nyní nesnese pohled na člověka, který je zamilovaný. Našla si potěšení v tom, že láká roztoužené mladíky pod vodu a připravuje jim

osud, kterým mají splatit její utrpení. A mezitím přišel John ze Strange, díky své bídné zradě, k tomu zakletí, které ho má stále ve své moci. Teď už tomu rozumíš?“

Will přikývl. Opět si vzpomněl na postavu, kterou letmo zahlédl plavat v Grendonově nádrži. „Teď už chápu, proč musí pán ze Strange nosit v nose svůj snubní prsten. Jeho zakletí je daleko silnější, než bych si kdy pomyslel.“

„Vezmi si z dneška poučení: kruté činy rozežírají lidského ducha, pouze neustálá ochota promíjet ho může vyléčit. Totéž platí i o bolestných vzpomínkách.“

Will spěchal za čarodějem, až znovu dosáhlí lesa. Kdyby byl psem, měl by ocas stažený mezi nohama. Zastavil se a viděl, jak Gwydion poodešel a dal průchod svému rozhořčení. Sbíral síly a po tu dobu stál nehybně jako socha. Poté pozvedl ruce ve vyzývavém gestu a soustředil u sebe tisíce zářících světelných bodů, které následně vyslal vpřed v podobě ohromujícího blesku.

Byl modřejší než záblesky na tělech vážek a jasnější než polední slunce. Prolétl s prásknutím vzduchem a rozmetal přehradu na kusy. Z jasného záblesku vyrazil k nebi oblak páry a zadržované masy vody byly najednou volné. Temná záplava se během chvilky vyvalila ven a jediné, co zůstalo po přehradě, byl zapáchající akr bláta, v němž se svíjeli a tloukli sebou bahenní červi.

Will opět následoval čaroděje, uklidněn a zároveň vyděšen čarodějovým hrozivým činem. Nechtěl prolamovat ticho a navíc byl stále šokován tím, co se událo. Když zavřel oči, pořád viděl rudé jiskry, které blesk vytvořil. Takovou díru by nevykopal tucet mužů ani za půl dne. Bylo těžké nebát se této síly a snadné získat si k ní úctu.

U příkopu obklopujícího věž potkali zalarmované vojáky. Někteří, jakmile poznali Willova společníka, překvapeně zírali. Ve strachu před tím, co nazývali čarodějnictvím, tasili zbraně. Bylo nepochybné, že slyšeli ránu, kterou blesk způsobil, ale Gwydion jim neřekl nic než stejná slova uvítání jako při jejich prvním příchodu do věže. Nebylo však třeba žádat stráž o dovolení vstoupit, neboť pán a paní přicházeli k bráně.

Will se cítil bídně. Co ho to jen napadlo odříznout si copy? Stál před přísným pánem a jeho doprovodem, oblečení nasáklé

blátem, tvář špinavou a zkrvavenou. Předvedl se jako křivopřísežník a hlupák, ale aspoň v této chvíli si ho nikdo nevšímal. Všechny oči byly obrácené ke Gwydionovi.

„Buď vítán, Havranče," pronesl upjatě pán ze Strange, když se zastavil.

„Vítán?" odložil Gwydion všechny formality. „Johne ze Strange, nemohu ti odpustit, co jsi zde dovolil. Lidé po celém Království blázní. Ale jaké šílenství dokáže zničit prastarý háj, když je strážce Wychského hvozdu přítomen ve své věži a nehledí na nic z toho, co se tu děje?"

Hrůzostrašná tvář pána ze Strange se ani nepohnula, jeho malé bledé oči hleděly upřeně. „Říkáš šílenství?" zabručel. „Ty možná považuješ vykácení Grendonova lesa za těžkou ztrátu, Havranče, ovšem já si z toho tolik nedělám. Nejsem vzdělán v záležitostech stromů. Poslali mě sem jen proto, že se to králi zdálo vhodné, a jak jistě víš, nedokážu rozeznat posvátný háj od kteréhokoli jiného kusu lesa."

„To ses ze svého neštěstí poučil tak málo? I blázen ví, že nemá právo dovolit pokácet kterýkoli z dubů ve Wychském hvozdu. Připravuješ se na válku."

Will si všiml pohrdavého úsměšku v koutku pánových úst. „Přípravy na válku nepopírám. Ale možná tě už opouští paměť; byl jsi to ty, kdo mě před ní varoval. Není naopak rozvážné být dobře připraven na úder, který podle tebe přichází?"

Gwydion zatřásl holí a udeřil jejím koncem do země. „Johne ze Strange! Znám tě od doby, kdy jsi byl ještě dítětem v matčině náruči. Kdysi jsem si dělal velké naděje týkající se tebe a tvého rodu, avšak ty jsi mě zklamal. Ten páchnoucí hamr chrlil meče ještě daleko dřív, než jsem ti sem přinesl jakékoli zvěsti o válce. Proč jsi opomíjel svou povinnost, když tě sám král určil, abys vládl, hlídal a střežil tento prastarý hvozd?"

„Já jsem žádnou povinnost neopomíjel," vystrčil pán ze Strange svůj rypák. Zakryl si svá hrůzná ústa rukou, jako by si část jeho mysli přála uchovat ono tajemství. Pak si otřel pěnu ze rtů a řekl stěží slyšitelným hlasem: „Protože to byl sám král, kdo přikázal, aby byl vybudován Grendonův hamr."

Willovi se zdálo, že se John ze Strange i přes vážnost, kterou napohled zachovával, směje. Vyplašeně pohlédl na Gwydiona. Čaroděj stěží ovládal svou nelibost, když říkal: „Děkuji ti aspoň

za tuto trochu odvahy, ale bylo by pro tebe lepší, kdybys dokázal promluvit dřív. Právě jsi totiž zprostředkoval vraždu živoucího srdce Wychského hvozdu. Tento prales je nyní odsouzen k vadnutí a nikdy už nebude takový, jaký býval dřív. Ale věz, Johne ze Strange, že se kolo osudu otáčí po svém. Poskvrnil ses vlastní zbabělostí a lhostejností. Proto i tvá krev bude uvadat, jak se to bude dít lesní zeleni v tomto hvozdu. Tvoje prvorozené dítě bude dívka, a všechny tvé další děti budou také dívky. Nedostane se ti žádného syna, dokud neočistíš své srdce od chamtivosti a ctižádosti, a tvůj titul a světské statky připadnou synům jiných. Přemýšlej o tom, až tady nebudu.“

Gwydion se odvrátil. Odcházel od pána aniž by byl propuštěn, což bylo znakem velkého opovržení, avšak vyslovené prokletí všechny ochromilo. A navíc v celém Království nebyl jediný voják, který by se odvážil vztáhnout ruku na čaroděje.

Stráže ustupovaly, když se kolem nich Gwydion hrnul pryč. Will ho následoval a doufal, že je čarodějova moc dostane bezpečně daleko od věže. Nad budoucností Johna, pána ze Strange, se prostřel ponurý stín a zdálo se, že je nenechá odejít. Ale vzdor nesnesitelnému napětí, které Will pociťoval mezi lopatkami, se neozval žádný rozkaz strážím, ani výzva lučištníkům.

„Je to špatné, hodně špatné,“ zamumlal Gwydion, když zmizeli z dohledu.

„A co?“ zeptal se Will a znovu se ohlédl přes rameno.

„Pán ze Strange je jakýmsi vzorkem toho, jaké nálady převládají mezi šlechtou. Mám za to, že se za posledních pár měsíců zhoršil. A to mě trápí.“

Když o tom Will nyní přemýšlel, uvědomil si, že poslední dobou byl pán ze Strange čím dál víc prasečí. To, že ho vídal každý den, pouze zastíralo postupnou změnu, která se s ním udála.

„Proč z něj tedy to kouzlo nesejmeš, když se stále zhoršuje?“

„Ach, jak málo toho chápeš!“ pravil čaroděj a chvíli kráčel tiše dál. Potom ale dodal: „John ze Strange kdysi patřil k nejpohlednějším mužům v zemi. To jeho samolibost a ctižádostivost z něj udělaly cíl pro magický útok. Kouzelné

břímě, které na něj bylo vloženo, není mým dílem, ale dílem Maskulla. Můj důmyslný nepřítel si udělal z Johna ze Strange jakýsi ukazatel, který mu umožňuje testovat ty, kteří vládnou nad Královstvím.“

„Tomu nerozumím.“

„Přítel John o tom neví, ale jeho zjev závisí na zkaženosti jeho spolušlechticů. Je to dost jasné?“

Will se poškrábal na hlavě. „Takže čím horší jsou jeho přátelé šlechtici, tím škaredější se pán ze Strange stává?“

Gwydion přikývl. „Přesně tak!“

„To jsi mi tedy mohl říct rovnou! To je hnusné.“

„Je to kruté a vychytralé kouzlo, že? A o to krutější je pro Prasečí hlavu to, že on sám má prostředky, jak kouzlo zrušit – ale neuvědomuje si to.“

Will zamrkal. „Co tím myslíš?“

„Jediné, co musí dělat, je nezištně a s nejlepšími úmysly dbát na své povinnosti. To by zlomilo nadvládu Maskullova kouzla.“

„Tedy pokud by přestal být tak chamtivý, začal by vypadat méně hrozně?“ vydechl Will. „Ale proč jsi mu to tedy neřekl?“

„Protože Maskullova kouzla jsou zřídkakdy tak prostá. K prokletí patří úporné ochranné kouzlo. Veškerá pomoc oběti by se pro ni stala smrtící. Copak jsem ti neřekl, že zakletí bylo vytvořeno důmyslným nepřítelem? John ze Strange se musí osvobodit sám. Já jsem v ukazování správné cesty zašel nejdál, jak jsem si troufl. Pokud bych mu já nebo kdokoli jiný přímo řekl, co má dělat, zemřel by.“ Čaroděj k Willovi vzhlédl. „Přítel John sem byl poslán, aby nezůstal na očích těm, kteří nesnesli pohled na odraz vlastních selhání v jeho rysech. Naneštěstí ho vlastní touha vrátit se z vyhnanství přesvědčila, že jediným způsobem, jak toho dosáhnout, je napomáhat králi ve zbrojení.“

Myšlenka, která se vynořila ve Willově hlavě, se drala ven. „Je tedy král zlý?“

„Král sám o sobě je mírná a jemná duše. My se však musíme obávat těch, kteří ho obklopují.“

Kráčeli mlčky dál a Will se snažil strávit čarodějova slova. Brzy vstoupili do zelené náruče pralesa a čaroděj vyňal ze záhybů oděvů, které dal Willovi nést, malý pytlík.

„Co je to?“

„To je můj jeřábí vak. Před dlouhou dobou jsem si ho udělal z kůže velikého vodního ptáka, který kdysi žil na Západě. Je maličký, ale uvidíš, že se do něj vejde překvapivě mnoho věcí. Jsou v něm všechny potřeby nezbytné pro pocestného. A ať do něj vložíš cokoli, stále bude vážit stejně.“

Will vak přijal. „Tak bych řekl, že je čarovný.“

„Je v něm zakleto velice mocné kouzlo.“

Potěžkal si jej. „Ty nemáš příliš dalších věcí, které by byly vyrobené z kůže.“

„Nerad zabíjím přátele jen proto, že bych chtěl použít jejich kůži. Co by sis pomyslel, kdybys věděl, že nějaká kniha byla svázána kůží odříznutou nějakému mrtvému člověku ze zad? Četl bys ji?“

„Fuj! To bych nečetl!“

„Můžeš se šklebit, ale přesně tak je to s některými příručkami o kouzlení a hvězdopravectví. Avšak kůže tohoto váčku je trochu jiná. Když se před dávnými časy jeřábice, které říkali Aoife, vracela do lidské podoby, tuto kůži si svlékla a odložila.“

Víc o tom Gwydion neříkal a také Will se ponořil do mlčení. Přemýšlel o Jívě, náhle zděšený tím, jak ji ohrozil. Co když Jívu chytla babice? Co kdyby spatřil její bílou a bezkrevnou mrtvolu na dně vypuštěné nádrže? Bylo to příliš strašlivé. Jak říkala Vědma, u magie je především třeba zvažovat důsledky. Ovládnutí moci je ta snadnější část umění, skutečně obtížné je poradit si s tím, co se stane v důsledku jejího použití.

Čím déle přemítal o Jívě, tím víc se mu stýskalo. Tolik si přál, aby přišla – a teď už se asi nikdy nedozví, zda s pozváním vůbec souhlasila. Přál by si dostat příležitost vše jí vysvětlit. Tolik to chtěl, až ho bolelo o tom přemýšlet. Pokoušel se na ni nemyslet, ale něco z toho, co čaroděj řekl, mu nedopřávalo klidu. Řekl, že babice nesnese pohled na zamilovaného člověka…

Mohlo to znamenat, že Jívu miluje? A mohlo to znamenat také to, že Jíva miluje jeho?

Ta představa ho silně rozrušila. Rozhodoval se, zda se na to Gwydiona může zeptat, když tu náhle čaroděj zastavil a napřáhl ruku.

„Cítil jsi to?“

„Co jsem měl cítit?“ Will zaznamenal pouze mírný vánek rozechvívající listy bříz.

Čaroděj se narovnal a soustředěně se rozhlédl po okolí, jako by očekával, že se na ně z lesa vrhne nějaké hrozivé zvíře a pokusí se je roztrhat na kousky.

„Co jsem měl cítit, Mistře Gwydione?“

„Nebezpečí… Ovšem my nejsme jeho cílem.“

„Ale co to bylo?“ zeptal se Will podezřívavě. „Nic jsem neviděl ani necítil. Nikdy se mi to nepovede.“

„To je pouze tvou nezkušeností. Ale myslím, že už brzy získáš pro takovéto hrozby cit,“ řekl čaroděj.

Will se dotkl jeho rukávu. „Mistře Gwydione, proč říkáš, že jsem Dítětem osudu?“

Čaroděj se rozhodl, že je bezpečné pokračovat v cestě, a pro jednou uznal za vhodné odpovědět přímo: „Protože jestli se v tobě nemýlím, podle proroctví budeš jednoho dne stát na křižovatce, na místě, kde se rozhodne o budoucnosti světa.“

„Co je to za proroctví?“ řekl Will, nyní naprosto pozorný. „Pověz mi to!“

Z čarodějovy tváře se vytratil náznak úsměvu. „Slyšel jsi někdy jméno Artuš?“

„Myslíš jako Artuš Veliký? Král z dávných dob?“

„Dávných dob… No, možná se ti ty doby zdají dávné. Co o něm víš?“

„Jen to, co se o něm vypráví v příbězích.“ Will se snažil rozpomenout, co se o něm kdy doslechl, ale zjistil, že jeho znalosti jsou mizivé. „Artuš žil před dlouhou dobou, jen chvíli nato, kdy Království opustili Otrokáři. Byl to čas válek a tak našel v kameni meč a… Artuš ho vytáhl a stal se králem. A měl také ve Waincaisteru velký kruhový stůl dělaný z tuctu různých druhů stromů a přicházeli k němu jeho rytíři a hodovali u něj… a…“

„A?“

„No, bojoval v bitvách a vždycky zvítězil, tedy kromě té poslední, protože ho trefili šípem do oka. Ale ještě než umřel, musel svůj meč dát paní, která žila v jezeře. A…“

Vypadalo to, že se čaroděj dobře baví. „Ach, a to se vážně stalo?“

Will pokrčil rameny. „Tak to bylo v příbězích, které jsem slyšel. Určitě toho bylo víc, ale nemůžu si na všechno vzpomenout. Doliňané si vždycky, když vyprávějí příběhy, něco vlastního přidávají, takže vyprávění o králi Artušovi, které jsme měli vždycky nejraději, jsou ještě pomíchanější než většina jiných. Slyšel jsem je mnohokrát vyprávět všelijak, a neumím říct, co je skutečně pravda.“

„Tak to ti budu muset říci, jak to bylo ve skutečnosti. Artuš Veliký byl stým prvním králem z Breovy linie. Nastoupil na trůn po svém otci, když mu bylo pouhých třináct let, a celý jeho život je pozoruhodný. Však víš, že jeho zvláštní osud mohl být jen stěží osudem smrtelného krále, a on také žádným takovým nebyl.“

„Jednou jsi řekl, že nic takového jako nesmrtelnost není.“

„Ach, Artuš nebyl nesmrtelný. Byl druhým příchodem dávného krále, který vládl v časech Prvních lidí. Toho, který přísahal, že bude tyto ostrovy chránit v dobách největšího ohrožení. To, co znáš z příběhů Doliňanů, vypráví o Artušově *druhém* příchodu, který předpověděl a dohlížel na něj ten, kdo si tehdy říkal Mistr Merlyn. Ale ve způsobu, jakým se podle tebe Artušova vláda potvrdila, jsi měl pravdu. Když mu bylo teprve třináct, vytáhl z kamene proslulý meč Branstock, což bylo jedním ze znamení, na něž se tehdy čekalo.“

„Calibor!“ řekl Will. „Vzpomínám si, že se Artušův meč jmenoval Calibor!“

Ale Gwydion, který Willa bedlivě sledoval, zavrtěl hlavou. „Nikoli! To bylo o dost později. Meč zvaný Carabur dala Artušovi Jezerní paní. Ale ten, který vytáhl z kamene, byl docela jiný. Ten se jmenoval Branstock a patřil mezi Čtyři svátosti Království.“

Will si zahloubané položil ruku na ústa. Měl neurčitý pocit, že mu něco z toho připadá povědomé. „Čtyři svátosti…,“ zašeptal. „Hůl, meč, pohár a pentakl!“

„To by mě tedy zajímalo, jak tohle můžeš vědět?“ zeptal se potěšené čaroděj.

„Nevím… Já…“ Will zavrtěl hlavou, jako by se ji snažil pročistit. „Tilwin! Samozřejmě! Přinesl do Doliny karty a učil mě hrát.“

„A slyšel jsi o Žezle, Říšském meči, Jablku a Koruně?“

„Ne.“

„To jsou čtyři součásti korunovačních klenotů, které při korunovaci krále představují Svátosti. Tyto čtyři věci musí být přítomny při každém takovémto obřadu. Pokud tomu tak není, nikdo se nemůže nazývat králem. Ale to nejsou opravdové Svátosti. Ty byly kdysi uloženy hluboko v podzemí. V pradávných dobách spočívaly v Dolní říši ve společné komnatě. První z nich je Meč Moci, zvaný Branstock. Druhou je Berla Spravedlnosti. Třetí je Kotel Hojnosti a poslední…“

„A poslední je hvězda.“

„Poslední je Hvězda Annuinu. Pověz mi, jak jsi to věděl!“

Will zatřásl hlavou. „Já…“ Náhle ho zaplavily obavy. Ztěžka polkl a vzhlédl k čaroději. „Mistře Gwydione, má to co dělat s tím, že jsem Dítětem osudu? Protože pokud ano, tak se stala velká chyba.

Čaroděj pozvedl ruku. „Stejně jako byl v Černé knize předpovězen Artušův druhý příchod, byl předznamenán i ten další.“

Will pocítil, jak jím proběhla další vlna strachu. „Čí?“

Čaroděj odvrátil pohled. „Možná tvůj. Co si o tom myslíš?“

Will se pokusil zasmát. „Můj? Ale to je… to je nesmysl!“

„Vážně? A proč si myslíš, že jsem se postaral, aby se ti nic nepřihodilo a abys měl milující rodiče? Proč si myslíš, že jsem zajistil, abys vyrostl v bezstarostném lůně Doliny? To místo jsem dlouhou dobu magicky ukrýval, protože pokud jsi Dítětem osudu, musel jsem tě ochránit před Maskullem. Už tomu rozumíš? Musíš být řádně připraven, abys mohl naplnit svůj osud.“

To byla neuvěřitelná, příšerná představa. Chtěl se před ní skrýt. „Ale… co když nechci být *připraven?*“

„Na tom, co chceš, příliš nezáleží. Musíš být. To je jeden z mých úkolů. A zdá se mi, že je toho stále ještě dost, co se musíš naučit.“

„O čem hovoří to proroctví?“ zeptal se Will jako v mrákotách.

„Skutečný smysl není zcela jasný, jak už to u proroctví bývá. Některé části jsou těžko pochopitelné, mlhavě mluví o ‚jednom, který se stane dvěma‘ a o dalších nejasných záležitostech.“

Will byl sklíčený. „Ale se mnou to *nemůže* mít nic společného!“

„Ach tak! Další důkaz.“

„*Cože?*“

„Proroctví říká, že třikrát zapřeš sám sebe. Nyní jsi tak učinil podruhé.“

„Ale já se nezapírám!“

„A tohle se mi zdá jako třetí zapření se.“ Gwydion pohlédl na Willa kriticky. „Pán a paní ze Strange toho s tebou neudělali tolik, kolik jsem doufal. Máš stále jen pouhé prostředky, jak získat potřebné znalosti. Nikdo se totiž nemůže upřímně nazývat člověkem, dokud nemá hlavu naplněnou dostatkem vědomostí. Ještě jsi daleko od doby, kdy budeš dostatečně vzdělaný. Možná bys potřeboval…“

Znovu nenadále zastavil a zarazil Willa posunkem ruky. Will ztuhl. Společně se skrčili za mladými stromky. Nic se neukázalo, jen skrze listoví pronikalo odpolední slunce a vše bylo klidné a ospalé jako předtím.

„Co to bylo?“ zašeptal nakonec Will. „Něco zlého?“

Gwydion se otočil a trochu se zamračil. „Požádal jsem tě, abys tohle slovo nepoužíval. Napomáhá nepřesnému uvažování.“

„Řekni mi tedy, co jsi cítil.“

„Nebezpečí. Stín… jakousi skrytou zášť. Nebo mi to tak aspoň na chvilku připadalo.“

„Myslíš Maskulla?“

„Cítil jsem něco podobného jeho nečisté magii. Ale třeba jsem se mýlil – ach, podívej se támhle!“

Čaroděj vytáhl z rukávu svůj lískový proutek a začal prozkoumávat zemi před nimi. Popošel několik kroků a ukázal holí na částečně zarostlou pěšinu vedoucí pralesem jako nějaký zelený tunel. Byla širší, než aby se dala přeskočit, a dlážděná těsně k sobě nakladenými kamennými deskami, díky čemuž byla prázdná, bez stromů. Vypadala jako mnoho a mnoho dlouhých let nepoužívaná, a přesto byla o hodně kvalitnější, než kterákoli jiná cesta, jakou kdy Will spatřil.

„Kdybys chtěl vědět o tom, co nazýváš zlem, něco víc, Willande, pak si všimni této jizvy v krajině.“

„Je to parádní kamenná silnice, Mistře Gwydione," řekl Will a rozhlížel se po ní na obě strany. Zajímalo ho odkud a kam vede.

„Příliš ji neobdivuj! Je to Akemain, otrokářská silnice! Postavená před dávnými časy otroky a pro účely říše kouzelníků. Sloužila hlavně co nejrychlejším přesunům pěších vojsk z jednoho konce země na druhý. Navrhli a vystavěli ji ku pomoci vražednému dílu a k utlačování lidí."

„Omlouvám se." Will šoupal patami ve vzrostlé trávě. „Kam vede?"

„Má od východu k západu nějaké dvě stovky mil. A je i mnoho dalších takových otrokářských cest, které znesvěcují zemi stejně jako tato. Vidíš, jak přímo vede? Nedbá ani na kopce, ani na údolí. Dobře si všimni té domýšlivosti, Willande! Kameny této a jí podobných silnic představovaly vždy pohanu země, a i nyní jsou zhoubou našeho Království."

„Jak je to možné?" zeptal se Will a postavil se na střed silnice. „Je to jen stará kamenná cesta."

„Brzy se dozvíš, co to doopravdy znamená. Pojď! Nestůj tam!"

Spěchali dál a prastará cesta z Willovy mysli vymizela. Než dorazili na jižní okraj Wychského hvozdu, ještě několikrát spolu promluvili.

* * *

Bylo horko a odpoledne se chýlilo k večeru, ale když začalo slunce rudnout a večer získával zelenavý nádech, něco ve vzduchu se změnilo. Nyní už častěji putovali otevřenou krajinou. Gwydion se vyhýbal místům, kde bylo možné narazit na lidi, a vedl je klikatě skrze lesíky a po zarostlých pěšinách. Když jednou přecházeli malý potůček, zeptal se čaroděj Willa, co všechno se naučil od Vědmy.

Will vyprávěl, co ho Vědma učila, ale pak už se nedalo nic dělat a musel přiznat, že pročítal bestiář, v němž byla zapsána i kouzla.

„Já vím, že jsem to neměl dělat," pronesl chabě. „Teď už to vím."

„A nepochybnější to věděl i tehdy. Pověz mi, byla na přebalu té knihy vepsána nějaká slova?“

Will přikývl. „Pár jich tam bylo. Ale neuměl jsem je přečíst.“

„S největší pravděpodobností ta slova zněla: *‚Ane radhas a‘leguim oicheamna ainsagimn deo teuiccimn.‘* To je pravý jazyk.“

Will se podivoval. „Ta slova zní mým uším příjemně.“

„Je to pradávný způsob mluvy, slova, která se První lidé naučili od férijců. Vyvolávají v mysli velikou touhu, že? Proto se musíš mít na pozoru, mluvíš-li pravým jazykem. Je to totiž řeč kamenů a má velikou moc. A co tě Vědma naučila ještě?“

Will vyprávěl vše, nač si vzpomněl, a čaroděj přikyvoval. Hladil si vousy, ale už se na nic nevyptával a nic Willovi nevytýkal, za což mu byl mladík vděčný. Nakonec Gwydion řekl: „Opakuj po mně: *‚Fiel ean mail arh an mailor treas‘*.“

Will to zkusil. Pak znovu, a když se pokoušel zvládnout zvuky správně potřetí, čaroděj se usmál.

„Teď to bylo správně!“

„Co to znamená?“

„Právě jsi vyslovil Pravidlo trojnásobné cesty v pravém jazyce.“

Will se usmál také. Byl rád. „To bylo snadné.“

„Někomu se to může zdát docela snadné. Ale dávej dobrý pozor na to, co říkám: o magii musíš vždycky žádat, nikdy ji nesmíš přivolat. Vždy ji chovej v úctě a nikdy ji nepoužívej přezíravě. A když o ni budeš žádat, čiň tak otevřeně a upřímně, neboť jedině upřímný člověk má právo pronášet mocná slova.“

V té chvíli vyšli na břeh řeky a Will spatřil, jak z travnatého svahu činí malý stojící kámen.

Gwydion řekl: „Pojď sem a odlož si jeřábí vak.“

Will udělal, co mu čaroděj řekl, a pak na jeho přání vyskočil a usadil se na kameni. „Neboj se! Tenhle kámen se jmenuje Taynton Sarsen. Je stejně blahodárný jako váš Líný kámen. Označuje pradávný brod.“ Čaroděj vyňal z vaku odštěpek pazourku. Byl tak ostrý, že by se jím mohl holit.

„Co chceš dělat s tímhle?“ zeptal se Will a váhavě pozoroval ostří.

„Pořídím ti žebráckou hlavu.“

„Cože?“

Čaroděj vyzkoušel ostří a začal Willovi odřezávat prameny vlasů. „Drž! Místa, kde jsi měl copy, vypadají jako zpola posekané pšeničné pole, a to se nám nehodí.“

Will zkřivil tvář, ale vydržel to hanobení a když se nakonec dotkl svých vlasů, zjistil, že na celé hlavě nejsou delší než na půl prstu a celé rozježené. Prohrábl si je a šel za čarodějem. Cestou sebral klacík. „Proč jsi mi ostříhal vlasy?“

„Je to maskování.“

„No, to ani moc ne.“

„Mohlo by zmást ty, kteří byli vysláni, aby o tobě přinesli zprávy.“

Will opět ucítil v břiše úzkost v podobě křeče. „Myslíš lidi poslané Maskullem?“

„Nebylo by to od něj poprvé, kdy by mne nechal na mých pochůzkách sledovat, aby získal nějaké novinky. Je pravděpodobné, že jsme sledováni i teď. Určitě totiž ví, že můj nosič zavazadel byl ubytován ve Wychském lese.“

Willova úzkost přerostla ve zděšení. „On o mně ví?“

„O tom jsem se ujistil,“ usmál se Gwydion.

„Jako že jsi mu o mně řekl?“

„Zařídil jsem, aby se Maskull dozvěděl, že jsem do věže pána ze Strange přivedl na léto k nápravě nějakého nevyhovujícího učedníka.“

„Nebylo to nebezpečné?“

„Samozřejmě, že bylo. Ale daleko méně, než kdybych to neudělal. Maskull totiž netuší, kdo jsi. Tuhle drobnost pustí z hlavy, a to, co jednou pustí, se už nevrátí.“

„To tedy doufám.“

„Myslí si, že jsem zbabělec. Nedokáže si představit, že bych přivedl osobu, o níž se mluví v proroctví, a vystavil ji všem na odiv. Pokud by byl na mém místě on, docela jistě by tě držel zavřeného v čarovné pevnosti. Měj se na pozoru, Maskull velice touží nalézt předpovězeného, a pokud někdy dojde k závěru, že jím jsi ty, tak…“ Čaroděj rukou naznačil smrtící gesto a jeho slova se vytratila.

Will si mimoděk pohladil hrdlo a znepokojeně se rozhlédl. V nitru mu vřely čerstvé obavy. Myšlenka, že jeho přežití závisí

na tom, zda ho budou považovat za návnadu a díky tomu ho nechají být, byla hrozná. „Kam míříme?“

„Dozvíš se to, až tam budeme.“

„Aha… A jak je to ještě daleko?“

„Asi stejně jako do Nempnett Thrubwellu.“

Will si ztěžka otráveně povzdechl. „Ach, Mistře Gwydione, proč mi nikdy neřekneš odkud pocházím a co mě čeká?“

„Odpověď na první otázku neznám. A na druhou jsem ti už odpověděl – budeš se učit.“

„A co?“

„Jaký je svět ve skutečnosti.“

Will si odfrkl. „Kdo může vědět, jaký svět ve skutečnosti je?“

Gwydion zaklepal ukazováčkem Willovi na nos. „Ha! Svět je úhrnem všeho, zač jej lidé považují. To je hluboká moudrost, kdybys to nevěděl.“

Tato myšlenka se Willovi zamlouvala. „Máš na mysli, že když si většina lidí bude myslet, že nebe je zelené a tráva modrá, bude tomu tak?“

Čaroděj se usmál. „Přesně tak jsem to myslel, Willande.“

„A proto mizí ze světa magie? Protože na ni lidé přestávají věřit?“

Gwydion povytáhl obočí. „Tedy, Willande, překvapuješ mě! To je velice zajímavá otázka. Jedna důležitá poučka skutečně praví, že ‚magie se mění‘ a ještě další říká: ‚magie je pro toho, kdo magicky přemýšlí‘.“

Will švihl klackem do prachu. „Ale stejně by mě zajímalo, proč Maskull takhle začaroval pána ze Strange, pokud není zlým kouzelníkem.“

Gwydion si to namířil k ostružinovému houští. „Tři kroky dopředu, dva zpátky… Jak lehkovážně používáš slovo ‚zlo‘, Willande! Tak především, odkud se tahle myšlenka vzala?“

„To nevím,“ pokrčil Will rameny a klackem odtáhl ostnaté proutky stranou. „A není to správné? Použít občas slovo ‚zlo‘? Maskull je podle mě určitě zlý, přestože o tom nemusí sám vědět.“

„Představa ‚zla‘ je nebezpečná, pokud chceš správně porozumět magii. Každý z nás má obrovskou moc konat to, co tak bezmyšlenkovitě nazýváš ‚dobrem‘ a ‚zlem‘.“ Gwydion se

zhluboka nadechl. „Myslím, že bych tě o tom měl poučit, třebaže se mi na to ještě nezdáš zralý.“

Will nad tím ohrnul nos. „Já to vědět nechci!“

Gwydion se zastavil a obrátil se, až talismany pod jeho oděvem zachřestily. „Skutečně? Víš to jistě? Lidé jsou vědomostmi, nebo jejich nedostatkem, zadržováni či vedeni vpřed. Musím si dávat dobrý pozor, co ti prozrazuji a co nikoli. Musíš se učit. Musíš být připraven. Ale já ti nesmím přeplnit hlavu tak, aby to pozměnilo tvou pravou povahu. Chápeš to?“

Will o tom přemýšlel, zatímco následoval čaroděje po břehu řeky. Nebe potemnělo a začaly se objevovat jasnější hvězdy. Utábořili se ještě předtím, než nadešla skutečná noc. Gwydion vybral místo nedaleko od vodního proudu a v závětří kopce. Kolem zvoleného paloučku provedl nějaké úkony zemské magie a poté vytáhl z jeřábího vaku kotlík. Byl daleko těžší než celé zavazadlo se všemi věcmi uvnitř ještě ve chvíli, kdy tam byl i kotlík.

„Z čeho je ten kotlík?“ zeptal se Will, když jej potěžkával. „Z nějakého druhu kamene?“

„Správně. To je *cleberkh* nebo také tajnoruda, jak někteří říkají. Tenhle nerost lze najít na Mečových ostrovech, na místě ležícím až za Orkejemi na Dalekém severu. Zpočátku je kámen měkký a dá se tvarovat, ale čím víc se v něm vaří, tím je tvrdší.“ Gwydion vyndal ještě hnědý záplatovaný cestovní plášť, podobný jeho vlastnímu. „A tohle je pro tebe. Pomůže ti usnout.“

Břidlicovou čepelí pak vyřízl v trávě čtverec a rozdělil jej na devět drnů, které odložil stranou. Do vzniklé prohlubně nanosil klacíky a tichým hlasem z nich vyvolal veselé plaménky. V kotlíku uvařil silnou a vydatnou polévku s kousky opražené zeleniny. Will nedokázal říci, zda to způsobila kouzla či hnědý prášek, který čaroděj do pokrmu přisypal, ale polévka byla úžasně chutná.

Když plameny pohasly, položil se Gwydion na záda a prohlížel si nebe.

„Co hledáš?“ zeptal se Will. „Nějaké znamení?“

„Jen se podivuji té kráse.“

Gwydion pak vyprávěl, jak hrozně daleko je nebeská klenba a jak malá okénka, která v ní jsou, propouštějí světlo ohromné

výhně, nacházející se tam Dál. „A ta okna,“ řekl, „to jsou hvězdy.“

„A co létavice?“ zeptal se Will. „Co ty jsou zač?“

„Tam Dál leží místo nepředstavitelného jasu. Existují tam ohnivé koule se srdcem z horoucího železa, které ustavičně narážejí zvenku na nebeskou klenbu. Občas některá z nich proletí oním hvězdným oknem a té pak říkáme létavice.“

„Létavice,“ opakoval Will. Zamyšleně vztáhl ruku vzhůru. „Je možné se dotknout nebe?“

Dál hleděl na nesmírnou tajuplnou klenbu, ale brzy mu začala těžknout víčka a o chvíli později už spal.

KAPITOLA SEDMÁ

LAMMAS

Vstali časně, ještě před úsvitem. Gwydion se otáčel na patách a obezřetně zkoumal vzduch, dokud si nebyl jistý, že na ně nikde nečíhá žádné nebezpečí. Pak zatančil, popošel a ještě trochu zatančil. Pronesl tiše nějaká slova, až se Willovi zdálo, že se kolem jejich travnatého lože objevila nadouvající se jemná síť jako by z pavoucích vláken. Gwydion mluvil a světlo se hromadilo u jeho rukou a mizelo v nich. Poté, jako by se nic nestalo, vyhrábl popel z ohniště a rozhodil ho kolem. Zdálo se, že přitom pronáší k palouku díky za to, že je zde nechal přenocovat. Will s povytaženým obočím přihlížel.

„A teď to tu musíme vrátit do původního stavu," řekl mu Gwydion. „Chceš to udělat ty?"

Will pokrčil rameny, připadal si trochu hloupě. „Co mám provést?"

Dozvěděl se, že má vrátit drny na místo tak, jak byly předtím, a obřadně je zalít. To také udělal, aniž by měl nějakou bližší představu, jak se liší rituální zalévání od obyčejného vylití džbánku vody na trávu. Avšak zdálo se, že čaroděj jeho konání schválil. Když bylo vše hotové a místo vypadalo, jako by tudy nikdy ani neprošli, vyrazili na další cestu.

„Co jsi to prve dělal?" zeptal se Will.

„Odtancovával jsem kouzlo, které jsem včera večer vyvolal na naši ochranu."

„Před Maskullem?"

„Před jakoukoli hrozbou."

Willovo srdce bylo náhle jaksi netečné. „Proč chce Maskull zabít toho, o němž se mluví v Černé knize?“

„Protože on je ‚zrozen ze Sváru, zrozen z pohromy… Zrozen o beltainu ve Dvacátém roce…, kdy Eluned zářil nejmocněji‘.“

Will se pokusil promluvit kousavě. „Předpokládám, že tohle mi mělo všechno osvětlit.“

„Nejspíš ti to nedává moc smysl, ale Maskull ví, že prorokovaný bude nakonec stát mezi ním a jeho největší touhou.“

„A tou je co?“

„Být tím, kdo určuje, kudy se bude ubírat svět.“

„Já mu tedy v cestě stát nebudu. Ať si pro mě za mě udělá s budoucností, co chce.“

Čaroděj se vědoucně zasmál. „Pokud jsi tím, kdo byl prorokován, nakonec mu jeho plány zmaříš. On to ví a to mu také nedovolí spočinout.“

„A protože Maskull je i tvůj nepřítel, stal ses mým spojencem. Je to tak?“ zeptal se Will sklesle. Cítil se, jako by byl polapen mezi dvě ohromné síly, které ho těsně svírají.

Ale čaroděj se znovu teskně usmál a zavrtěl hlavou. „Vidím, že pochybuješ o mé upřímnosti, Willande. Ale byl jsem tvým přítelem dlouho předtím, než jsem začal mít podezření, kým bys mohl být.“

Pokračovali dále k jihu, obcházeli vesnice a vyhýbali se většině používaných cest. Drželi se mimo pole, na nichž čekalo na posečení zlaté obilí, a Will si putování užíval. Po dlouhých týdnech stesku a dusivého učení, strávených ve věži, se konečně cítil opravdu volný. Čarodějova slova ho přesto znepokojila víc, než by čekal.

Nožem si z trnkového křoviska uřízl větev, dlouhou asi jako paže a na dva prsty tlustou. Gwydion přihlížel, jak osekával větévky a stahoval kůru. Zahnutý konec tvaroval jako rukojeť a na druhém konci udělal špici. Avšak pracovalo se mu čím dál nepohodlněji, Gwydionovy oči na něm visely, až nakonec přestal a vzhlédl. „Je něco v nepořádku, Mistře Gwydione?“

„Copak to děláš, hochu?“

„Jen si vyřezávám novou hůlku.“

„Trnka je dobrá volba. Jako jasan, skvělé dřevo na držadla nářadí, pevné a tvrdé.“

Will se spokojeně usmál.

„Ale zapomněl ses nejdřív zeptat, zda to té trnce nevadí.“

„A měl jsem to udělat?“

„Bylo by to velice zdvořilé.“

Will se zmateně podíval na svou hůl. Byl to jen klacek. „Myslíš, že jsem měl požádat *křoví* o odpuštění?“

„Ne o odpuštění, Wille.“ Gwydionův hlas zvážněl. „O svolení.“

„Ale vždyť křoví nemůže slyšet, co mu říkám!“

„To je celkem vzato pravda. Ale rozhodně to není věc, kterou lze jen tak ignorovat. Jednoho dne pochopíš. Pověz mi, umíš zacházet s nějakou zbraní?“

„Pouze s obuškem, Mistře Gwydione.“

„V širém světě je důležité vědět, jak se ochránit. Až si budeš příště dělat hůl, udělej ji tak dlouhou, jak jsi vysoký. A pamatuj, že její síla bude dvojnásobná, když za ni předem poděkuješ.“

Will přimhouřil oči. „Říká se, že hůl je lepší než meč, ale já nechápu, jak by to bylo možné.“

„Nechápeš?“ Gwydion otevřel svůj jeřábí vak a vyňal velice dlouhou hůl. „Žádný šermíř, ať už má jakkoli skvělou zbraň, ti nemůže ublížit, pokud se k tobě nedostane. Je nutné naučit se pouze zachovat patřičný odstup.“

Z ničeho nic se čaroděj zvedl a začal s holí tančit, máchal jí okolo sebe v sotva viditelných a matoucích otáčkách a bodnutích, a poté stejně náhle přestal, vložil hůl zpět do jeřábího vaku a rukou Willovi naznačil, že budou pokračovat v cestě.

„To bylo úžasné!“ řekl Will. „Pohyboval jsi holí tak rychle, že jsem ji skoro ani neviděl.“

„Procvičování, jak říká úsloví, vede k dokonalosti.“

Pokračovali přes řeku, nyní už o něco mohutnější. Překonali ji po jezu, kde jim voda sahala sotva nad kotníky. Will kráčel v čarodějových stopách o tři kroky za ním až do chvíle, než došli k jakési stodole. To už nastávala noc. Gwydion zajistil jejich bezpečnost tím, že do koutů budovy rozdrobil kousky chleba a zatančil tajuplně vypadající ochranný tanec. Polovinu noci však Will proležel ve slámě bdělý a naslouchal každému zvuku.

Schoulil se ve svém hnízdě a nenašel dost odvahy ani na to, aby probudil čaroděje. Hned ráno se k tomu přiznal.

„Mistře Gwydione, slyšel jsem v noci nějaké zvuky. Říkal jsem si, že to musí být Maskullovi slídilové."

„Také jsem je slyšel."

„Vážně?" Willovy oči se rozšířily. „Takže jsem se tedy nemýlil?"

„Ach, jistě! Byli to slídilové. Byli tři. Všichni v hnědých sametových pláštích. A všichni asi takhle velcí." Gwydion dal dlaně malý kousek od sebe.

Will vyprskl. „Krysy?"

„Krysy. Mimořádní tvorečci. Požádal jsem je, ať se postarají o naše bezpečí."

Za úsvitu vešli do vesničky jménem Uff a Will spatřil Hvízdající kámen. Ukázalo se, že je to jen veliký kus skály se třemi otvory, stojící na dvoře místní krčmy. „Každý druhý rok hraje jako kamenná flétna," řekl Gwydion. Svolává lidi k Drhnutí. Nemusíš se od něj držet dál. To není kámen války, ani nic, čeho by ses měl obávat."

„Drhnutí? Co to je?"

„Až bude po lammasu, budeš o tom vědět všechno."

Celé dopoledne Will jen čekal, zatímco čaroděj hovořil s vesničany. Byl v Uffu oblíben a často se zde zdržoval, neboť to byl kraj koní a vypadalo to, že Gwydion má koně tuze rád. Brzy se rozkřiklo, že do vsi přišel slavný koňský lékař. Přinášeli mu jídlo a jablečné pivo, ale Gwydion dával obojí Willovi, aby mu vynahradil jeho obavy a bránil tím jeho netrpělivosti. Po hromadě sýra a chleba a čtvrtce toho nejlepšího jablečného moku na zapití ulehl Will v koutě a pořádnou chvíli odpočíval.

„Kdy už půjdeme dál?" zeptal se Gwydiona, když se zvedl. Cítil se hůř než špatně a v krku měl vyschlo. „Myslel jsem, že chceš někam dojít, a přitom jsme tu promarnili téměř celý den."

„A tím, že tu ležíš zpitý namol, jsi vlastně nic nepromarnil, že?" odpověděl čaroděj a probíral se v ohonu krásného bělouše.

„Ale, Mistře Gwydione, vždyť víš jak to myslím!" Will si promnul ruce a nešťastně se rozhlédl. „Maskull…"

„Všechno po řadě. Musíš se naučit trpělivosti a pochopit, že staré dluhy je vždy nutné splácet. Navíc nemusíme příliš spěchat, pokud chceme strávit lammas na Dračí hůrce. Pohleď

na tuhle klisnu, Willande! Neřekl bys, že právě takhle vypadala Arondiel?“

„Kdože?“

„Ty jsi neslyšel příběhy o Arondiel, klisně paní Epony?“

Když vesničané zaslechli Gwydionovu poznámku, začali se usmívat a tleskat rukama, jako by jim čaroděj projevil jakousi hlubokou a tajemnou poctu. Will nikdy neslyšel, kdo to byla Arondiel, ani kdo byla Epona. Z nějakého důvodu však měl neotřesitelné tušení, že to byla význačná paní, která kdysi žila někde tady v okolí. Netušil proč, ale s jejím jménem se mu spojovala představa bílých koní a pradávné královny, která svá oblíbená zvířata krmila jablky…

„Hej! Mistře Gwydione!“ spustil Will. „Co má být s tou ‚Dračí hůrkou‘? Nezamlouvej to!“

Avšak čaroděj se zabýval klisnou a příliš pozornosti mu nevěnoval. „Nemusíš se ničeho obávat, Willande,“ řekl mírně. „To je jen jméno kopce nedaleko odtud. Myslím, že se ti tam bude líbit.“

Když se Gwydion nakonec rozloučil a zavolal Willa k sobě, řekl: „Tady žijí spolehliví lidé, kteří dbají o své koně. Chovám k nim přátelství a nic jim neodepřu, protože se drží Dávných zvyklostí pevněji, než většina jiných.“

Zbylou část dne postupovali jižním směrem a záhy spatřili úpatí hřebene, jehož zelené a oblé kopečky vystupovaly z večerního oparu. Dostat se k nim však trvalo déle, než Will očekával, takže se pod rozlehlou strání, posetou pasoucími se ovcemi, zastavili teprve ve chvíli, kdy slunce na západě klesalo k obzoru.

Gwydion se zaradoval. „Tohle místo je velice výjimečné,“ řekl.

„Ale budeme tu v bezpečí?“

„Nic lepšího, než se dnes večer utábořit zde, ani udělat nemůžeme.“

Čaroděj vedl Willa vzhůru na homolovitý kopec a ukázal mu, jaký je z jeho plochého vrcholku úžasný rozhled k severu, na pláň, přes niž kráčeli. Kopec ležel na konci hlavního hřebene, který jim zakrýval výhled směrem k jihu. Přímo pod nimi zabíhalo rameno pláně zvláštním způsobem téměř kolem celé poloviny úpatí kopce a končilo ve slepém údolíčku. Z

druhé strany stoupala v záhybech až těsně pod prudký sráz používaná stezka jakoby nejkratší cestou vzhůru do kopců. Vypadalo to tu jako prastaré místo.

Will dýchal zhluboka a říkal si, že každý, kdo má hlavu a srdce, musí vycítit, že tento kousek země je velice výjimečný. Pohlédl k jihovýchodu a spatřil vysoko ve svahu vyrytý jakýsi tvar, nade vši pochybnost potvrzující výjimečnost tohoto místa. Nad stezkou byly patrné podivné křivky, z nichž byly odstraněny pásy drnů, takže se odhalilo bílé křídové podloží. Úhel pohledu úkaz na svahu trochu zmenšoval, avšak bílé, vzájemně propojené linie, zcela zřejmě zobrazovaly koně.

„Hle, Arondiel!“ zvolal Gwydion. „Nezdá se ti úžasná?“

Obraz ve Willovi vyvolával posvátnou úctu. „Je úžasná!“

„Pohlížej na ni s respektem, neboť je to ze všech kreseb v krajině, které jsi kdy viděl, nejstarší, kterou lidská ruka vytvořila. Na těchto planinách, kterým vládla mocná královna, se kdysi rozkládaly veliké sady. Každoročně přijížděla na toto místo na hřbetě bílé klisny. Lidé z vesnice Uff sem v tisících každý druhý rok přicházejí a udržují tak Arondiel plnou sil. To je ono Drhnutí, o němž jsem ti říkal. Kdyby nebylo jejich péče, Arondiel by dávno zmizela pod bující trávou a nám všem by se vedlo hůř.“

„Ale co je zač?“ zeptal se a zíral na zobrazení jako člověk, který si náhle nemůže vzpomenout na cosi důležitého.

„Je znamením a strážným duchem zároveň. Někteří v jejím tvaru vidí koně. Co vidíš ty?“

„Taky se mi zdá jako kůň,“ přitakal Will, „ale možná…“ Zaclonil si oči a chvíli figuru zkoumal. „Jestli je to slovo, pak myslím, že to není ‚kůň‘, ale spíše ‚cval‘ nebo možná ‚rychlost‘.“

Gwydion se rozzářil. „Ach, Willande! Jak snadno se znovu prozrazuješ!“

„Co tím myslíš?“

„Chtěl jsem říci, že jsi daleko víc v souzvuku s tímto posvátným místem, než jsem se odvážil doufat. Budeš tu dnes v noci na nejvyšší možnou míru v bezpečí. Rychlost! Její jméno zní ‚tajemná rychlost‘! A ten tvar, který ji představuje, už není možné vytvořit, neboť přestože tohle je kraj plný koní, nejsou tu už lidé, kteří by uměli nakreslit v krajině takovéto linie.“

Když opouštěli vesnici, přijal Gwydion jako dar bochník čerstvého chleba. Byl přece lammas, v Dolině také zvaný ‚svátek bochníků', tedy den, kdy bylo pokoseno a vymláceno první obilí, zrno z něj rozemleto a upečen první chléb toho roku. To všechno se dělalo v průběhu jediného dne. Šlo o obřadné pečení chleba, vážnou a posvátnou povinnost, která symbolizovala hojnost darů země. Čas, kdy se děkovalo půdě a lidé sčítali obdržená požehnání.

Na plochém vrcholku kopce pojídali chléb a Willovi připadal jako ten nejlepší pokrm, jaký kdy jedl. Na pláních starodávného království Wesset rudě plály slavnostní hranice. S houstnoucí tmou přicházeli k těmto ohňům lidé a opékali na dlouhých vidlicích chléb. Bude tam i máslo a med pro děti a mnoho piva a spousty písní. Will a čaroděj spolu seděli a rozmlouvali dlouho do noci; Will se cítil Gwydionovi náhle blíž, než kdykoli předtím. Dnes mu připadal radostnější a úžasně moudrý. A také spokojený, že je tady. Hodně vyprávěl o historii a ukazoval Willovi všechna místa, na nichž stál téměř před tisíci lety Artuš Veliký a promlouval ke svým shromážděným bojovníkům.

„Mám ti říci jméno tohoto návrší v pravém jazyce?" řekl tiše čaroděj. „Zní ‚Dumhacan Nadir'."

Will ta slova zopakoval, jako by se mu zdála částečně povědomá. „‚Dumhacan Nadir', Dračí hůrka."

„Řekl bych, že jsi nikdy dřív na Dračí hůrce nenocoval. A bude ještě dlouhou dobu trvat, než si to znovu zopakuješ."

Will zamyšleně poklepal na zemi pod sebou – ten kopec působil příliš pravidelně, než aby byl výtvorem přírody. Nedaleko se nacházelo zvláštní místo, kde byl odhalen křídový podklad, na němž nerostla tráva.

„Flenir byl největším z velkých draků dávných dob a nejznámějším v celé zemi. Byl obrovitý a krvelačný, ‚okřídlená bestie s ohnivým dechem', o níž se v časech dlouho předtím, než bylo ustaveno Království, vyprávělo mnoho příběhů a zpívalo mnoho písní. Dlouhá léta soužil Flenir tuto zemi a lovil ovce a dobytek napříč celým panstvím Angnoru. Pokud byl někdo tak neopatrný, že se nechal nachytat v otevřené krajině, drak ho roztrhal na kousky, jako když orel chytí do svých spárů myš. Flenir snídával nedaleko odtud, dodnes se tomu místu říká

Pod plazí strání. Když se nabažil rvaní masa z kostí, vracel se ulehnout do svého doupěte. Vrcholek tohoto kopce je plochý, protože Flenir tu byl zvyklý odpočívat. Ležel a třel si své obrovské rudé břicho, aby z něj dostal vši. Všichni draci mají vši, Willande, a dračí vši jsou veliké jako lidská ruka. Za denního světla můžeš vidět žlábek, který vznikl tím, jak si Flenir omotával ocas kolem vrcholu kopce. A když se pozorně podíváš dolů, objevíš vchod do podzemí, který využíval. Uběhla však už dlouhá doba od chvíle, kdy byl uzavřen. Říká se, že jednou Flenir letěl přes Angnorské pláně a spatřil postavu Arondiel, která v něm roznítila lásku. To proto si našel tenhle vršek. Jiné příběhy zase vyprávějí, že si ho vybral jen ze žárlivosti.“

Will se zadíval do temnoty dole. „Myslím, že si drak vybral tohle místo, protože se mu odtud dobře vzlétalo.“

„Ano, to je jisté.“

Will zašoupal patou v trávě. „Takže tu musel být ukrytý velký poklad, že?“

„Ano, to byl, protože jak víš, velcí draci bývali jako straky. Sbírali všechno, co se třpytilo. Bažili po lesklém kovu a vždy se snažili nakupit si z něj pořádnou hromadu. Nakonec se však Flenirovi jedna zářivá bronzová čepel, ukovaná kdesi ve vzdáleném údolí, příliš nezamlouvala, neboť se stala jeho zhoubou.“

Will přemítal o báječných pradávných časech, dobách minulých a neskonale hrdinských. Jací hrdinové však jsou na světě dnes? Muži s hlavami prasat a páni, jejichž vzrůstající nenasytnost se odráží právě v její odpornosti. Will seděl a po zádech mu přeběhl mráz. Začaly na něj doléhat myšlenky na domov. Prsty vyhledal talisman ze zeleného kamene, který mu visel okolo krku, a rozpomněl se na píseň, již Doliňané každoročně zpívali. Říkali jí Plazí zaříkání. Minulý rok ji zpíval Eldmar, neboť na něj vyšla řada. Ta chvíle přicházela poté, kdy všichni pozvedli svou horkou a kouřící dračí polévku a usrkli si chutné tekutiny. Tehdy Eldmar začal pět a jeho hlas vedl ostatní přes všechny sloky písně.

Will ucítil v koutku oka slzu. Popotáhl a pokoušel se zahnat smutek. Dobře věděl, že upínat se k domovu by teď nebylo k ničemu. Zvedl se, kousek poodešel a pocítil podivné pohnutí.

Vlastní oči se mu obrátily dovnitř, ruce smrtelně zchladly a celý svět jako by se před ním rozplynul. A když opět otevřel oči, spatřil na pláni pod sebou přízračné desetitisícové vojsko a věděl, že se zde shromáždilo, aby vyrazilo na svůj hrdinský pochod k Badonskému kopci, kde už brzy budou vykonány činy z nejudatnějších.

Viděl je jasně jako za dne: vyleštěné zbroje, talismany zavěšené pod čepelemi kopí a jejich údery do štítů s vyobrazením sokola. Viděl jejich tváře a slyšel mohutný pokřik, který se valil pustou krajinou jako dunění hromu. Hleděl upřeně dolů jako očarovaný, stál na samém okraji svahu, pozvedl paže a zvolal v odpověď: *„Anh farh bouaidan! An ger bouaidhane!“*

Náhle kolem ramen pocítil Gwydionovy paže. Setřásal ze sebe vidění a okolo vršku duněla ozvěna. Když přišel k sobě, cítil, že je ledový jako smrt a stále ještě matně slyšel troubení elfijských rohů.

„Kde to jsem?“ řekl a zhroutil se.

Čaroděj ho odtáhl od hrany srázu. „Tady nemůžeš sedět. Copak nevidíš, že tu neroste ani tráva? Na toto místo se kdysi vylila dračí krev. Od té doby tu nic neroste.“

Vrávoral podepírán čarodějem a myslí mu probleskovaly nejasné obavy. Chvíli uvažoval, zda na ně nepřivolal jakési neznámé nebezpečí, když se však podíval k obloze, shlížely na ně pouze chladné hvězdy, nelítostné jako záblesk v dračím oku.

Prudce se z něj vyvalila slova. „Mistře Gwydione, nech mě jít zpátky domů! Já nemůžu být tím Dítětem osudu, které hledáš, já vážně…“

„Uklidni se, chlapče! Pravidlo pošetilství praví: ‚nemluv o záležitostech, o nichž nic nevíš.‘ Jsi tím, čím jsi. Nebraň se sám sobě.“

Na okamžik mu z Gwydionovy odpovědi ztěžklo srdce, avšak náhle spatřil zazářit létavici a její krása ho pohnula až k slzám. Čaroděj mu položil uklidňující paži okolo ramen, Will se o něj opřel a brzy začal klimbat. Zdálo se mu, že spal jen půl noci, když se probral a zjistil, že všude panuje klid a ticho. Gwydiona nikde neviděl, takže vstal a začal ho hledat. Tentokrát si dával dobrý pozor, aby nevstoupil na holé místo, skoro jako by to byl náhrobek. Obešel vrcholek kopce a

uklidňoval se. Až tu náhle klopýtl o cosi tvrdého a ostrého, co bylo napůl ukryté v trávě.

Poklekl, aby věc prozkoumal. Ucítil, že je chladná jako kov, a když z ní oškrábal ztvrdlou zeminu, zjistil, že z hlíny ční cosi oblého, kovová hrana jako okraj poháru.

Odhraboval hlínu a pohár byl stále volnější, až se mu ho nakonec podařilo vytáhnout. Zjistil, že to pohár vlastně není, spíše roh plný zeminy. Jeho stříbrné kování bylo potlučené a začernalé, stejně jako celý roh. Nepodobal se těm, na něž troubili pastevci, ale spíše rohům, jimiž se navzájem varují bojovníci z jedné strany údolí na druhou. I ve světle hvězd viděl, že v kovu jsou vyrytá jakási slova.

Vyklepal z něj všechnu hlínu a zastrčil ho do svého rance. Poté se s hlubokým povzdechem uložil k dalšímu spánku.

* * *

Ráno pokračovali v cestě po kroutící se pěšině vzhůru na hřeben. Procházeli velikou strání plnou kapradí porostlého svlačcem. Rostliny se před Gwydionem rozestupovaly, mnoho růžových kvítků se uzavřelo a jako by uctivě pokyvovalo, když kolem nich stoupal. Will spatřil další pradávnou stavbu, podobnou té, v níž odpočívali, než přišli do Wychského hvozdu. Tyto pozůstatky však byly kruhového půdorysu a Gwydion prohlásil, že to jsou zbytky *burghu,* jakéhosi dlouhodobého tábora, vystavěného v dobách, kdy si lidé budovali příbytky ze dřeva a rákosí a nepokoušeli se z marnivosti domýšlivě vytrhávat kosti země.

„Používali tehdy pouze ty kameny, které nabídla sama země. Tady kdysi stávala veliká brána. Jak úžasně byly pospojovány trámy, které tvořily tábor, ach, jak mocné kouzlo bylo vpleteno do jeho vyřezávaných břeven! Jakkoli však byly tyto pradávné tábory velkolepé, všechny lehce podlehly železem opásaným útočníkům.“ Gwydionovi se zaleskly oči. Nebylo obrany proti železu Otrokářů a jejich kouzlům poté, co byly Ostrovy vydány. Otrokáři stáli na počátku temnoty, která od té doby halí tuto zemi. Těžko se mi taková věc říká, ale přál bych si, aby Gruech nikdy nežil!“

„Gruech? Kdo je to?“

„Bídný zrádce! Jeden z těch, jejichž kosti leží v zaprášené jeskyni daleko odtud," zabručel Gwydion. „Povím ti, jak to bylo. Král Hely vládl celých Čtyřiačtyřicet let; déle, než kterýkoli jiný král z Breovy linie od dob Dunvala Velikého, a jeho synem byl Ludd. Když se Ludd stal králem, nechal přebudovat město Trinovant, které téměř tisíc let předtím založil Brea. Práce byly tak mohutné, že město tehdy přejmenovali na Caer Ludd, na paměť krále, avšak po jeho smrti se znovu používalo jméno Trinovant. Luddovo tělo bylo pohřbeno do jednoho z hlavních vstupů města, který po něm pojmenovali jako Luddova brána. Byl jsem to já, kdo pronesl smuteční řeč, a tehdy jsem oznámil jisté skutečnosti, které vylučovaly Luddova syna Androga jako následníka trůnu.

To bylo dobře, neboť Androg měl slabého ducha. Čtyři roky po Luddově skonu, během vlády Androgova bratra Caswalana, se totiž ukázalo, že i silný vůdce bude mít plné ruce práce. Silná mocnost z východu zvaná ‚Otrokáři' poprvé napadla Ostrovy. Prohlásili, že přišli v Den záštity, přesně tisíc let po přistání hrdiny Brea u pobřeží Ostrovů. Tím se vychloubali a snažili se zastrašit lidi. Vrchní velitel armády Otrokářů, Iuliu, byl prý totiž proslulým jasnovidcem a předpověděl, že Breova linie králů vydrží právě oněch tisíc let.

Ale naši pěvci na jejich příběhy odpověděli dobře. Odvětili jim, že pravý Den záštity už musel bez povšimnutí proběhnout během vlády krále Hely, a proto jsou Iuliovy předpovědi nesprávné. Tím byli naši bojovníci povzbuzeni a pohrdli tvrzeními nepřátel, přestože to, co tvrdili, byla pravda. Avšak ve chvíli, kdy se noha prvního Otrokáře dotkla oblázkové pláže našeho pobřeží, probudil se lork. Stalo se to přesně tak, jak to férijci zamýšleli. Brzy došlo k veliké bitvě a jeden z Luddových mladších bratrů, Neni, jenž vládl mnohým uměním, toho dne srdnatě bojoval proti armádám Otrokářů a později za své činy trpce zaplatil. Otrokáři rozbili tábor na březích řeky Iesis a tehdy přišlo to veliké střetnutí. Neniho muži se na ně vyhrnuli a on sám tehdy získal meč Otrokářského kouzelníka. Tomu se však podařilo Neniho seknout otrávenou čepelí. Neni tedy o patnáct dní později na své poranění zemřel a byl pohřben v jiné bráně, na severu Trinovantu. Kouzelníkův zlacený meč, který

Neni ukořistil a jejž pojmenoval Thamebuide čili ‚žlutá smrt', byl pohřben spolu s ním."

„Tak takhle Otrokáři dobyli Království?" zamračil se Will.

„Ach, to ne! Tento neblahý vpád Otrokářů ukončil jejich vrchní velitel Iuliu Jasnovidec. Od první chvíle, kdy se vylodil na našem pobřeží, ho sužovalo velké trápení. Měl záchvaty a děsivá noční vidění, která v jeho mysli způsobovala moc lorku. Tolik byl jimi postižen, že se po veliké bitvě proti Caswalanovi a Nenimu raději rozhodl stáhnout své hrůzné voje zpět za Úzké moře. Navrátil se s nimi do hlavního města své říše a zapřísáhl se, že už Ostrovy nechá na pokoji. Iuliu Jasnovidec se poté stal tyranem nad vlastním lidem a nakonec ho zavraždili vlastní přátelé."

Will se podrbal na hlavě. „A jak tedy Otrokáři získali Království?"

„O sto let později jsme byli zrazeni jedním z nás."

Will přikyvoval. „A to byl právě tenhle Gruech?"

„Ano, přesně tak. A co hůř, Gruech byl jedním z druidů a také pěvec. Větší zradu už ani nebylo možné spáchat."

Gwydion pak kráčel dál mlčky. O několik chvil později prošli okolo několika starobylých kamenů a čaroděj Willovi vysvětlil, že na tomto místě vytvořil Weland, syn Wády, skvostný bronzový meč zvaný Balmung. Ten, který roztál šupiny na dračích žebrech.

„Tyto kameny označují místo, kam byl Wáda svým vděčným lidem uložen k věčnému odpočinku." Čaroděj se jízlivě ušklíbl. „Welan ovšem netušil, že může Flenira očarovat, aby se přizpůsobil jeho vůli; pak by nebylo třeba vyrábět meč. Když máš dost dovednosti v pažích a vědomostí v hlavě, není třeba vykopávat ze země železo. Sama volně nabízí vše, co moudrý člověk může potřebovat. Pevně si však střeží to, co se nemá dostat do rukou pošetilcům. Běda! Země lidem nikdy nemůže poskytnout vše, po čem touží, neboť jejich touhy jsou bezmezné."

Willovy myšlenky se však už ubíraly jinou cestou.

„Mohou být velcí draci zkrocení pouhým slovem?"

„Zkrocení? To nikdy! Ale dozajista mohou být očarováni. Přinejmenším do určité míry. Největší draci jsou totiž marnivá a nenasytná zvířata, což jsou nectnosti, proti kterým lze většinou

uspět s lichocením a pochlebováním. V tom jsou draci stejní jako králové.“

Will pohlédl zpět na cestu, kterou prošli. V jasném letním slunci bylo vidět mnoho a mnoho mil do dáli. Ten pohled v něm vzbuzoval podiv nad rozlehlostí Království a také nad tím, jak malý byl svět, jenž donedávna znával.

„Kam jdeme, Mistře Gwydione?“

„Už zase tahle otázka? Za kopec a pak údolím až na večeři ke králi.“

Will si hryzl rty, neměl rád, když byl tak lehce odbýván. „Jasně, tam a zpátky jen abychom věděli, jak je to daleko.“

Gwydion ho zvesela šťouchl koncem své hole. „Jdeme králi poskytnout útěchu v tomto těžkém čase. Ovšem putování není pouhá snaha dostat se z místa na místo nejkratší možnou cestou. Cíle je třeba dosáhnout patřičným způsobem; daleko víc záleží na cestě, než na příchodu.“

„To mi nedává právě smysl.“

„Pak to tedy vyložím jasněji. Mohou být takoví, které bychom si mohli přát cestou potkat, či takoví, kteří by si mohli přát potkat cestou nás.“

Will si povzdechl. Jeřábí vak mu připadal těžší, třebaže věděl, že to není možné. Potom si ovšem uvědomil, že tím co ho tíží, je jisté tajemství. Dosud Gwydionovi neřekl o nalezeném rohu. Povím mu o něm, až mi řekne kam máme namířeno, pomyslel si a přehodil zavazadlo na druhé rameno. Obchod je obchod a ne zlodějna, praví jedno staré pořekadlo v Dolině!

* * *

Na Lyttendenském kopci narazili na prastaré, větrem ošlehané věže s jezerem mlhy pod nimi. Hřeben se opět stočil k jihu a poutníci po něm kráčeli dál, až se před nimi nakonec vztyčil les. To už bylo pozdě a nad krajem dávno ležela tma.

Cestou k němu vyprávěl čaroděj Willovi o některých dalších druzích magie. Existovalo ‚klamání‘, způsobující, že se věci jeví jiné, než ve skutečnosti jsou. Poté bylo umění vemlouvání, kterým jste mohli přivést lidi k nadšenému souhlasu nebo je uspat. Další byla schopnost odhalit klam v něčím srdci. „Před

čarodějem není možné skrýt žádnou pohnutku," pravil Gwydion. „V lidských hlasech vidí pravdu, stejně jako jiní vidí ve smíchu radost a ve vzlycích smutek. To, co lidé často považují za mocná kouzla, je ve skutečnosti pouhé ‚splétání iluzí'. Většina lidí nepozná rozdíl, ale vážně existuje zásadní odlišnost mezi tím, kdy člověk věří, že viděl jak se myš změnila v jablko, a tím, kdy se tato změna doopravdy uskuteční. Pravé proměny jsou daleko náročnější – jsou velice únavné a vždy mají tendenci vrátit se v krátkém čase do původního stavu. To je poněkud zneklidňující, zvlášť když jsi pozřel jablko, které dřív bývalo myší."

Will se zasmál. „Ano, a ještě víc zneklidňující, pokud jsi myš!"

Vstoupili do skrytu stromů a čaroděj zazpíval píseň o zrádných stínech, s nimiž se setkal v daleko temnějších lesích Západu, v kraji zvaném Cambray. Tam byly potají napnuty přes stezky strunky, a pokud se o ně zavadilo, vylétly smrtící šípy a zavrtaly se hluboko do těla vetřelce, který se bez pozvání odvážil proniknout do kraje z nejtajemnějších. Ve Willovi by se po tom příběhu krve nedořezal. Děsil se výkřiků v temnotě, i kdyby to byly pouze sovy houkající na měsíc.

Utábořili se a povečeřeli poslední kousek lammasového chleba a jakési podivuhodné houby, zvané prasečí ouška, které Gwydion našel. Tentokrát nevyhloubil žádnou díru pro vaření a nevyčaroval žádný oheň. Jen se na chvíli postavil na lesní palouk, kde prosil zemi o sílu a nechal se naplnit její mocí. Poté řekl Willovi, ať se pořádně zabalí do pláště a lehne si do křovin, kde je mech nejměkčí. Pokud se tím snažil Willovi dodat klidu, příliš se mu to nepodařilo, neboť mu také řekl, že se zdejší lidé tomuto místu vyhýbají. Říkají mu ‚Les setnuté hlavy', jak čaroděj pravil, a patří pod dědičné správcovství rodu Sturmů. Odedávna toto místo hlídali wosové a lesní skřeti. Nejspíš proto byl Will neklidný a spal sotva napůl, když tu zahlédl mezi stromy pohybující se postavy.

Nejprve měl za to, že jde o nějaká zvířata, nejspíš vysokou. Poté si pomyslel, že to jsou lidé, načež zjistil, že nejsou ani jedno z toho. Blížili se k němu v přízračném světle. Bledém, ale stále sílícím do jasného třpytu, podobajícího se záři odrazu tenkého srpku měsíce. Zjevili se ze všech stran jako nějaký

kmen, přicházející na místo setkání. Na hranici slyšitelnosti zaznamenal zvuk, něco jako hluboké mručení, jaké člověk slyší v hlavě těsně předtím, než upadne do mdlob. Cítil zvláštní brnění za krkem. Dosti často slýchal Gwydionova varování, že jsou sledováni, a byl přesvědčen, že se nad nimi vznáší nebezpečí. A jestliže se obával Gwydion, pak muselo jít o veliké nebezpečí. Poté se rozpomněl na wosy a lesní skřety a otřásl jím děs.

„Gwydione!“ sykl. Zatřásl čarodějem, aby ho probudil, avšak nepodařilo se mu to. Gwydion spal nehybně jako špalek. Houby! pomyslel si. Musel se splést a otrávit se!

Chvilku tam jen tak seděl v temnotě, srdce ztuhlé děsem a osaměním. Lámal si hlavu přemýšlením, co má dělat; začínala se ho zmocňovat panika. Potom se zhluboka nadechl a obrátil se do vlastního nitra. K vlastnímu překvapení tam nalezl poklidnou sílu, kterou ani v nejmenším neočekával. „Ať je to cokoli, bez boje nás nedostanou,“ zamumlal a chopil se trnkové hole.

Kdyby tak Gwydion neudělal studenou večeři, pomyslel si, ale pak si uvědomil, že se sám cítí docela dobře – a to snědl prasečích oušek daleko víc než čaroděj.

Zářivé postavy se kolébaly a přicházely blíž a blíž. Pozoroval, jak se k němu to shromáždění duchů stále přibližuje. To nebyla banda lesních obrů. Necítil už hrůzu. Spíš měl zvláštní dojem, že toto je jejich místo a bylo jeho chybou, že sem vstoupil nepozván. Slyšel zvuky jejich kroků na lesní půdě, šramot odsouvaných větví. Zvedl se, setřásl plášť a postavil se zpříma jako muž, který se chystá na setkání s někým neznámým. Zpola ostražitě, zpola jako by na uvítanou, a když se k němu ti zářiví přiblížili ještě víc, spatřil jejich skutečný tvar.

Kupodivu vypadali přesně jako stvořeníčko, které vytáhl zpod kola u Grandonova mlýna. Měli tutéž stříbřitě bledou kůži, stejně jemné vlasy a drobné tváře. Někteří šli pěšky, jiní seděli na zvířatech. Na jednorožcích. Vypadalo to, jako by světlo vycházelo z nich, jako ze srdce. Upustil hůl a všechny myšlenky na násilí mu z mysli zmizely. Zmocnil se ho pocit, který byl daleko krásnější než cokoli, co kdy dříve poznal.

Nebylo vyřčeno ani slovo, žádného nebylo třeba. Zářivý lid se shromáždil kolem Willa, slabě mručel a záhy se zjevil jejich král; nebo alespoň díky své velikosti jako král působil. Will, teď už zcela prostý všech obav, byl překvapen zjištěním, že ho poznává – jeho podoba byla vymalována na vývěsním štítu Baldgoodova hostince! Nebyl to nikdo jiný než Zelený muž. Jeho mocné tělo bylo ovinuté břečťanovými větvičkami, údy oděné listovím a na hlavě měl posazenou cesmínovou korunu. Z chřípí a koutků úst mu vycházely výhonky šípků, ale ani ty nemohly zakrýt jeho divé oči a veselou sílu, ani intenzitu jeho nátury.

Will ho sledoval s potěšením a s úctou. Zelený muž k němu přistoupil, silně ho objal a mohutně stiskl jako ohromný medvěd, přičemž z něj vytlačil všechen vzduch. Willův nos naplnily zelené vůně, podobné pachu hlíny na jaře. Mručivý zvuk náhle zesílil a Will cítil, jak ze země vyrůstají šlahouny rostlin a chápou se jeho nohou na uvítanou. Nevzpíral se, pouze zavřel oči před drtivým stiskem. Když je opět otevřel, zjistil, že ho Zelený muž pustil.

Všichni byli pryč. Vše nyní prodlévalo v tiché tmě. Rozhlédl se, srdce mu prudce bušilo, v ústech měl sucho, ale jeho myšlenky byly svěží a cítil se plný pronikavého pocitu jednoty se vším okolo sebe. Pod ním ležela tmavá silueta stále klidně spícího Gwydiona, ale Zelený muž a jeho družina odešli. Will dýchal zhluboka, nasával pronikavé vůně noci a pozoroval, jak skrze větvoví pralesa prší stříbrný déšť světla hvězd. Poté se uložil na mech, pevně se zachumlal do pláště a upadl znovu do dřímoty.

KAPITOLA OSMÁ

CLARENDON

Druhý den ráno se Will probral, pokrytý nesčetnými diamaty rosy. Krajinu zakrývaly cáry stříbřité mlhy, dokud ji nezahnaly zlaté paprsky slunce. O tom, co se událo v noci, neřekl Gwydionovi ani slovo. Nebyl si příliš jistý, zda to vše nebyl pouhý sen, ačkoli mu srdce říkalo, že to setkání bylo skutečné. Když si balil a znovu se připravoval na další putování, všiml si, jak se nahoře v jeho vaku zaleskl jasný kov.

Vytáhl otlučený roh, který našel na Dračí hůrce, a nevěřícně na něj zíral. Teď byl dokonalý, jako by ho právě někdo vyrobil. Na obou koncích ozdoben jemným stříbrným kováním a popsán neznámými slovy. Když jej přeleštil rukávem, proběhlo jím zachvění. V té chvíli věděl, že mu byly vyjádřeny díky a že byl – jakýmsi zvláštním způsobem – uznán.

Gwydion už vytancovával do vzduchu tajemné tvary a vypadalo to, jako když začarovává stromy. Když skončil, sebral několik lístků a spletl z nich věnec. Poté ho položil vedle cesty a řekl: „Spalo se ti dobře? Řekl bych, že ano.“

Jakmile vyrazili, napadla Willa povzbudivá myšlenka: přestože to včera vypadalo, jako by Gwydion mluvil v hádankách, když se zmiňoval o cestě přes kopec a údolí a o večeři u krále, jistým způsobem se to skutečně stalo. Neboť Zelený muž byl nade vši pochybnost králem tohoto místa.

„Existuje přísloví, které praví, že ‚z prasečích uší jemný měšec neuděláš‘,“ řekl Willovi Gwydion a pak vědoucně dodal: „Ale někdy možná ano.“

Sotva opustili hranici Lesa setnuté hlavy, všiml si Will skřivanů zpívajících nad poli. Trávník podél cesty byl pokrytý bledulemi, čistci, lučním kakostem a jasnou žlutí starčeků. Rostlo tam tolik nádherných květin, že nad nimi Gwydion pronesl svůj chvalozpěv, několik jich sebral a uschoval do váčku. „Cosi dnes plní tvoji cestu jarem. Nekrmil jsi zase kachny?“

Will se usmál. „Nekrmil, Mistře Gwydione.“

„Řekl bych, že vypadáš jako člověk, který prošel důležitou zkouškou.“

Will se na něj tázavě zadíval. „Myslíš?“

„Ano, myslím si to. Směřují k tobě na oplátku jakési projevy úcty, to bych řekl.“

Will pokrčil rameny. „Třeba se mi od hvozdu dostalo přijetí.“

Gwydion zahloubaně přikývl. „Třeba. To by byla veliká pocta. Říkám si, co jsi asi musel vykonat, že sis to zasloužil?“

Will najednou cítil hrdost a pokoru, a také trochu neklidu. „Ty to nevíš?“ zeptal se čaroděje.

„Vím mnoho věcí. Mnohem víc, než ví většina lidí, ale nevím úplně všechno.“

Will se znovu usmál. Potěšilo ho, že někdo tak mocný jako Gwydion má schopnost smát se sám sobě. „V tom případě ti povím, proč se mi od hvozdu dostalo přijetí, ale až ve chvíli, kdy uznám za vhodné, abys to věděl.“

Gwydion pozvedl obočí. „Tropíš si ze mě žerty, mladíku?“

„Obchod je obchod a ne zlodějna, jak říkáme u nás v Dolině, Mistře Gwydione. A také se říká, že každý by měl mít svá tajemství.“

Čaroděj zadržoval smích. „Mluvíš jako čaroděj, hochu! A teď mi ukaž, co jsi to vytáhl ze země na Dumhacan Nadiru.“

Will zčervenal a poté se sklonil ke svému zavazadlu. „Když jsem ho našel, byl to jen starý otlučený a zašlý roh.“

Gwydion vzal roh do ruky. „Mně nepřipadá tak otlučený a zašlý.“

Will to přešel. „Ať už to byl kdokoli, kdo nás v noci navštívil, musel ho vyleštit, zatímco jsme spali.“

„Veliká je moc toho objetí, neboť jejím prostřednictvím je každé jaro obnovován celičký svět. Hleď mít tento roh stále při

sobě, protože je to vzácný dar. Ale teď ho skryj před slídivými zraky a buď na svá tajemství opatrnější. Teď, když jsi úspěšně prošel zkouškou a byl shledán hodným, tě musím obeznámit s důležitými záležitostmi. Co všechno víš o svém králi a lidech, kteří ho obklopují?“

Will rozhodil rukama. „O králi? Nic moc.“

„Pak mi tedy bedlivě naslouchej, neboť nastal čas, abys zvěděl. Král sedá na svém trůnu v paláci Bílé síně. Činí tak na základě jakéhosi schválení Kamenem nástupnictví a bez zpochybnění ze strany Magoga i Gogmagoga, což jsou tři strážci trůnu. Pokud tedy.

„Zadrž, Mistře Gwydione!“ Willovi z náhlého přívalu jemu neznámých jmen přecházely oči. Nevěděl, co si má pod nimi představit.

„Hmmm, dobrá. Víš co je to uzurpátor?“

Willova tvář se rozjasnila. „Není to ten, kdo se snaží připravit krále o korunu?“

„A pak se stane králem místo něj. Ano, správně. Když se na svého mírného krále Hala podíváš, nikdy bys to do něj neřekl, ale je vnukem nejkrutějšího z uzurpátorů. I jeho otec byl hrůzu nahánějící válečník, který získal ve válce za Úzkým mořem mnoho panství, od Burgund až k Breize, a svého času mu také říkali Hal. To, že tento pošetilec zemřel na chrlení krve ještě dřív, než měl příležitost užít si toho, co vybojoval, a spatřit syna, kterého zplodil, bylo následkem činů jeho vlastního otce.“

„Takže Hal Válečník byl synem Hala Uchvatitele?“ zeptal se Will, který se snažil neztratit nit.

„Správně. První Hal získal korunu nezákonně, což byl veliký zločin. Umořil právoplatného krále hladem v hradních kobkách. Vůbec nezáleží na tom, že pravý král byl domýšlivý, svéhlavý a nespolehlivý. Ani na tom, že uchvatitel byl chytrý, schopný a všemi uznávaný jako nejlepší možný vůdce. Přes to všechno to byl zločin, neboť pravý král musí být jmenován autoritou a schválen Kamenem nástupnictví. Jedině tehdy smí zastávat svůj úřad, pokud Magog a Gogmagog proti tomu nemají ani slovo námitky. Ti dva jsou sochy s očima, jimž nic neunikne, a stojí ve výklencích za trůnem. Teď už tomu rozumíš?“

„Ne tak docela,“ řekl Will.

„No, na tom tolik nesejde. Důležité je, abys věděl, že král Hal je pravnukem uzurpátora a že velice dobře ví, že mu jde v patách prokletí jeho zkažených předchůdců.“

„Je to čarovné prokletí?“ zeptal se Will.

„To posuď sám! Kdysi se běžně říkalo ‚běda království, jemuž vládne děcko‘, a přestože se už toto pořekadlo nedá vykládat jako varování před záhubou, stále zůstává platné. Král Hal získal korunu v prvním roce svého života. Je sice králem podle titulu, ale vždycky býval jen figurkou v rukou mocnějších. Soupeřící šlechtici z něj záměrně vychovali slabocha. Šlo jim o to, aby se vždy podřizoval jejich vůli, což se jim celkem povedlo, protože se nikdy neprojevil zvlášť statečně. Pokud prokletí přineslo Halovu otci předčasnou smrt, to, které ovlivňuje současného krále, je daleko horší. Žije totiž v bezmoci a sleduje, jak se Království noří stále hlouběji do těch nejhorších potíží.“

„To vážně vypadá jako prokletí.“

„Koruna, která byla vsazena na dětskou hlavu před třiceti lety, byla sporná. V myslích mnoha šlechticů však tato dlouhá doba posloužila k ospravedlnění Hala jako pravého krále. Tvrdí, že je třetím pokolením linie, které přislíbili věrnost a poslušnost. A říkají že krev, která koluje v jeho žilách, je skutečně dosti urozená. Podle mínění jiných však Hal není nic víc, než vnuk uzurpátora a vraha.“

Will sotva stačil sledovat Gwydionovy výklady, ale byl z nich rozčilený. Nikdy by si nepomyslel, že kolem kralování může vyvstat tolik složitostí. Náhle mu jeho dětské představy, jaké by to bylo být králem, připadaly naivní. „A co právoplatný král?“ zeptal se z ničeho nic. „Ten, který byl připraven o trůn a zemřel hlady. Ten neměl děti?“

Čaroděj se poočku podíval na Willa, jako kdyby se mu podařilo upozornit na to podstatné. „Oloupený král po sobě nezanechal žádného potomka. Přetrvala však linie, jejíž nárok je podle přísných pravidel nástupnictví silnější, než nárok Halův. Tato linie existovala po celou tu dobu a teď v zemi žije její čtvrtá generace.“

„Kdo to je? Nějaký významný šlechtic?“

„Vévoda, nic menšího. Královská krev koluje v žilách vévody Richarda z Eboru, který byl nedávno královskou radou

vyslán, aby vládl jako král regent Blaženému ostrovu. Dalo by se pochybovat o jeho nároku právě na tento titul, přesto je to muž v plné síle a nejschopnější vladař. Opravdu je skoro jako král, dokonce tak i přemýšlí. Když jsem s ním naposledy hovořil, bylo jasné, že má v hlavě myšlenku vrátit se do Království a prosadit svůj nárok na korunu."

„Já tomu ale nerozumím. Každému by přece nejlépe prospělo, kdyby mu vládl právoplatný král, jehož nárok na trůn odpovídá zákonu. A navíc pokud je to lepší vůdce…"

„Zamysli se! Co jsem ti právě říkal o příteli Halovi?"

„Ach tak…," přikývl Will. „Chceš říct, že by mnoho šlechticů raději dalo přednost králi Halovi, protože ho mohou snadněji ovládat. A pravého krále se straní, protože ten by s nimi zatočil."

„Tak, teď jsi to přesně trefil. Ale tuhle pravdu je lepší neříkat nahlas; kdo tohle nemá na paměti, ohrožuje vlastní život."

Celý den putovali příjemnou krajinou, přes niž se vlnila jejich cesta na jih. Asi tři míle pěšina stoupala mezi oblými křídovými kopci a stejně dlouho pak opět klesala do klikatého údolí. Nahoře na kopcích viděli celé plochy porostlé hustými trsy ostnatého hlodaše, stavějícího na odiv své žluté květy. Gwydion vedl Willa po ovčích stezkách mezi křovisky. Po většinu času byla obloha zamlžená a plná skřivaního zpěvu. Když se však slunce sklonilo k jihu, zavanul k nim přes výšiny mrazivý vítr.

Gwydion se zadíval nad západní obzor, kde se převalovaly mraky. „Před tisícovkami let tam stávaly veliké svatyně slunce a měsíce. Teď jsou všechny zapomenuté a zřícené, a měsíc i slunce jsou díky tomu slabší. Pochopíš-li nejzákladnější podstatu magie, vezmu tě jednoho dne do Velkého Henge. To kdysi bylo v pravém jazyce nazýváno *Celuai na Sencassimnh,* což znamená ‚louka vypravěčů příběhů'. Bylo zbudováno na místě, kde rostly tři mohutné duby, na nichž byla vystavěna věž. Později, když byly lesy v okolí vymýcené, postavili nejprve dřevěný kruh a poté dva kamenné, jeden ve druhém. Kolem nich se nachází mnoho hrobek králů Prvních lidí."

Will poslouchal a doufal, že se dozví něco víc o kamenech války, ale Gwydion ho popohnal a řekl: „Podívej se támhle! Co vidíš?“

Will si zastínil oči a pohlédl k jihu. Krajina v dálce se mihotavě třpytila. „Co to je?“ zeptal se udiveně. Vypadalo to jako širá pláň – trochu jako země, trochu jako nebe – zářivá jako mlžný příkrov.

„Tomu se říká moře, Willande.“

„Moře…,“ opakoval Will a stále hleděl na proužek světla. „Takhle jsem si ho vůbec nepředstavoval.“

„Na jih od nás leží údolí Bourne. Vidíš tu šedavou věž, která támhle ční z horizontu jako prasklina v nebi? To je kapitula, klášter Nevidoucích.“

Will si tu ostrou čnící stavbu prohlížel. „Kdo jsou Nevidoucí? Každý rok přicházejí k bažinám u Středního Nortonu a vybírají desátky. Vím že ožebračují poctivé lidi, a říká se, že mají vypíchané oči. A doopravdy mají červené ruce?“

„Červené jako kohoutí hřebínek. A nehty žluté jako paťáty.“

Willovi přeběhl hrůzou mráz po zádech. Věděl, že pokud uslyší, jak o nich někdo říká, že jsou červenorucí, dotyčný riskuje vyříznutí jazyka. „A jsou skutečně slepí?“

„Jsou slepí jako láska a spravedlnost. Ačkoli s žádnou z těchto vynikajících vlastností nemají co do činění. Nevěří ani v to, že se vše vrací v kruhu. Jsou otroky rozumu, víš?“

Will se otřásl; vítr, který zacloumal hlodaši, mu náhle připadal chladný. „A kdo tedy jsou?“

„Vychytralé pijavice, které našly způsob, jak se vložit mezi pána a rolníka. A na jejich náklady také tuční.“

„Proč tedy proti nim páni a obyčejní lidé něco nepodniknou?“

„Sedláci nic nezmohou, protože činnost Bratrstva je pod ochrannou šlechtických vojáků. Jeho členové totiž ulehčují pánům starosti s vybíráním desátků a daní. Kapitula, kterou támhle vidíš, je jednou z mnoha tisíc, které byly zbudovány po celém Království. Skladují v nich svou nečistě nabytou kořist. Tato věž je druhá nejvyšší po Černé věži v Trinovantu; i tu jednoho dne uvidíš. Na těchto místech shromažďují poplatky

vybrané v širokém okolí. Polovinu si nechávají pro sebe a polovinu předávají těm, kteří vládnou.“

„A co když některá vesnice nemůže zaplatit?“ zeptal se Will při vzpomínce na některá léta slabší úrody, jež v Dolině zažil. „Co když je špatná sklizeň, nebo je úroda nadobro zničená? Nebo co když vymlácené zrno kvůli mokru shnije? Nebo se do něj pustí brouci? Co pak dělají Nevidoucí?“

„V tom případě uplatní Železné právo,“ blýskl čaroděj ponuře očima zpod obočí. „Jestliže přijde hladomor, jediným způsobem jak Nevidoucí upokojit je nabídnout jim mladé.“

„Mladé?“

„Děti. Říkají, že není třeba krmit tolik krků. Neřekl jsem, že neustále vyhlížejí a hledají nové členy?“

„Jdeme tam?“ zeptal se Will a mimoděk si pohladil hrdlo.

„Támhleta šedá věž stojí nedaleko města Sarum. My však jdeme ještě o kus dál, do královského zámku v Clarendonu. A tam, jak už jsem ti řekl dřív, nás bude hostit sám král.“

* * *

Sestoupili z vysokých pahorků a cestou minuli pradávný hliněný kruh. Gwydion k němu máchl svou lískovou holí a prohlásil, že tyto zarostlé valy jsou jediným pozůstatkem kdysi proslulého Figgesburského kalendáře. V dávných dobách tu bylo umístěno obrovské zrcadlo z leštěného bronzu, které v nejsvětější den roku odráželo sluneční paprsky dolů do prastarých paláců města Sarum. A o posvátných nocích se dávní astronomové pomocí tohoto velikého zrcadla tázali hvězd. Will si užíval atmosféru toho místa a zkoušel si představit hvězdárnu, kterou mu Gwydion popisoval. Teď z ní však zbývalo jen tak málo, že ji ani čarodějova slova nedokázala tak snadno znovu oživit.

Sestupovali zalesněným údolím, až se dostali k hranicím Clarendonského hvozdu. Bylo to právě ve chvíli, kdy zapadalo slunce, ovšem tentokrát se na rozloučenou se dnem na nebi neukázala žádná růžová a zlatá barva. Stahovala se šedivá mračna, těžká jako kovadliny, a když vstupovali do hvozdu, ozval se v dálce rachot hromu.

Brzy si Will povšiml, že to není žádný opomíjený prales jako Wychský hvozd. Tohle byl hojně navštěvovaný královský park, v němž stál velkolepý lovecký zámek, který se stal postupem času skutečným palácem. Gwydion řekl, že do Clarendonu často přijíždí lovit s králem celý dvůr a o jeho zvěř se stará stovka polesných, kteří mu připravují hony.

„Ale král se v lovu nikdy moc nevyžíval. Není to žádný vražedník. To spíše jeho šlechtici se vyžívají v zabíjení; jsou to lidé bez úrovně, krutí a suroví; a také hluční, jak brzy uvidíš."

Will vzhlédl do listoví mohutných dubů. Měly tmavozelenou barvu pozdního léta, ale na mnoha z nich viděl jakési bílé kvítky, kterým v Dolině říkali ‚plesnivina dubů'. Věděl, že je to známkou toho, že stromy tu nejsou šťastné. Samotný zámek stál na konci dlouhého a zdobného stromořadí, travnaté prostranství mělo nějakých dva tisíce kroků na délku a asi sto na šířku. Gwydion si všiml, jak si Will to místo prohlíží, a zašeptal: „Postavili to takhle, aby zabránili přepadení královské družiny."

„Ale kdo by mohl chtít přepadnout krále?" zeptal se vyděšeně Will.

„Politikaření je smrtící a vypočítavá hra. Cílem je, aby se šlechtic stal bohatším než všichni ostatní, a díky tomu i mocnějším. Získá-li velké území, pak vládne i více lidem. A pokud je dost bohatý, bude mít ve všem poslední slovo, strčí do kapsy i samotného krále."

Will pokrčil rameny. Vzpomněl si na pána ze Strange. „Ale k čemu je všechno zlato na celém světě, pokud nemůže v noci klidně spát a nežije v míru sám se sebou a se svými sousedy?"

„Ach, chlapče! Kéž by ten tvůj selský rozum nacházel lepší uplatnění v takové společnosti, v jaké se za pár chvil octneme. Ale tak to není."

Will se rozpomněl na to, co Gwydion řekl o prokletí uchvatitele, jež spočívá na králi, a srdce mu sevřel strach.

Gwydion zavrtěl hlavou. „Rytířství v těchto časech skomírá. Na celém králově dvoře stále víc zapáchá chamtivost a ctižádost. Brzy dojde i na násilí, stejně nevyhnutelně jako noc následuje po dni."

Blížili se k zámku a spatřili mnoho lidí. Chudí a nemocní, kteří se doslechli o králově přítomnosti, ho přicházeli žádat o jeho uzdravující dotyk, což bylo jejich právo. Směli se však k

zámku přiblížit nanejvýš k rozestaveným zábranám. Až za nimi stála hradba a brána, vedle níž bezstarostně polehávalo půl tuctu vojáků. Nikdo si Gwydiona nevšímal, když se prodíral davem dopředu. Cosi zamumlal a udělal pomalý pohyb, jako by házel směrem k vojákům kámen. Poté vyhákl jeden řetěz a vzniklou mezerou prošel s Willem v patách.

„Hej!“ zakřičel jeden z vojáků. Tři se postavili, nasadili si železné klobouky a vydali se ke Gwydionovi. Jejich velitel si nesl sekeru na dlouhé násadě. Řekl: „Kam se tak hrneš?“

„Ke králi, to je jasné,“ odvětil Gwydion.

„Vrať se támhle!“

Dva z vojáků jako by se chtěli chopit starce, který se jim zdál příliš pomatený na to, aby uposlechl výzvy. „Hezky zpátky za tyhle zát…“

Potom k nim přistoupil velitel. Odtrhl vojáky a hluboce se omluvně uklonil. „Odpusťte, Vaše Milosti! Nepoznali vás. Nechte vévodu Edgara s jeho rodinou projít!“

„Pojď, Henry,“ utrousil Gwydion.

„Henry?“ zopakoval Will a rozhlédl se. Pak ale vyrazil za čarodějem vstupujícím do brány. „Kdo je Henry?“

„Ty. Jak se ti líbí přijetí, jakého se dostává hraběti z Morteigne a Desartu?“

Will se na sebe podíval, ale nepozoroval žádnou změnu. Vojáci si vyměnili pohledy. Jeden zavrtěl hlavou, když se jeho kolega pokoušel dohadovat s velitelem.

Will se letmo rozhlédl. Z davu čekajících se ozval chechot a posměšky.

„Ale to není Jeho Milost!“ trval na svém voják. „Je to jen žebrák!“

Jeho velitel se zlostně otočil a koutkem úst procedil: „Copak nevidíš, že je to přestrojení?“

Z vnitřních dveří vyšel další pár stráží. Dva muži v drátěných košilích s helmicemi, v královských pláštích červenomodře čtvrcených s vyšívanými zlatými lvy a stříbrnými květy. U vyvýšeného stolu seděl třetí muž. Ten byl oblečený v černých kalhotách a vestě. Měl bystrý ostražitý pohled a vlasy zastřižené tak, že vypadaly jako černý klobouk nějaké houby. Willovi byl od pohledu nesympatický.

Gwydion se začal otáčet a pohybovat, jako by zahajoval nějaký tanec, nebo se chytal hodit něco dost těžkého. Ačkoli Will nespatřil nic letět, vypadalo to, že sedícího muže něco zasáhlo přímo do tváře, až téměř spadl ze židle, okamžitě se však narovnal.

„Dobrý večer, Vaše Milosti," řekl klidně. „Shromáždění vás očekává."

„Děkuji ti, komoří," řekl Gwydion pozměněným hlasem. U stráží zašeptal nějaká slova a nad hlavami jim rukou naznačil jakési symboly. Vojáci odtáhli zkřížené zbraně a otevřeli mu dveře. Když kolem nich Will procházel, klopýtl, avšak vojáci hleděli nehybně před sebe. Luskl prsty jednomu z nich přímo před nosem, ale muž si toho ani nevšiml.

Will vstoupil a zalapal po dechu nad tím, co uviděl. Síň byla celých padesát kroků dlouhá a přinejmenším z poloviny tak široká. Světlo jí dodávalo mnoho set zářivých svící. Byla to největší místnost, jakou kdy viděl, a také ze všech nejzářivější. Strop byl podpírán ozdobnými trámy, mezi nimiž visely spousty pestrobarevných vlajek a praporců se znaky šlechtických rodů. Podlahu tvořily čtvercové desky, střídavě z jednolitě černého a čistě bílého kamene. Vymalované stěny byly hladce omítnuté a rozdělené vysokými ztemnělými okny. Mezi nimi visela na zdech sbírka loveckých trofejí, povětšinou lebek jelenů s parožím a obrovských hlav kanců, které Willovi připomněly pána ze Strange. Tato síň však předčila halu ve Wychské věži ve všech ohledech. Podél stěn stály po celé délce síně dva dlouhatánské stoly vyrobené z jilmového dřeva, prohýbající se pod všemožnými pochoutkami. U každého z nich sedělo přes sto skvostně oděných lidí. Tyto dva stoly spojoval v čele síně jeden ještě zdobnější a vyvýšený nad ostatní. U něj bylo osm křesel, dvě prostřední měla opěradla ze všech nejvyšší. Tam, jak se Will domníval, byla místa pro krále a královnu.

V síni panoval pořádný hluk. Všichni hovořili, muž v blyštivém oděvu žongloval zapálenými pochodněmi a k tomu všemu vyhrávala skupina hudebníků. Will slyšel, jak se žonglér holedbá a udivuje obecenstvo ohnivými tvary, které ve vzduchu vytvářel.

„Pozor, abys nechytl, Jarrede!" řekl mu Gwydion. „Říká se, že iluzionisté hoří nejlépe."

Ve chvíli, kdy si žonglér všiml nově příchozího, zaječel a jeho létající pochodně popadaly na kouřící hromadu na zem.

Poté ustala hudba.

Gwydionův příchod utišil rozléhající se rámus a když se hlídané dveře s prásknutím zabouchly, nastalo hluboké ticho. Will cítil, jak se mu potí ruce, a všechno, co mu Gwydion řekl o sobeckých a vypočítavých šlechticích, se mu najednou spojilo.

Všechny oči se otočily k čaroději. Silný muž v modrobílém rouchu, sedící na jedné ze dvou nejvyšších židlí u vyvýšeného stolu, se vztyčil. „Kdo se to opovažuje přicházet ke králi bez pozvání?“ otázal se rozezleně.

Will si nejprve myslel, že ten muž je král, ale pak si uvědomil, že jím být nemůže. Byl totiž podsaditě postavy s krátkými šedivějícími vlasy, šíjí hodnou válečníka a hustým černým obočím. Měl silné údy, díky celoživotnímu cvičení s mečem a jízdám na koni při honech. Orlí nos a přivřené oči mu dodávaly krutý a sebevědomý výraz, který byl v naprostém rozporu se vším, co Will o králi slyšel. A bylo mu přes čtyřicet, což bylo o deset let víc, než by měl mít král Hal, neboť předchozí rok byl jednatřicátým rokem jeho vlády a králem se přece stal už jako kojenec.

„Však mě znáš docela dobře, Edgare z Bowfordu!“ vykřikl Gwydion a rozpřáhl ruce. „Nemusím se zodpovídat tobě ani nikomu z tvých lidí. A přesto tobě i každému, kdo by se odvážil zeptat, řeknu, že sem přicházím ve jménu vašeho krále, neboť mne vybídl, abych před něj předstoupil kdykoli to budu považovat za nezbytné.“

Celou tu dobu, kdy Gwydionova ohnivá slova zvonila síní, kmital Willův pohled mezi vévodou Edgarem a ohromující ženou sedící po jeho boku v druhém nejvyšším křesle. Willovi bylo okamžitě jasné, že to musí být královna Mag. Byla štíhlá a oděná do jasně červených šatů. Její účes Willovi připadal jako jakési rohy, které jí vyrůstaly ze stran hlavy a byly překryté nejjemnějším karmínovým závojem. Na rukou měla prsteny a nesčetné klenoty a smrtelně bledý obličej ještě zvýrazňovaly krvavě rudé rty a oči černé jako noc. Pokud byla krásná, byl to onen druh krásy, který vedl ženy k domýšlivosti a nutil muže podřídit se. Když mluvila, zněl její hlas medově a pobaveně. „Pak tedy račte dál, starý čarodějníku, a povečeřte s námi.“

Když tohle Edgar slyšel, zaskřípěl zuby, ovšem královna vzala kuřecí stehno a hodila je dolů na podlahu.

„Nepochybně jste přišel, abyste znovu žebral u stolu mého manžela.“

Ze všech stran se ozval mohutný smích, který však trochu povadl, jakmile se čaroděj sklonil a potravu zvedl. Přivolal si zpod jednoho ze stolů chrta, začal ho krmit kousky masa a hladil ho přitom po hlavě. „Poslouchej mě pozorně, Mag, neboť s tebou nebudu hovořit ani nahlas, ani dlouho. Ať už tomu věříš či nikoli, měla bys vědět, že výhody s sebou vždy přinášejí i jistou odpovědnost. Už brzy uvidíme, co přinesou tobě a tvým přátelům.“

Will spatřil po Edgarově druhém boku sedět nebezpečně vyhlížejícího mladíka. To musel být Henry, hrabě z Morteigne a Desartu, o němž Gwydion předtím mluvil. I Henry byl oblečen v modrobílé a na prsou se mu stejně jako otci třpytil znak padací mříže. Bylo mu kolem sedmnácti a z toho, jak si pohrával se svou dlouhou úzkou dýkou, přeběhl Willovi mráz po zádech.

Čaroděj se však už obrátil k člověku sedícímu na druhé straně od královny. „Když jsem se před tebou naposledy objevil, příteli Hale, varoval jsem tě, že tvá říše je v ohrožení. Stále je tomu tak.“

Muž, který vypadal jako duchem nepřítomný, se čaroději nedíval do očí. Je to skutečně padavka, pomyslel si Will. Měl úzkou tvář, byl hubený a vysoký jako stromek, bledý, bezvousý a oblečený prostěji než kdokoli jiný v síni. Zdál se šedý a bezkrevný, vyděšený, a jako by si přál být někde úplně jinde.

Gwydion se otáčel dokola a holí ukazoval na šlechtice, kteří si potajmu šeptali. „Vidím tě, Tomáši, pane z Cliftonu! A Dudley! A Scale! I tebe, pane z Ordley! Je vás tolik – vážených šlechticů Království. Je vás tolik, až se mi zdá, že jste se tu nesešli jen kvůli pouhé lovecké kratochvíli. Co máte za lubem, říkám si? A já se vás otevřeně ptám: co jste od mé poslední návštěvy mezi vámi učinili pro zajištění krále míru?“

Willův pohled ulpěl na královně Mag. Byla krásná i děsivá současně. Nedokázal říci, zda to bylo hrůzou, která z ní šla, či odporem k tomuto místu, ale uvnitř v útrobách se mu začínala rozlévat nevolnost. Pachy hodovní síně se mu náhle protivily a

okolní hostina se rozechvěla a zavlnila jako hladina tůňky, do níž kdosi vhodil oblázek. Měl dojem, že síň je opředena jakýmsi mocným napětím, kouzly a zaříkáním, které neviditelně praskají a zápolí v ovzduší všude kolem. Pokud někde existovalo skutečně nebezpečné místo, bylo to tohle. Mistra Gwydiona by jistě nenapadlo, že by ho tu nechal s těmito lidmi.

Ucítil, jak mu vstávají vlasy v zátylku a v uších zaslechl podivné hučení, jako by varování. Rozhlédl se pozorně okolo sebe a v hlavě se mu zformovala prazvláštní slova, něco jako pěvcova píseň:

Hladový hafan,
hltavý kanec,
záludný lišák
a lačnící vlk.

Nedovedl říci, co to mělo znamenat, ani jak ho to napadlo, pokud by to tedy nebyly jeho vlastní myšlenky, týkající se sešlosti, sedící zde u stolů. Zdálo se mu, že má ostřejší smysly, kdežto myšlenky naopak nesouvislé a trhané. Uvědomil si, že všechno vidí a slyší velice jasně, jen Gwydionův hlas jako by k němu doléhal odkudsi z dálky. Řekl si, že to bude začátek nějakého mocného kouzla, a jala ho zvláštní obava.

Snažil se nepanikařit, avšak tváře prostopášníků už začaly hrubnout a získávat zvířecí rysy. Když se smáli či zuby rvali podávané maso, měnila se jim ústa ve vlčí mordy. Nenaslouchali velebnému návštěvníkovi, který před ně předstoupil, místo toho si z něj zkoušeli utahovat. Jejich úšklebky se proměnily ve vrčení a jejich obličeje v cosi ohyzdného a hrozivého. Jejich chování bylo barbarské; řičeli jako zvířata; jejich radovánky byly surové. A nad tím vším seděl nebohý a bledý král Hal, uzavřený do sebe, bezbranný bílý jelen, zahnaný do úzkých mezi tolika dravci. A za jeho zády se cosi podivně chvělo, jako když letní vítr čeří hladinu jezera, pouze ty vlnky byly ve vzduchu.

Náhle chvění ustalo a Will spatřil postavu v černé kápi. Ta postava se znenadání objevila za zády krále a královny. Will chtěl vykřiknout, aby Gwydiona varoval, ale neopovážil se nijak zasáhnout. Na spáncích mu vyrazily kapičky potu. Odtrhl

oči a probral se do náhlého hrůzostrašného ticha, které plnilo síň. Gwydion stál se široce rozpaženýma rukama a jeho hůl zářila modravým světlem.

„Příteli Hale, tví poddaní zapomínají na dobré vychování," upozornil čaroděj mírně krále. „Zasloužil bych si lepší přijetí, neboť jsem ti přišel přednést jistou naléhavou a závažnou záležitost, která se týká vás všech. Nemám tedy o ní promluvit a očekávat, že budu náležitě vyslyšen?"

Král neodpověděl, pouze chabě pokynul rukou.

Gwydion se místo poděkování velice důstojně poklonil a pak spustil. „Přišel jsem v záležitosti týkající se jistých znamení, která hovoří o blížící se válce. Dojde k vraždění nevinných, jaké tato země ještě nezažila. To říkají nebeské hvězdy. Krev poteče v proudech, dokud i samy řeky v Království nezrudnou. Bratr bude vraždit bratra, otec povede válku proti synům! Všichni lidé si budou přát být mrtví a osvobození od otroctví, do něhož je utrpení uvrhne! Tohle všechno se stane, pokud se nepodaří nalézt způsob, jak to odvrátit."

Zatímco Gwydion vyslovoval své proroctví o katastrofě, Willovy oči pevně lpěly na postavě stojící mezi králem a královnou. Působila přízračně, v černém hábitu a s kápí, její tvář, pokud nějakou měla, se skrývala v nejtemnějších stínech. Will se otřásl hrůzou, přemýšlel, zda to může být někdo z Nevidoucích. Ve snaze rozehnat obavy pohlédl jinam a zase zpět. Tajemná postava Willa neustále silně a vytrvale znepokojovala. Znenadání jeho pozornost opět přitáhl Gwydionův hlas.

„Zemi sžírá smrtící jed! Pokud se spravedliví nepostaví za to, co je správné, bude nutné splatit strašlivou cenu v krvi. Království zvolna upadá, ale upadání se postupně mění v prudký pád. Jedině pravý král této říše má dost sil, aby mi poskytl co potřebuji, mám-li chránit jeho lid…"

„Ha! Je to přesně jak tvá paní říkala, Vaše Veličenstvo!" vykřikl vévoda Edgar. „Tento černokněžník, který sám sebe nazývá ‚čarodějem' není ničím jiným než žebrákem, který se od nás snaží získat vše co může. Táhni odtud, starý čarodějníku! Jeho Milost prohlédla tvé uskoky! Už se nenechá klamat tvými duchařskými příběhy a pohádkami!"

Gwydion se napřímil. „Povím ti velice užitečné pravidlo magie, příteli Edgare. Staneš-li se jednoho dne ještě významnějším člověkem než jsi teď, měl by sis tuto větu dát do znaku. ‚Dříve budu trpět nouzí sám, nežli ji zakusí chudý člověk'. Neskrývaná hamižnost je jen jedním z důvodů, proč jsi bídným člověkem, dokonce ještě bídnějším, než ti nebožáci trpělivě čekající před královou branou. Pokud nezměníš své zvyklosti, budeš sražen a zajdeš násilnou smrtí. Já bych však byl raději, kdybys s tímto světem nalezl souzvuk."

„Šíření paniky zasluhuje trest smrti, starý čarodějníku, i když tvá slova už ztratila sílu děsit, kterou kdysi měla."

„Nepřišel jsem, abych se tu s tebou handrkoval, Edgare. Avšak horlivě toužím uchránit vašeho krále a jeho lid před konfliktem, který nakonec přeruší rodové linie všech zde přítomných šlechticů!"

„Chopte se toho věštce zkázy!"

Gwydion se však nasupeně rozhlédl a nenašel se nikdo, kdo by se k němu odvážil přiblížit. „Běda tomu, kdo by se opovážil dotknout se ve špatném úmyslu Ogdoadského čaroděje! Jen opatrně, Edgare z Bowfordu, neboť tě vyzývám k tichosti!"

Willovi se zdálo, že modré světlo, jímž planula hlavice Gwydionovy hole, zesílilo a vyrazilo jako stříbřitý déšť směrem k vévodovi, avšak zakuklená postava stojící u královny vyslala jakousi jinou sílu, která světlo obklopila a zadržela.

„Já nebudu mlčet!" rozkřikl se vévoda. „Vidíte? Nemá žádnou čarovnou moc proti těm, kteří se mu postaví! Opovažuje se mi nařizovat, abych byl zticha, a přitom je to jen starý kejklíř! Všetečný otrava ze zapomenutých dob! Blázen, ovšem dost chytrý na to, aby se pokoušel mámit stříbro z každého bláhovce, který mu popřeje sluchu! Jdi odtud, starý čarodějníku, vrať se domů do své jeskyně tam na západě! Starej se o své bylinky a míchej si lektvary, protože my o tvých čárech nechceme ani slyšet!"

Síní se rozlehl hýkavý smích, ale Gwydion si jej nevšímal. Místo toho upřel oči na krále.

„Příteli Hale, jak je možné že mi nemáš co říci, ač jsem ti přinesl tyto čerstvé zvěsti? Jak je možné, že se nazýváš králem této říše? Není ti stydno? Pohlédni, jak tvoji šlechtici sedí u stolů, chrochtají nad pečenou labutí, daňčí kýtou, a lijí do sebe

tvá nejlepší vína. Ty neslyšíš, jak se ti vysmívají? Kam se poděla jejich úcta k pradávným zvyklostem? Proč trpíš tuto pohanu od ničemných lidí, jsi-li král? A proč se obáváš přijmout choré, kteří se shromažďují před tvou branou? Je to proto, že už jsi natolik zkažený a nehledíš ani na to, co je správné? Anebo je to tím, že se ti, kteří tě obklopují, obávají podrobit zkoušce léčivou sílu královského doteku?“

„Dost!“ zařval vévoda Edgar. Rozzuřeně vyskočil z křesla a mrštil po Gwydionovi džbán s vínem. Minul cíl, ovšem červená tekutina přece jen skropila rameno čarodějova pláště.

„Kde jsou tvá ochranná kouzla, starý čarodějníku?“

„Jen si lámej hlavu, příteli Edgare! Já nejsem žádný kejklíř ve strakatém oblečku jako tady Jarred.“

„Mě nezajímá, co jsi zač. Táhni odtud dřív, než sáhnu po své dýce a podříznu ti tvůj svrasklý chřtán!“

Will ustoupil před tasenou čepelí. Přál si, aby Gwydion na vévodu vyslal blesk, dřív než bude pozdě, ale nedočkal se. Namísto toho Gwydion zlobně vybuchl. „Edgare z Bowfordu! Vkládám na tvou hlavu toto proroctví: *střež se hradů, smrtící bolesti!*“

Vévoda vztekle vydechl, neboť se domníval, že věštba byla namířena proti jeho usilování. Skočil na stůl a dolů před čaroděje, dýku napřaženou.

„Tvůj čas je u konce! Tvá kouzla tu nebudou působit. Svět druidů, z nějž jsi přišel, je už dávno mrtvý, a moc, kterou jsi kdysi vládl, nadobro zmizela z tohoto světa. Jsi poslední svého druhu a brzy se tebou nebudeme muset dál zneklidňovat. Ale teď už jsi naši trpělivost pokoušel dost dlouho. Zmiz, starče, a vezmi si s sebou toho malého žebráka!“

Vzduch se rozechvěl krutým posměchem a výkřiky: „Táhni, čarodějníku! Táhni! Táhni pryč! Zmiz, Starče čase!“

Jarred vyskočil na stůl a pokračoval ve vystoupení, nafoukaně žongloval ohněm, aby zesměšnil Gwydionovu čarodějnou moc. Čaroděj důstojně sevřel hůl a chystal se opustit síň. Stráže rozrazily dveře a obstoupily nevítané návštěvníky, aby je napřaženými kopími vyprovodily ven, když tu náhle vzduch v síni prořízl ostrý výkřik. Vyšel od vyvýšeného stolu. Dokonce i vévoda se obrátil a všechny oči se otočily ke královně. Stála a s děsem zírala na svého manžela. Všechen

vítězný jásot ustal. Hlava králi sklesla na rameno. Jeho tvář byla šedá jako popel, oči měl vypoulené a od nosní dírky k ústům mu vedl proužek krve. Všichni se dívali. Tu sebou jeho ústa náhle zaškubala.

„Pomozte mi…“

A poté se i jeho údy začaly třást a škubat.

Královna Mag s rozšířenýma očima opět vykřikla: „Udělejte něco! Pro smilování, někdo něco udělejte!“

„Na koho to voláte?“ otázal se Gwydion. „Já jsem jediný, kdo mu dokáže pomoci.“

„Nepouštějte ho sem!“ vykřikl vévoda Edgar. „Je to jedno z jeho kouzel, začaroval krále!“

Gwydionův hlas zůstal klidný. „Zlo, které se teď děje, jsem nezpůsobil já. Je to pohár zrady, který byl namíchán a připraven ke zkáze krále Hala.“

Vévoda napřáhl ruku s dýkou. Will byl připraven vrhnout se vpřed, když tu jeho paži sevřel silný stisk a ohromnou silou byl odražen pryč. Vévodův syn se připlížil zezadu, chopil se ho a teď mu držel pod krkem ostří dýky.

„Zadrž ruku od vraždy, Edgare!“ křikl Gwydion. „I ty, Henry. Nebo váš král zemře, to je jisté.“

Vévoda zaváhal, věděl kde leží všechny jeho naděje. „Slyšte, jaké zrádné hrozby tu vyslovuje!“

„Ty blázne!“ zakřičela královna a oči se jí zablýskaly. „Copak to nechápeš? Nezáleží na tom, co ten starý čarodějník říká. Potřebujeme jeho léčitelské umění!“

Vévoda nechal neochotně klesnout ruku s dýkou. Přikázal i svému synovi, ať odstoupí. Will byl propuštěn a ještě nakopnut, až se natáhl na podlahu. Gwydion ho ignoroval a okamžitě se vydal na pomoc králi. Uklidil ze stolu zbytky hostiny a přikázal, aby krále Hala položili na záda. Poté se sklonil a naslouchal tlukotu srdce.

Zamumlal slova v pravém jazyce a řekl těm, kteří se neklidně tlačili okolo: „Přineste mi horkou vodu. A udělejte tu místo, ať váš pán může dýchat!“

Znepokojení rytíři a šlechtici se však dál tlačili okolo, ačkoli si Will všiml, že dbají spíše na své výsady a postavení, než na život svého vládce. Gwydion je zlostně zahnal zpátky na jejich místa a udělal si pro sebe prostor.

„Pojď sem, nosiči!“ zavolal a zapátral v davu po Willovi. „Kde je můj učedník?“

Když k němu Will přiskočil, spatřil, jak si vévoda Edgar se synem divoce šeptají, načež poslali ven páže se vzkazem.

Královna stála hned vedle stolu a mnula si bílé ruce. „Ještě nesmí zemřít,“ opakovala stále dokola, jako by se to dalo pouhým vyřčením této myšlenky zařídit. Will si všiml, jak jsou její červené šaty na břiše vyboulené, a znenadání se dovtípil, že čeká dítě.

Gwydion cosi prováděl s králem ležícím v bezvědomí, šeptal kouzla a dělal nad urozenou hlavou znamení a magická gesta. V míse vody, kterou mu kdosi přinesl, rozpustil růžový prášek. Voněl po jahodách a Will skoro cítil, jak se jeho blahodárnost šíří vzduchem. Rozepnuli králi kazajku a Gwydion omýval jeho krk, prsa a břicho léčivou tekutinou.

Nakonec Gwydion zvedl hlavu, přitáhl si Willa k sobě a promluvil k lidem v síni: „Dokončil jsem svou práci. Není nic víc, co by se pro krále dalo udělat, kromě útěchy pohodlí, kterou mu, jak jsem si jistý, zajistí dle svého zvyku královna. Začne se zotavovat ihned poté, kdy opustí toto místo. Ale bude to trvat dlouho, neboť jeho tělo bylo otráveno a síla jeho vůle je odsávána i teď…“

Čarodějova slova zanikla v rozruchu, který vyvolali lidé, domnívající se, že slyšeli obvinění.

„Jed!“

Vévoda, jehož páže mu mezitím tajně přineslo široký meč, vztekle vybuchl. Edgar si to dobře spočítal. Rozhodl se, že teď, kdy už králův život není v ohrožení, by měla přijít odplata. Tasil meč a současně se vrhl na čaroděje.

Avšak Gwydion byl připraven. Vytáhl jakousi bílou věc, která mu visela kolem krku, pronesl mocné slovo a zároveň přetáhl přes Willa svůj plášť hnědý jako myš.

Těžká dvouruční čepel prosekla vzduch.

„Aaaaaaa!“

Když Willovi proťal meč tělo od ramene ke kyčli a se zařinčením a jiskrami se zarazil o šachovnicovou kamennou podlahu, zaskučel hrůzou. Pak všechno zčernalo.

KAPITOLA DEVÁTÁ

MOHYLA NA BLAŽENÉM OSTROVĚ

Když Gwydion opět odtáhl svůj plášť, Will spatřil, že stojí v poryvech větru na jakémsi výstupku zubatého skaliska. Vichr byl čerstvý a chladný, plný vlhkosti, a svítilo jasné slunce. Na tváři cítil šedivou skálu a aniž by pohlédl dolů, věděl že balancuje nad hlubokým a strmým srázem.

Jen kvůli tomu, že si to uvědomil, málem spadl, neboť výšek se Will děsil víc než bývá běžné.

Všude kolem sebe slyšel ozvěnu výkřiků. Pokoušel se otočit.

„Neboj se!“ Gwydion pevně sevřel Willovo rameno a odtáhl ho kousek od hrany. „Udělej krok ke mně, Willande! A teď druhou nohou. Tak je to dobře. Našlapuj opatrně.“

Římsa byla úzká a propast smrtící. Ale na dosah ruky byl měkký travnatý palouk a bezpečí. Čaroděj vedl Willa vzhůru a vystrčil ho na okraj trávy, kde pak ležel mezi sluncem vyhřátými stébly trávy, celý vyčerpaný a rozechvělý vděčností a údivem.

Ovíval ho vánek. „Co se to s námi stalo?“ zeptal se po chvíli. „Kde to jsme?“

„Okraj tohoto útesu je i okrajem světa.“

„Ale… jak to?“ Zvedl se na nohy a rozhlédl se. Pár kroků od nich byl travnatý svah a pod ním vedla stezka. V dálce byl vidět les. Ale tam, odkud vál vítr, nebylo zhola nic. Nic než nebe a travnatá hrana, za níž země padala přímo – kam vlastně?

„To jsou útesy, kde se na věky věků rozbíjí o pobřeží píseň utonulých," řekl Gwydion a zhluboka dýchal. „To je moře, Willande. Totéž třpytivé stříbro, které jsi viděl z výšin nad Sarumem. Jsme na nejzazším okraji země."

Will dál hleděl do prázdna, dokud zpod útesu z ničeho nic, jako když švihne mečem, nevyrazil obrovitý šedobílý buřňák se žlutým zobákem. Zakřičel na Willa, až sebou trhl.

„Neboj se, neublíží ti. To je *faoilenn*," řekl se smíchem Gwydion. „Pták radosti a pohostinnosti. Staví si tu hnízdo a přilétl jen aby viděl, kdo se to blíží k jeho domovu. Ty jsi nikdy předtím neviděl racky? Ale vlastně jak bys mohl! Přesto bys jim měl poděkovat, neboť jeden z jejich příbuzných ti právě zachránil život."

Ale Will sebou ne trhl ani tak kvůli ptákovi, jako při vzpomínce na vévodův meč. Byl si naprosto jistý, že jím ostří Edgarova meče projelo, skoro se neodvažoval pohnout z obavy, že by se mohl rozpadnout na dvě poloviny. Aby se zbavil strachu, zahleděl se na zčeřené moře. Hluboko pod ním se do dáli, kam až oko dohlédlo, prostíral temně modrý zvlněný koberec. Příboj, zrozený kdesi ve Velkém moři, se zvedal a klesal, vrhal vlnu za vlnou proti neústupnému pobřeží. Jakmile Willovi ozařovalo obličej slunce a čerstvý vítr vyháněl z koutků očí slzy, cítil se daleko lépe. Moře! Bylo tak úžasné!

„Pohleď na Západní hlubiny!" řekl Gwydion. „V pravém jazyce se nazývaly *Fairgge*. Na severu to slovo stále ještě používají pro ‚rozbouřený oceán'. Je to vskutku nádherný pohled! A nespadni dolů. Protože jestli se zřítíš, nebudu tě moci nijak dostat ze skalisek zpátky. Jsem dost unavený."

Nakonec se Will opět posadil a zeptal se: „Jak jsme se sem dostali?"

„Tohle je toho příčinou." Gwydion políbil ptačí lebku, která mu visela okolo krku. „Pojď, posadíme se na mohylu. Zatímco budu čerpat ze země síly, které mi nabídne, povím ti, jak nám tahle ptačí lebka zachránila zdraví."

Šli se posadit na malý kopeček porostlý jemnou zelenou trávou s hnědnoucími zbytky odkvětajících růžových květů. Tady, dál od hrany útesů, tolik nefoukalo. Will zaujatě naslouchal čarodějovu vypravování o tom, jak kdysi právě na tomto místě přivolával do ptačí lebky mizící kouzlo.

„Ale jak je možné, že je den?“ zeptal se znenadání Will. „Když jsme před chvílí byli na královském zámku, padala noc. A teď svítí slunce.

„Pokud změníš místo, musíš změnit i čas. Působí to tak, neboť jedno je propojeno s druhým a naopak, rozumíš tomu?“

Will při představě skoku v čase vyvalil oči. „No, nemyslím si, že to moc chápu.“

„Popřemýšlej o tom, až budeš mít někdy klidnou chvilku, třeba pochopíš, jak je to zařízeno. Je rovnodennost, nebo jak byste řekli v Dolině, jednadvacátý den září.“

Will zamrkal. „Ale to znamená, že jsi nás připravil o šest týdnů! Dostaneme je někdy zpátky?“

„Ano,“ řekl Gwydion, „ale ne dřív, než na konci tvého života.“

„Myslel jsem na tu válku, mistře Gwydione. Co s ní? Můžeme si dovolit ztratit tolik času?“

„Kdyby nebylo mizícího kouzla, ztratili bychom ještě daleko víc. Nebyl to ani zvlášť snadný podnik; takové kouzlo se nepoužívá často, neboť jeho výsledek je vždy trochu nejistý. A společně se dá použít jen jednou. Urazili jsme dlouhou cestu. Toto je totiž nejzápadnější místo na světě.“

„Na celém světě?“ opakoval si Will a přemýšlel jak by to dopadlo, kdyby je kouzlo dopravilo třeba jen o malý kousek dál. „Pak tedy musíme být na Blaženém ostrově! Kdo by byl řekl, že se sem někdy dostanu. A navíc tímto způsobem.“

„A jak se ti tu líbí?“

„Tilwin říkával, že je to tu hodně… zelené. A přesně tak to je.“

Gwydion se na Willa pronikavě zadíval. „A cítíš něco?“

„Co mám cítit?“

„Je ti příjemná vůně mořského vánku? Cítíš, jak tě plní životní energií?“

Will dýchal zhluboka, až se mu zatočila hlava. Pak řekl: „Jak nás sem to kouzlo dostalo?“

Gwydion pozvedl ptačí lebku na provázku. „Vetkal jsem ho tady do té lebky. Máš pravdu, že mizící kouzlo musí mít nějaké cílové místo. Obvykle je takové místo vloženo do kouzelného předmětu. Proto jsem určil, že chci být přenesen sem, na místo, kde jsem kouzlo vyvolal a kde se lidská ruka poprvé dotkla

lebky, do níž je kouzlo vetkáno. Když je mizící kouzlo jednou někam vpleteno, čeká na dobu, kdy bude v čase nouze spuštěno. Stačí pronést k začarovanému předmětu jediné tiché slovo a kouzlo nechá zmizet vše živé ve svém dosahu!“ Gwydion luskl prsty před Willovým obličejem, až zamrkal. „Mizící kouzla jsou užitečná, protože jsou splacena dopředu. Energie je v nich uložena a uchována. Byl jsem více než rok přichystán letět sem jako šipka z kuše, tak nebezpečné bylo poslání tohoto léta. Ale na clarendonském zámku málem selhal i tento mocný magický předmět. Ocitli jsme se totiž v dokonale připravené pasti. Tak dokonalé, že jsem si toho zprvu ani nevšiml, až mi nakonec nezbylo nic jiného, než spustit toto kouzlo, které nás odtamtud zachránilo.“

Will se napřímil. „Škoda, že jsi ho nespustil o trošku dřív. Ten meč mě k smrti vyděsil.“

„Neměl jsem příliš na vybranou. Síň byla pevně omotána a naplněna kouzly! Všechna ta paroží – z každého jejich výstupku vyzařovala nečistá magie. Cítil jsi něco pod nohama? Já tedy ne. Pod nohama jsem necítil vůbec nic. Mrtvý mramor je nejhorší z opracovaných kamenů, Willande. To není, jako když máš pod sebou živoucí skálu. Věci, z nichž jsem tam mohl čerpat, byly velice vzácné. Ani se nedivím, že se kvůli splétání svých úkladů setkali tam. A není divu, že král Hal upadl pod tíhou všech těch nashromážděných tlaků do mdlob. Říkal jsem ti už, že král má velice citlivého ducha?“

„To proto mu tekla krev z nosu?“ zeptal se Will a rozpomenul se na zakuklenou postavu, která se zhmotnila za královskými zády. „Nečistá magie? Máš na mysli Maskullova kouzla?“

Gwydion se na něj okamžitě zadíval. „Proč zmiňuješ právě jeho jméno, pověz? Je jisté, že Maskull byl na Clarendonu jen chvilku před námi. Znepokojuje mě myšlenka, že by mohl tak přesně předvídat naše kroky.“

„A také naši snahu ho oklamat?“ zeptal se Will. Cítil, jak se jeho tenoučká slupička bezpečí téměř rozplývá.

Čaroděj se pevně rozkročil na bujném trávníku. „Objasním ti, Willande, co jsem neměl příležitost vysvětlit králi. Dávej dobrý pozor, je důležité, abys tomu porozuměl správně. O férijcích jsem ti už vykládal, že ano?“

Will přikývl. „Ano, Mistře Gwydione.“

„Pak tedy budeš vědět, že férijci jsou pradávným plemenem, na jehož bedrech kdysi ležela správa světa. Jejich pozemská moudrost zrála mnoho stovek století a na většinu věcí znali pravdivé odpovědi. Byli strážci divočiny, na Ostrovech vysadili první březové a borové lesy. Jak díky působení jejich zemské magie odtával led, sázeli stromy stále severněji. Po vítězství nad chladem a ukončení Dlouhé noci začali vysazovat háje dubů a líp, lísek a olší. V té době však přišli První lidé a časy jejich správy se už blížily ke konci.

Tehdy byly jejich znalosti na vrcholu a největším z úspěchů se stalo devět vláken lorku, jimiž se blahodárná síla země dostávala do všech koutů Ostrovů. Ale dovednosti férijců měly i temnou stránku. Zjistili, že každou z věcí na světě lze považovat za jakousi nádobu, která obsahuje dvě protichůdné látky – ‚blaho‘ a ‚bol‘, jak je nazýváme při magických činnostech. Ty bys je možná nazval ‚dobrota‘ a ‚zhouba‘. Všechno co na světě je – každá skála, každé stéblo trávy, dokonce i vzduch – obsahuje téměř stejný díl obou látek, neustále vířících a svářících se. Férijci však nakonec přišli na způsob, jak tyto dvě látky oddělit a využívat každou zvlášť.“

„Jak se jim to mohlo podařit?“ zeptal se Will. Ta představa ho děsila.

„Pomocí kouzel.“ Čaroděj přestal chodit nahoru a dolů a rozpřáhl ruce. „Znalosti férijců byly nakonec tak hluboké, že dokázali postavit vedle sebe dva kameny a všechno blaho soustředit do jednoho a všechen bol do druhého. Tak se jeden kámen stal zásobárnou ryzí neposkvrněné dobroty a druhý čisté bezbřehé zloby.“

Will si hryzl rty. „Myslím, že už to začínám chápat. Mluvíš o kamenech války.“

„Ano, Willande, přesně tak.“

„Všechno to neštěstí bude způsobeno zlobou v kamenech.“

„Znovu správně.“

Will o tom přemýšlel ve světle všeho, co už věděl z dřívějška. „Je možné je probudit naráz a pustit ty síly do světa.“

„Ne bez zaplacení jisté ceny. Představ si zmar jako pohár plný jedu. Vypije-li ho někdo, zemře. A když z toho poháru budou pít dva, potom nemusí zemřít ani jeden, ale oba budou

těžce postižení. Pokud však bude pohár kolovat na hostině a napije se z něj pět tuctů lidí, stane se, že těch pět tuctů bude bolet břicho.“

„Takže bude-li zloba uzavřená v kameni uvolněná všechna najednou, dojde k bitvě.“

„A pokud bude neblahý vliv kamene uvolněn a rozptýlen po celém světě dnes, zítra se mnoho věcí rozbije, mnoho lidí upadne, ztratí se mnoho mincí a rozlije hodně mléka. Rozumíš? Všichni muži v Království by se probudili o něco slabší a všechny ženy o trochu ošklivější.“

„Přesto se mi to zdá jako nízká cena, pokud je druhou možností válka.“

„Nakonec k ní třeba dojde. Chápeš obrovitost té myšlenky? Když byly tyto kameny vyrobeny, vznikly tím ohromné ničivé a ochranné síly. Škodlivé kameny byly zpočátku uchovávány co nejblíže svým protějškům, každý pár pod jednou střechou v jedné komnatě. Nemám tušení, kolik těchto dvojic bylo, ale říkalo se, že jejich mohyly jsou rozeseté po celém severu a západě. O některých vím, protože tři největší se zachovaly téměř neporušené. Jedna leží na místě zvaném Maeris Howel na ostrově Orksay za nejsevernějším pobřežím Albany. Další je v Grange Buyenn, tady na Blaženém ostrově.“

„A ta třetí?“

„Třetí?“ přelétl ho Gwydion pohledem. „Netušíš?“

„Měl bych?“ Rozpačité ticho se prodlužovalo. „Měl bych to vědět, Mistře Gwydione?“

„Možná bys mohl, protože na ní sedíš!“

Will se podivil. „Myslíš tenhle kopeček?“

„Ty vůbec nic necítíš?“ Čaroděj k němu přistoupil a bylo na něm znát jisté podráždění. „V Černé knize se praví, že místa pro mohyly byla vybrána s největší péčí. Jsou to místa, kde se setkávají mocné proudy zemské síly. Stoupni si! Necítíš ve svých chodidlech chvění?“

Will se postavil. Popošel tam a zpátky, otřel se chodidly o zem, načež pokrčil rameny. „Cítím… trávu.“

„Tyto mohyly však byly dány Prvním lidem. Později o nich věděli pouze druidové, nejmoudřejší z lidí pozdějších časů. Musí to tak být! Zkus to znovu!“

Will se neklidně podíval dolů na nohy. Neměl představu, co od něj čaroděj očekává. „Nevím co bych mohl ještě udělat, Mistře Gwydione.“

Čaroděj se ztěžka posadil. „Ach, to nic,“ řekl a mávl rukou, aby zahnal Willovu starost. „Možná jsem se v tobě přese všechno zmýlil.“

Will pokračoval, teď už celý nervózní. „Mistře Gwydione, zklamal jsem tě?“

„Ach, Willande, posaď se! To není tvoje chyba. Není větší blázen, než starý blázen. A ze všech starých bláznů je nejhorší ten, který chce věřit.“

* * *

Po zbytek odpoledne byl Gwydion skleslý. Seděl tiše na zelené mohyle a Will ho nechal být. Říkal si, že nečistá kouzla na clarendonském zámku nejspíš vysála z čaroděje víc energie, než si myslel. Přesto se Willovi zdálo, že Gwydion bojuje také s jakýmsi velikým zklamáním a pokouší se mu přizpůsobit své plány. Rozhodl se však, že se nebude vyptávat, protože měl dojem, že by se ho toto zklamání mohlo týkat, a pokud tomu tak skutečně bylo, nemělo smysl je vířit.

Po chvíli čaroděje zadumání přešlo. Tvářil se povzbudivě a začal Willovi vypravovat o časech, které uběhly od Doby ledu, o tom, jak se led stáhl na sever, z Utonulých zemí se stal oceán a zůstal pouze ostrov Albion. Pak hovořil o Době stromů a o tom, jak po více než dvou stoletích přišli První lidé. Tentokrát si Will uvědomil, že při čarodějových slovech nezačíná snít. Zdálo se, jako by v ovzduší Blaženého ostrova opravdu bylo cosi zvláštního, neboť když naslouchal příběhům z pradávných dnů, jevily se mu rázem daleko skutečnější.

Tak se Will dozvěděl o odchodu férijců a třech stech pokoleních Prvních lidí, kteří pokojně přebývali na Ostrovech a žili dle zvyklostí férijců.

„Ovšem poté, před třemi a půl tisíci lety, se svět proměnil,“ řekl Gwydion a v očích měl mizející světlo. „Doba stromů skončila a začala Doba obrů, kdy na ostrovech nežili žádní lidé. A tento čas, který byl časem zmaru, trval celých tisíc let. Pak začala doba, která se nazývá Dobou železa, kdy přišel hrdinný

král Brea, porazil obry a založil Království. A poté byly Ostrovy opět obydleny lidmi.

Ach, to byly báječné časy, Willande, ale tehdy se na východě zrodilo kouzelnictví a vyvolalo nesmírné stěhování národů. Tenkrát se začal dar, který První lidé dostali od férijců, ztrácet.“

„Myslíš kameny války?“ zeptal se Will. „Ale proč?“

„O tisíc let dříve, když ještě férijci žili ve světě světla a vzduchu, byly mohyly severu a západu otevřeny, a kameny, zhoubné i blahodárné, vyneseny ven. Každý z nich byl poslán na své zvláštní místo, kde bylo proudění lorku velice silné. Žádný z kamenů bitvy nemohl být přepravován sám o sobě, neboť bez svého párového druha by byl tím nejnebezpečnějším nákladem. Každý z neblahých kamenů, pokud by byl uložen sám o sobě, by vyvolal svár stejně jistě, jako se magnetovec lepí na železo. Vyvolával by nepokoje, protože tyto kameny mají moc ovlivňovat mysl těch, které k sobě přitahují. Ovšem férijci tvrdili, že pokud budou tyto škodlivé kameny vztyčeny jako jejich náhrobky nad lorkem a budou správně nastaveny a usměrněny silou, která v lorku proudí, stanou se mocnou ochranou.“

„A ty druhé z páru, které také přenesli? Co se stalo s nimi?“

„V pravém jazyce je označuje slovo *amhrainegh*, což znamená ‚báječné‘. Když byly kameny bitvy usazeny na svá nová místa, mohly být tito jejich bratři navráceni zpět, a také se tak stalo. Přišly do svých mohyl na Blaženém ostrově, ostrovech Albany i jinam. Tam také zůstaly jako zdroj síly a radosti pro celý svět.“

„Moc tomu nerozumím,“ řekl Will. „Vždyť když tam kameny války zůstaly, byla zhouba rozptýlena po celém Království. Jak je možné, že mohly někoho ochraňovat?“

„Každý z kamenů války skutečně obsahuje jen čistou zhoubu, ale stejně jako je možné vetknout vražedné ostří do násady a používat je jako nástroj, je možné využít s pomocí energie lorku i těchto kamenů. Vzpomeň si, že místa, kde byly kameny války usazeny, byla vybrána s nejvyšší péčí. Vždy to byla mimořádná místa. Po mnoho desítek století se kameny chránily tím, že opětovaly zlo zlem. ‚Běda tomu, kdo bídně smýšlí!‘ Nikdy jsi tohle přísloví neslyšel?“

Will pokrčil rameny. „Ne.“

„Dnes toto pořekadlo tvoří heslo jistého rytířského řádu, je to však jen jakási připomínka čehosi staršího, než kdokoli z lidí tuší. Kameny války měly tu moc, že každého, kdo na tyto ostrovy přišel se zlou vůlí, dohnaly k šílenství a sebezničení. Nikdo, kdo přišel počestně a s přátelskými úmysly, nebyl těmito hrůzostrašnými strážci sužován. Brea založil Království ve shodě s nimi. A později, když k našemu pobřeží připluly Nemethovi děti, prchající před pronásledováním a čarodějnictvím na východě, se také jim dostalo podpory v souladu s vůlí kamenů války.“

„Ale pán ze Strange mi řekl, že Nemethijce vyhnal z Království jeden z pradávných vládců.“

„John ze Strange pohlíží na dějiny jen povrchně a ze svého úhlu nazírání na svět. Ve skutečnosti kameny přijaly Nemethijce bez odporu. Poklidně pak žili v Jezerní zemi po mnoho let, dokud se neznesvářili s krutovládcem Mempraxem, poté se moudře rozhodli odebrat na Blažený ostrov. Vím to, protože jsem je tam osobně doprovodil. Ale ať už postihlo Nemethijce cokoli, kameny zde uvítaly i mnoho dalšího mírumilovného lidu – lidu, který zde zapustil kořeny a zcela smísil svoji krev, čímž pomohl posílit Království nejlepším možným způsobem. Dokud se nově příchozí nesnažili povýšeně se stranit ostatních, byli přijímáni vlídně a nikdy svým příchodem lork nepopudili. Ani jedinkrát během panování králů Breovy linie až do Caswalanových časů nedošlo k probuzení lorku, neboť zemi nic neohrožovalo.

A proto byly během těch více než tisíce let od vlády krále Brey kameny války takřka zapomenuty. Mezi lidmi se zrodila legenda o kamenech, které férijci vytesali ze Zemských pilířů na místě, které je teď hluboko pod mořem. Tomu ovšem věřili pouze ti, kteří dali na pohádky, neboť v té době znali pravdu o lorku výhradně druidové a jen nejvyšším z nich bylo dopřáno poznat celé tajemství.“

Will pohlédl na nekonečné moře a nádheru slunečního světla v oblacích, které barvilo hladinu do stříbrna. „Jak je to možné, že král Brea přišel a založil Království?“ zeptal se. „To se ho nepokusily kameny války zničit?“

„Neměly důvod. Když přišel Brea na ostrov Albion, nežili tu žádní lidé. První lidé byli už dávno pryč a zemi ovládaly nestvůry. A poté připlul Brea a jeho lid, a protože obři jsou sice velice silní, ale nijak zvlášť chytří, převzal albionskou zemi a lork to přijal bez jediné námitky.“

Gwydion pak vyprávěl o králi Breovi a jeho bojovnících, kteří připluli na palubě sedmi lodí, přistáli u Dartnessu a založili Království. Pověděl Willovi jak Canutax, statečný kapitán Breových vojů, porazil obra Godmera, který shlížel na zemi z výšky sedmnácti stop, a jak Debon zabil Coulina a Corinax porazil mocného Albiona.

„Nakonec byli obři rozprášeni a jejich rod zanikl. Magog a Gogmagog byli jedinými, kteří zbyli. Tito dva náčelníci padli do zajetí a přivedli je do Breova dubového paláce, do Bílé síně v Trinovantu, kde vykonávají službu jako strážci. Od té doby vládlo mnoho a mnoho panovníků a uběhlo víc než tisíc let, než přišli Otrokáři.“

„A co oni?“ zeptal se Will zaujatě. „Lork je měl určitě zahnat zpátky do moře, ne?“

„Stalo se to takto. Jeden z neustále se svářících velkých kouzelníků východu se stal větším než ostatní. Začal vztahovat tápající prsty směrem na západ. Chtěl si podrobit jednu zemi po druhé, zmocnit se Gadelie a uvrhnout všechny do otroctví. Tento Iuliu, který byl v té době nejmocnějším a nejctižádostivějším vůdcem říše Otrokářů…“

„Ach! Iuliu Jasnovidec!“ skočil mu do řeči Will.

„Iuliu Jasnovidec, kterého…“

„… kterého trápila hrůzostrašná noční vidění.“

„Přesně tak. Iuliu vyslal na Ostrovy flotilu lodí s mnoha veslaři. Na jejich palubách připlula mocná armáda, vylodila se a pochodovala do vnitrozemí. U břehů řeky Iesis vybojovali zuřivou bitvu proti vojům vedeným Caswalanem a jeho bratrem. Ale brzy poté začala…“

„Teď přišla ta hrozná noční vidění…“

Gwydion pozvedl obočí. „Tak budeš ten příběh vyprávět ty, nebo mám pokračovat?“

„Promiň!“

„Brzy poté začala otrokářského velitele pronásledovat ve snech pochmurná vidina. Zcela ho přesvědčila o tom, že

nezranitelnost jeho armády není ničím jiným, než pouhou chytrou iluzí. Hned další den spolu se svým obrněným vojskem Ostrovy opět opustil.

Po luhově odchodu sem nikdo z Otrokářů téměř celých sto let nepřišel. Nikdo se totiž neodvážil pokusit se překonat ochranu; věděli o ní jen to, že je tu na Ostrovech ukrytá. Pak ovšem došlo k tomu, že jistý Gruech, nejbídnější zrádce, který kdy žil, přivolal na Ostrovy pohromu.

Gruech byl jedním z druidů. Složil přísahy a přečetl hodně z toho, co stojí v Černé knize. Potom však jeho mravy opadly a stal se všeho schopným. Přeplul ve člunu Úzké moře do Galle, což je staré jméno Nestrie a Breize. Tak odnesl veliké tajemství pryč z Ostrovů, aby je prodal za mrzký peníz Otrokářům. Díky němu se kouzelníci východu dozvěděli, jak zrušit sílu lorku tím, že přes celou zemi postaví silnice z kamene. Když pak jejich obrněná armáda opět připlula, věděli, která ze svých kouzel mají použít, aby si rychle podmanili Království a získali je pro sebe.

Ihned se vrhli do své šílené roboty. Útočili a vypalovali velká opevněná města na kopcích, omezovali sílu podzemních proudů, lámali kosti země, rvali její tlukoucí srdce! Samozřejmě, že došlo k mnoha povstáním a rebeliím. Vzplanula válka; udatná Královna východu tísnila vetřelce divoce, jak dokáže jen žena. Stále ji vidím před očima – vysoká a na pohled děsivá, nadaná hlasem a vzhledem vůdce. Její dvě dospělé dcery jí stály pevně po boku, když vyrážela se svým vojskem na pochod k Caer Malydionu. Jasně rusé vlasy jí povlávaly kolem ramen jako plášť a na krku měla zlatý nákrčník svrchovanosti. Když pozvedla vzhůru své kopí, v srdcích všech, kteří ji spatřili, se rozhořela statečnost!“

Gwydion se odmlčel a Willovi se zdálo, jako by čarodějovo oko svlažila slza. „A co se stalo s udatnou Královnou východu?“

„Nakonec ji Otrokáři otrávili. Přivezli si s sebou tajemství, jak ostrovy dobýt. Svírali je stále pevnějším stiskem. Každý rok, který uběhl, se orlí paráty zatínaly hlouběji do těla země. Drtili jí žebra i klouby, rvali křídu a pazourek, dokud si pro sebe nevybudovali pevnosti a nepospojovali všechny končiny Ostrovů.

Lhali a k lidem se chovali jako ke zvěři, Willande! Zabíjeli ctihodné, vyháněli mocné, zotročovali každého, koho chytili. S barbarskou krutostí podpalovali posvátné háje. Nepřebývali v domech z živého dřeva, ale spíš jako mrtví v hrobkách z lomového kamene. Brzy mezi sebou začala obchodovat města, ohrazená vysokými hradbami. Kamenné cesty rozřezaly krajinu jako nože a mrzačily stezky lorku, kalily a oslabovaly jeho proudění. Ty silnice jsou jako zrcadla či jako přehrady; proud zemské síly, který proti nim běží, obracejí zpět. Rozbily duši země na malinké úlomky. Otrokáři vystavěli dokonce kamenné hradby napříč celým ostrovem, od pobřeží k pobřeží – udělali to, aby zadrželi mocná kouzla, která dlí v Albaně. Všechny ty silnice, zdi a další stavby z holého kamene rozzuřily kameny války, teď osamělé, bezmocné, marné. Přestaly být součástí propletené sítě energie, která dokázala držet stráž nad posvátnou zemí. Namísto toho se teď jejich znečištěný proud hromadil v nesčetných odříznutých ostrůvcích plných zlovolné zuřivosti.

Už tedy chápeš, proč se Království, které bylo kdysi ochraňováno kameny války, dostalo pod nadvládu kouzelnické říše? Staré zvyklosti byly dodržovány pouze na západě, na místech, kde ve svých mohylách ležely ukryté bratrské kameny a šířily svůj blahodárný vliv krajinou, do níž kouzelníci Otrokářů nemohli vstoupit. A pokud se lid z Breova rodu neodebral na skrytá místa, byl pod panováním Otrokářů srážen a utlačován. Díky tomu se o moudrosti druidů nakonec hovořilo jako o polopravdách, až byla ponechána napospas hnilobě času.“

„A co se pak stalo s Otrokáři?“ zeptal se Will a prsty pohladil bujnou trávu. Seděl už příliš dlouho a jedna noha mu zdřevěněla.

„Stejně jako všechno, co je založeno na kouzelnictví, i Otrokářskou říši pozřelo její vlastní dítě.“

Will přimhouřil oči. „A kdo to byl?“

„Otroctví těla bylo nakonec poraženo otroctvím mysli. Když sem Otrokáři přivedli svá vojska, nebyli ještě oslněni zaslepující září jako v pozdějších časech. Bylo to zaslepení, jemuž nedokázali i přes svou veškerou vojenskou moc vzdorovat.“

Will o tom přemýšlel, zatímco se snažil rozmasírovat ztuhlou levou nohu. „Myslíš Bratrstvo, že? Nevidoucí.“

Gwydion zavřel oči, jako by vzpomínal. „Možná tě to překvapí, ale Bratrstvo bylo zpočátku jen malou skupinkou s dobrými úmysly, shromážděnou kolem jediného prozíravého muže. Byl to vzbouřenec, bojovník proti otrokářské tyranii a vlastním lidem, nakaženým hrůznou vírou, která z nich nakonec učiní nejnenáviděnější z lidských ras. Ale podobně jako u tolika jiných povstání, i tento vůdce doplatil na slabost jiných. Žárlivost, nenávist a strach, Willande. To jsou tři mocní nepřátelé lidí. Měj jejich jména na paměti, protože je v sobě máme všichni, a právě oni maří naše nejlepší úmysly. Původní Bratrstvo bylo křehkou květinou. Nevydrželo příliš dlouho styk s otrokářským kouzelnictvím v Soužených zemích. Vůdce pověsili na strom a jeho následovníci byli rozprášeni. Některé z nich umlčel strach, jiní z nenávisti využívali jeho jméno nadarmo. Ale nejhorší z nich zešíleli závistí. Překroutili vše, co jim vůdce vykládal, až se jejich učení stalo pravým opakem toho, co zamýšlel. Toto nové Bratrstvo se stalo tajnou organizací, dlelo ve stínech a vyžívalo se ve vlastním pronásledování, neboť nejsnazším způsobem, jak získat pošetilce, je přesvědčit je o tom, že jsou ohrožení a čas od času nechat některého z nich zemřít velkolepou smrtí.

Celou tu dobu si však představení Bratrstva dělali choutky na bohatství Otrokářů a jejich přepych a moc. Místo dobročinnosti a chudoby, kterou zastával jejich první vůdce, dávali přednost zlatu. A tak k sobě Bratrstvo začalo lákat ten nejhorší druh lidí a zanedlouho se jejich vypasená knížata začala nadouvat tukem. Rostli jako přížívníci ve velikém městě Otrokářů. V té době vyrazili ze svých útočišť s novým způsobem, jak ovládnout svět. Říká se mu Velká lež. Je založená nikoli na poutání těl do okovů, ale na vykovávání neviditelných řetězů, které svazují lidskou mysl.“

Will se otřásl. „A jak to dělají?“

Gwydion pozvedl ruku a zaťal ji v pěst. „Velká lež využívá přirozené naděje a obavy obětí k tomu, aby si je podrobila. Teď už bys měl chápat, proč upadala moc Otrokářů současně s tím, jak Nevidoucí získávali říši do svého smrtícího sevření. Když Bratrstvo přišlo na své vylepšené otroctví, bylo nevyhnutelné,

že jím museli nahradit to staré. Tady v Království vláda Otrokářů padla – jejich věže se zakymácely, města se rozpadla a střechy jejich paláců se zřítily. Noví obyvatelé, kteří přišli zpoza moře, žili v souladu se Starými zvyklostmi, a časem se vše, co Otrokáři udělali, rozpadlo a vrátilo do vlhkého lůna země."

„Kromě silnic."

„Kromě silnic. Ty přečkaly všechno ostatní, ale dokonce i díla obrů pomíjejí, Willande." Gwydion si poposedl, zhluboka se nadechl a ztichl. Slunce na obloze už sklouzlo trochu níž a ozářilo čarodějův obličej, jako by byl vytesán z kamene. Dlouhou chvíli trvalo, než se opět pohnul. „Od doby, kdy Království opustili Otrokáři, bylo mnohokrát napadeno. Rok po roce přistávali u našich břehů desítky armád, až se nakonec země Království chopil největší z dobyvatelů a započal další vlnu kamenných staveb. Avšak Villan Dobyvatel budoval hrady a nikoli silnice. Teď jsou otrokářské cesty tisíc let staré a rychle se rozpadají."

Náhle Will konečně všechno pochopil. „Takže země už není rozdělená a kameny války nejsou ve svém neblahém působení osamělé. To proto se lork probouzí!"

Čaroděj vážně přikývl. „Jsem přesvědčen, že v údech spícího obra znovu začínají přeskakovat jiskry. Škube sebou. Lorkem znovu proudí šumění a poprvé po více než tisíciletí začíná jeden kámen války cítit jiné. A tím také znovu poznává svůj účel."

„Ale co to znamená?" uvažoval Will. „Jen to, že Království bude znovu chráněno před napadením?"

„Je to, jak jsem ti právě řekl," povzdechl si čaroděj zhluboka. „Lork je teď znečištěn. Proud se neblaze zamotal. Zkysl a je škodlivý. Nemůžeme rozebrat každičký hrad, který stojí v Království. Nelze vrátit všechny kameny do lomů. A přemýšlej o všech těch letech, kdy se příchozí mísili s lidem ostrovů. V čích žilách teď koluje výhradně domorodá krev? Dnes jsou všichni potomky dobyvatelů! A tak každý bude poznamenán šílenstvím, které vyvolají kameny války."

Will ucítil na tváři dešťovou kapku. Nad nimi stála šedá oblaka, ačkoli slunce nad mořem stále zlatě zářilo. „A to se

skutečně stane? Až se lork probudí, vážně se všichni zblázníme?“

„Ten proces už začal. Nevidíš, jaká pošetilá rozhodnutí zamořují zemi? Jak šlechtici jen nekonečně plácají a žvaní, místo aby řešili skutečné potíže, které Království trápí? Nikdo netuší, co by bylo nejlepší udělat, a nejhorší je, že to nikoho ani nezajímá. Ach, kameny války už spolu hovoří! A zastavit je mi teď připadá jako nemožný úkol!“

Gwydion se postavil a zvolna kráčel dolů ze svahu mohyly. Will sledoval, jak se zahleděl k západu. Poprvé si uvědomil, jak je tento problém obrovský a jak vysoká bude cena v případě neúspěchu.

Ale co má to všechno do činění se mnou? pomyslel si nešťastně. Nejsem šlechtic. Nemůžu nic dělat. Jsem pouhý čarodějův chlapec – učeň a nosič. I sám Gwydion řekl: „To není tvoje chyba.“

Ponechal čaroděje jeho chmurnému rozjímání nad západem slunce a třel si nohu, dokud z ní nevyhnal všechno mravenčení pryč. Poté se zvedl a vydal se okolo mohyly. Ke svému překvapení zjistil, že má vchod. Viděl kamenné stěny, kamenné podpěry i kamenný překlad, který tvořil nízký průchod. Neviděl nic špatného na tom, že se podívá dovnitř, proto se sklonil pod překlad a šoural se do temnoty uvnitř.

Zpočátku neviděl téměř nic. Ve vzduchu bylo cítit vlhkost a pod nohama nahmatal tvrdou udusanou hlínu. Jeho oči si zvolna zvykaly na přítmí, až spatřil, že stojí v kruhové komoře se stěnami z nasucho kladených kamenů. Uprostřed stál obrovský nahrubo opracovaný podstavec. Pravoúhlý, o mnoho vyšší než široký a o málo širší, než byl hluboký. Natáhl se, aby se ho dotkl, a ucítil jak mu prsty proběhl jakýsi libý vjem. Chtěl kámen pevně obejmout, protože se mu zdálo, že má moc uzdravovat zranění a uklidňovat všechny, kteří jsou soužení nějakým trápením.

Potom si musel zastínit oči, neboť tenounký paprsek světla si nějakým způsobem našel cestu do nitra mohyly a dopadal teď přímo na kámen. Jeho pohled byl přitahován ke kameni, až náhle spatřil cosi, co ho donutilo nahlas vykřiknout.

„Mistře Gwydione! Mistře Gwydione, rychle, pojď sem!“

Během chvíle vstoupil do mohyly čaroděj, v ruce nesl svou hůl a byl připraven postavit se jakémukoli nebezpečí, které Will objevil. „Jsem tady!“

„To je ten kámen, Mistře Gwydione! Podívej se!“

Na povrchu kamene odhalilo světlo slunce, zapadajícího o rovnodennosti, desítky značek. Pokrývaly jeho hrany a kámen zářil matným světlem, které sílilo a sláblo, jako by kámen dýchal, nebo spíše po douškách pil sluneční záři.

Gwydionovy oči se potěšené rozjasnily. „Tak přece jen tě sem přitáhl! Anebo jsi ho našel. Tohle je tedy bratrský kámen, a možná ještě není všechno ztraceno!“

„Ale co jsou tyhle vrypy? Zničehonic se objevily, když jsem se díval, jako… jako když se po ráně bičem objeví jelito.“

Čaroděj si čáry prohlédl. „Tomu se říká ogham, je to nápis. Mělo mi to být jasné!“

„Myslíš jako druh písma? Umíš ho přečíst?“

Will se opět dotkl kamene a pocítil, jak v něm pulzuje energie. Znovu ruku odtáhl a tu ucítil, jak se mu cosi otírá zezadu o nohy. Obrátil se a spatřil, jak k němu velkýma zlatýma očima vzhlíží nádherný bílý kocour. Ocas měl vztyčený a otíral se ze strany o Willovo lýtko.

„Pangur Bán!“ zvolal Will a zvedl kočku do náruče. „Jak ses sem dostal? Celou tu dlouhou cestu z Wychského lesa přes moře…“ Pohoupal kocoura na rukou a dovolil mu usadit se na svém rameni. „Podívej, Mistře Gwydione! Jmenuje se Pangur Bán.“

Čaroděj se odtrhl od zkoumání kamene jen proto, aby roztržitě řekl: „Ach, toho já dobře znám. Hodně cestuje a potrpí si na vybranou společnost. Blažený ostrov je mu po chuti daleko víc, než celý Wychský hvozd. Ale pohlédni na kámen! Zdá se, že nápis skrývá nějakou otázku. *Si ni ach menhfa ainlugh?* To znamená, volně přeloženo: ‚Čí však jsem světlo já?‘ Nebo spíše: ‚Jsem září Pána Světla?‘“

Obešel kámen a prohlédl další stranu. Předčítal jednotlivá slova: „*Tegh brathir animer na.* To může znamenat něco jako: ‚Můj bratr nese jméno Domov.‘“

Will nad tím pokrčil nos. „To nedává moc smysl, nebo snad ano?“

„Je to zapsáno velice starobylým oghamem, nikoli tím, který se používal později, při jeho obrození. Tento nápis vytvořil někdo, kdo znal dobře řeč kamenů. *Tilla angid carreic na duna.* ‚Zde v městě chorého kamene.'" Gwydion popošel k další hraně. *„Aittreib muan nadir si a buan.* ‚Navrátil se drak můj k příbytku.' Neznáme ovšem pořadí jednotlivých nápisů. Není jasné, kde verše začínají a kde končí."

„A záleží na tom?"

„Jistěže na tom záleží! Řekněme, že nápis začíná na straně, odkud přichází slunce a pak následuje podle jeho dráhy dokola. A troufnu si říci, že ogham se čte vždy odspodu vzhůru."

Gwydion si pohladil vousy a pronesl verše v celku:

„Si ni ach menhfa ainlugh?
Tegh brathir animer na.
Tilla angid carreic na duna.
Aittreib muan nadir si a buan.

Čí však jsem světlo já?
Můj bratr nese jméno ‚Domov'.
Zde, v městě chorého kamene.
Navrátil se drak můj k příbytku.

Nejspíš nikoli ‚chorý', ale spíše ‚zhoubný'," zahloubal se Gwydion.

„Říkal jsem, že to nedává smysl."

„Podívej se!" zabručel Gwydion. „Světlo už je skoro v polovině své cesty přes kámen. Pokud se mi nepodaří rychle najít význam těch veršů, bude příležitost ztracená přinejmenším na rok, což však za nynější situace znamená téměř jistě navždy."

Will zaraženě ustoupil od kamene. Pozoroval, jak čarodějovy dlouhé prsty znovu procházejí nápis a kontrolují, zda je překlad správný. Poté se díval na čtvercový odraz světla na přitesaném líci kamene, který se s postupujícím sluncem pohyboval. Když světlo dosáhlo okraje, pomalu ale nezvratně sklouzlo na protější stěnu. Zatímco záře pohasínala, Gwydion kámen obešel. Když poslední nepatrné zajiskření na kameni

pohaslo, ogham zmizel. Gwydion se postavil zpříma a řekl: „Pojď ke mně…“

Will se bázlivě přiblížil. „Proč?“

„Willande, podívej se na kámen! Řekni mi, co vidíš.“

„Nevidím nic, Mistře Gwydione.“

„Ale uvidíš. Až přijde čas, uvidíš takový nápis znovu a budeš ho umět přečíst, neboť ty jsi on a mám v úmyslu naučit tě řeč kamenů!“

Něco na čarodějově prudkém nadšení Willa polekalo, ačkoli Gwydionova nálada byla pravým opakem jeho předchozí beznaděje.

„Jsi v pořádku, Mistře Gwydione?“

„Ach, tohle je umění, jemuž jsem se naučil, zapomněl je a znovu se mu naučil. Všiml sis, jak byly nápisy zaznamenány podél každé svislé hrany? Je tomu tak proto, že nesou dva významy. První z nich lze přečíst přímo. Každý, kdo stojí u jednotlivých rohů, je může přečíst a bude spokojen. Avšak je v nich i druhý význam, který nemá být tak snadno odhalen. Může ho objevit jen ten, kdo obchází kámen ve směru otáčení slunce, na každé hraně přečte jeden znak a když kámen obejde, čte o řádek výš. To je starý druidský trik, který se mohli naučit právě z takovýchto kamenů!“

„Je to tedy skutečně bratrský kámen?“

„Co si myslíš ty?“

„Jak bych to mohl vědět?“ Will chtěl obejít kámen, avšak Gwydion ho chytil za ruku a zarazil ho.

„Ve směru slunce, Willande! Směr, kterým ses chtěl vydat, se nazývá ‚protisměr‘ a je neuctivý. Okolo stojících kamenů musíš chodit vždy tak, abys je měl po pravé ruce.“

Will se užasle podíval na kámen. Poslední záblesk světla v komoře odumřel. „A co tedy říká ten druhý způsob čtení?“

Gwydionův hlas působil v uzavřeném prostoru hluboce a zvučně, slova pravého jazyka připadala Willovým uším jako zvuk harfy.

„Si ni tegh tilla aittreb,
ach menh brathir angid muan,
fa ainmer carreic na nadir si,
ainlugh na duna a buan.

V dnešní prosté řeči by to znamenalo toto:

Jsem zde, navrácen Domů,
však můj zhoubný bratr,
jenž má jméno ‚Dračí kámen‘,
stále dlí pod Městem Světla.“

Opustili mohylu a stanuli pod nebem, které na sebe mezitím vzalo barvu řeřavého uhlí. Gwydion se zeširoka postavil do trávy a nasál vzduch, aby zjistil, jaké je čeká počasí.

„Město Světla!“ zvolal. „Znám to jméno. Vítr polevuje. Snad je přese všechno štěstěna na naší straně, neboť už brzy bude možné přeplout zpět přes moře. Pojď, můj znamenitý mladý příteli, musíme si najít plavidlo!“ A s tím se vydal dlouhými kroky pryč.

„Počkej!“ zakřičel Will. „A co Pangur Bán?“

Ale po kočce nebylo nikde ani stopy. Will si najednou nebyl jistý, jestli si ji jen nevysnil. To už byl Gwydion téměř z dohledu.

„Hej!“ zavolal. „Počkej na mě!“

KAPITOLA DESÁTÁ

LEIRŮV POKLAD

Jejich ‚plavidlo' bylo nakonec jen o málo větší než lastura srdcovky. Narazili na ně v přístavu Cause, kde je Gwydion vyměnil s nějakým člověkem za píseň. Muž byl totiž přesvědčen, že na jeho lodi leží kouzlo, které má způsobit její potopení. Gwydionovo plavidlo bylo na rozdíl od ostatních velkých kupeckých lodí, které kotvily uvázány u mola, jen jakýsi úzký koš pokrytý kolem dokola olejovanými surovými kůžemi a opatřený napříč dvěma lavicemi. Místo páky byl u kormidla uvázán mladý stromek a jeden také jako stěžeň, na němž se nadouvala plátěná plachta.

Will se zpočátku obával do lodi vstoupit. Nedokázal uvěřit, že by se tomuto plavidlu mohlo podařit překonat moře bez pomoci kouzel. Tu a tam se voda převalila přes okraj a stekla na dno, Will tedy dostal za úkol ji vylévat. Gwydion toho moc nenamluvil, jen hleděl kupředu a občas použil kormidlo. Nebyl to zrovna nejpříjemnější způsob cestování po moři. Cesta však ubíhala a Willa udivovalo, jak snadno malá loďka zdolávala veliké šedivé vlny.

Měl za to, že široké vodní plochy mají klidnou a hladkou hladinu, jako nádrž u Grendonova mlýna nebo jako moře, které viděl z útesů. Ukázalo se však, že zblízka je moře jakékoli jiné, jenom ne hladké. Tvořily je veliké kopce vody, které se během chvilky měnily v údolí. Houpání vln mu ze začátku obracelo žaludek, ale brzy tyto pocity překonal. Zjistil, že když zaměří oči na vzdálený obzor, přestane si jeho břicho stěžovat.

Jednou si nabral do dlaní vodu, aby zahnal žízeň, ale okamžitě ji vyplivl zpátky.

„Aaach! Je slaná.“

„Samozřejmě, že je,“ zasmál se Gwydion. „Neříkal jsem ti to? Já ji přece také nepiju, neboť jsem se plavil s Manannanem, synem moře.“

Čaroděj vedl loď zprvu blízko skalnatého pobřeží, poté s ní zamířil napříč mořskou hlubinou, až téměř ztratili pevninu z dohledu, ale ne úplně. Občas se pod vodní hladinou objevily temné stíny, obrovské ryby veliké jako člověk, možná nějaké obludy. A byly tam i jiné podivnosti – některé Willa rozesmály. Třeba kruhové věci, které byly průhledné jako voda, v níž žily, a měly těla z jakéhosi rosolu, který ve vlnách pulzoval a táhl pod sebou dlouhé stuhy.

Chvílemi Will klimbal, ale Gwydion hleděl stále vpřed. Na cestu s sebou měli chléb, sýr a ovoce, a první den dokonce trochu čerstvého mléka a kousek uzené ryby, kterou Gwydion nejedl. Dva západy slunce spatřil Will za jejich zády a dva východy před přídí. Pak při posledním západu slunce zmizely poslední stopy země ocitli se osamělí uprostřed černého moře s nebem plným drahokamů rozprostřeným nad nimi.

Will ukázal na souhvězdí nízko nad severním obzorem, které znal pod jménem Pluh. Gwydion mu říkal *Liag.* Vyprávěl, že je to jméno, které mu dali férijci, protože jim připomínal naběračku. Ukázal Willovi, jak se orientovat podle Severky, což byla hvězda nedaleko od Pluhu, a také jak udržet stálý kurz, když se loď neustále zvedá a houpe pod poklidně se otáčejícími hvězdami. Slunce nezapadlo, dokud se na východě přímo před nimi neobjevila jasná hvězda. Gwydion řekl, že je to dobré znamení, neboť tato hvězda je králem nebeských poutníků. V pravém jazyce se jmenovala *Rhiannana Lugh*, neboli Lughova hvězda.

Když se Will zeptal čaroděje na píseň, kterou zpíval, aby získal loď, přednesl mu ji Gwydion celou. Byla to pradávná píseň moře, avšak její slova nevyprávěla o letních radostech, nýbrž o přetěžkých nočních hlídkách, které za starých časů drželi za zimních nocí nad mořskými hlubinami mořští plavci. A také o místech na dalekém severu, která byla nehostinná, šedivá a věčně chladná jako led:

„Slyšte moji píseň bědnou,
putoval jsem po vlnách,

zkoušel muka, trýzeň moří,
o žití mne svíral strach.

Divé vody plné zhouby,
dálné, temné hlubiny,

o mrazivých pláních nočních,
suchozemec těžko zví…“

A zatímco verše pokračovaly, Will uviděl obrazy, jak veliká vlna smetla válečníka z paluby lodi, viděl muže na osamělých hlídkách, kteří odsekávali zmrzlou pěnu z boků lodi, z provazů v ráhnoví, které narůstaly do tloušťky lidské nohy, odsekávali až do úsvitu zkřehlými prsty, odsekávali bez ustání, aby váha ledu nepřevrátila loď. A dál a dál se valila čarovná slova jako vlny, jako vítr. Tvořila píseň činů vykonaných na dalekých místech a v dávno minulém čase, na něž budou navždy vzpomínat ti, kteří přišli později.

„Myslím, že se tam jednoho dne dostaneš, Willande,“ řekl Gwydion, když dozpíval. „Jednoho dne, který zatím leží daleko v budoucnosti, se vypravíš na Daleký sever, na místo, kde stojí ledová hora zvaná Baerberg.“

„To je další věštba?“ zeptal se Will, který si nebyl jistý, zda má mít z takové předpovědi radost.

„Někdo by to tak možná řekl, ale já nikoli, protože to, co jsem řekl, nemá sílu nezvratného příslibu, že se tak stane. Podle mého mínění je to jen dosti pravděpodobné.“

Pátého dne ráno si Will všiml, že moře změnilo barvu. Potěšilo ho když spatřil, jak se k nim na severu přibližuje zelené pobřeží. Viděl útesy a bledé pláže a za nimi se zvedaly nachové pahorky – čarovný kraj Cambraye, jak řekl Gwydion. A na druhé straně ležel v dálce ostrov, který však opět brzy zmizel. Podle čaroděje se mu říká Inysh Lughnasad. Za ním se rozkládalo mlžné pobřeží.

„Proč je tu moře hnědé?“ zeptal se Will.

„Je to tím, že voda, v níž plujeme, není ani tak moře, jako spíš ústí mohutné řeky – Veliké řeky západu. Cambray leží na západ od ní. Je to nejpožehnanější země!“

Zanedlouho se k nim začala pevnina na obou stranách přibližovat a valící se proud se jich chopil. Zbrkle je vrhl do zátoky a dále je nesla čarovná vlna, o níž Gwydion tvrdil, že není jeho výtvorem, ale přirozeným památníkem Severiny, vnučky krále Brey, která nedaleko odtud utonula.

Za nejvyššího přílivu vytáhli loď na břeh. Když Will vkročil na pevnou zemi, okamžitě si byl zcela jistý, že je zpátky v Království. Cítil to nějak ve vzduchu a také v zemi pod svýma nohama. Posnídali ostružiny, které rostly nad ústím řeky, a Will si také uvařil trochu mušlí. Poté si dopřál tolik vytoužený spánek, než se voda opět otočila a mohli využít další vlny deroucí se vzhůru mezi nízkými břehy kalné řeky, o níž teď Gwydion mluvil jako o Toku Severiny.

Když se Will zeptal na Severinu a na to, jak se utopila, Gwydion mu odpověděl, že je to smutný příběh. „O tom, jak král Brea porazil obry a přivedl Magoga a Gogmagoga do Trinovantu, aby sloužili jako stráže, jsem ti už říkal. Potom si vzal Brea za manželku Inogen, dceru Pendraxe. Porodila mu tři syny, Loegrina, Albana a Cambaera. Když vládu nad Královstvím převzal Loegrin, oženil se s Gwendolin, dcerou Corinaxe, avšak uléhal i s paní Estril. To způsobilo jeho zkázu, neboť Gwendolin k němu vzplála žárlivostí a zabila ho. A právě na tomto místě, pod městem Caer Gloustre, utopila Gwendolina Estril i její dceru Severinu. Proto lidé z Cambray dodnes říkají Velké řece Tok Severiny a projevují velikou úctu labutím, což jsou, jak bys mohl vědět, stvoření strážící tajemství řek.“

„Labutě? Proč zrovna labutě?“

„Labutě jsou tajemnými strážci všech vodních toků.“

„To jsem nevěděl,“ řekl Will.

„Nevíš toho ještě hodně.“

Will pohlédl na cestu před nimi. „Řekl bych, že když už jsme zpátky v Království, měli bychom být opatrní a začít znovu dávat pozor na potíže.“

Gwydion se na něj bystře zadíval. „Ano, máš pravdu.“

„Tvůj nepřítel na nás bude číhat, že?“

„Od nynějška musíme být ještě opatrnější, abychom nepřilákali jeho pozornost.“

„Jak vypadá, Mistře Gwydione? Třeba to pomůže, pokud ho budu schopen poznat.“

Čaroděj zavrtěl hlavou, jeho výraz ještě víc potemněl. „Teď jeho pravá podoba připomíná lebku smrti. Ale budeš-li ho vyhlížet v této podobě, nepoznáš ho. Než se vydá mezi lidi, většinou na sebe bere jinou, pohlednější podobu.“

„Pohlednější?“ Will otevřel jeřábí vak a vylovil stříbrný roh. Opět jej přeleštil rukávem. „Jestli přijde, mám zatroubit na tohle?“

„Myslím, že bys na něj neměl troubit, dokud si nejdřív nepřečteš, co je na něm napsáno.“

Will prozkoumal slova vyrytá okolo okraje zevrubněji. „Ale já to nemohu přečíst. Ta písmena mají jiný tvar, než jaká jsem se učil.“

Gwydion si roh vzal a podíval se na nápis zblízka. „Je to napsáno v pravém jazyce:

‚Ca iaillea nar oine baguiel ran,
ar seotimne meoir narla an,
aln ta‘beir Aron diel gan.‘“

„Z toho nejsem o nic moudřejší, Mistře Gwydione.“

„Tak se podívej, já ti to vysvětlím. Tady, *taille,* to značí nějakou chvíli, bod v čase. A tady *baigullar,* to není sloveso, může to značit něco jako ohrožení či nouzi. Pak tu máme *seotiem,* poryv větru, a *morhne,* to znamená ‚já‘ nebo ‚mě‘, ale jen v tom případě, je-li řeč o tom, co se se mnou teprve stane. A slovo *ta‘beir* znamená nést na vlastních ramenou, nebo chystat se něco vlastnit. Má to trochu majetnický nádech, jako když neseš něco, co máš rád.

Will si povzdechl a vzal si roh zpátky. „Jestli je tohle pravý jazyk, pak tomu nikdy nebudu rozumět.“

„… a *ediell* je spěch, kterého je příliš.“ Gwydion pozvedl obočí. „Pokud chceš říci ‚pospěš si‘ nebo ‚chvátej‘, říká se *fa nah aron diel.* Ale jestli to chceš slyšet jednoduše, pak tam stojí:

‚Až budeš v nouzi nejvyšší
jen zatrub, to tě uspíší‘.“

Will spokojeně uložil roh zpět. „No vidíš, proč jsi to neřekl rovnou? To je jednoduché; až budeme potřebovat rychlost, zatroubím na roh.“

Další den přenechal čaroděj loďku jednomu kupci, jehož potkali na břehu. Přestože mu za ni nabízel kousek stříbra, Gwydion si neřekl o nic víc, než půl tuctu pláňat sesbíraných pod kupcovým stromem a příslib pomoci někdy v budoucnu. Dlouho s mužem rozmlouval, ale Will z hovoru nic neslyšel. Potom vyrazili pěšky směrem na jihovýchod.

„A kam jdeme teď, Mistře Gwydione? Doufám, že ne zpátky na Clarendon.“

„To ví jen včela, chlapče.“

„Co to má znamenat? Pokud to ví jenom včela, ta nám to nemůže říct.“

„Vlastností putování nemusí vždy být někam se dostat. Lze na něm sesbírat dostatek nektaru, kterým se poté bude lidská mysl sytit. Přesně takhle vzniká ten nejlepší med. Jestli tě to však uspokojí víc, pak věz, že budeme hledat Město Světla.“

Ale Willa odpověď neuspokojila a nejspíš tak ani nebyla myšlena. Popíchla ho jen k tomu, aby položil další otázku, tentokrát se týkající věci, která mu nebyla jasná.

„Myslíš, že by nám nepomohlo, kdybychom si od toho kupce vzali, co nám za loď nabízel?“

„Mluvíš o té stříbrné minci? Já u sebe nenosím roztavené kousky země.“

„Jak by mohla uškodit trocha stříbra? A navíc, mohl bych ti ho vzít já.“

„Mohl bys? Co je zlého na stříbře?“ Čaroděj hodil Willovi jablko. „Chytej! Dovolil mi nasbírat si tohle. Najez se, jestli máš hlad.“

Will se podíval na svrasklé jablko, zakousl se do něj a zazubil se. „Je kyselé. Nechci ho.“

Čaroděj zabručel: „Kyselé není nic, dokud to tak někdo nebere. A nezaměňuj chtění s potřebou. Třeba ta píseň, kterou jsem zaplatil příteli za loď. Vlastně nám bárku daroval za

přátelský slib. Člověk, který má přátele, je vždy bohatší než ten, jenž má stříbro.“

„Pověz mi, proč u sebe nenosíš nic kovového? Co je špatného na tom, že kov byl vykopán ze země a roztaven? Při jeho získávání přece nehynou žádní ptáci nebo zvířata.“

„Není pravda, že s sebou nenosím vůbec nic kovového. Mám u sebe totiž pořád tohle.“ Zpod svého roucha vytáhl Gwydion nůž s krátkou čepelí. Stáhl plátěné pouzdro a Will uviděl, jak se na leštěném železe třpytí zvláštní vzor, podobný slámě, poházené po udupané podlaze světnice. „To je nejcennější kov, neboť je zrozen z hvězd. Pochází z časů, kdy bylo železo vzácnější než zlato, nejtvrdší ze všech známých materiálů, velice ceněné, předávané z otce na syna, a vždy mělo jméno. V těch dobách ještě lidé neznali tajemství kouzelníků, jak z kamenů vymačkat tekuté železo. Jediné železo bylo to, které na zem dopadlo z nebes jako létavice. Všechno nejvýznačnější čarovné náčiní bylo kdysi vyrobené z hvězdného kovu jako tento.“

„Je to hezký nůž.“

„To není nůž, Willande. Je to obřadní čepel. V tom je obrovský rozdíl.“

„Stejně si myslím, že sis měl za tu loď vzít nějaké mince.“

„Trpíš nějakým nedostatkem?“

„Ne.“

„Pak buď spokojen a nech své nohy, ať tě nesou, kam se jim zamane.“

* * *

Netrvalo dlouho a vstoupili do příjemného lesa. Brzy narazili na holinu, kde spatřili zlověstné jezírko, jež vypadalo jako bez života. Pohled na ně vyvolal ve Willovi obavy tak silné, až ustoupil od jeho okraje. I Gwydion se tvářil, jako by cítil, že něco není v pořádku. Voda byla dokonale průzračná, avšak dno mělo barvu černou jako uhlí. Sluneční paprsek pronikl do hloubky a u vzdálenějšího břehu, ve směru, kterým vanul větřík, plavala slabá vrstvička pěny. Willovi se zdálo, že v ní zahlédl stříbřitě bílá břicha mrtvých ryb. Místo vody oživené množstvím zelených škubajících se tvorečků, bylo toto

jezírko pusté a mrtvé. K tomu všemu se zdálo, že všechen život v něm byl zničen v jediném okamžiku. Gwydion rozhrábl bahno na okraji vody a prozkoumal spálená místa na kmenech okolostojících truchlivých borovic. „Maskull," zamumlal nakonec. Klouby na ruce svírající hůl mu zbělely. „Tohle je jeho práce!"

Will se rozhlédl, trochu jako by očekával, že se zde Gwydionův nepřítel objeví. Ale žádný pohyb nenarušil okolní klid.

„Někdy docela nedávno tu způsobil smrt a zničení. A přesto mi, Willande, dovol, abych ti ukázal, že je důvod k naději." Čaroděj vhodil do vody oblázek a Will sledoval, jak žbluňkl a vyvolal rozšiřující se kruhy. „Vidíš, jak se ty vlnky šíří po celé hladině? A všiml sis, za jak krátkou dobu po nich nezůstalo ani památky? Takový je osud."

Gwydion zvedl větší kámen, asi jako dětská hlava. S vydechnutí jím mrštil obloukem vysoko nad vodu. Will přihlížel, jak kámen dosáhl vrcholu svého letu a poté zpomalil, až se zastavil úplně.

„Jak jsi to udělal?" řekl udivený Will.

„Stojí to hodně úsilí, ale stojí to za to. Dívej se!"

Will pozoroval kámen, který se pomalu snášel k vodě, přičemž se pomalu otáčel. Jen málo lidí před ním vidělo něco podobného. Viděl jak dopadá do průzračné vody a vrhá vzhůru velikou třpytivou korunu. Poté se koruna rozpadla na zářivé vodní kapky, které postupně dopadaly zpět na hladinu. Na místě, kam dopadl kámen, zel ve vodní ploše velký otvor, jímž Will stále viděl vršek kamene, dokud se za ním voda postupně neuzavřela a kámen nezmizel. Nakrátko se vše zastavilo, ale pak se znovu dalo do pohybu, až všechno bylo tak, jak být má.

Na hladině jezírka bylo plno vlnek a voda narážela do černého bahna u břehu, avšak nakonec, přesně jak Gwydion řekl, vlny zanikly a všechno bylo jako dřív.

„Viděl jsi, jak si voda sama poradila?" řekl Gwydion. „Stejně tak se zahladí osud světa po násilném zásahu. Za čas opět dosáhne své hladiny, toho, čím měl být. Proto všechno, co člověk udělá – ať už se jedná o nezištnou oběť nebo odporný zločin – nakonec pohltí čas a je zapomenuto."

Will se zahleděl na vodu. „Ale já jsem myslel, že mi ukážeš nějaký důvod, proč neztrácet naději.“

Gwydion se usmál a opřel se o hůl. „Teď víš, proč může Maskull říkat: ‚Co záleží na lidském konání? Lidé žijí a umírají, a všechno co učiní, se za čas stane jen prachem ve větru.‘ Ale nejspíš také chápeš, že se mýlí, neboť kdo by mohl říct, že na květinách nezáleží, protože pomíjejí? A kdo by mohl říct, že není-li znám výsledek, nezáleží na snažení? V hluboké moudrosti se může skrývat veliké utrpení a pro někoho nakonec i šílenství.“

Will se zajíkl při převratné myšlence, která ho napadla. „A co když Maskull ve svém šílenství najde kámen tak veliký, že se z něj jezírko nevzpamatuje?“

„Ach, Willande, jsi na svůj věk moudrý,“ otočil se k němu Gwydion a oči se mu zaleskly. „Balvan, který Maskull touží vrhnout do jezírka světa, je tak obrovský, že nás navždy odchýlí z naší pravé cesty. Pokud Maskull uspěje, svět už nikdy nebude takový, jaký býval.“

Will nad tím přemítal, a tu se náhle začaly temné vody jezírka pěnit a převalovat. Raději ustoupil; obával se, zda Gwydionův kámen neprobudil nějakého spícího netvora, který dlel v černotě pod vodami.

„To je babice z blat!“ vykřikl a zaplavil ho strach.

Gwydion však pouze rozpřáhl paže a zašeptal neslyšná slova. Zavřel oči a vycházelo z něj podivné světlo. Z vody v jezírku se začalo pařit. Vyrazilo rákosí a objevily se zelené vodní byliny. Na mělčině se hbitě mihlo hejno drobných rybek a nad nimi se zatřepetala sídla, pronásledovaná konipasem. Poté spatřil Will u svých nohou usmívající se žábu. Byla zelená jako čerstvá tráva, se dvěma jemnými černými pruhy na bocích a velkýma žlutýma očima, které se zavíraly, když polykala. Skočila do vody a plavala pryč. Jakmile zmizela, Gwydion zacouval od okraje vody a dlouze a hluboce se uklonil před jezírkem, jemuž navrátil život.

Will v sobě pocítil, jak se v něm rozlévá mocný klokot radosti a usazuje se mu v hrdle. „Ach, to je nádherné!“ zašeptal.

„Ano, nádherné,“ řekl Gwydion a položil ruku na Willovo rameno. „Tak pojď, nosiči! Už je to pěkně dlouho, co ses pokoušel zapomenout na babici z blat. Pamatuj si, co jsem řekl

o vypořádání se s nepříjemnými vzpomínkami – co se stalo a nejde vzít zpět, to se nesmí stát těžkým břemenem pro budoucnost.“

Zamířili k východu, stoupali na kopce a klesali do údolí a Will se toho hodně naučil o zemi, když pozoroval, jak listí na stromech zlátne. Bylo krásně a podzim vypadal přesně tak, jak měl v Království vypadat. Přesto se na každém rozcestí a křižovatce, k nimž přišli, Gwydion zastavoval a větřil jako starý pes. Kdykoli se dostali na nějaký vrchol či vstoupili na paseku v lese, cítil Will v ovzduší slabé vření jakési hrozby. A když si poté všiml, jak Gwydion s přimhouřenýma očima hledí do čistě modrého nebe, řekl: „Po čem to pátráš, Mistře Gwydione?“

Avšak čaroděj odvětil jen: „Po očích sokola a zaječích uších.“ A po chvíli dodal: „Víš o tom, že sokoli nemají podzim nijak v lásce? Je to jejich nejméně oblíbené období a bývají špatně naložení.“

„Sokoli?“

„Zamysli se nad tím! Získávají potravu nikoli ostrostí svého zobáku a spárů, ale především ostrostí svého zraku. A co by asi tak mohlo rozčilovat dravce, který svůj čas tráví vyhlížením nepatrných pohybů v trávě, než nespočet hnědého listí hnaného větrem?“

Will nedbal na čarodějovu rozmarnou otázku, protože věděl, že byla určena k rozptýlení jeho obav a nekonečných dotazů. „Nejdeme-li tedy zpátky do Clarendonu, vedeš mě zase na nějaké jiné tajné místo jako byl Wychský hvozd? Nějaké, kde mě necháš kvůli mému vlastnímu bezpečí? Pokud to máš v úmyslu, mohl bych jít někam, kde je plno lidí? U nás v Dolině se říká, že strom se dá nejlépe ukrýt v lese.“

„Něco na tom bude. Ale myslím, že nejlepším úkrytem pro tebe bude neukrývat tě vůbec.“

Will vzdychl. „A kdy už tam budeme?“

„Už jednou jsem ti řekl, že jdeme hledat Město Světla. Buď trpělivý, protože cestou se toho musíš hodně naučit.“ Gwydion chytil Willa za ramena o otočil ho čelem k severu. „Vidíš támhle? Říká se, že tento kraj má ‚prospěšnou polohu‘.“

„Nevyprávěl jsi jednou o něčem podobném Prasečí hlavě?“

„Ano, to jsem vyprávěl. Málem bych zapomněl, že jsi špehoval. Takže prospěšná poloha, ta je jasná.“

Will se podíval na pole kapusty a přikývl. „Prospěšná poloha, Mistře Gwydione.“

Poté ho čaroděj otočil tváří k východu. „Kdežto tamta louka má špatnou polohu. Cítíš to? Vnímáš tu lenost v zemi?“

„Necítím, Mistře Gwydione,“ řekl Will hluše.

„Ale vždyť je to jasné jako den, hochu!“

„Na jednom poli je kapusta a na druhém zajíci,“ řekl Will a doufal, že to k něčemu bude. „Je to ono?“

Čaroděj ztěžka vydechl. „Občas mám, Willande, pochybnosti, zda skutečně můžeš být tím, za koho tě považuji.“

„Odpusť mi, Mistře Gwydione! Ale já se snažím.“

„Já vím. A právě to mi dělá starosti.“ Čaroděj ukázal na rozryté pole. „To je ten důvod, proč se tam obilí nedaří tak dobře. Všichni rolníci vědí, že rostliny rostou podle měsíce. Sejí vždy, když měsíc dorůstá, jak říkají, protože všechny rostliny měsíc milují.“

„Mám hlad,“ řekl Will rozhodně. „Myslíš, že bychom si mohli utrhnout pár kousků těch měsíčních rostlin a udělat si z nich salát?“

„Ty už máš zase hlad?“ Gwydion se na něj přísně podíval. „Dobrá tedy, za chvíli si odpočineme. Vyber místo, které se ti líbí.“

Ale Will neřekl, že by se chtěl posadit, dokud neminuli Leirburh.

„Tady?“ zeptal se čaroděj a bedlivě ho pozoroval.

„Ne. Támhle. Tam to vypadá jako lepší místo na jídlo.“

„Tak nech své nohy, ať nás k němu vedou.“

Will zamířil k nízké vyvýšenině nedaleko pěšiny. Bylo to poblíž křižovatky a Gwydion se tam hned hnal, aby nalezl jakýsi řetěz z listí. Ve skutečnosti šlo o kus provázku, na nějž byly přivázané a navlečené stovky klacíků a listů. Vedle ležel lehounký věneček dovedně spletený ze stébel a klásků myšího ječmene. Gwydion obě věci pečlivě prozkoumal a poté je rozdrtil a rozházel po okolí.

„Co to bylo?“ zeptal se Will a vzpomněl si, že jednou viděl Gwydiona plést podobný věneček, jenž nechal ležet vedle cesty.

Čarodějův hlas zněl nezvykle zasmušile. „Jeden byl dopis a druhý podpis. Najez se rychle. Musíme jít dál.“

„Ale já bych si chtěl odpočinout tady, na tom kopečku.“

Gwydion přimhouřil oči. „Zajímalo by mě, proč jsi nás přivedl zrovna ke kopečku?“

Čaroděj byl náhle zamlklý, jako by se vyrovnával se špatnými zprávami. Will si nasbíral velikou hrst ostružin a z vaku vyndal trochu sýra. Poté snědl poslední ze seschlých jablek, která čaroděj dostal za loď. S každým, jež snědl, se mu zdála sladší a sladší, a to poslední si schovával úmyslně. Bylo tak jemně kyselé, až mu vyschlo v ústech, ale když se opřel o travnatý svah, zavzpomínal na překvapivé setkání s Pangur Báném na Blaženém ostrově a natáhl se, aby vychutnal nenadálé teplo pozdního slunce.

Vzpomněl si i na Jívu a přivolal si v mysli slunovratovou píseň o rytíři a třech jabloních, kterou mu zazpívala. Přál si, aby tu teď byla. Jak dlouho to asi ještě bude trvat, než se vrátí do Wychského lesa? Jednoho dne se tam vrátím a najdu ji, pomyslel si. Jednou ano. Ať se to Gwydionovi líbí nebo ne, a to je slib!

Čaroděj stále nervózně popocházel okolo. Nemohl se usadit a celou tu dobu pročesával svýma sokolíma očima vzdálené kopce a hledal známky nebezpečí. Will se pokoušel nevnímat mravenčení, které cítil na kůži. Vyplivl tři jadérka a zamáčkl je na prst hluboko do půdy vyvýšeniny. Když Gwydion viděl, co dělá, stančil dolů z vršku a začal se plazit po rukou a po kolenou. Pak se otřásla země.

„Co to děláš?“ zavolal na něj poplašeně Will.

„Rychle! Slez dolů z toho kopečku!“

To nebylo třeba říkat Willovi dvakrát. Vystřelil z vyvýšeniny a když viděl Gwydiona, jak pozvedá svou hůl a začíná cosi křičet v pravém jazyce, zmocnila se ho panická hrůza. Třebaže se však země třásla, nic víc se nestalo.

„Mistře Gwydione, co se to děje? Udělal jsem něco špatně?“

Gwydion chvíli neodpovídal a pak náhle zařval: „Maskulle! Jsi tady? Ukaž se!“

Willovi vstaly hrůzou vlasy na hlavě, rozhlédl se kolem dokola, ale opět nic neviděl. „Aaaach!“

„Co se to děje?“

„Co?“ Gwydionovy oči byly uslzené a podlité krví. Vypadalo to, že dostal nějaký záchvat, ale poté se uklidnil. „Nic se neděje. Byl to ale vybraný dar, kterým jsi obdaroval slavného

krále! Udělal jsi to dobrosrdečně, oběť učiněná na hrobce! Ty jsi ten pravý. Musíš jím být, jak bys jinak mohl vědět, co máš dělat?“

Will ho zatahal za ruku. „Mistře Gwydione, vstaň!“

Čaroděj vyskočil na nohy. „Jak jsi otevřel hrobku? No? Pověz!“

„Já jsem ale nic neudělal… Jen jsem zasadil do hlíny jadérka z jablka, a pak.

„Jablečná jadérka! Ovoce Avalonu! A pohleď na následky!“

Will se otočil kolem dokola. Viděl, že se malý kopeček začal chvět, jako se chvěje obraz ve vzduchu nad rozpálenou prašnou cestou v horkém létě. Otevřel ústa dokořán. Kopeček se náhle změnil v jakýsi mlžný opar, takže viděli dovnitř, do jeho srdce.

Byla to hrobka! Uvnitř viděli pohřební komoru, ale ta vypadala prázdná. Will se vydal směrem k ní, chvění začalo znovu a prázdnou místností probleskovala jasná záře.

„*Arh twydion iy dionor, Semias-baigh!*“ zvolal Gwydion. Tančil útočně vpřed, jako by vyzýval samotnou Smrt. Ale poté čaroděj vydal vítězný pokřik. „To není žádné čarodějnictví. Hrobka je vskutku neporušená! Je možné, že by byla začarována jen jediným prostým kouzlem, které vytvořil Semias před tak dlouhou dobou?“

„Co jsme to našli?“ zeptal se Will a nejistě se vydal za čarodějem.

„Pohleď s bázní, Willande, neboť toto je jistě hrobka dávného krále Leira!“

„Krále?“

„Mocný Leir! Ty jsi skutečně nic neslyšel o této proslulé postavě? Leir byl jedenáctým panovníkem Království a vládl celých šedesát let! Byl tak výtečným bojovníkem, že se dožil vysokého stáří, což se podaří jen málu z nich. Pojď se mnou, Willande! Pohlédneme na starého Leira, jehož na sklonku života tolik trápily jeho tři dcery.“

Vešli hlouběji do mohyly, naplněné prazvláštním modrobílým světlem, vycházejícím z jednoho místa v řídkém vzduchu. Gwydion se natáhl a odtáhl závoj z bílého peří. Byl to plášť, který halil krále, a když ho čaroděj sňal, objevila se jeho kostra. Král měl na sobě válečnou zbroj a byl obklopen celou sbírkou zbraní, jaké Will jakživ neviděl. Zdálo se mu, že slyší

pokřik bojovníků, rány do štítů, hrabání a ržání koní nedočkavých do bitvy. Když se opět rozhlédl, byla komnata naplněná všemožnými cennostmi a poklady, které se temně a jaksi nadzemsky třpytily. Celý vystrašený se sklonil nad šedivou lebkou, jež volně ležela uvnitř bronzové přilbice. Její bezzubý škleb byl obviňující a Will ucouvl.

„Prokaž králi úctu, Willande! Tvé bystré nohy nás dovedly do míst, která se dlouhou dobu skrývala světu, ačkoli je mnoho lidí toužilo nalézt."

Will udiveně hleděl na štít s bronzovou puklicí, na kopí a meče, které obklopovaly kosti, na zlato a klenoty, z jejichž množství přecházely oči.

„Já… já jsem nás ale na toto místo nepřivedl, Mistře Gwydione," zakoktal se Will.

„Ale ano! Přestože ses mě stokrát ptal, kam máme namířeno, byly to tvoje nohy, které nás vedly." Čaroděj zvedl od králova boku zářivý meč a klesl před Willem na kolena. „Přijmi tuto královskou čepel! Sevři ji v ruce! Je tvoje!"

Will ustoupil. „Já si ho nechci vzít."

„Ale musíš!" naléhal čaroděj.

„Ne!" Will se obrátil a pohlédl na ostatní poklady, ale žádného z nich se nedotkl. „Mistře Gwydione, pokud jsem nás sem přivedl, neměl bych být i tím kdo posoudí, co tu můžeme dělat? Vezmi si co se ti zlíbí, ale já se ničeho ani nedotknu, protože to všechno patří Leirovi, a chci, aby si to všechno také ponechal."

Avšak čarodějovy oči už dychtivě zkoumaly plášť z labutího peří. Teď v čarodějově hlase zazněla posvátná bázeň, až se k němu Will obrátil. „Nikdy na celém světě…"

„Co zase, Mistře Gwydione?"

„Jestli se nepletu, právě tohle je plášť, který vynesl z Dolní říše před dlouhými věky král ještě mocnější než Leir. *Kdokoli oblékne tento plášť, stane se smrtelným zrakům neviditelný.*… Teď už chápu, jak se Semiasovi mohlo podařit ukrýt krále Leira tak snadno. Pohleď na klenot, spínající tento oděv! Ach! Tuto drobnůstku jsem si přál prohlédnout takovou dobu!"

Will pohlédl na dovedně vyrobenou zlatou a stříbrnou sponu, ozdobenou velkým modrobílým drahokamem. Gwydion vyňal svou dýku z nebeského železa a vylomil kámen z místa

ve sponě. Chvíli se obdivoval jeho lesku a barvě, načež opět přetáhl plášť přes královo tělo. Will vydechl, když tělo i všechny poklady opět zmizely.

Utíkali a hlína mohyly se opět objevovala, až před nimi znovu stál travnatý kopeček. Will si promnul oči, jako by se právě probouzel ze sna.

„Pojď, Willande!“ řekl Gwydion a kráčel pryč. „Ty nemáš ani tušení, co jsi dnes vykonal, protože je možné, že jsi nás právě zachránil před tím, kdo nás chce zničit!“

* * *

Mnoho dalších dnů pokračovali v putování na sever a na východ. Dostali se teď do vnitrozemí a stále mířili k řádně spravovanému hrabství Warrewyk. Willovi se zdálo, že křižují krajinou bez nějakého jasného důvodu, ale Gwydion se stával čím dál nedočkavějším a rozrušenějším. V Tolltonu narazili na most přes říčku Stoore, avšak před ním je zastavil brunátný strážný. Na sobě měl omšelý červený plášť s rozedraným znakem spoutaného medvěda, což byl, jak Willovi osvětlil Gwydion, erb hraběte Warrewyka, velitele přístavu v Callas a nejbohatšího muže v Království.

„Tak co? Dělá to penny za každého, nebo pro vás žebráky dlouhou zacházku,“ řekl strážný na mostě.

„Odkdy muži hraběte Warrewyka zastavují na mostech počestné lidi?“ zeptal se Gwydion a hleděl na vojákův znak. „Proč usiluje o jejich peníze?“

„Bude válka. A platit ji budou takoví, jako jste vy,“ odpověděl strážný. Will si všiml dalších lidí v barvách Warrewyku, kteří vyšli z přístřešku za nimi. Bylo to šest mužů ozbrojených holemi a připravených se bít.

„Nějaké problémy?“ zeptal se jeden z nich.

„Ani ne,“ řekl strážný a nejbližší z mužů bez varování švihl holí po Willově hlavě.

Taktak se mu podařilo vyhnout se ráně do hlavy, ale vzápětí ho srazil drtivý úder do zad. Nato v něm všechno vzkypělo a začal vnímat rozmazaně; tu se na něj útočník vrhl a společně se skulili do příkopu u cesty. Hole dopadaly rychle a zběsile kolem Willovy hlavy, chlapec věděl, že ho každou chvíli musí

zasáhnout vražedná rána, která mu ji rozbije a bude po všem. Ale podařilo se mu chytit se nejbližšího z mužů a snažil se ho používat jako štít, dokud se mu nepodařilo vytrhnout. Všude kolem něj byly nohy rváčů, na záda mu dopadla hůl, až vykřikl. Další z mužů ho surově sevřel obrovskou silou a když už měl za to, že se nemůže ani hnout, k jeho překvapení ruce na kazajce povolily.

Will se vytrhl a spatřil Gwydiona, jak stojí opodál a poklidně přihlíží, paže napůl zvednuté.

„Utíkej!“ zakřičel Will a chystal se odrážet další útoky, ale všechno náhle podivně ztichlo. Tři z mužů na sebe pohlédli, jako by celá ta bitka byla jen jakýsi vtip, a ostatní se tvářili, že vůbec nechápou, co se to s nimi stalo. Tomu, který strhl Willa k zemi, pomáhali na nohy. Will se k němu rozběhl, vytrhl mu z ruky hůl a udeřil, avšak rána se od mužovy hrudi odrazila.

Další z mužů se zasmál. „Podívejte se na něj!“

„Vy si myslíte, že je to legrace, že?“ zakřičel podrážděně.

„Ale no tak,“ zabručel strážný a ustoupil. „Zabal to, hochu! To není potřeba.“

„Mistře Gwydione, utíkej!“ Will se znovu pokusil udeřit muže holí, avšak tentokrát mu vyklouzla z rukou. Čaroděj přistoupil k nejbližšímu z mužů a se zájmem si ho prohlížel. „Jestli tohle nebyla ta nejžalostnější potyčka, jakou jsem za hodně dlouhou dobu viděl,“ řekl a škubl za erb s bílým medvědem na mužově hrudi. Byl jen nedbale přišitý a snadno povolil. „To jsem si myslel.“

Willovy obavy byly ty tam, ale celý se třásl a potil od namáhavého zápolení. „Mám sto chutí všechny je tady pobít!“

„Ticho!“ řekl čaroděj a zaujatě hleděl na strážného. „Pokud nesloužíte bílému medvědu, komu tedy? Povězte!“

„Jsme lidé pána z Mellsu, pane.“

„A poslali vás, abyste našli Havrance a jeho mladého přítele?“

„Čekáme tu na něj už tři dny, od té doby co přišla zpráva, že byl spatřen na Foxcottském kopci a nejspíš se dříve nebo později pokusí překročit řeku právě tady.“

„A vám přikázali si na něj počíhat?“

„Jo. Je to čaroděj, ale ztratil svoji moc. Musí být nalezen a zabit.“

„To říkal vévoda Edgar?“

„Byl to jeho rozkaz.“

„Vy se tedy Havrance nebojíte?“

„Trochu. Ale máme ochranná kouzla.“

„Ukažte mi ta vaše kouzla!“

Strážný si rozepjal košili a ukázal beraní hlavu, vytetovanou na levé straně hrudi. Pod ní byl nápis: ‚ecipsuA .nretarF‘

„Na rozkaz Bratrstva,“ zamumlal Gwydion.

Lehce se muže dotkl na čele a ten na okamžik zapomněl na všechno okolo.

„Máš chorou krev,“ zašeptal mu do ucha Gwydion. „Užívej kořen pampelišky. A znáš-li dobrou sestru Knittain, požádej ji laskavě, zda by se neobešla bez trochy svého skvělého jitrocele. Vředy pak do pěti dnů zmizí.“

„Ty tedy mluvíš s lidmi na mostech opravdu zvláštně,“ řekl Will, když přecházeli řeku Stoore a oprašoval si oděv. „Co jsi jim to udělal?“

„Nic tak vážného. Rozum se jim vrátí ještě před setměním.“

„Už jsem si myslel, že bude po mně.“

„Mě ani tolik netrápí tahle bitka s rváči vévody Edgara, jako to, že se jim podařilo nás najít. Pokud nás našli oni, mohou nás najít i jiní.“

* * *

Během dalšího pochodu se Will v mysli znovu a znovu probíral tou rvačkou. Zneklidnila ho a zdálo se mu, že v každém stínu vidí číhat nějaké nebezpečí. To, co řekl Gwydion, byla pravda. Pokud byli spatřeni na Foxcottském kopci, museli tam někde být zvědové a vyhlížet je. Kolikrát jen procházeli na dohled od věží Nevidoucích? Rozhodně častěji, než by si dokázal vybavit, a Nevidoucí mají své lidi i mezi prostými vesničany. A ti určitě nejsou slepí. Až zaútočí příště, bude to horší, protože vévoda Edgar není v Království žádný trpaslík. A jako spojenec královny může získat ve jménu krále cokoli. Možná, že Gwydiona mezitím postavili mimo zákon a vypsali na jeho hlavu tučnou odměnu. Ještě horší však byla myšlenka, že pokud je nalezl vévoda, nebude to žádný velký problém ani pro Maskulla.

* * *

Dostali se do otevřené krajiny a Gwydion zavolal Willa, aby se spolu rozhlédli po širé rozloze země, jak měl ve zvyku.

„Je ještě hodně věcí, kterým na tobě nerozumím," řekl čaroděj, když se zastavili pod lískovým keřem. „Jsou věci, které mi na tobě nesedí, a já se teď musím pokusit zjistit proč. Už jsem ti říkal, že v zemi jsou silná a chabá místa; zdá se mi, že pro ně nemáš žádný jasný cit, žádné vlohy. Pověz mi proč?"

Will zavrtěl hlavou. „Nevím, Mistře Gwydione. Já vlastně ani nevím, o čem to mluvíš."

„Hledání proudů se říká ‚proutkaření'. Sleduj, jak to dělám." Čaroděj sepjal ruce, poklekl před kmenem stromu a cosi mumlal a šeptal. Poté z něj utrhl čerstvou větévku, stáhl z ní kůru a rozřízl do vidlice. Pozvedl větévku před sebe stejným zvláštním způsobem, jakým ho to Will viděl dělat už dříve. Vypadalo to, že zkoumá pohyby klacíku, když přecházel tam a zpět.

„Po čem to tápeš?"

„Po proudech. Zkoumám cestu, kterou přecházím přes zelený trávník. V zemi jsou toky energie, stojaté tůně, ponory a prameny, a všechny ty proudy leží pod našima nohama. Měl bys je cítit také."

„Když říkáš ‚proudy', máš na mysli ty velké kanály, které vybudovali férijci, aby přivedli zemskou energii ke kamenům války?"

„Ne, nemyslím vlákna lorku; to jsou výtvory, které leží hluboko pod povrchem. Mluvím teď pouze o přirozených proudech, které utvářejí povrch země. Jsou-li tyto proudy jako živé bystřiny, přinášejí místům prospěch, na takových místech lidé rádi přebývají. Avšak když je proudění pomalé a líné, lidé se odtamtud snaží rychle dostat pryč."

„A ty proudy může cítit každý?" zeptal se Will a náhle si připadal nedokonalý.

„Samozřejmě."

„Tak proč to tedy nedokážu já?"

„Možná to svým způsobem dovedeš. Pozoroval jsem, jak se ti během putování mění nálada. Viděl jsem, jak jsi rozpoznal veliký pramen, který vystupuje ze země poblíž Bílého koně a

znovu u Figgesburgského kalendáře, to byl ten kruh kamenů nad městem Sarum. Všiml jsem si, jak ti poskočilo srdce, když jsme tím místem procházeli. Ale tvé vnímání země je docela jiné než to, které koluje v krvi rolníků a pastevců. Řekl bych, že v sobě máš jakési nejasné nadání, které nemá nikdo jiný. Teď ti nedokážu říct víc."

Když se Will opět vydal za čarodějem, cítil neklid. Přemýšlel o verších, které našli na bratrském kameni, a vzpomínal na blahodárnou sílu, která mu rozechvěla prsty. Nenáviděl ten pocit, že je výlučný, víc než cokoli jiného si přál, aby byl stejný jako všichni ostatní. Náhle ho zaplavil pocit marnosti. „Nikdy se nám nepodaří najít to Město Světla," zabrblal. „Nikdy!"

„Já stále chovám naději," řekl Gwydion vyrovnaně. Znovu si nad zemí pohrával s klacíkem.

„*Jsem zde, navrácen domů. Však můj zhoubný bratr, jenž má jméno ‚Dračí kámen', stále dlí pod Městem Světla."* Will zavrtěl hlavou. Nebyl o nic blíž řešení tohoto tajemství. „Co jen *tohle* může znamenat? Nikdy kameny války nenajdeme, Mistře Gwydione."

Čaroděj se k němu otočil a pečlivě vážil slova. „Během dvaceti kroků sis dvakrát zoufal, přestože má toto místo spíše prospěšnou polohu. Proč? říkám si. Je tady něco, co tě na tomto místě zvlášť zlobí?"

Will pohlédl okolo sebe a poté na prázdnotu ve vlastním srdci. „Jen… přijde mi to jako hledání jehly v kupce sena, jak říkáme v Dolině."

„Nevzdávej se tak brzy naděje."

„Ale Království je tak veliké! A my jsme jen dva, máme tak málo času a ty se celou tu dobu tak vlečeš, Mistře Gwydione! Ano, ty víš že to tak je."

„O to víc důvodů, abychom šli opatrně. Spěchej pomalu, jak se říká."

Will si odfrkl. „Co jsme to za mizerný páreček hledačů kamenů! Já nevím kde jsme, a ty zase netušíš, kam bychom měli jít."

Teď vstoupili do bohatého vnitrozemí, nejúrodnějšího kraje, jaký kdy Will viděl. Lidé, které čas od času potkali na cestě, mluvili s přízvukem, jenž mu silně připomínal Dolinu, a Will

přemýšlel, jak blízko domova asi je. Velice toužil požádat, zda by nemohli jít přes Dolinu. Bylo by nádherné vrátit se do Dolního Nortonu, spatřit matku a otce a povyprávět jim o svých dobrodružstvích, ačkoli si byl jistý, že by mu asi stěží uvěřili byť jen část toho, co se mu přihodilo. Svírání, které cítil, když myslel na domov, bylo bolestivé, a ještě bolestivější bylo vědět, že Gwydion skryl Dolinu magickým závojem. Nikdy se mu ji nepodaří nalézt, dokud ji čaroděj sám neodhalí.

„Nikdy bych si nepomyslel, že je Království tak rozlehlé," řekl, když vystoupali na další svah a Will uviděl, jak se krajina opět prostírá k severu a východu.

„Trvá mnoho dnů, než je přejdeš z jednoho pobřeží na druhé. Pověz, slyšel jsi někdy o Velké knize Království?"

„Myslíš Černou knihu?"

„*Sgraiet na Taire?* Ach, tu ne! Černá kniha je ztracená, ale byl to svazek ještě daleko starší než ten, o němž jsem právě hovořil. Velká kniha Království není stará ještě ani pět set let. Je svázaná v červené kůži a uložená v královském paláci v Trinovantu. Jsou v ní zapsána všechna města, vesnice a samoty, s poznámkami, kolik bohatství z nich lze získat. Díky tomu představení Nevidoucích vědí, kolik mají na jednotlivých místech žádat jako daň. V Království je mnoho tisíc vesnic a já jsem za svůj život už každičkou z nich mnohokrát navštívil. Snažím se, aby se mi podařilo dostat se na každé místo aspoň jednou za lidskou generaci."

Will tiše zahvízdal. „To pak není divu, že tě znají všude, kudy procházíme."

Čaroděj zastavil a opřel se o svou hůl. Poté ukázal prstem do dáli k jakémusi hřebeni. „Pohleď, Willande! Věřím že to, za čím se ženeme, už musí být blízko. Támhleten kopec totiž kdysi býval velikým městem. Dnes se mu říká prostě Burgh a není na něm nic. Avšak v dávných dobách to bylo opevněné město Lugh. Gadelijští válečníci, pocházející z tohoto města, se přidali ke Královně východu a společně se jim téměř podařilo zahnat nájezdnické armády říše Otrokářů zpátky do moře. Ale tehdy už byla moc lorku porušená a Otrokářům se nakonec podařilo obyvatele Lughova města zastrašit a zničit."

„Nechápu, jak nám to může pomoci."

„Lughovi se také říkalo ‚Pán Světla'."

„Ach," rozhodil zklamaně rukama Will. „Ano, ale i kdybys měl s tím kopcem pravdu a skutečně by to bylo Město Světla, a i kdyby byl kámen války kdesi v této oblasti, jak by se nám mohlo podařit najít jediný zakopaný kámen na tak rozsáhlém kusu země? To nám zabere mnoho měsíců. A možná i let."

Čaroděj vrhl na krajinu divý a nerozluštitelný pohled. „V obdobích nejsilnějšího proudění jsem občas míval dojem, že bych lork mohl vycítit i já."

„Myslím, že je to jen nebezpečné přání, Mistře Gwydione."

Zanedlouho vstoupili na kraj obory Badby. Will pohlédl přes pole a spatřil na okraji lesů asi tucet postav, kráčejících po cestě. Zaostřil oči a viděl, že mají jakési vysoké pokrývky hlavy a dlouhé šedé hábity. Šli v řadě za sebou, každý držel ruku na rameni toho, který šel před ním.

„Nevidoucí," zašeptal s jistotou Will.

Gwydion ho odvedl do stínu dubu. „Na podzim, kdy sluneční záře začíná slábnout, vycházejí bratři ze svých kapitul daleko častěji."

„Ale nemohou nás vidět, že? Nebo snad ano?"

„Pokud si dáme pozor, tak ne."

Proklouzli opatrně okolo temene kopce a uviděli místo, o něž bezmála zakopli. Před nimi ležela malá kapitula i s obvyklými polnostmi, které obhospodařovali nádeníci. Za nízkou zdí ležela dokonce i zahrada, kde tři nebo čtyři lidé zalévali záhony rostlin a dva další se starali o jeden z mnoha včelích úlů. Postavy v hábitech nebylo nikde vidět, kromě jediné, jež držela stráž u brány.

Právě v té chvíli dorazil zástup bratří ke vchodu a muž v čele se zastavil. Chvíli vyčkával a pak své následovníky zavedl dovnitř. Zdálo se, že ti, kteří jdou za ním, nedokážou rozeznat levou a pravou, neboť když se dostali na práh, nevěděli kudy se dát.

„To jsou čerství odvedenci, nováčci v Bratrstvu," řekl Gwdion. „Ještě nejsou zvyklí, co mají dělat."

Nad jejich bezmocnou poslušností se Will ušklíbl. Ale bratři brzy zmizeli a Gwydion ho vedl dolů ze svahu na druhou stranu obory. Těsně vedle pěšiny se tyčily urostlé duby, jejich větve se natahovaly přes cestu a tvořily tunel plný podzimních barev.

Will kráčel za čarodějem a opět přemýšlel o zahalené postavě v černém plášti s kápí, kterou spatřil stát za králem a královnou.

„Na clarendonském zámku jsem viděl postavu, která vypadala docela jako jeden z bratří, jenže byla v černém."

Gwydion na něj úkosem pohlédl, tvářil se zahloubaně. „V černém, říkáš? V černém… Nevzpomínám si, že by byl na Clarendonu přítomen někdo z bratří Temného řádu. To se ti muselo zdát."

„Ale já jsem *opravdu* viděl člověka v černém!" Will vzdychl a klusal za čarodějem dál. „Mistře Gwydione, pověz mi, skutečně existuje Stařec čas? Volali to na tebe v Clarendonu."

„Ano, Stařec čas existuje. Ale já to nejsem."

Will se usmál a na chvíli se odmlčel. Kráčeli stále hlouběji do hvozdu a tu se náhle zeptal: „Opravdu se Smrt objevuje vždycky, když má zemřít nějaká důležitá osobnost?"

„Co tě vede k takovým otázkám?"

„Jen jsem tak přemýšlel."

„Odpověď je takováto: Je velice vzácné spatřit Smrt, a ještě daleko vzácnější ji vidět, jak si přišla pro někoho jiného. A její přítomnost ani nemusí ohlašovat skon někoho důležitého. Lidé věří, že ti, kteří vidí postavu Smrti, mohou sami brzy očekávat její návštěvu."

Will se celý zachvěl. Byť strach záhy odezněl, zůstal v něm pocit neklidu. Rozhlédl se po ztemnělém lese Badbijské obory, bylo však příliš pozdě reagovat, protože všude okolo nich nastal pohyb.

„Mistře Gwydione!"

„Ani hnout!"

Výzva, která přišla zezadu, vytrhla Willa ze zadumání. Gwydion se zastavil.

„Zvedněte ruce, nebo je s vámi konec!"

Před nimi se objevili tři muži a další vylézali z křovisek podél cesty, ozbrojení vidlemi a cepy. Přinejmenším čtyři další se ještě krčili ve stínu, tětivy luků napnuté až k tvářím.

Psanci! napadlo Willa. Při pohledu na smrtící hroty namířených šípů se v něm rozlil ochromující děs. Ruka mu sklouzla k jeřábímu vaku a stříbrnému rohu, který byl uvnitř. Ale vak byl zavřený a Will věděl, že ho jeden prudký pohyb

může stát ránu přímo do srdce. Udělal tedy totéž co Gwydion a zvedl paže vysoko do vzduchu. Obával se, aby nebyli polapeni lidmi vévody Edgara.

Dvě mladé ženy k nim přiváděly jinou ve středních letech. Zmítala se a koulela očima, a Willovi se zdálo, že je beznadějně šílená.

„Je to on?“ zeptal se jí muž s propadlými tvářemi.

„Podívejte! Teď má s sebou jiného chlapce!“

Gwydion čekal, co odpoví starší žena, avšak ta jen cosi zamumlala a pohodila hlavou.

„Byl to on,“ naléhala jedna z mladších žen. „Byl to on, že ano?“

Lidé zamračeně máchali zbraněmi, ale čišela z nich nejistota, co mají dělat, protože starší žena stále neodpovídala.

„Máme neodkladný úkol,“ řekl jim Gwydion. „Proč nás nechcete nechat projít?“

„Buď zticha!“

„Chopte se jich!“ zvolala druhá z mladších žen.

„Kde je můj Wal?“ vykřikla jiná. „Co jste s ním udělali?“

Jeden z mužů přistoupil a chtěl se hrubě chopit Gwydiona, ale čaroděj ho zarazil. „Půjdu s vámi dobrovolně,“ řekl, „můžete si mě hlídat, máte zbraně.“

„Nikdo vám neublíží, jestli jste nevinní,“ pravil jeden z mužů. Snažil se seč mohl, aby se jim situace nevymkla z rukou, ale Will si všiml, že záležitost je přivedena na ostří nože.

Další z mužů měl vzteky stažená ústa. „A pokud nevinní nejste, brzy se už nebudete muset zabývat vůbec ničím! Rozumíte?“

Will spěchal po čarodějově boku a zašeptal: „Kdo jsou ti lidé, Mistře Gwydione?“

„Neboj se, Willande. Jsou to jen dobří lidé z vesnice Prestonské Zákoutí.“

Will ztišil hlas a vystrašeně hlesl: „Dobří lidé? Vždyť nás přepadli a vláčejí kdovíkam!“

„Kdybych se odmítl nechat přivést do jejich vsi, byla by to pohroma pro všechny zúčastněné,“ řekl Gwydion tiše.

Will se rozhlédl po lidech, kteří je vedli zarostlým lesem. Všichni byli opravdu velice rozrušení. Všiml si, že někteří je

drží stranou od ostatních. Zašeptal: „Ty je necháš, aby nás vedli kam se jim zlíbí? A co bude s naším…“

„Ani se tě nedotknou. Lidé z Prestonského Zákoutí jsou poctiví. Ale také vidím, že jsou v nouzi. Nemohu si nevšímat jejich trápení.“

Kráčeli dál, hlouběji do temných lesů, po pěšině pokryté spadaným listím. Když přišli do vísky, rozprchla se před nimi bílá a hnědá drůbež do všech stran. Odvedli je do domu, kde seděli muž a žena a zírali před sebe, ani je nepozdravili.

„Co se tu stalo zlého, povězte!“

Gwydionova slova okamžitě zapůsobila jako uklidňující kouzlo, ale jedna z žen s umouněným obličejem, které se k nim přidaly cestou, se na čaroděje zaškaredila a hodila po něm hrst hlíny. „Slyšeli jste ho? Prý co se tu stalo zlého!“

Muž, který je prve na cestě zastavil, předstoupil a řekl s přimhouřenýma očima: „Před třemi dny se jim ztratil syn. Nevíš o tom něco, cizinče?“

Gwydion si ho nevšímal. Místo toho se obrátil k utrápenému muži. „Jak starý je váš syn?“

Otec zamrkal. Zorničky jeho očí byly jako špendlíkové hlavičky. „Třináct let. A půl.“

„Je to hodný chlapec!“ zanaříkala matka. Oči měla od samého pláče červené.

Gwydion jí vložil ruku na temeno hlavy a zamumlal tichá slova.

„Jmenuje se Waylan,“ řekla žena, „ale říkáme mu Wal.“

„Povězte mi, co se stalo,“ řekl Gwydion.

„Prostě se zvedl a zmizel,“ zamumlal muž. „Hledali jsme ho snad všude, ale nikde není k nalezení. Je to hodný chlapec. Ten by jenom tak neodešel. Ne sám od sebe.“

„Rozpomeňte se!“ řekl Gwydion. „Neprocházel tudy předtím nějaký cizinec?“

Všichni, kdo byli ve stavení, se zamýšleli a vzpomínali, zda někoho neviděli projít vesnicí, ale tvrdili, že do Prestonského Zákoutí nikdo cizí už víc než týden nepřišel. Naléhavost v Gwydionově hlase byla velice přesvědčivá. „Ptám se vás, neviděli jste tu kohokoli cizího?“

Vesničané před ním s vyplašenými výrazy ustupovali. „Ne! Ne!“ volali. „Nikdo tu nebyl!“

Poté však cosi vyhrkla pomatená žena. Padla k zemi a začala se dusit, ústa se jí pokryla pěnou.

„Vědmo!“ vykřikl kdosi. „Má v hlavě červy!“

Gwydion k ní poklekl, udělal nad její hlavou jakési magické znamení, načež jí přikázal: „Promluv se mnou, sestro!“

„Starý tis!“ zajíkla se. Rty měla modré. „Krvácí! Krvácí!“

Gwydion se o ženu rychle postaral – vypadalo to, jako by jí od hrdla odtrhoval cosi neviditelného – a poté se napřímil. Tvář měl bledou jako měsíční záře. „Ukažte mi ten strom!“

Krvácející tis, pomyslel si Will, když je vedli kamsi do lesa. Jak by to bylo možné?

Temný truchlivý strom obklopovalo nějakých padesát lidí. Ve výšce očí se kmen rozděloval ve dví. Tmavé a husté jehličí padalo celé roky na zem pod ním, až navršilo špičatou hromadu. Ve stínu mohutného stromu nerostla ani tráva a temnou zeleň pokrývaly jedovatě rudé tečky bobulí. Byl to prastarý a posvátný strom Prestonského Zákoutí. Gwydion k němu přistupoval s obezřetnou úctou. Kousek pod místem, kde se kmen rozděloval, vytékala z rýhy v kůře temně rudá pryskyřice.

„Kdo z vás poranil srdce tohoto ctihodného stromu?“ zvolal Gwydion. „Povězte mi to!“

Lidé hleděli provinile z jednoho na druhého, stále dokola jen vrtěli hlavami a rozhazovali rukama. Třásli se hrůzou před čarodějovým hněvem. Všechny zbraně rázem zmizely a děti se ukryly za sukně matek.

„Řekněte mi, kdo tady tancoval!“

Proti své vůli ucouvl i Will.

„Přineste mi řetězy a přiveďte pár volů!“ přikázal Gwydion. „Tohle je nutné napravit.“

Než zapřáhli párek dobytčat a přivedli ho ke stromu, vesničané mezi sebou tiše mumlali, avšak naprostá poslušnost, kterou čaroději projevovali, Willa překvapila. Zdálo se, že jeho autoritu a rozčilení přijímají bez námitek. Přihlíželi i rodiče ztraceného chlapce. Gwydion se chopil sekyry a začal odsekávat nejnižší větve, načež dal jeden z kmenů ovázat řetězem a zapřáhnout za zvířata.

„Tak hejá!“ vykřikl jeden z mužů. V ruce držel provaz připevněný ke kroužku v nozdrách náručního dobytčete. Pobídnutá zvířata zabrala, paznehty se zabořily do země. Řetěz

se napjal a zařízl do červené kůry stromu. Pak tisem proběhlo zachvění a dřevo odděleného kmene se s prasknutím rozštíplo až k zemi a odtrhlo se.

Muž vedoucí volky zaječel. Odtržená polovina stromu sebou škubla a v oblaku prachu a listí dopadla na zem. Will spatřil bílé jádro v nitru pradávného stromu a s hrůzou se odvrátil.

Do kmene stromu byla zarostlá dokonalá kostra. Bílí a měkcí červi se kolem ní leskli a kroutili jako spící dítě. Will při tom pohledu zalapal po dechu a všichni přítomní sebou vyděšeně trhli a zaskučeli. Matka ztraceného chlapce vykřikla a její manžel ji vzal do náruče a kolíbal, aby už víc nespatřila.

Gwydion se k nim okamžitě vydal a udělal jim na čela uzdravující znamení. Will se vyděšeně díval jinam. Nedokázal se ani pohnout či promluvit, neboť ho stále svíral děs leknutí. Poté však Gwydion obrátil pozornost zpět ke stromu. Vyslal k němu proud modrého ohně, načež pevněji sevřel svoji hůl a přistoupil ke stařeně, která před ním sklesla na kolena.

„Řekni mi, kdo tohle provedl, sestro!“ a jeho oči žhnuly jako tekoucí železo.

Vědma opět padla na zem a začala se svíjet. Zmodralé rty byly potřísněné pěnou a sténala, jako kdyby se její duše snažila vyskočit z těla. Čaroděj vložil obě ruce na její pozvednutý obličej a hlasem, který nesnesl odpor, přikázal: „Řekni mi jeho jméno!“

A její soužené a zpěněné hrdlo vyrazilo jedno jediné slovo.

„Maskull!“

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

KÁMEN Z CAER LUGDUNUM

Příštího dne byl Will od rána zamlklý. To, co se stalo v Badby, mu připadalo jako děsivá noční můra, a možná také trochu jako znamení pro budoucnost. V této chvíli se však chtěl pouze zbavit pocitu hrůzy.

Ale co měl ten mrtvý chlapec znamenat? Pod mocným nátlakem vypověděla nebohá vědma Gwydionovi všechno, co chtěl vědět – nestvůrné skutky, které se tu udaly, byly prací čarodějova úhlavního nepřítele. A přestože se Willa to neštěstí přímo nedotklo, zatvrdilo jeho srdce proti nečestnému zneužívání magie, které se nazývá kouzelnictvím.

Pohled na mrtvého hocha jím hluboce otřásl. Zpočátku to nechápal, nebo spíš nechtěl chápat. Ale Gwydion to tak nenechal. „Jmenoval se Waylan, ale říkali mu Wal. Bylo mu třináct a půl a Maskull sem přišel a zabil ho. Myslím, že bys na to mohl přijít sám."

Večer mu bylo velice líto rodičů toho chlapce, když tak stáli a hleděli, jak kostra jejich syna praská a syčí v plamenech hranice. Poslouchal nářek vesnických žen a tento nezapomenutelný zvuk se mu zaryl hluboko do srdce. Ale zjištění, že tento hoch, Waylan, byl zabit místo něj, ho naplnilo děsem a do břicha se mu vkradl strach.

„Mohu se tě na něco zeptat, Mistře Gwydione?"

„Samozřejmě. A když budeš mít trochu štěstí, možná se dočkáš i odpovědi."

Nedbal na čarodějovy pokusy odlehčit situaci a zasmušile řekl: „Včera ses ptal vesničanů, jestli tudy neviděli procházet někoho cizího, ale oni ti lhali. Lhali ti a tys to poznal a potrestal jsi je za to. To ti není podobné, Mistře Gwydione.“

„Oni nelhali,“ řekl tlumeně Gwydion. „Nemohli se rozpomenout, co se stalo, protože dostali příkaz zapomenout to.“

Nato sáhl čaroděj do svého váčku a vyňal trochu šedého prášku. Vypadalo to jako popel ze spáleného tisu. Natáhl ruku a chtěl udělat na Willově čele znamení, ale chlapec se odtáhl. „Co to děláš?“

„Chci tě utěšit. Co sis myslel?“

„Já nechci útěchu, Mistře Gwydione,“ řekl bezvýrazně. „Chci si pamatovat, co dnes cítím.“

Čaroděj ukryl svůj váček. „Jak si přeješ.“

* * *

Dny putování ubíhaly, čím dál řidčeji potkávali jiné lidi. Will ztratil přehled o čase, ale podle barvy listí, pevných pavučin v keřích a velkých kulatých těl křižáků musel být skoro konec října. Tehdy přišli do vesnice Eiton a konečně se jim podařilo zlomit své bezvýsledné hledání.

Když kráčeli přes strniště, prchaly před nimi myši a při stoupání do kopců hopkali pryč divocí králíci. Tak dorazili do vesničky obklopené duby, která byla spíše jen nepořádným chumlem domků. Jejich nabarvené mazanicové stěny a doškové střechy připadaly Willovi jaksi domácké. Nejvíce se mu líbila krčma U pluhu, která měla ve vývěsním štítu sedm hvězd.

„*Liag,*“ řekl, což Gwydiona rozesmálo. „Vidíš? Nejsem dubová palice. Něco si i pamatuji.“

Will si už navykl nocovat venku a naučil se jak si udělat pohodlí, ať už bylo počasí jakékoli. Dokázal si najít nejlepší místo na spaní, udělat si lože z listí, upevnit nad sebou pomocí klacíků a kamenů plášť, aby vznikl přístřešek. Když se začalo ochlazovat, vycpal si několikrát kazajku senem nebo naplnil kotlík popelem a uhlíky, zavřel jej a stočil se okolo něj. Častokrát se ráno budil s pláštěm skropeným deštíkem či rosou,

ale sám byl ve svém přístřešku hezky v suchu a v teple. Stačilo jen vyklepat škvory a vyrazit.

Věčným putováním velice zesílil. Ať už se do jeho kostí pustilo ve spánku jakékoli bolení, mnohamílovým pochodem je pokaždé spolehlivě zahnal. Během posledního týdne však země ztratila mnoho ze svého letního tepla, takže výhled na pohostinnost pod střechou U pluhu byl Willovi velice po chuti.

Vstoupili a spatřili příjemnou místnost se schody vedoucími do druhého podlaží. V hlavní místnosti se u ohně vyhřívalo několik lidí, hlavně formani, povozníci a příslušníci dalších povolání, jejichž údělem je cesta.

„No tedy, Mistr Gwydion!“ pravil Dimmet, hostinský U pluhu. Byl to silný muž s mohutnou bradou a zarostlými tvářemi. „To je mi ale příjemné překvapení! Mám ti nalít džbánek svého nejlepšího?“

„Ano, to bys měl, příteli Dimmete.“

„A co ty, můj synu? Totéž i pro tebe?“

„Nemáme, čím bychom ti zaplatili,“ řekl Will a hladil po čumáku velkého černého psa, který si ho přišel očichat.

„No tak, hochu! To snad nebude třeba. Všichni přátelé Mistra Gwydiona jsou zde vítáni a obslouženi, bohatě a jako moji hosté. Duffrede! Pojď sem, ty jeden lenochu! Myslím, že budeš koukat, jak se můj kluk změnil, Mistře Gwydione.“

„To vskutku ano! Je pěkně vykrmený.“

Duffred, který rostl do podoby svému otci, mrkl, zářivě se usmál a odebral se přichystat občerstvení.

Gwydion se naklonil a pošeptal Willovi: „Teď už chápeš, co jsem ti říkal o tom, že člověk, který má přátele, je bohatší než ten, jenž má stříbro? Už jsem tudy jednou či dvakrát putoval, víš?“

„Moc hezky tě tu uvítali,“ řekl Will.

„I to má svůj důvod. Lidé z širokého okolí sem chodí, aby ochutnali pivo z Dimmetových kádí. Kdykoli jsem tady, vždy mě požádá, zda bych nad nimi nemohl pronést slůvko či dvě. A já mu vyhovím, ačkoli je těžké Dimmetovo pivo ještě nějak vylepšit.“

Will přemítal o všech těch kouzlech a laskavostech, které Gwydion rozdává. Bylo by úžasné být jako on, pomyslel si. Nedělat nic, jen si bezstarostně chodit a konat dobro kamkoli

přijde, rozdávat lodě, čarovat prospěšná kouzla a ochotně léčit koně. Všude kudy prošel, za sebou čaroděj zanechával přátele a pocit vděčnosti. Zdálo se, že je to skvělý způsob života. Potom si však vzpomněl, jaký poprask vyvolal Gwydionův příchod do Doliny.

„Mistře Gwydione? Dolní Norton není na špatném místě, že ne? Proč se tě tedy Doliňané bojí?“

„Bojí?“ řekl Gwydion klidně. „To bude asi příliš silné slovo. Obezřelý přístup lidí v Dolním Nortonu je způsoben kouzlem, kterým jsem skryl Dolinu před okolním světem. Vybral jsem si to místo už před nějakým časem, Dolina je přirozeně odlehlé místo a její obyvatelé samostatní lidé, kteří si hledí svého. Ale to, že se raději drží doma a cizince, kteří troufale procházejí mezi nimi, zvláště čaroděje, přijímají nevlídně, můžeš klást za vinu mému kouzlu.“

„Proč je Tilwin jediný, kdo se dostal do Doliny zvenčí? Ty jsi ho tam posílal, aby mě kontroloval?“

„Tilwin Brusič nemusí nutně být tím, čím se zdá.“

„Mistře Gwydione?“ pohlédl Will čaroději zpříma do očí. „Odkud pocházím? Kdo mě to nechal napospas, když jsem byl jen den dva starý? Mám mu to mít za zlé?“

V té chvíli se však vrátil Dimmet s pivem, které natočil jeho syn. Čaroděj přiložil ke rtům dlouhý tenký ukazováček a Will umlkl. Přestože Dimmet překypoval vřelostí a dobrou náladou, Willovo srdce se zatřáslo vnitřním chladem.

„Tak tedy!“ řekl Dimmet, když spatřil své hosty zachmuřené. „Připijme na zdraví Jeho Milosti krále. Kéž se uzdraví a vládne nám ještě mnoho dlouhých let!“

Dimmet na ně překvapeně zamrkal, když viděl, že se nechopili svých pohárů. Zeptal se tichým hlasem: „Neslyšeli jste náhodou nějaké čerstvé novinky o králově chorobě?“

„V několika posledních týdnech se mi o králi nedoneslo ani jediné slovo,“ konstatoval Gwydion naprostou pravdu.

Dimmet smutně zavrtěl hlavou. „Tak to jste možná neslyšeli ani to, co se doneslo mně. Trpí jako nadderstonský, aspoň tak se to říká. Povozník, který tudy před nedávném projel, říkal, že Jeho Milost ta choroba složila a že nemůže hýbat rukama ani nohama, a také že mu hlava tak úplně neslouží.“

„A byl tenhle povozník člověk, jehož slovu můžeš důvěřovat, či jeden z těch tlučhubů, kteří si vzadu v nálevně jen vyměňují všelijaké tlachy?“

„Mám dobrou paměť na obličeje, Mistře Gwydione. A obvykle je mám i přečtené. A když se mi někdo nelíbí, nechám ho pod svou střechou jen dokud je to nutné. Hned jak to jde, ať si pěkně jde po svých!“

„Ach, takže tak to je?“ dovolil si Gwydion úsměšek. „A kdy tu tahle studnice pravdy o králi rozprávěla?“

„Ach, budou to právě tři dny. Jsou to dost čerstvé zvěsti, řekl bych, že ne starší než týden. Říká se, že Jeho Milost je na tom už nějaké dva měsíce bledě. Prý…,“ Dimmet se naklonil blíž, „… prý to byla pro jeho srdce rána, když si všiml, jak královně nabývá břicho. To je, co? Co na to říkáš?“

„Máš na mysli, že král nevěděl o královnině těhotenství, dokud nezačala přibývat?“ zeptal se Gwydion a hleděl přitom pevně do Dimmetových očí.

„Vypadá to, že ne.“

Gwydionovo mumlání znělo obezřetně. „Ale, Dimmete… to jsou velezrádné řeči!“

„To možná jsou,“ pokrčil Dimmet nos. „Ale jsou mezi tebou, mnou a trámy u stropu. Však víš, jak je Jeho Milost bezelstná. Čím se zabývá, o co se stará, nebo se to tak aspoň říká. Král je jaksi nadpozemský, dalo by se říct. A dobře víš, že nejsem žádný pomlouvač, ale všude se říká, že to dítě není dítětem Jeho Milosti.“

Will se překvapeně podíval na Gwydiona, avšak čaroděj na sobě nedal ani v nejmenším znát, co si o tom všem myslí. Místo toho změnil předmět hovoru. „Před chvílí jsi říkal, že se Jeho Milost ‚trápí víc než nadderstonský‘. Co jsi tím myslel?“

„Ach, támhle za Kapitulním kopcem bývala vesnice Nadderstone.“

„Vzpomínám si na ni. Jednou jsem tam byl, ale to už je velice dávno.“

„Ano, to muselo být. Protože to je vesnička, která kdysi byla, ale už dlouho neexistuje. Všichni tam vymřeli ještě za časů mého prapraděda, když se nakazili Velkým morem. A i předtím se říkávalo, že je to nejnešťastnější místo široko daleko. Jsou o tom všemožné příběhy, a ještě stále se používá jedno

rčení. Pokud uslyšíte o někom, kdo zešílel, nebo kdo si prořízl vlastní hrdlo, nebo spadl z koně, nebo dostal do hlavy bleskem, pak se o něm říká, že to musí být nadderstonský. Nic z toho místa už nezbylo. Tedy vlastně kromě zřícených zdí."

„Skutečně?" řekl zamyšleně Gwydion. „Nu dobrá, stálo by za to podívat se trochu na tvé pivovarské kádě, což?"

Když padl večer, našli si místo v koutě jedné ze zadních místností, kterým Dimmet říkal ‚koutek', a ohřáli se u ohně. Byl za zdí hlavního krbu a vstupovalo se do něj dvířky hned vedle něj. Gwydion tvrdil, že vstup do koutku je kouzelný a že jím mohou projít jen někteří. Komůrka měla nízký trámový strop, malinká okna zalitá olovem, která vedla na dvůr, a malé ohniště, vedle nějž ležely naskládané nařezané větve jako palivo. Zařízení tvořily dřevěné lavice a dubový stůl. Stěny byly obložené vyřezávanými leštěnými prkny, takže to uvnitř vypadalo trochu jako ve velikém sudu nebo v jedné z těch budek, které Will spatřil na lodích u mola v Cauve. Koutek vypadal jako místo, kde lze snadno zapomenout na všechny starosti, ale navzdory výtečnému jídlu i pití se necítil úplně klidný. Nakonec se čaroděje zeptal, proč při vší té naléhavosti svého úkolu prodlévají v pohodlí hostince.

„Musíme vyčkat, až vyjde měsíc."

„Měsíc? Co ten s tím má do činění?"

„Měsíc toho má dost do činění téměř se vším."

„Když to říkáš, Mistře Gwydione, pak asi ano."

„To tedy říkám, to ano."

Existovala ještě jedna otázka, kterou chtěl Will položit, ale byl daleko unavenější než si uvědomoval a čtvrtka piva ho ještě více zmohla. Když mu začala těžknout víčka, pohladil ho čaroděj po vlasech a řekl, že s vyhlídkou na klidnou noc by se měli odebrat na lože.

* * *

Čaroděj byl opět na nohou ještě před úsvitem. Will sešel po schodech dolů a nalezl ho sedět v nálevně vedle kuchyně. Will zívl a místní veliký černý pes, jemuž říkali Blesk, k němu vzhlédl plný očekávání. Nadšeně máchal ocasem, když ho krmil

kousky kůže od slaniny. „Kam půjdeme teď, Mistře Gwydione?“ zeptal se.

„Na místo, o němž včera hovořil Dimmet. Vyprávěl jsem ti někdy o Caer Lugdunum?“

„Pokud ano, nevzpomínám si.“

„Pamatuješ si, jak jsme o lammasu pozorovali vatry?“

„Nikdy na tu noc nezapomenu. Ani na to místo.“

„Název lammas byl celá staletí komolen a překrucován, jak už se to se jmény v průběhu věků děje. Kdysi dávno to byl *Lughnasad,* neboť Lugh byl pro Gadelijce slavným hrdinou, říkali mu Pán světla. Lammas byl Lughův nejoblíbenější svátek. Slovo *dunum* je starý název pro pevnost a *caer* značí město.“

Will vzpomněl na nápis v mohyle a řekl: „Takže Město pevnosti Pána světla.

„Správně! A co s tím drakem?“

„Myslíš s tím z Dračího kamene?“

Ať si Will lámal hlavu sebevíc, neměl nejmenší představu, co od něj chce Gwydion slyšet. Potom ovšem dostal nápad. „Moment! Vzpomínám si na *Dumhacan Nadir* – Dračí hůrku. Nadir tedy musí znamenat ‚drak‘ nebo ‚hůrka‘.“

„A co je správně?“

„*Dumhacan* mi připomíná *dunum* a sám jsi říkal, že to znamená pevnost. A pevnosti se vždy staví na kopcích. Nadir je tedy jasně drak nebo plaz či had, jehož někdo považuje za mládě draka. Podle knihy pána ze Strange se hadům někdy říká i plaz či ‚wyrm‘ a stejně tak i drakům. Takže bych řekl, že máme namířeno do Nadderstonu.“

Gwydion se usmíval. „Hbitý jako mladá lasice! Musím přiznat, že mě občas překvapuješ, Willande.“

„Myslím, že si konečně začínám osvojovat tvůj způsob přemýšlení, Mistře Gwydione.“

„Chce to čas. Avšak ten si žádají téměř všechny záležitosti, které za něco stojí.“

Will zhltl zbytek snídaně, načež se vydali mírně zvlněnou krajinou na východ. Severní obzor byl kopcovitější a k jihu se země rozkládala do široké pláně. Vyšší polohy pokrývaly lesy a obdělávaná políčka se táhla několik mil od Eitonu. Podklad zde tvořil hutný hnědý jíl a na jednom ze svahů leželo jezírko, spíše jen prohlubeň naplněná vodou a lemovaná křovisky. Gwydion

vyňal svůj proutek a chvíli chodil po břehu. Řekl, že na tomto místě by snad stálo za to hledat v bahně hvězdné železo, neboť prohlubeň jistě nebyla dílem člověka, ale zcela jistě ji vytvořila kdysi v hlubinách věků padající hvězda.

„Cítíš něco v zemi tady v okolí?“ zeptal se Gwydion.

„Hmm… ne.“

„Jsi si jistý? Necítíš aspoň brnění v chodidlech?“

„Nic takového, Mistře Gwydione.“

„Tak tedy pojďme dál.“

Sestoupili asi míli do údolí a uviděli hřeben, na němž se tyčila kamenná věž. Will ucítil ve vzduchu kouř. Stoupal z údolí ze zdí obehnaného prostoru kapituly a byl mastný a štiplavý.

„Ten zápach, to jsou jejich kotle se sádlem,“ řekl Gwydion. „Víš o tom, že zabijí všechna zvířata, která shromáždí z desátků?“

„Ach ne! Vážně je to pravda?“ řekl nevěřícně Will. „A proč to dělají?“

„Játra jedí a krev suší na kaši. A kosti rozemílají a dělají z nich chléb. Ale tuk si schraňují. Vyvařují ho a vyrábějí mýdlo a svíce pro své obřady. Pálí totiž svíce po stovkách.“

„Teď už chápu, proč se musí stále očišťovat,“ řekl Will s odporem. „Ale proč by si měli lidé bez očí vyrábět svíčky?“

„Jejich očišťování není jen prosté umývání, Willande, oni se pokoušejí smýt provinění. Proto jim lidé říkají ‚červenorucí‘, neboť se neustále umývají. Čím déle vyznávají svoji víru, tím červenější mají ruce. Jejich mýdlo totiž obsahuje jistou sůl, která porušuje kůži a mění nehty v žluté drápy. Oni to chápou jako znak důstojnosti. Svíce zase používají k osvětlování ohavných obrázků, které visí na stěnách jejich kapitul. Všechna ta vysoká okna jsou vykládaná obsidiánem, který je jako černé sklo a vpouští dovnitř jen slabý temně hnědý svit. Skrývá se v něm mnoho hrůz.“

„Proč ale vlastně mají obrázky, když jsou nevidoucí?“

„Mají místo zraku jakýsi zvláštní matný smysl. Mají převrácenou levou a pravou, jako v zrcadle.“

„Jak tohle víš?“

„Protože když vezmou své nováčky poprvé do Společenstva, pletou si levou a pravou, jak mají mysl rozedranou od toho, co

jim provedli. Nebo proto, že ještě nejsou uvyklí novému způsobu vnímání.“

Will se otřásl a Gwydion ho vedl dolů a okolo rybníčku po jejich levici. Pěšina se vinula vzhůru na hřeben a těsně kolem mohutné věže se čtyřmi malými vížkami na vrcholu. Byla vystavěná z místního měkkého kamene tmavě hnědé barvy, který pokrývaly nejneuvěřitelnější obrazce, vytvořené bledým lišejníkem. Díky tomu vypadala celá stavba jako by byla malomocná. Ani sousední budova kapituly nepůsobila nijak vábně. Vysoká slepá okna rozdělovala obvodovou zeď a nad střechami se tyčila ozdobná železná větrná korouhvička se symbolem bílého srdce a písmeny A, A, E a F, označujícími čtyři světové strany. Nad hlavním vchodem stálo větší písmeno E. A na pravé straně kamenného oblouku viděl Will vytesanou další řadu písmen:

N I S L I N

a na levé:

E R O B A L

Pocítil, jak jím projela vlna neklidu. „Nelíbí se mi tu!“

„Nemusíš se bát, k nám se nepřiblíží.“

„Ale stejně se mi tu nelíbí.“

Gwydion pohlédl na bohaté polnosti s přimhouřenýma očima. „Kdysi chodili krajem jako žebráci, ale dnes je pro ně bída pouhým slovem. Je pro ně pouhou maskou, kterou podvádějí vesnický lid. Ve skutečnosti jsou horlivými sběrači zlata. Jejich domy a kláštery jsou zdobené honosněji než příbytky šlechticů, kterým slouží, a jež se zároveň snaží ovládat. Pohlédni, jak daleko nás tito zloději společného bohatství odvedli od pravé cesty!“

Will následoval Gwydiona podél přízračných zdí dál. Slyšel dost zkazek o Nevidoucích a z pouhé představy bratrů v temných hábitech, kteří tápou okolo těchto ohrazených usedlostí, se mu začaly stavět vlasy na hlavě. Ten pocit neutišil ani Gwydion, který byl očividně rozhodnutý otevřeně kráčet po jejich silnici a projít kolem jejich brány, jak nejblíže to jen šlo.

Will se divil, že čaroděj nezvolil delší cestu okolo, ale nic neříkal, dokud ta místa nenechali daleko za sebou.

„Ukradli si všechna nejlépe položená místa jen pro sebe a znečistili je," řekl hořce čaroděj. „Zpustošili tolik posvátných hájů, kromlechů a dolmenů! Nemají zemi rádi a ani jí nerozumějí. Daří se jim jedině dělat ze skvělých míst pustinu. Zajímá je jen zlato a vlastní prospěch, jehož dosahují poskytováním půjček a prodejem prázdných slibů. Jak hluboce s nimi nesouhlasím a jak silně je lituji!"

Vyšli na vrcholek kopce a Will spatřil, že stojí na rozvodí. Odtud dál stékala všechna voda z krajiny na východ. Gwydion ukázal na šedou skvrnu v dálce a pravil, že tam stávala nešťastná vesnice Nadderstone. Teď z ní zbyly pouze ruiny, které se zvolna propadaly zpět do zeleně země.

Gwydion zkoumal oblohu. „Už se to blíží," řekl a vytáhl lískový proutek ve tvaru Y.

„Cítíš něco?" zeptal se Will.

„Přirozené proudění v zemi. Je tu silné. Zkus si to sám."

„Raději ne," řekl Will. Připadalo mu to jako neblahé místo a zneklidňovala ho blízkost kapituly.

Gwydion sklonil hlavu a pravil rozhodně: „Tady! Vezmi si proutek a ničeho se neobávej. Proutkaření je bezpečné a jsem tu s tebou."

Čaroděj mu ukázal, jakým způsobem má proutek chytit, stejně jako to dělával on sám: rozštípnuté části v dlaních a konec proutku namířený před sebe. Když Will otáčel zápěstími, špička proutku se zvedala nebo klesala. Cítil, že mu na čele vyráží kapičky potu, a nejistě vykročil.

„Odtáhni trochu lokty. Takhle je to lepší!"

Prvních pár kroků necítil nic, takže zastavil. Gwydion ho vybídl, aby pokračoval, proto šel ještě kousek dál. Poté začal pociťovat rozladění, protože proutek nedělal zhola nic. „Vůbec nevím, co bych se měl pokoušet cítit, Mistře Gwydione. Měl bych s tím rovnou přestat."

Ale pokračoval ještě několik dalších krůčků. Pak několik desítek. A stovek. Nakonec zaklel a řekl: „Nejde to!"

„Klid, chlapče! Pro samé koukání nevidíš! Nenuť se tolik. Při proutkaření je tvým nejlepším přítelem vyrovnanost."

Will se zhluboka nadechl. Vyrovnaný nebyl ani trošku. Udělal několik dalších rozpačitých kroků. Nic. A znovu nic. Držel ruce správně a upíral oči k obzoru před sebou. Zkusil to znovu, ale jeho mysl bloudila jinde než jeho nohy.

Přestal se snažit něco cítit. Náhle se v něm něco podivného pohnulo.

„Ach!“ vykřikl. „Myslím…, myslím že to bylo ono!“

Gwydion se usmál a přikývl, když viděl, jak se špička proutku zvedla vzhůru. „Ach! Tak konečně!“

Ale ať to bylo cokoli, ztratilo se to. Will si protáhl prsty a zkusil se opět soustředit. Měl už první zkušenost, takže tušil co má očekávat, a také to dychtivě očekával. Náhlé vzrušení ho zcela vyvedlo z rovnováhy. Poté si uvědomil jakýsi slabý zvláštní pocit, něco jako napětí, stoupající vzhůru hrudí. Velice jemně se jej chopil. Sílilo to a sláblo, jak pokračoval v chůzi přímo. Potom mu zaškubalo v ruce a pocit se vytratil. „Je to pryč. Ovšem bylo to dost silné! Cítil jsem to celých šest nebo sedm kroků!“

„Otoč se a pojď zpátky ke mně,“ řekl mu Gwydion.

Udělal co mu čaroděj řekl, a opět cítil, jak napětí roste a opadá. Uvědomil si, že vtip je v tom, sledovat rukama a hrudí přirozenou linii zemských proudů a ne jít prostě rovně.

Zavýskl. Teď už proud neminul, ani tvar, který na louce vytvářel. Asi po dvaceti dalších krocích se zastavil. „Právě jsem přešel proud!“ řekl a zazubil se. „Cítím jeho hrany. Cítím proudění! Je to jako řeka!“

Gwydion se potěšené zasmál. „Tak ho zkus následovat.“

„Tady je zase,“ řekl Will a vydal se po proudu. „Tady mizí – ale když jdu zpátky k tobě, znovu sílí.“

„Ha ha! Tak vidíš, jak proutkaříš!“

Will byl velice spokojen sám se sebou. Cítil, jak proudění postupuje proutkem do jeho pravé ruky a vzhůru, přes hrudník do druhé ruky a opět zpátky do proutku. Pokud se soustředil příliš silně, cit se ztratil. Pokud naopak příliš málo, zmizel. Jedině měl-li dokonale vyladěnou mysl i tělesné vnímání, dokázal proudění energie spolehlivě odhalit.

Jestliže kráčel podél proudu, pocit mírně zeslábl. Podobalo se to trochu jejich plavbě na lodi, kdy se nechávali unášet

vzhůru přílivovou vlnou. Otočil se a ucítil, jak se proud v jeho hrudi obrací, a pochopil, že kráčí zpátky proti proudu.

„To je úžasné!“ řekl. Podivoval se nad tím, co vnímal a jak se to mocně pohybuje kolem jeho srdce.

„Chce to jen procvičovat.“

„Jsi si jistý, že ty pocity nejsou výsledkem tvých kouzel?“ vzhlédl a zeptal se čaroděje.

„S tímhle já nemám nic společného!“ Gwydion se usmál, ale vypadal zamyšleně. „Ovšem tvé nadání je zvláštní. Musím ti říct, že jsem nikdy nepotkal nikoho, kdo by proutkařil stejně jako ty.“

„Ale je to zábavné!“ řekl Will celý nadšený. „Doufám, že si zítra vzpomenu, jak se to dělá.“ Zastínil si oči a pohlédl směrem, jímž se ubíral proud, který pocítil. „Ten velký cítím trochu jinak, v porovnání s těmi nad ním a všude okolo. Je… Nevím přesně, jak to vysvětlit.“

Gwydion se na něj podíval. „Velký? Kde ho cítíš? Ukaž mi to!“

Ale Will dbal spíše na to, co mu sděloval lískový proutek. „Směřují hluboké proudy vždycky takhle přímo?“

„Hluboké, říkáš?“ řekl Gwydion a upřeně na Willa hleděl. „Přímo? Jsi si tím jistý?“

„No ano, Mistře Gwydione. Je to jisté a těžko to může být jistější. Je to jako když se díváš na hladinu, na niž dopadají podzimní listy. Vidíš jak plavou, ale když se soustředíš, vidíš na hladině také odraz holých stromů, jako by byl pod vodou ještě jeden svět obrácený vzhůru nohama.“

„A ty věci v hloubce, ty stromy? Ty je vidíš?“

„To nejsou stromy, je to jen jediná přímá čára. To jezírko, které jsme minuli, kapitula a Nadderstone, to všechno leží právě na té čáře – nebo mi to tak aspoň připadá.“

„Přímá čára…,“ řekl Gwydion a z jeho tváře se nedalo nic vyčíst.

Will se ohlédl na cestu, kterou přišli. „Stoupni si sem. Zkus to sám. Co se děje, Mistře Gwydione?“

Čaroděj se však ani nepohnul. Přiložil si dlaň k hlavě, jako by dostal omračující ránu. „Nemohu,“ řekl a upřeně se zadíval na Willa. „Nemohu ji cítit. Protože v přírodě neexistuje žádný rovný tok.“

„Co tím chceš říct, Mistře Gwydione?“

„Černá kniha praví, že se vlákna lorku táhnou přímo jako paprsky slunce, a podle toho je lze poznat.“

„Myslíš… myslíš, že tohle je vlákno?“ zeptal se Will nevěřícně. „Jsi si jistý? Vždyť je tak snadné ho pocítit!“

Gwydionova tvář se začala rozjasňovat. „Ach, to je dobře. To je moc dobře!“

Will zavýskl, chytil čaroděje za ruce a oba začali tančit a poskakovat jako blázni. Potom ho však Gwydion zarazil. „Rychle!“ pravil s pohledem obráceným k nebi. „Musíme využít silného okamžiku, dokud trvá!“

„Myslíš, že mě může mé nadání opustit?“ řekl Will a zíral na něj.

„Žádný talent není neměnný. Ale o to teď nejde. Pojď! Slunce i měsíc se po svých drahách ubírají daleko rychleji, než si lidé myslí!“

Will spěchal za čarodějem. Směřovali k Nadderstonu, následovali linii, kterou pod nimi Will cítil. Proudila jím teď odvaha a sebedůvěra, Gwydion byl rozradostnělý.

Přiblížili se ke zříceninám. Havrani krákali v korunách okolostojících stromů. Z vysoké trávy vylétaly před jejich kroky s bzučením mouchy. Bylo to smutné a pusté místo. Obvodové zdi domů byly pobořené či zčernalé od ohně a jejich poslední pozůstatky se teď vršily na hromadách sutin porostlých ostružiníkem.

„Z Černé knihy se toho příliš nedochovalo,“ řekl Gwydion, „ale zlomky, které se mi podařilo shromáždit, mi velice pomohly. Všechny kameny války nebyly vytvořeny stejně silné. Byly mezi nimi mocnější i slabší, a ne všechny označují dějiště budoucích bitev. Úkolem velkých kamenů je nepochybně ponoukat lidi ke konfliktům, avšak menší z nich mohou sloužit jen k propojení těch velkých. Černá kniha totiž říká jasně, že o sobě musí vzájemně vědět. Píše se v ní taky, že menší kameny mohou být přinuceny prozradit, co vědí. Z velkých kamenů je jeden se zvláště gigantickou silou, jmenuje se Kámen osudu. Byl vytvořen jako poslední ze všech. Myslím, že bude první, který začne zabíjet, až vypukne válka. Píše se, že si vyžádá obrovskou cenu v krvi, než bude uspokojen.“

„Pokud se nám ho nepodaří nalézt a zničit,“ řekl Will.

„Nám?“ otočil se k němu Gwydion zprudka a chvíli na něj zkoumavě hleděl.

Will bloumal mezi zbytky budov a jeho nálada byla čím dál horší. Zdálo se mu, že ho Gwydion zkoušel a shledal nehodným. Čarodějova slova mu zněla ironicky, snižovala ho, cítil se ponížený. Naslouchal vzdálenému krákání havranů, nenáviděl ten zvuk. Navzdory slunci bylo toto místo mrazivé.

Jedna z největších budov, kdysi nejspíš krčma, vypadala, že byla vypálená. Mnoho let rozkladu pokrylo zříceniny houštinami bylin a trní, ale nekvetly tu žádné květiny. Sklonil se, aby sebral ze země cosi šedivého, jako prst dlouhého a na jednom konci zašpičatělého.

„Ukaž mi to,“ řekl Gwydion a natáhl ruku.

Will oklepal hlínu, ale předmět si ponechal. „A proč bych to měl dělat?“ zamumlal. „*Já* jsem to našel.“

„Protože by to mohlo být důležité vodítko,“ řekl čaroděj a vytrhl mu předmět z ruky.

„Vodítko k čemu?“

„Tyto malé cetky se nazývají blesky. Neučený lid je nazývá elfí střely a tvrdí, že to jsou špičky skřítcích šípů. Jindy zase tvrdí, že tohle je to, co člověka zabije, když do něj udeří blesk, a další, že se objevují na místě, kde uhodilo do země. Najdou-li je místní vesničané, udělají v nich otvor a nosí je pro štěstí na provázku okolo krku, neboje ukryjí v doškách a věří, že je ochrání před ohněm.“

„A ochrání?“

„Někdy ano.“

„Jenom někdy?“

Čarodějovy rty se prohnuly v úsměvu. „Záleží na tom, jak moc tomu věří.“

„Kouzla a magie fungují takhle? Lidé v ně musí věřit, aby působily?“

Čaroděj si zhluboka povzdechl. „Podívej! Tahle střela má na sobě kouzelné znamení. Pochází ze střechy vypáleného domu. Tady je vidět, kde požár začal. Tyto zvláštně zbarvené kameny, viděl jsem takové docela často. Viníkem je v tomto případě blesk.“

„Ochranné kouzlo tedy nefungovalo?“

Čaroděj na Willa pohlédl přivřenýma očima. „To je právě ono! Pokud se kouzlu nepodařilo blesk odvrátit, muselo tu působit ještě něco jiného.“

Will se rozhlédl kolem sebe. Ze strašidelné prázdnoty na něj padala sklíčenost. Vítr šustil v nedalekém ostrůvku vysoké trávy, ale nezazpíval ani ptáček. Gwydion mu podal lískový prut. „Zkus najít znovu to vlákno!“

Will se chopil proutku, ale odvaha ho opustila, pokusil se prut čaroději vrátit. „Říkal jsem ti, že se tu necítím dobře.“

„Udělej jak ti říkám, vezmi si proutek!“

„A proč bych měl?“

„Udělej to, Willande!“

Gwydionova slova v sobě skrývala takovou nenadálou sílu, že se Willovi obrátil žaludek. Znovu sevřel proutek a začal chodit tam a zpět, ale velice neochotně.

„Mohl by ses prosím trochu snažit?“

„Vždyť já se snažím!“

„Ne, nesnažíš!“ Gwydion na něj hleděl ponuře. „Vědomosti o tom, kde jednotlivá vlákna leží, jsou dávno ztracené. Černá kniha říká, že proudění sílí a opadá podle období, počasí a fází slunce a měsíce – vždy je však nejsilnější v posvátné dny. Jak ti připadá teď?“

Will měl dojem, že ho Gwydion využívá, vystavuje ho nebezpečím, kterým nechce čelit sám. Byl to dojem, který nebylo možné nebrat na vědomí. Zastavil se a položil si ruku na zátylek, jako by si chtěl uhladit vlasy. Nasál do sebe vzduch, připadal mu kyselý.

„Pokračuj dál, říkám ti!“

Will ztěžka polkl a vykročil dál. Ve chvíli, kdy prudce zesílil pocit, že je ve smrtelném ohrožení, jeho důvěra v Gwydiona zeslábla. Přecházel tam a zpět a cítil, jak mu vjemy z proutku stoupají do rukou a do hrudi. „Našel jsem to znovu,“ zvolal nešťastně.

„Dobrá. Vydej se tedy po směru proudu.“

„Ale cítím… Mistře Gwydione, je to *nebezpečné!*“

„Na to nehleď. Dělej, co ti říkám.“

A proč bych měl? zeptal se Will sám sebe, když přecházel zelený palouk. Proč bych mu měl věřit, jestliže mě posílá na místa, kam se sám obává vstoupit?

Uvádí tě na zkázonosnou cestu, napadla ho odpověď. Používá tě, jako lovec kanců používá své psy. Ten starý zbabělec tě naučil proutkařit jenom proto, aby si chránil vlastní kůži. Co pro tebe udělal? Přinesl ti jen bolest a neštěstí. Málem tě zabil, když tebou proletěl meč vévody Edgara. Chtěl bys zemřít díky jeho další chybě?

Zastavil a pohlédl na čaroděje nevlídně. A co Jíva? zeptaly se jeho myšlenky. Nechtěl jsi ji víc než cokoli jiného spatřit znovu? Nedokážeš na ni přestat myslet. Ale teď bys měl. Je zvláštní, že se Gwydion objevil právě ve chvíli, kdy jste se spolu měli znovu potkat. Třeba se bál, že bys raději zůstal s ní, místo abys ho následoval při jeho ztřeštěném putování. To proto vyvolal babicí z blat. Všechno jen proto, aby tě vystrašil…

Procházel místem zarostlým kopřivami a obával se blesku; byl přesvědčen, že se ho na něj čaroděj chystá vrhnout. Pak přišel ke studni, kamennému roubení z kusů hnědé skály, nad nímž byl stále připevněný železný rumpál. Pohlédl dolů a v hloubce čtyř sáhů spatřil světlý kruh a sebe, jak hledí dolů. Pocítil neodbytnou touhu roztrhnout proutek vedví a hodit zbytky dolů do vody. Místo toho jej však upustil na zem, přešel k prastarému prahu jednoho z domů a posadil se na něj. Skryl obličej do dlaní a neúspěšně se pokusil zadržet proud slz.

„Odvedl jsi skvělou práci, Wille," zamumlal Gwydion. „Pocítil jsi zoufalství, které tu dlí v zemi, ale pro dnešek jsi už toho udělal dost. Jdi se posadit támhle. Zlé myšlenky tě opustí a udělá se ti lépe."

Will však cítil pouze závrať, a jakmile se znovu postavil, zmocnil se ho ledový strach. Přihlížel, jak Gwydion sebral proutek a začal pochmurně procházet a zkoumat prostor okolo studny. Náhle mu čaroděj připadal jako odporný vykradač hrobů, větřící kořist. „Proč mi tohle děláš?" zaječel. Rozčilovalo ho, že to muselo dopadnout takhle. „Já tu nemám co dělat! Jdu domů!"

„Není to příjemné, ale je to nezbytné," řekl mu Gwydion. „Nestůj na vlákně. Jdi se postavit támhle k těm stromům. Udělal bys dobře, kdybys vyšplhal do jejich větví, dokud se nebudeš cítit v pořádku."

Will měl pocit, jako by se mu měla rozskočit hlava. Kolébal se ze strany na stranu, ale zarytě odmítal udělat to, oč ho čaroděj žádal. „Nenávidím tě! Slyšíš?“

„Hlavu vzhůru, Willande! Pečlivě prozkoumej, co teď cítíš. Zkus pochopit, jaký má na tebe vliv působení tohoto místa. Nesmíš se tomu poddat, nauč se vzdorovat! Dračí kámen se brání a my jsme věděli, že to tak bude.“

Willovy nohy neochotně došly na travnatou louku. Tam se trošku vzpamatoval. Odebral se ke stromům; byly to jeřáby. Stále na nich zůstávalo listí, ale byly už pokryté červenými bobulemi. Vylezl vzhůru a usadil se vysoko na nepohodlné větvi. Okamžitě pocítil, že se tok jeho myšlenek mění. Během chvilky se zastyděl, že o čaroději vůbec pochyboval.

Gwydion měl samozřejmě pravdu, pomyslel si. Udivovalo ho, o kolik lépe se teď cítí. Co je jen tohle za hanebné místo! Není divu, že je všichni opustili!

Pozoroval, jak čaroděj chodí mezi zříceninami. Přes trávník to nebylo do vesnice dál než tucet kroků, ale ukázalo se, že je to víc než dvojnásobek.

„Zůstaň, kde jsi!“ zvolal Gwydion a pozvedl svou hůl. „Tady to je. Jsem si tím jistý.“

Will viděl, jak Gwydion poklekl a začal odřezávat jednotlivé drny, jako by připravoval ohniště. Poté drny odložil a začal odškrabovat hlínu.

Musím mu pomoci, pomyslel si Will. Seskočil dolů a rozběhl se k místu, kde Gwydion kopal.

„Řekl jsem ti, abys zůstal, kde jsi,“ zavrčel Gwydion. Jeho tvář byla ztrhaná a ústa měl zkroucená v úsměšku.

„Ale mně už je lépe!“

„Domnívám se, že je to pouze dočasný stav. Pokud sem chceš jít, musíš si vybavit, jak se k tobě prve přikradly ty strašné myšlenky. Musíš se před nimi mít na pozoru, protože kámen války cítí, že jsme si přišli pro něj.“

„Jak hluboko je zahrabaný?“

„Nemůže to být víc, než malý kousek pod povrchem.“

Sledoval, jak čaroděj rozděluje soudržnou půdu svou obřadní čepelí. „Možná bychom se mohli vrátit k Pluhu a přinést krumpáče. Takhle ho ven nikdy nedostaneme.“

„Krumpáče snad nebudou nutné.“

„Ne, samozřejmě že ne," řekl Will, když si uvědomil, odkud plyne jeho náhlá obava. „Moje chyba."

Gwydion dál hrabal a kopal a Will mu pomáhal, ačkoli ho sužovaly všemožné obavy. Polední slunce zakryly mraky a vypadalo to, že bude pršet. Will tuto myšlenku zahnal a optimisticky, jak jen to dokázal, si řekl, že pršet nebude, a i kdyby, budou pracovat dál. Kdykoli Gwydion nahrabal nějakou volnou zeminu, Will ji dlaněmi vybíral ven. Za chvilku byla jáma hluboká dobrého půl sáhu.

„Proč ho prostě nevyčaruješ ven?" řekl nakonec Will, když si otíral pot z čela.

„Proč se musíš neustále ptát jako blázen?"

„Já nejsem blázen!" zakřičel Will a vyskočil. Ale skoro stejně rychle znovu poklekl k hrabání a donutil se k omluvě. „Promiň, Mistře Gwydione. Odpusť mi. Jsem blázen. Nechal jsem to na sebe znovu zapůsobit."

„To ty bys měl odpustit mně," řekl Gwydion, ačkoli jeho slova zněla napjatě a neupřímně. „Měl jsem ti říct raději tohle: je lepší nepoužívat v blízkosti kamene války žádnou magii, kromě té, která má tlumit a krotit jeho neblahou energii. Myslím, že na kámen bude třeba použít svazující kouzlo, ale to může být sesláno jedině tehdy, vyzvedneme-li kámen ze země."

„Ale vždyť s ním ani nepohneme? Pokud je aspoň trochu podobný svému bratrskému kameni, bude mít metrák nebo i víc. Bude tak těžký, že s ním bez kouzel nepohneme."

Gwydion přestal hrabat a zadíval se na Willa zpod hustého obočí. Willovi to došlo téměř okamžitě. „Promiň," řekl znovu. „Samozřejmě, že ten kámen zvedneme. Překonáme všechny překážky a zvládneme to."

„Správně, Wille! Usměj se a zvládneme to. Avšak tentokrát máš pravdu. Možná ho zvedneme, ale rozhodně se nám ho nepodaří odnést daleko. Vrátíme se do Eitonu a požádáme Dimmeta o koně a vozík." Postavil se a oklepával si hlínu z rukou. „Nejdříve ze všeho bychom se však měli ujistit, že tohle je skutečně Dračí kámen a ne nějaká návnada, která nás měla zmást."

„A na kohopak to působí teď?" zeptal se Will jízlivě.

Gwydion se posadil. „Myslíš? No, nejspíš máš pravdu. Možná jsem se trochu ukvapil."

Vrátili se k hrabání a Will pocítil v břiše neklid způsobený hladem. Řekl si, že to musí být další útok slabosti, kterou kámen používá, aby je odradil od jejich úmyslu, ale pak si všiml, že slunce už klesá k obzoru. Odpoledne skoro končí a naposledy měli k jídlu vejce a slaninu, které Will slupl k snídani.

Gwydionovi se stávalo, že zapomínal na jídlo. Jedl totiž velice málo, a když už, byla to nějaká zelenina či ovoce, nebo chléb a ovesná kaše. Pil pivo, i jablečné, a někdy víno, ale nevzal do úst ani kousek masa či ryby. Vypadalo to, že čaroděj jí jen proto, aby uklidnil svoje okolí, a nikoli aby uspokojil vlastní chuť. Will se nad tím podivoval, protože nikdy neslyšel o člověku, který by si vědomě odpíral potěšení z pojídání masa. Právě se chystal navrhnout přerušení jejich půstu, když Gwydionův nůž narazil na cosi tvrdého a zemí projelo zachvění.

„Máme to!“ pravil Gwydion s jistotou. „Poodstup kousek.“

Gwydion jámu třikrát ob tančil ve směru slunce a Will přihlížel. Očistil pak z kamene zbytky hlíny a uviděli, že je stejně veliký jako jeho bratrský kámen na Blaženém ostrově, a vypadá naprosto stejně. Ležel jako by na zádech, podobný rakvi, z níž je vidět pouze víko. Nebyly však na něm vidět žádné nápisy.

Pohled na kámen Willa zneklidnil. Nemohl si pomoci. Po páteři mu přeběhlo zamrazení. „Co teď?“

„Napravit všechno, co jsme udělali.“ Gwydion začal házet plné hrsti hlíny zpět na odhalený kámen. „Musíme ho vrátit zpátky na lože. Potom si budeš moci dát vytouženou večeři.“

* * *

Do krčmy dorazili dlouho před západem slunce. Čaroděj vyhledal sud s vodou, umyl si ruce a očistil širokou čepel svého nože. Poté zasunul drahocenné železo z nebes do pouzdra, navlékl si na krk jeho šňůru a ukryl jej do záhybů svého roucha.

„Co teď budeš dělat?“ zeptal se Will.

„Musím co nejdříve přečíst nápis na kameni.“

„Ale vždyť tam žádný nápis nebyl!“

„Pokud se nepletu, brzy tam bude. Měsíc vychází chvíli před západem slunce. Je téměř úplněk. Pronesu ke kameni taková slova, že mu nezbude, než zradit sebe samého. Kam jdeš?“

Will se zastavil ve vchodu do nálevny. „Říkal jsi, že si budu moci dát večeři…“

„Nemůžeme si dovolit nechat kámen bez dozoru příliš dlouho!“

„Ach, Mistře Gwydione, byl pohřben celá ta staletí! Proč by se…“

„Ale my jsme ho odkryli! Požádej Dimmeta, ať ti dá něco na cestu.“

V té chvíli vyšel ze stáje Duffred, Dimmetův syn. Čaroděj ho šel požádat, zda by si mohl na pár dnů půjčit hnědého koníka a čtyřkolý vozík, a také kladku, kterou používají na vytahování sudů ze sklepa.

Duffred se poškrábal na tváři. „Půjčit Bětku? To musím zjistit, co na to můj tatík.“

Když Duffred vytáhl Dimmeta ven, vypadal nešťastně. Olizoval si rty a říkal: „To se mi tedy vůbec nelíbí.“ Ale po krátké tiché rozmluvě s čarodějem nakonec pokývl hlavou a zapřáhli koníka do postroje. Dozadu na vozík přihodili ještě nějaké pytle, náhradní provaz a kladku. „Kdysi tenhle vůz sloužil k vybírání desátků,“ prozradil jim Dimmet. „Možná se na vás budou tu a tam divně dívat, pokud vás na něm uvidí v této době. A nedejte se chytit červenorukými!“

Willovi se sevřel žaludek, neboť slyšel Dimmeta říkat otevřeně slova, o nichž Gwydion tvrdil, že je Nevidoucí považují za urážku. Rozhlédl se okolo. Věděl, že mají zvědy, kteří jim takovéto řeči mezi vesničany oznamují. Tím si podrobují lid a vynucují si jakousi úctu.

„Vlastně bychom potřebovali hlavně zednický zvedák,“ řekl Gwydion a prozkoumával kouty staré maštale. „Ale řekl bych, že si nějak poradíme i bez něj, nebude-li zbytí.“

„Nevím nač se chystáte, Mistře Gwydione,“ řekl Dimmet, „a jsem si celkem jistý, že to ani vědět nechci. Ale pokládal bych za velikou laskavost, kdyby se mi Bětka vrátila co nejdřív a v pořádku. Je to hodná a silná kobylka. Nejlepší, jakou jsme kdy měli, a hrozně by mě mrzelo, kdybychom o ni měli nějak přijít.“

„Vrátím ti koně i vůz, a navíc přidám hluboké díky," řekl čaroděj a sevřel hostinskému ruku. „Kéž jsou tvé sudy pevné až navěky, příteli!"

„Teď už budou!"

Will měl sotva čas natočit si pohár vody a utrhnout kus chleba, který žvýkal, ještě když vyrazili zpět ke kameni. „Říkal jsi, že jsou mocnější a slabší kameny. Který z nich je tenhle?" zeptal se Will.

„Myslím, že se nezmýlíme, budeme-li ho považovat za jeden z těch mocnějších."

Will pocítil náhlé vzrušení. „Vážně si myslíš, že je to jeden z těch, které svolávají k bitvě? Kolik je takových kamenů?"

Gwydion se na něj nepodíval. „Může jich být jenom sedm, nebo také sedmkrát sedm, či jakýkoli magický počet mezi tím. Je zcela zřejmé, že lork ožívá, ovšem hraje svou píseň na strunách naladěných kouzelnictvím, takže se jeho hudba, kdysi tak krásná, změnila na řinčivý hluk." Zamlaskal a pobídl koníka otěžemi. „Musíme si pospíšit, protože kámen ležel mnoho staletí v zemi a po celou tu dobu nebyl vystaven měsíčnímu světlu. A zrovna dnes je syzygy."

„Syzy-co?"

„Syzygy. To je chvíle, kdy měsíc stojí o půlnoci na jižní obloze nejvýš a míjí hlavní meridián. To znamená, že měsíc je přesně v úplňku a stojí se sluncem v jedné linii, ačkoli slunce je skryté v té části nebe, která leží pod zemí."

Will vzhlédl k obloze. Neměl nejmenší potuchu o tom, že by pod zemí ležela nějaká část nebe, a ani si to nedokázal představit. „Jak může být pod zemí nebe?"

„Musí být pod zemí. Když je slunce tam, my tady máme noc."

„Promiň, že jsem se zeptal."

Gwydion na něj letmo pohlédl. „Do té části nebe, která leží pod zemí, se odebírají slunce, měsíc a hvězdy když zapadnou, rozumíš? Syzygy je něco jako zatmění, jen je na obloze samosebou pouze měsíc."

„Samosebou."

„Důležitý je účinek tohoto postavení nebeských těles. Je to podobné jako při přílivu. Proud ve vlákně je dnes zvlášť silný.

Bude sílit až do půlnoci. A protože kámen se už cítí v ohrožení, pomůže nám to zvednout ho.“

Willovi se točila hlava, zatímco se snažil sledovat zákruty čarodějova vysvětlování. Jednu věc však pochopil zcela jasně – nezáleží na tom, jak jimi bude zmítat děs, ale kámen musejí dostat ven ještě před půlnocí.

„Když zesiluje proudění, zvyšuje se i zlé působení kamene?“ zeptal se.

„Začíná mě zlobit, že neustále lpíš na používání toho slova, Willande. Označuje tolik věcí, až se jeho smysl dočista vytrácí. Je jen dokladem nepřesného uvažování.“

„Promiň!“

„Pamatuj si, že vlákno není příčinou toho, co se v Nadderstonu stalo. Je to pouhý kanál. Zdrojem zhouby je jedině kámen bitvy. Jedním z důvodů, proč jsem tě ukryl v Dolině, byla i blízkost Vršků a toho, čemu vy říkáte Prsten obrů. Ve skutečnosti je to kamenný kruh, který tu zbyl po dávno zapomenutém lidu. Dlouhou dobu jsem však měl podezření, že někde blízko vede vlákno. Zdá se, že kruh sám o sobě vyzařuje jakousi ochrannou sílu. Proč jinak by pastevci po celé generace hnali svá stáda mnoho dlouhých mil, jen aby se dotkli Králova kamene?“

Will si vzpomněl na Tilwinovy neuvěřitelné zkazky, ale v porovnání s tím, co mu teď vyprávěl Gwydion, mu připadaly jako slabý odvar.

„Tilwin mi jednou říkal, že si pastevci vždycky kousek Králova kamene odštípnou pro štěstí.“

Gwydion se zakabonil. „Vidím, že byl ve svých výkladech daleko volnější, než bych se nadál.“

„Myslíš to tak, že mi neměl říkat o Prstenu obrů? Proč ne?“

„Protože ti to plní hlavu všelijakými myšlenkami, které si tvoje představivost ještě přikrášlí. To, co nazýváš Prstenem obrů, je osamělé místo, na němž jsou pohřbené tři sny. Je to dokonalý kruh z více než osmdesáti pradávných kamenů. Má napříč pouhých čtyřicet kroků, ale je centrem nesmírné síly. Nevím, jestli má něco společného s lorkem, ale leží nedaleko hrobky Orby, Královny letní luny. Dlouho před dobou, kdy žil král Brea, byla Orba ženou Finglase, prvního vládce Ordu. Ten pocházel z jezerní země daleko na severu. Aspoň to je o něm

známo z Cherinových zjevení. Cherin byl třiapadesátý král Breovy linie a jako dítě byl věštcem.

Finglasova hrobka, která také ležela nedaleko Kruhu obrů, byla v pozdějších časech vypleněna černým drakem Fumim a nic z ní nezbylo, kromě tvaru obtisknutého v zemi. Orbinu hrobku však nechal Fumi netknutou. Najdeš-li ji, spatříš pět kamenů jako pozůstatek pohřební komory skvělé Královny měsíce. Stále ještě stojí, ačkoli mohyla i všechny poklady dávno zmizely.“

„Půjdeme tam, až vykopeme kámen a rozbijeme ho?“ zeptal se Will s náhlou nadějí. „Půjdeme? Ach, prosím! Budu moci navštívit mé… Budu moci navštívit Eldmara a Breonu?“

Gwydion na něj trpělivě hleděl. „Willande, naším úkolem není rozbíjet kameny války.“

„Ale já ti pomáhám, že ano? Já nejsem jen břemeno, jen přívažek, jak jsi to řekl pánovi ze Strange.“

„Musím připustit, že tvé nadání pomohlo nalézt Dračí kámen, avšak tento úkol je spojen s velikým rizikem. A na tvém bezpečí mi záleží přinejmenším stejně, jako na té záležitosti s kameny.“

„Jak je to možné? Jsem jen jeden a kameny mohou zabít tisíce lidí, pokud je necháš.“

„Ale ty jsi Dítě osudu.“

Will si zarputile založil ruce. „V každém případě mě však nemůžeš poslat pryč. Jestliže necítíš vlákna, nedokážeš najít další kameny bitvy. Potřebuješ mě.“

„Skutečně? Pro to, abychom našli tento kámen, jsem udělal daleko víc než ty, Willande.“

„Ne, to jsi neudělal! Našel jsem bratrský kámen v pravou chvíli a…“

„To je sice pravda, ale copak jsem ti neřekl, že kameny o sobě vzájemně vědí a že mohou být pomocí kouzel přinucené odhalit ostatní? Budu zápasit s Dračím kamenem a získám z něj verše podobně, jako se objevily na jeho bratrském kameni. To pro mě bude vodítkem, jak najít ostatní kameny. A pokud jde o tebe, dlouho a důkladně jsem přemýšlel, co s tebou. Sám jsi říkal, že nejlepší skrýš pro stromy je v lese. Napadl mě jeden velice vhodný les.“

Will seděl v houstnoucí tmě. Koňská kopyta klapala na cestě a kolem ubíhala krajina. Cítil se skleslý a prázdný. Pokoušel se uklidnit tím, že jednoho dne opět spatří Eldmara a Breonu, a až budou všechna nebezpečí přemožena, dozví se, kdo jsou jeho skuteční rodiče. Toužil být vděčný a spokojený s tím, že existuje někdo jako Gwydion, kdo si o něj dělá tolik starostí, ale necítil ani vděk, ani spokojenost.

„Takže ty zase odejdeš!“

„Na nový rok se zbavíš společnosti tohohle starého nevrlého čaroděje. Bude to příhodný čas, abys začal znovu. Musíš být připraven na to, co tě čeká.“

Will pocítil, jak mu v břiše zatlačil ostrý pocit zármutku. „Ale já nechci být připraven, a nechci být ani žádným Dítětem osudu! Chtěl bych zůstat s tebou a putovat za kameny!“

„Poslyš, Willande! Stále ještě nevíš o světě vůbec nic. Pro tuto chvíli bys měl nechat moudřejší, ať rozhodnou za tebe, a přijmout to.“

Tato slova bolestivě popíchla Willovu hrdost. Vůz se kodrcal do kopce a přes vyvýšeninu a Will mlčel. Hleděl na tmavé budovy patřící Nevidoucím, na jejich kapitulu obehnanou vysokou zdí a věž. Všude bylo naprosté ticho, jako by se obyvatelé oddávali jakési přízračná bohoslužbě. Nic nerušilo klid. Snesla se téměř úplná temnota.

Když stoupali vzhůru do dalšího svahu, Bětka začala táhnout s menším úsilím. Will se ohlédl k východu a spatřil tučný žlutý měsíc, jak se namáhavě zvedl nad obzor a než se jeho žluť proměnila ve stříbro, stáli už opět mezi zřícenými zdmi Nadderstonu.

Nebylo snadné zachovat si v okolí kamene odvahu za bílého dne, natož nyní. Gwydion nechtěl zapalovat lampy a světlo na obloze se dávno vytratilo. Zůstávala pouze mdlá záře hvězd poblikávajících nad nimi. Ze země se zvedla mlha, přízračně bílá bytost bez kostí. Když se blížili k neblahému místu, Willova hrůza rostla víc a víc, až se z děsu málem pozvracel. Dýchal zhluboka a podařilo se mu ovládnout a zahnat tyto pocity pryč.

Odstranili z kamene volnou hlínu. Pracovali v zajetí chmur a syzygy se blížila. Kopali hlouběji okolo kamene, poté ho ovázali provazy, které připevnili k Bětčině postroji. Gwydion

použil na poraněnou zemi mnoho uklidňujících kouzel, každou chvíli zastavoval a pronášel tichá slova, tančil či hovořil v pravém jazyce. Přesto Will cítil, jak se moc kamene bouří a zkouší pevnost pout, jimiž byla opředena. Vnitřním zrakem viděl obrovského kance, uzavřeného v rozviklané ohrádce, který se snaží shromáždit dostatek vzteku, aby se zkusil prolámat ven.

Gwydion chtěl kámen postavit. Měl v úmyslu převrátit jej na trámky položené na hromadách hlíny, odkud bude moci být vyvlečen na vozík. Willa napadlo, že tohle není nejvhodnější postup. Cítil napínající se zlobu, která čeká, až bude moci vyrazit ven. Zvednutí by mohlo porušit křehkou slupku hněvu kamene. Řekl to, ale Gwydion jeho poznámku odmítl a poslal ho uklidnit koně.

„No tak, Bětko!“ zašeptal jí Will do ucha. Zvíře bylo vyplašené a ve zběsilém úprku mu bránila pouze jeho přítomnost. „Je to čaroděj a myslí si, že všechno ví…“

„Já jsem to slyšel.“

„No dobře.“

Jakýmsi zvláštním způsobem Willovi pomohlo uklidňování koně k nabytí vlastního klidu. Zmínil se o tom Gwydionovi. „Je to přesně, jak to Vědma říkala,“ prohlásil. „Zabývat se starostmi jiných pomáhá zapomenout na vlastní trápení.“

Čaroděj ve tmě přikývl. Jeho hlas zněl znovu jako by byl zatížen potřebou dohadovat se o něčem zcela zřejmém. „Ne nadarmo říkají vědmám ‚moudré ženy‘.“

„To já vím,“ řekl Will nedůtklivě. Potom dodal: „Omlouvám se!“

„Přijímám tvou omluvu.“

Will se v temnotě zašklebil.

„Willande… vedeš si velice dobře. Vydrž to.“

Přinutil se odpovědět pokorně. „Děkuji ti, Mistře Gwydione. Vydržím.“

Nakonec se jim podařilo kámen postavit a Gwydion okolo něj lehce a prapodivně zatančil. Přivolával síly, které měly kámen obklopit a potlačit jeho moc. Willovy oči planuly a okolní krajina začala slabě zářit tajuplným zeleným světlem. Kámen však zůstával neústupně temný. Nicota rýsující se na pozadí světlejšího nebe. Will se k němu sklonil a znovu uvázal

provaz, který se uvolnil. Chvíli to vypadalo, že se na něj kámen převrhne. Vyděšeně vykřikl a vyškrábal se z díry jako králík. Když se posadil do suché trávy, byl dosti daleko od vlákna. Cítil, jak je jeho kůže lepkavá studeným potem a v koutcích očí ho pálila ostrá sůl. Bylo mu do breku, velice se styděl za svou zbabělost. Díval se, jak čaroděj pokračuje v práci sám, a vzpomněl si, že čaroděj říkal, že si poradí i bez něj.

„Dokážu ti, že ses ve mně zmýlil," zamumlal a hnal se zpátky pomáhat.

Tiše a trpělivě pracoval po čarodějově boku, dokud se měsíc, který teď už stál vysoko, nedostal na svůj nejvyšší bod. Poté Gwydion zatančil a pronesl tichá slůvka. Tu se na krátký okamžik na povrchu kamene války zjevily znaky oghamu jako husí kůže. Gwydion jej obešel, hrozil mu, zkoumal znaky a osahával je prsty, aby si i ve tmě mohl být jistý jejich přesným významem. Nato značky zeslábly a zmizely. Znovu opatrně položili kámen na dva trámy, nalezené v jednom z rozpadlých stavení.

Will podložil kola vozu, uvázal kámen a druhý konec provazu připevnil k Bětčině postroji. Koníkova síla lehce stačila k vytažení kamene vzhůru po pozvolném svahu. Slyšel, jak si kámen stěžuje dřevu. Bětka za neustálého čarodějova povzbuzování táhla a Will mezitím pod kámen podložil tři staré násady, které jim posloužily jako válečky. Na všem si přitom dával velice záležet a pracoval opatrně, dokud nebyl kámen bitvy bezpečně naložen na korbě vozíku.

V té chvíli si Will uvědomil bolest v páteři a chvění v nohou. Znenadání si připadal, jako kdyby stál uprostřed provazu nataženého nad mohutnou rozvodněnou řekou.

„Co se děje?" zeptal se Gwydion.

„Třesou se mi kolena," řekl Will, když se posadil. „Cítím, že se vláknem něco žene."

Čaroděj zakroužil, zazpíval a nakonec řekl: „Myslím, že se musela protrhnout přehrada."

Will se začínal cítit lépe. Zdálo se, že jakmile byl kámen vyzvednutý ze země, ztratil většinu své děsuplné moci a vlivu na Willovu mysl. Jako kdyby bylo jeho spojení s lorkem přerušeno a jeho schopnost působit neblaze nahlodána. Gwydion však tvrdil, že je to nejspíš jen další z uskoků, jimiž

kámen vládne. „Chce abychom uvěřili, že se jeho síla zmenšila, ale není tomu tak. Použil jsem na kámen dočasná vázací kouzla, ale ta nevydrží příliš dlouho. Musíme si pospíšit, jak nejrychleji nám tato chatrná kola dovolí. Snad Bětka najde cestu i v téhle temnotě. Pojďme!“

„Ale kam?“

„Myslím, že mě napadlo vhodné místo.“

„Proč ho neodvezeme k moři a nehodíme tam? Nikdy by ho tam nikdo nenašel.“

„Cože? A dopustit, aby na tom místě ztroskotaly stovky lodí? A nechat ke dnu klesnout tisíce nebohých utopených námořníků? Obávám se, že právě takový výsledek by tento nápad přinesl.“

„Tak kam ho vlastně odvezeme? Když ho nelze pohřbít do země ani utopit v moři?“

„Musíme ho uvěznit,“ prohlásil Gwydion. Vyskočil vedle Willa a pobídl koníka vpřed. Když se ho Will otázal, co bylo napsáno oghamem na kameni, čaroděj mu rovnou zarecitoval překlad:

„Král a královna s Dračím kamenem,
uhranuti měsícem, osamělí v temnotách,
na pláních severu více se nevzbudí.
Syn a otec, zabití ve válce.“

A po chvíli zamyšleného ticha dodal jiné čtení:

„Uhranutý syn Krále severu,
Královna měsíce na pláních svého otce.
Drak temnot vzbuzen a zabit!
Osamělý kámen válce zabrání!“

Drkotali dál po neviděné cestě, vlastně spíše pluli ve vlnách mlhy zmražené měsíčním svitem. Will se otřásl.

„Co to znamená?“

„Já nevím.“

„Ale dnes v noci jsme to zvládli dobře, že ano, Mistře Gwydione?“

„To se, Willande, teprve ukáže.“

KAPITOLA DVANÁCTÁ

KOLEM ŘEKY NEANE

Pozdě odpoledne následujícího dne se krajina na jihu proměnila v širokou úrodnou planinu, plnou pastvin a luk, posetou vesnicemi. Na severu se temněl mohutný pás Rokingského pralesa s jeho rozložitými duby. Touto zemí se k východu vinula jako plaz řeka Neane. Will s Gwydionem seděli na kozlíku čtyřkolého vozu a sledovali, jak Bětka táhne svůj zlověstný náklad vpřed.

Dračí kámen ležel vzadu, ukrytý pod pytli. Will na něj odmítal pohlédnout, místo toho se očima vydával po cestě vstříc městu, které právě objížděli. Připadalo mu jako nesmírná sbírka domů, podobná jako Sarum, ono vzdálené město, které spatřil cestou do Clarendonu. Toto bylo šedomodrou kupou budov, jejíž střed obepínala vysokánská zeď s věží. Nad tím vším se vznášel závoj podzimního oparu. Město stálo na vyvýšenině nad rákosím porostlými bažinami, kde jako by řeka Neane ztratila svůj směr. Stejně jako v Sarumu tu bylo mnoho věží a vížek, které se tyčily nad doškové střechy, avšak tentokrát tu nebyla žádná Velká věž, která by to vše korunovala.

Když se dostali ještě blíž, spatřil mnoho mlýnů a ucítil koželužny na břehu řeky. Uvnitř hradeb vládl čilý obchodní ruch a na mostech přes řeku hustý provoz.

„Jak se jmenuje tohle velké město?“ zeptal se Will.

„To není velké město, jen takové městečko.“

Will se zakabonil. „To je přece jedno, ne?“

„Velká města mají výsady přímo od krále, a také právo vybírat desátek. Toto městečko nazývají místní lidé ‚Corde', celým jménem Cordewan. Je proslulé výrobou bot." Will věděl, že se některým obuvníkům říká ‚cordwainští', takže to by mu dávalo smysl. Ani to však nevylepšilo dojem, kterým na něj město zapůsobilo. Otřásl se a řekl: „Nelíbí se mi tu. Je tady… je tady mor?"

Gwydion na něj překvapeně pohlédl. „Proč se na to ptáš?"

Will zkroutil obličej. „Cítím ho tu."

Gwydion o jeho poznámce uvažoval. „Jak můžeš vědět, jaký pach má mor? Nic zvláštního tu ve vzduchu cítit není. Corde mělo vždy prospěšnou polohu a lidé v něm jsou proslulí svou přívětivostí k cizincům."

Když se nad tím Will zamyslel, ten zvláštní zápach pocházel z jam s dubovou kůrou a koželužen. Donutil se opět pohlédnout na město a záhada se ještě prohloubila, neboť neviděl zhola nic, co by v něm mohlo vzbuzovat záporné pocity. Nedokázal říci, kde se v něm vzal takový odpor.

No jistě! Je to Dračí kámen, pomyslel si. Začíná se do mě zase dostávat. Nesmím mu to dovolit.

Brzy se krajina rozlila do plání na jihu. Will zavřel oči a začal klimbat. Náhle ho však vytrhl ze spaní nenadálý prudký pocit rozrušení. Pohlédl přes louky a uviděl dav lidí, ženoucích se pastvinami. Zpočátku vypadali jako dav nebožáků, ale když se podíval pozorněji, viděl jen pouhé kupky slámy. Pak se mu ale zdálo, jako by se vzbudil podruhé, a náhle věděl, že to nejsou jen snopy slámy. Vždyť tohle byly louky, a to, co považoval za slámu, byly stojící kameny. Byly jich stovky, všechny vyřezané do fantastických tvarů.

„Co je to za kameny?" zamumlal a ukázal na ně.

„To jsou kameny Hardingů. Měl bych ti poblahopřát, Willande. Měl jsi předtuchu a opravdové předtuchy jsou velice vzácné. Ale možná to, že jsi tak blízko holému kameni bitvy, v tobě probudilo něco víc." Jakmile na něj Will tázavě pohlédl, čaroděj dodal: „Viděl jsem tě třást se – jako by někdo stál na tvém hrobě."

„Na mém hrobě? Tomu nerozumím."

„To je jen takový řečnický obrat. Co se týká Hardingů, říkám ti, že to jsou náhrobky – Cordewan ztratil v období

Velkého moru mnoho svých obyvatel. Mnoho jich ve strachu uteklo do kláštera Delamprey. V dřívějších dobách to bývalo královské sídlo, avšak postupně je převzali Nevidoucí. Náhrobky v Delamprey nejsou náhrobky v pravém slova smyslu, jsou to zkamenělá těla těch, kteří se nejvíc obávali příchodu moru.“

Will na ně zíral jaksi udiveně a nejistě, zda v kamenech zahlédne lidské tvary, či nikoli. „Chceš říct, že Nevidoucí proměnili lidi v kámen?“

„Ano, to chci.“

„Ale já netušil, že používají kouzla!“

„Oni je zneužívají, vrtají se v jistém druhu kouzelnictví.“

Will znovu poočku pohlédl na kameny. „Nemůžeš je odčarovat?“

„I když sem přišli proto, aby se nechali proměnit v kámen dobrovolně?“

Willem proběhla vlna odporu. „Ale proč by to někdo dělal?“

„Podlehli falešným slibům. Lidé svíraní strachem ze smrti dělají podivné věci. Ti, kteří přišli sem, odhodili své boty a bosí se přebrodili přes řeku. Raději se poddali Nevidoucím z Delamprey, než aby podlehli nákaze. Říká se, že stále čekají, až budou navráceni k životu mocným léčitelem, ale ten dosud nepřišel a ani nepřijde, dokud neuplyne třikrát tři tucty let a jeden rok.“

Will pozoroval přízračná louky a klášter za nimi. Cosi v jeho hlavě se vzpouzelo. Měl dojem jako by kámen bitvy, který vezou, sklouzával z vozu dolů. Uklidnil se jako spáč, jemuž se zdá že padá, a náhle se probudí.

„Co se děje?“ zeptal se Gwydion a natáhl k němu ruku, aby ho upokojil.

„Nic,“ zamumlal Will a uvědomil si, že usnul. Zdál se mu sen. „Mistře Gwydione, cos myslel tou ‚předtuchou‘?“ zeptal se.

Gwydion se usmál. „Máš bujnou obrazotvornost, hochu. Já jsem o žádných předtuchách nehovořil.“ Poté se znovu zasmál, pěkně nahlas, jako by ho pobavil nějaký podařený vtip. Will se tomu marně snažil porozumět.

„Ale ty jsi o ní mluvil! Nebo snad ne?“

„Vážně? Nebo se ti o tom jen zdálo?“

Will se zamračil. „Nedělej si z toho legraci, Mistře Gwydione!“

Čaroděj se zasmál. „Zdá se, že toho moc o filozofii nevíš. Spi dál. Anebo, pokud už spíš, možná by ses měl probudit.“

O několik chvil později, kdy se Will ještě stále podivoval tomu, co se stalo, se ohlédl. Stály tam truchlivé řady kamenů, v dlouhých řadách jich byly celé stovky. Jako by držely nějakou zapomenutou hlídku. „Nemůžeš pro ně něco udělat?“

„Pro Hardingy?“ Gwydion zamlaskal a pobídl Bětku otěžemi. „Jsou z nich jen kameny, ošlehané větrem a zvětralé za ty stovky let. Co bych s nimi měl dělat?“

* * *

Začaly se snášet noční stíny, následované hvězdami, které se postupně objevovaly na plášti z modři, do nějž se obloha oděla. Gwydion zadržel povoz a naslouchal. I Will zaslechl slabou ozvěnu zvonů, která se k nim blížila od jihu. Přidal se k nim i další kdesi nedaleko, a pak ještě jeden s jasným zvukem odněkud z jihovýchodu. Poté se rozezvučel hlaholem zvonů i sám Cordewan. Během chvilky krajinu zaplavily složité řinčivé rytmy. Gwydion zvonům pozorně naslouchal, dokud nepadla úplná tma a zvuky jako by odvanuly k severu a město opět ztichlo.

„Co to bylo?“ zeptal se Will. Předtím slyšel zvonit zvony pouze za účelem svolání vesničanů nebo pro oznámení času. Tohle byl zcela zřejmě jiný případ. Povodeň hluku se přehnala krajinou jako letní déšť a pak zmizela stejně rychle, jako se objevila.

Gwydion řekl: „Naposledy se něco takového stalo před třiceti lety. Zvonice si předávají nějaké zvláštní novinky. Posílají si je vzhůru po páteři země, co nejrychleji to jde.“

Will se s otevřenými ústy děsil nějakého neštěstí. „Jsou to zvěsti o válce?“

„To nikoli, hochu.“

„Tak zemi kdosi napadl?“

„Pokud by tomu tak bylo, zažehli by i signální ohně.“

„A co se tedy stalo? Dokážeš přečíst zprávu, kterou zvony oznamovaly?“

Gwydion popohnal Bětku vpřed a velká dřevěná kola se znovu roztočila. „Týká se to krále.“

„Král je… mrtev?“ zkusil hádat Will a náhle kvůli tomu pocítil smutek.

„Přesný opak,“ řekl Gwydion, a když se Will začal ještě víc obávat, nedodal nic víc než: „Král Hal teď má dědice.“

* * *

Celý další den mířili ke Gedenhoeské oboře, kusu divoké země, kde byla chována zvířata a ptáci pro lov. Will hodně přemýšlel o příchodu dědice a oné roztřesené postavě, kterou spatřil za zády královny Mag.

Uvědomil si, že se mu kdesi v koutku mysli usídlila nepříjemná myšlenka – to zjevení Smrti mělo znamenat, že královna nebo její dítě zemřou při porodu. Avšak teď tu byly radostné zvěsti a ani zmínka o nějakém neštěstí. Potom si ale připomněl, co říkal Dimmet o otci dítěte, a pochopil, že z toho vyplynou hrozné důsledky pro Království. Co však měly tyto důsledky představovat, to zatím nedokázal předpovědět.

Z takových myšlenek se do něj zakousl chlad. Pevněji si přitáhl plášť k tělu a zeptal se: „Co budeme s tím kamenem dělat?“

Gwydion byl na otázku připraven. „Podle Černé knihy lze moc kamene zničit třemi způsoby. Nejlepším z nich by bylo vzít kámen zpět k jeho bratru, tedy k tomu, s nímž dříve tvořily pár. K tomu, aby se jejich síly dobroty a zmaru vyrovnaly, je stačí postavit na šířku dlaně od sebe.“

„Nemusí se ty dva kameny vzájemně dotýkat?“ zeptal se Will.

„Myslím, že nikoli. Pak by totiž příliš silný nápor proudění způsobil prudký rozpad a látka obou by se proměnila v prach, spolu s velkou částí svého okolí. Síla zmaru, pokud by byla uvolněná, by se neměla kde usídlit. Zatím nevím, co by se v takovém případě stalo. Ale brzy se budu muset začít snažit zjistit to.“

„Nezní to nijak zvlášť přesvědčivě. Nějak nevíš co s ním, když teď máme kámen v moci.“

„My ho však v moci nemáme. Od toho jsme ještě daleko," povzdechl si čaroděj. „Mé vědomosti o kamenech války jsou útržkovité, všechno co ti o nich říkám, nesmíš brát jako jistou věc. Věřím, že kdyby se silám umožnilo zvolna a kontrolované proudit mezi kameny, zůstaly by na konci opět jen dva docela obyčejné kusy skály. Ale nemáme dost času prohledávat Cambray, Albanu a Blažený ostrov a vypátrat všechny páry kamenů, které se zde skrývají. Dají se totiž najít jen některé zvláštní dny v roce. Mám podezření, kde by se mohlo nacházet pár z nich, ale kromě jednoho případu si tím nejsem jistý. A i kdybych byl, copak vím, které kameny patří k sobě?"

Cesta před nimi byla kropenatá sluncem prosvítajícím korunami stromů, plnými ptáků. Will se nedokázal příliš soustředit. „Říkal jsi, že existují tři způsoby, jak naložit s kameny války. V čem spočívá ten druhý?"

„Lze z něj vypustit neblahou energii pomocí kouzel. Tuto dovednost znali v pradávných dobách, avšak dnes už je dlouho zapomenutá. Proto je třeba na ni znovu přijít. Radil jsem se s mnoha moudrými hlavami, které dlí ve vzdálených končinách těchto ostrovů, a pokoušel se pospojovat si z úlomků, jak se takové vypouštění kdysi provádělo. Nikdy jsem se však o to nepokoušel s kamenem z lorku. Obávám se, že by to bylo velice, velice nebezpečné, neboť zhoubná síla, která přebývá v kamenech války, je tak čistá, že by se musela vypouštět do světa po nepatrných troškách, a každá z těch kapiček jedu by se musela dokonale rozpustit, než by bylo možné uvolnit další."

„To by se ale mohlo lehce zvrtnout, že?"

Gwydion narovnal hůl, která mu ležela po boku. „Vypouštění sil z kamene války by bylo příliš riskantní. Pokud by se provedlo unáhleně, mohla by jeho síla získat vrch a vytrysknout všechna naráz. Došlo by k neštěstí."

Will stočil oči k tvaru, který se rýsoval pod pytli za jejich zády. „Jakému neštěstí? Co by se stalo?"

„Kdyby se všechna neblahá síla tohoto kamene uvolnila během jediného tlesknutí?" Gwydion potřásl hlavou. „Jsem si jistý, že by mi v tom případě nestačily síly na to, abych mu zabránil připojit se zpátky k lorku. Kámen za našimi zády váží mnoho centů, avšak stěží je v něm víc než pár uncí prospěšné energie. Pokud by se byť jen polovina síly, kterou obsahuje,

uvolnila a nebyla patřičně rozptýlená, přineslo by to Království takové utrpení, jaké by nemohlo vydržet.“

Will si hryzl rty. „A co ten třetí způsob?“

„Třetí způsob je ten, k němuž jsem nucen se uchýlit. Protože nemohu dopravit Dračí kámen na Blažený ostrov, musím ho někam bezpečně uložit, než se mi podaří přivézt jeho bratrský kámen sem a uložit ho vedle.“

„Bezpečně uložit? Jak to chceš udělat? Může být pro takovou věc vůbec nějaké místo bezpečné?“

„Ne dokonale bezpečné. Ale jsem přesvědčen, že pokud by byl zazděn do kobky v základech nějakého mocného hradu či pevnosti, správně orientován a uvězněn dostatkem mocného zdiva, pokud by ta kobka byla pečlivě zamčená a klíč od ní pozorně hlídán přinejmenším moudrým učencem, tak – a jedině tehdy – by mohla být jeho zhoubnost pod kontrolou a nikdo by kvůli němu nezemřel.“

Will sklíčeně hleděl vpřed. „Výborně, to je skutečně důvod k oslavě!“

Čaroděj se krátce zasmál. „Každopádně ještě nejsme v tom šťastném postavení.“

„Jsou učenci totéž co čarodějové? Jako ty?“

„Jsou to velice vzdělaní lidé, ale nejsou to čarodějové, protože toto pojmenování patří správně jen těm z Ogdoadu. Každý učenec má svůj zvláštní obor – pán z Morannu je mistrem klenotů, Gortamnibrax je mistrem vědění o zelených rostoucích věcech, Barinth je mistrem slaných vln, kormidelníkem nedostižné moudrosti – a je i mnoho dalších.“

„Ale řekl bych, že žádný z nich se nezabývá vědou o kamenech války.“ Will se opřel lokty o kolena a složil bradu do dlaní. „Byl jsem tak rád, že se nám ho podařilo najít, ale vypadá to, že jsme si s ním pěkně zavařili. Kéž by tak nebyl lork nikdy udělán!“

„Lork za nic nemůže. A nesmíš to zazlívat ani férijcům. Úžasná díla dávných dob byla později zneužita a pokažena chamtivostí a kouzelnictvím pozdějších časů. Měl bys snad za zlé jasanu, že z něj vyrobili šípy?“

Will o tom přemýšlel a došel k závěru, že pradávní mudrci nejspíš nebyli dost moudří. Nepočítali se třemi slabostmi a sedmi selháními lidstva, jak se o nich jednou zmínil Gwydion.

Sledoval míjející stromy. „Takže Dračí kámen vezeme na hrad," navázal Will na předchozí předmět hovoru. „Na který?"

„Foderingham," řekl Gwydion. „Není sice nejblíž, ale věřím, že je pro náš účel nejbezpečnější. Leží uprostřed tří kruhových proudů, třebaže jeden z nich je trochu slabý. A navíc je pánem toho místa Richard z Eboru, přítel, který se nedávno navrátil domů."

„A já u něj mám zůstat?" zeptal se Will a už předem znal odpověď.

„Willande, vévoda Richard není ani trochu podobný Johnovi ze Strange, je to skutečný šlechtic, podobného bys v Království nenašel. Jakmile si s ním promluvím, budu se muset s největší pravděpodobností odebrat na Trinovant, protože právě v tom velikém městě bude nejlepší pokračovat v mém zápasu."

„Naše cesty se znovu rozejdou, je mi to líto," řekl Will a cítil, jak se ho zmocňuje hluboký žal.

Gwydion mu položil ruku na rameno a pravil: „Buď statečný! Musíš se v mé nepřítomnosti postarat o kámen. A tentokrát budu pryč docela dlouho. Nauč se co je třeba, i když to pro tebe nebude snadné."

„Chtěl bych…" Rád by řekl, že by raději zůstal doma, ale pomyslel si, že by to bylo dětinské. Teď viděl zcela jasně, že první kapitola jeho života se uzavřela, když následoval čaroděje pryč z Doliny. Toho dne nechal za sebou své šťastné dětství. V druhé kapitole se učil moci slov a poznávání hlavních magických zásad a pravidel. Co však před ním leželo teď?

Jako by mu chtěl poskytnout odpověď, Gwydion řekl: „Brzy přijde doba, kdy se budeš muset naučit i způsobům mocných mužů. Musíš poznat, jak se to má s pány a šlechtici, a není lepší způsob, než mezi nimi vyrůstat. Foderinghamský hrad je příznivé místo a já chovám naději, že ho začneš považovat za svůj domov."

„To tedy pochybuji," zamumlal Will.

„Způsoby, Willande, dělají člověka člověkem, jak praví pořekadlo. Protože jen pošetilec se dožaduje toho, po čem touží, když mu jediné tiché slůvko může přičarovat vše, co potřebuje. Foderingham není chmurné místo jako věž ve Wychském hvozdu. Richard z Eboru má mnoho synů a dcer, a mezi nimi je i jeho dědic asi stejně starý, jako jsi ty. Na Foderinghamu se

naučíš lovecké dovednosti i sokolnictví, pochopíš, co to znamená být šlechticem. Mám pocit, že by si tě vévodovi lidé mohli oblíbit, zvláště pán zahrad. Jmenuje se Gort, což v pravém jazyce značí ‚břečťan' nebo ‚pšeničné pole'; záleží jak to vyslovíš."

Will na čaroděje pohlédl tázavě a založil ruce. A co ten zvláštní talent, který bych měl mít? pomyslel si. Na tom snad už nezáleží? Mě nezajímá lovení ani sokoli, a teď to navíc vypadá, že bych se měl stát učedníkem nějakého zahradníčka!

„Byl bych raději, kdybys šel do svého nového domova ochotně," řekl čaroděj laskavě.

„Nevím, co si mám myslet. Moje nálady se mění jako moře – kvůli tomu kameni," pokoušel se ovládnout svou malomyslnost Will. „Řekl bych, že z té obludy za námi uniká zloba i přes tvá vázací kouzla."

Gwydion zamračeně pohlédl na kámen. „To je docela možné. Nikdo totiž neví, jakým způsobem kameny své neblahé působení šíří. Slyšel jsi někdy, jak lidé mluví o osudových zvratech?"

„Ano. Proč?"

„Tento obrat by se nám docela hodil. Kameny války mohou působit tak, že převracejí sudby lidí."

Po Willově páteři přeběhlo hrůzné zamrazení. Kolikrát už slyšel, jak ho čaroděj nazývá ‚Dítětem osudu'?

Procházel si v mysli vše, co mu kdy Gwydion řekl. Hledal nějaké vodítko, ale nenašel téměř nic, co by mu pomohlo. Nakonec se zeptal: „Mistře Gwydione, co je to fantarch?"

Čarodějův hlas zněl vyrovnaně, ale nedokázal zakrýt překvapení. „Kde jsi tohle slovo slyšel?"

„Ty jsi ho jednou řekl."

„Opravdu? ‚Nejprve jich bylo devět, pak z devíti stalo se sedm…' A tato slova jsem ti už někdy říkal?"

„Ne."

„Tak to ti možná Tilwin svými řečmi hlavu tolik nepomotal. Ta slova pochází z dávné prorocké písně, která hovoří o Ogdoadu."

Gwydion začal zpívat:

„Nejprve jich bylo devět,

pak z devíti stalo se sedm,
a ze sedmi pět.
Nyní, stejně jistě jako věky běží,
nejsou ani tři,
jen jediný je živ.“

Když skončil, řekl: „Nelze být fantarchem, Wille. Je možné být pouze a jedině Fantarchem. A já jsem posledním z nich.“

„Znamená to něco jako ‚čaroděj‘?“

„Znamená to daleko víc,“ pohladil si Gwydion vousy. Prvním z Fantarchů byl Celenost. Stál v čele Ogdoadu devíti. Ale Celenost už dlouho neexistuje.“

Willovy myšlenky se zastavily u slova ‚ogdoad‘. Jednou se na ně zeptal paní ze Strange, protože při obou rozmluvách pánů Věže s čarodějem je Gwydion použil. Řekl tehdy ‚čarodějové Ogdoadu‘, a tehdy Willa napadlo, že se jedná o jakési bratrstvo či řád, ale manželka pána s prasečí hlavou ho opravila.

„Paní ze Strange mi říkala, že ‚ogdoad‘ je skupina osmi. Jistě nemůžeš mít ogdoad složený z devíti, stejně jako pár nejsou tři.“

Gwydion sklonil hlavu. „Ogdoad bylo vždy společenství osmi a jednoho navíc. Ten k nám tak úplně nepatřil.“

„A proč ne?“

„Protože mu bylo souzeno nás zradit.“

Will se poškrábal na tváři. Poprvé mu bylo zcela jasné, že čarodějné záležitosti nejsou o nic jednoduší a jasnější, než problémy královské. „Chceš říct, že to bylo celou dobu předpovězeno? Věděli jste, že jeden z vaší skupiny vás má zradit, ale netušili který? To muselo být velice těžké.“

„To skutečně bylo. Ovlivnilo to naše uvažování i naši práci. Začínali jsme stejně jako kdokoli jiný. Narodili jsme se v Době stromů a rodem patřili mezi První lidi. Ti, kteří si mohli zvolit tuto cestu, přišli na svět se znamením, které mohli spatřit jen ti, kdo byli poznačení stejně. Ale to, že se někomu dostalo znamení a že si zvolil cestu, ještě neznamenalo, že se stane čarodějem. Cesta k tomuto cíli byla dlouhá a svízelná, a bylo určeno, že nakonec nás bude pouze osm a jeden navíc. Znamení měli mnozí, avšak jen někteří dokázali vydržet zkoušky. V průběhu doby tak znamení zmizela u všech, kromě Ogdoadu.“

„Takže pokud člověk na počátku neměl znamení, věděl, že se nikdy nebude moci stát čarodějem.“

„Přesně tak.“

Willovými myšlenkami probleskovaly závažné otázky. Byly mezi těmi čaroději ženy? Ze všeho nejvíc však chtěl vědět, jak ta znamení čarodějů vypadala, ale neodvážil se zeptat, aby mu je čaroděj neukázal a on nezjistil, že je dokáže vidět. Místo toho řekl: „Jednou jsi mi říkal, abych tě nenazýval nesmrtelným. Znamená to, že jednoho dne umřeš?“

„Říká se, že čarodějové jsou stálí jako Severka, ale v obou případech se lidé pletou. Ani ta hvězda není neměnná. Pohybuje se v průběhu věků po své cestě. A s námi je to stejné. Čarodějové se narodili jako smrtelníci, avšak jako smrtelní lidé nezemřeme. Nestárneme stejně jako ostatní, ale unavujeme se. Vaše duše dlí v těle, ale u čarodějů to neplatí.“

Will vykulil oči. „Takže ty nemáš duši?“

„Samozřejmě, že mám duši! Ale ta ve mně nepřebývá tak, jako mé vědomí. Nalézá se jinde. Je to proto, aby se zabránilo magickým útokům. Naše duše byly umístěny do kamenů mudrců. Každý z nás si ten svůj ukryl na Dalekém severu.“

Will se narovnal. „Kámen mudrců – něco jsem o něm slyšel, ale nikdy jsem netušil, co to ve skutečnosti je. Jak vypadají?“

Gwydion se usmál. „Ten můj je o trochu větší než slepičí vejce a taky tak vypadá, až na to, že je celý černý s barevnými žilkami. Abys tomu rozuměl, jednou přijde čas, kdy každý čaroděj začne slábnout. Pak musí opět najít svůj kámen mudrců a znovu sjednotit tělo a duši.“

„Slábnout?“

„Slábnou jedině Fantarchové, Wille. Slábnoucí Fantarch je hůře patrný. Ne, že by mizel, jak se to někdy může zdát, ale smrtelníci se musejí víc soustředit, aby si ho všímali. Pokud bys byl ve společnosti slábnoucího Fantarcha, obtížně by sis vybavoval, co se událo. Působí dojmem, jako by mluvil ve skrytých narážkách, avšak nedokázal by ses upamatovat na slova, která použil. Hovořit se slábnoucím Fantarchem je podobné jako mluvit s někým, kdo se neustále přesunuje do slepého bodu tvého oka. Slábnoucí Fantarch kráčí neustále několik kroků před sebou samým. A až nadejde den a on bude

připraven odebrat se na svou poslední pouť, vydá se na Daleký sever a všechny vzpomínky na něj ze smrtelných myslí vymizí.“

Will přemýšlel o tom, jak je smutné podstoupit tu poslední cestu úplně osamělý. „A nikdo s ním nejde?“

„Během své služby má Fantarch dva zástupce. Jeden vždy odchází spolu s ním.“

„A ten druhý?“

„Ten druhý zůstává zde a stane se dalším Fantarchem.“

„Kdo jsou tedy tvoji zástupci?“

Gwydion se zhluboka nadechl. „Žádné nemám. Z Devíti je jen Jeden. Když zeslábl Celenost, Brynach a Maglin pohlédli do svých srdcí a Brynach zjistil, že nemá být Fantarchem. Takže odešel s Celenostem a vůdcem nového Ogdoadu Sedmi se stal Maglin. Stejné to bylo, když začal slábnout Maglin, neboť Urias se rozhodl odejít s ním a vůdcem Ogdoadu Pěti se stal Esras. A nakonec odešel s Esrasem Morfesa a vedení Ogdoadu Tří se ujal Semias.“

„Nakonec?“ zeptal se Will. „Ale mám dojem, že jsi říkal, že teď už jsi sám.“

Čarodějovy oči potemněly a ve tváři se mu objevil výraz nezměrného žalu. „Když přišel čas a Semias začal slábnout, pohlédli jsme s Maskullem do svých srdcí, avšak Maskull odmítl se Semiasem odejít.“

Willa sevřel náhlý strach. „Maskull? Chceš říct…“

Gwydion se zahleděl do dálky. „Maskull byl od počátku věků tím, kdo se měl stát zrádcem. Jsme První lidé, poslední z rodu, který vznikl v dávných dobách, kdy byl svět plný magie. Kdysi jsme já a Maskull bývali ogdoadskými bratry, průkopníky a strážci, avšak on se oddal jiné cestě. Vzepřel se tomu co se mělo stát, a tak se stal kouzelníkem.“

* * *

Kolem poledního se dostali do široké rovinaté krajiny. Na severu se táhl veliký dubový prales Roking, na pohled temný a ponurý, ale tam, kudy jeli, se země zvolna skláněla k řece. Během krátké chvíle se přímo před nimi objevil zářivý hrad.

Byla to ta největší pevnost, jakou kdy Will spatřil. Hned za řekou se zvedaly opevněné valy, nad nimi se tyčil pahorek s

hradem a hlavní věží. Kulaté věže byly pospojovány bílými zdmi a přes řeku vedl přímo pod hradbami most. Na bližším břehu řeky ležela malá vesnice.

„Několik mil za hradem pokračuje k východu pláň, kterou prochází Velká severní silnice," řekl Willovi Gwydion. „Ještě za ní se rozkládají Hluboká blata, pustá bažina, která dělá toto místo vhodným pro vybudování hradu. Vojska, která chtějí pochodovat po nejrychlejší cestě na sever, tak jsou pod dohledem mužů vévody Richarda."

Zanedlouho vjel vozík na masivní dřevěný most. Cesta vedla skrze strážené předmostní opevnění. Úbory čekajících stráží ještě zvýšily Willovu podezíravost, neboť byly stejné jako čtvrcené modrobílé pláště, které měli na Clarendonu na sobě vévoda Edgar a jeho syn. Když se však Will podíval blíže, spatřil na jejich prsou nikoli zlatou padací mříž, ale zlatý okov a v něm stříbrného sokola.

„K čemu nám může být šlechtic, který má ve znaku pouta?" zeptal se Will. „Nemá to snad symbolizovat nevolnictví?"

„Podívej se znovu a pořádně, Wille!" řekl Gwydion. „Ten sokol představuje svobodu a ta se snaží rozlomit okovy, které ji svazují. Vévoda Richard je hlavou rodu z Eboru, rodu, který je tak trochu vyhnancem ve vlastní zemi. Z obav před sekerou mistra popravčího nemůže hovořit o svých nadějích, avšak projevuje své tajné touhy v náznacích a symbolech. Ať se to smí či nikoli, vévoda Richard je v srdci přesvědčen, že právě on má být právoplatným králem. To je to, co mají sokol a okov znamenat."

Will toto vysvětlení přijal. „Neříkal jsi mi, že král jmenoval vévodu Richarda králem regentem Blaženého ostrova? Copak to nebyla pocta? A proč by měla chtít královna, která má krále omotaného okolo malíčku, chtít odměnit jeho soka?"

„Není to pocta, jen prázdný titul. Království totiž Blaženému ostrovu nevládne. V rámci obchodování a z dalších ryze praktických důvodů získalo Království nějaké pozemky a statky v okolí tamních přístavů, a právě k nim se váže tento zveličený titul. Jeho propůjčením vévodu Richardovi se ho královna a Edgar pokusili vystrnadit za moře. Mysleli si, že ho tak udrží co nejdál od Trinovantu a tím i odříznutého od podrobných informací o svém konání."

„Chceš tím naznačit, že kdyby byl na Blaženém ostrově, nemohl by se míchat do jejich plánů využívat krále Hala po svém, jak se o to snaží?“

„Správně!“ Gwydion si poklepal na ucho. „Ovšem nedávno mi jeden ptáček pověděl, že vévoda našel způsob, jak se vrátit zpátky do Království.“

Will na čaroděje pohlédl úkosem. Nevěděl, zda měl skutečně na mysli, že mu informaci přinesl nějaký pták. Nebylo by to zase tak neuvěřitelné.

U brány je zastavily stráže a prohledaly vozík. Jeden z mužů nedůvěřivě nahlédl pod pytle zakrývající Dračí kámen. „Co je tohle?“ zeptal se.

„Dar pro vašeho pána,“ odvětil Gwydion.

„Ať vám za něj můj pán pěkně poděkuje,“ odpověděl voják a nadzvedl okraj helmice. „Řeknu vám, že kdyby to bylo na mně, s tímhle zlověstným balvanem bych vám přes svůj most přejet nedovolil. Ale dobře tě znám od vidění, Havranče, a dodržím rozkaz nikdy ti nebránit v tvých záležitostech – ať už mi připadají sebepodivnější.“

„Neopomenu poděkovat tvému pánovi za důvěru, Jackhalde, a za zdvořilost jeho mužů,“ prohlásil vřele Gwydion a potřásl otěžemi. Povoz předuněl nad pomalými vodami řeky a vjel do stínu strážního domku. Čaroděj se pokusil pozvednout Willovu náladu a pravil: „Znám jeden příběh o foderinghamském hradu, který by ti mohl pomoci cítit se tu víc jako doma. O tom, že se nejnižší úroveň magických dovedností nazývá ‚klamání‘ nebo také ‚splétání iluzí‘, jsem ti už říkal.“

„Ano; potom vypadají věci jinak, než jaké ve skutečnosti jsou.“

„Přesně tak to je. Právě tohle klamání je velice užitečné pro pány a paní, kteří bezmála zapomněli na pokoru a je nutné jim čas od času připomenout, že nejsou o nic důležitější než ty nebo já. Vzpomínám, jak jsem byl kdysi na tomto hradě. Bylo to o svátku ewlenu a už pěkných pár dnů vanul z Hlubokých blat ukrutný východní vítr. V zahradách ležela tenounká vrstvička sněhu a hřebeny střech a vršky zdí vypadaly, jako by na sobě měly hermelínový límec. Skončila hostina a všichni se na vévodův pokyn odebrali ven do zahrad, aby se prošli, pohovořili a nadýchali se čerstvého vzduchu. Ale všichni

vévodovi lidé jen stáli a stěžovali si na zimu, takže mě požádal, zda bych nemohl zařídit, aby jim slunce zazářilo trochu tepleji. Ovšem jen co zmizel sníh, začaly si dámy jedna druhé hlasitě stěžovat, jak je to ošklivé – žádné listí na stromech a záhony bez jediného květu. Vyvolal jsem jim tedy nádherné růže, byly jemné a bílé jako právě roztálý sníh. Nato si však začaly stěžovat jejich děti, že chtějí jít dovnitř a dát si ještě trochu angreštového pudingu. Zařídil jsem tedy, aby keře urodily lahodné a šťavnaté angrešty a řekl jsem jim, ať vytáhnou nože, chopí se nějaké veliké bobule a přichystají se ji odříznout – ale ať počkají, až jim dám znamení.“

Will mu skočil do řeči. „A udělali to?“

„Jistěže ano,“ řekl Gwydion. „Kdo by si odepřel lahodné angrešty, když je nalezne uprostřed tuhé zimy? A potom, když byli všichni připravení, jsem luskl prsty a zrušil iluzi, která byla jedním z nejlepších kouzel klamání, jaké jsem kdy vytvořil. Najednou všichni uviděli, že v prstech nedrží bobule angreštu, ale špičky nosů svých bližních. Od těch dob se ta zahrada nazývá ‚zahradou bílých růží‘.“

„A ne náhodou ‚Zahrada bílých nosů‘?“ zeptal se Will a smál se.

„Ach, to ne!“ řekl mu Gwydion, když vůz zastavil. „Protože, jak už brzy zjistíš, mají-li dámy a páni dostat lekci z pokory, jen velice zřídka to chtějí připomínat.“

„Jak vévoda působí na pohled?“ odhalil Will svou malou obavu. „Bude se mi líbit?“

Čaroděj se usmál. „Vévoda Richard je okouzlující muž. Měj se na pozoru, aby sis ho neoblíbil až příliš!“

Will vzhlédl k okovaným hrotům padací mříže, která byla kvůli opravám dole a museli ji vytáhnout, aby mohli projet. Pomyslel na muže, kteří nad ním točili klikami rumpálů, a zmocnila se ho panika. Představil si, jak jim povoluje sevření, klika vyklouzává z ruky a obrovská mříž se řítí dolů na něj. Přeběhl mu mráz po zádech a zalapal po dechu. Chtělo se mu vyskočit z vozu, ale ovládl se a když překonali vnější opevnění hradu, děsivý pocit byl ten tam.

„Upokoj se, Wille!“

Will si otřel pot z čela. Cítil rozpaky nad tím, že si Gwydion všiml jeho zamlčeného strachu. „Promiň, Mistře Gwydione! Myslím, že mě jen ohromila velkolepost tohoto místa."

„To bude ono."

Všechno, co mu kdy čaroděj řekl o hradech, najednou začalo dávat smysl. Viděl zde sílu a moc uskutečněnou v kameni. Uvnitř leželo jakési vnější nádvoří, obklopené vysokou hradbou a přeplněné strážemi. Nalézaly se tu stáje, hospodářské budovy a další přístavky. Viděl stovky lidí, mnoho z nich v barvách Eboru, ale mnoho jiných v prostém oděvu, kteří konali svoji každodenní práci. Do dalšího strážního domku vedla klenutá brána. Tudy se procházelo na vnitřní nádvoří, avšak dubová vrata byla zavřená a Will neviděl, co leží uvnitř.

Gwydiona vyhledalo několik mužů v barvách vévody a čaroděj jim vydal instrukce, co mají udělat s Bětkou a povozem. Will seskočil, dal si ruce v bok a začal prozkoumávat hlavní věž. Jen ta samotná byla daleko větší, než Wychská věž. Donjon byl osmiboký a každá z jeho stran měřila víc než třicet kroků. Tyčil se na vrcholku příkrého travnatého pahorku. Z místa, kde Will stál, bylo vidět tři z jeho stěn a ve všech byla úzká okna, z nichž mohli obránci kontrolovat vnější nádvoří, kdyby se jej zmocnil nepřítel a museli se uchýlit do věže. Na vrcholku věže bylo cimbuří, stejně jako u věže ve Wychském hvozdu, obránci tedy mohli střílet z luků i kuší na všechny pod sebou a přitom zůstat ukrytí za dřevěnými chrániči. A nad věží se třepotal dlouhý bílomodrý praporec s rozeklaným koncem, připomínajícím ocas vlaštovky. Nesl stejný znak, jaký měli vojáci na hrudích, a byl posetý bílými květy. Will se cítil nevysvětlitelně spokojený, že je tady. Gwydion tvrdil, že je to dobře položené místo, a vypadalo to, že se nemýlil.

„Jaké podivuhodné věci tě k nám přivádějí tentokrát, Mistře Gwydione?"

Sotva Will zaslechl tento hlas, trhl sebou. Otočil se a spatřil urostlého, na pohled schopného muže okolo čtyřiceti let věku. Will si nemohl pomoci a hleděl na něj s obdivem. Oči toho muže byly šedé jako břidlice na Blaženém ostrově. Na hlavě měl hnědou sametovou čapku, lemovanou vydři kožešinou, a nádherně modré roucho sahající až k zemi. Mělo složitě tvarované rukávy, jejichž lem byl rovněž ozdoben kožešinou a v

pase sepnutý červeným opaskem se zlatými puklicemi. Pod mužovou levou kyčlí na něm visel široký meč. Konec opasku byl ozdobně přehnutý a provlečený směrem dolů.

Vévoda – protože kdo jiný by to mohl být? – stál se šesti svými lidmi. Will neměl pochybnosti, kdo je tu vládcem. Každý jeho posunek byl rázný a Will viděl, že je to člověk, jehož budou jeho přívrženci následovat až do posledního dechu. Pán ze Strange zadupával všechny okolo sebe, aby se sám vyvýšil, ale vévoda Richard stál nad celou svou domácností bez nejmenšího úsilí. Will si vzpomněl na nebohého slabocha, jakým je král Hal, a okamžitě mu bylo jasné, proč je v Království tolik lidí, kteří by si za krále přáli vévodu Richarda.

„Příteli Richarde, buď zdráv!“

Gwydion a vévoda se chvíli vzájemně poklepávali po ramenou a Will spatřil na Richardově malíčku třpytivý pečetní prsten.

„Mistře Gwydione, buď vítán! Ale jak ses dozvěděl, že tu jsem? V těchto pohnutých časech nebývám na Foderinghamu často a ani tentokrát tu nehodlám prodlít příliš dlouho.“

„Důležité zvěsti se šíří rychle. Přináším ti zprávy, které nesnesou odklad. A na oplátku tě budu muset požádat o laskavost.“

„Žádej dle libosti, Havranče, ale týkají-li se tvé novinky narození prince, věz, že o tom jsme už byli zpraveni.“

Will zaslechl ve vévodových slovech nevyřčenou poznámku. Gwydion řekl: „Nepochybuji, že dostáváš ty nejčerstvější zvěsti, protože tvoji poslové jsou rychlí a tvé zdroje vesměs spolehlivé. Ale mé novinky jsou jiné – a jsou určené pouze pro tvé uši.“

„Pojďme tedy; pokud si máme pohovořit, udělejme to hned.“

„Příteli Richarde, mé zvěsti by měl možná slyšet také Mistr bylinkář, bude-li ho možné přivést rychle.“ Čaroděj se obrátil k Willovi. „Willande, musíš zůstat zde. Dávej pozor, abys teď udělal všechno, co ti řeknou.“

„Ano, Mistře Gwydione…“ Will se chystal ještě něco dodat, ale čaroděj už spěchal s vévodou pryč. Zaznělo zvláštní zvonění, které ovšem téměř okamžitě ustalo. Nato se brána vedoucí na vnitřní nádvoří otevřela a Gwydion s vévodou byli pryč.

Lidé všude kolem se starali o své záležitosti a o čekajícího Willa nedbali. Cítil se na obtíž a přemýšlel, co si počne. Poslední dobou vlastně nezažil chvíli, kdy by nebyl v čarodějově společnosti, a když tu tak osaměle čekal, připadal si podivně. Po chvíli se posadil na lavici pod zeď, kde ho nakonec vyhledal jeden z vévodových společníků, obrovitý rytíř oděný v modré a žluté, a odvedl ho do kuchyně.

Rytíři mohlo být tak pětadvacet, měl široký nos a postavu válečníka. „Jmenuji se rytíř John z Kyre."

„A já jsem Will z… z Dolního Nortonu v Dolině, pane," odvětil Will. Nebyl si jistý, jak by měl správně odpovědět rytíři v postavení rytíře Johna. Zdálo se, že šlechtic Willovu odpověď ani nezaznamenal, avšak nepřeslechl otázku, která ji následovala. „Vy jste příbuzný vévody Richarda?"

Rytíř John na něj pohlédl s přivřenýma očima. „Mým otcem je Hugo Morte z Mortské síně, který je rodným strýcem Jeho Milosti a správcem Foderinghamu v nepřítomnosti vévody."

V kuchyni bylo vedro, plno páry, železných pánví a měděných kotlíků. U ohniště byla naskládána veliká hromada polen. Vzduch byl teplý a voněl po čerstvě upečeném chlebu. „Budeš přijat jako páže, se všemi povinnostmi, které se k tomu vážou. Vypadáš jako celkem šikovný a bystrý chlapec. To je dobře, protože tě čeká plno učení."

„Jaké učení?" zeptal se Will a srdce mu klesalo. Doufal, že ho nečeká žádné osamělé opisování, jaké musel podstupovat mezi beltainem a lammasem.

„Etiketa a dějiny, řekl bych. Ale učitel Aspall tě jen sotva naučí, z které strany se nasedá na koně. Znáš něco z nauky o písmenech?"

„Trochu. Dovedu napsat sto slov i víc, a také…"

„Nu dobrá, to není moje záležitost. Já tě naučím všechno o umění války." Rytíř se zašklebil a usadil Willa ke stolu. „Jak zabít, aniž bys byl zabit, to je důležitější než psaní. Ale teď se najez, jestli máš chuť. Zanedlouho se tě totiž na tohle všechno budou ptát jiní."

Will spořádal velikou mísu hovězího a knedlíků, načež ho jeden ze sloužících odvedl do malinké místnosti v budově přilepené k hradbě vnitřního nádvoří, a oznámil mu, že v ní bude bydlet. Když ho muž nechal o samotě, bloumal Will

zahradou a dumal, zda je to Zahrada bílých růží, o níž hovořil Gwydion. Ozval se hrozný hluk úderů kovu o kov; řinčení přicházelo zpoza zdi. Zastavil se, aby naslouchal, a tu si všiml, že nad zahradou vede ochoz. Z jeho stínů ho pozorovaly dvě dívky, asi sedm či osm let staré. Když je zpozoroval, jedna se naklonila k druhé, aby jí něco zašeptala, a obě se zachichotaly.

Will se jim chystal zamávat, když tu se objevil vysoký štíhlý muž mírných způsobů, oblečený v černé a bílé. „Ehm! Můžeš mi říkat učitel Aspall," řekl podivně vysokým hlasem. „Jsem vychovatelem dvou starších synů Jeho Milosti. Obeznámím tě s tvými povinnostmi." Odváděl Willa na prohlídku hradu, ale v té chvíli si všiml dívek. „Paním Alžbětě a Markétě nevěnuj pozornost."

„Paním?" řekl Will, který si pomyslel, že jsou pro toto oslovení příliš mladé. „Myslíte ta dvě děvčata?"

„‚Paní' je jejich titul. Jeho Milost a paní Cicely mají celkem sedm dětí. Čtyři chlapce a tři děvčata, i když paní Anna už není dítětem, táhne jí na šestnáct let. Dva nejmladší jsou Jiří a Richard, ale ty příliš vídat nebudeš, jsou ještě v péči chůvy Rózy. Tady přebývají dva starší chlapci."

Will nahlédl dovnitř, ale komnata byla prázdná. Byl v ní pořádek, jaký panuje v kterékoli jiné místnosti, již obývají dva chlapci.

„A jak se jmenují?" zeptal se Will.

„Pan Edvard a pan Edmund." Učitel se krátce usmál. „Řekl bych, že pan Edvard je asi tvého věku. Je dědicem Jeho Milosti. Pan Edmund je o tři léta mladší. Počkáš na ně."

Will se znepokojeně zeptal: „Musím jim říkat ‚pane'?" Připadalo mu divné nazývat kohokoli stejně starého či mladšího ‚pánem'.

„Pan Edvard je hrabětem z Pomezí," řekl vychovatel, jako by to všechno osvětlovalo. „A pan Edmund hrabětem z Ruttelu. Do této chodby nesmíš chodit, ta vede k ložnicím paní Alžběty a paní Markéty. Nesmíš ani na toto schodiště. Teď mě následuj, představím ti Mistra bylinkáře Gorta – tedy pokud se nám ho podaří nalézt."

Všechna ta jména, která slyšel, se ve Willově hlavě začala motat dohromady. „Mistr bylinkář Gort," řekl, když vycházeli z komnaty. „To je podivné jméno!"

Učitel nevěřícně zamlaskal. „Tohle nikdy nesmíš říct před ním. Je to velice ctihodný titul, náležící velice ctihodné staré – ehm! – osobě. Je zde pánem zahradníků a léčitelem, a také, jistým způsobem, i jedním z učitelů. Bylo mi řečeno, že se jmenuješ Willand a jsi uvyklý na společnost tuláků. Je tomu tak?“

„No… řekl bych, že ano.“

„Pak tedy věřím, že ti Mistr bylinkář nepřijde nijak zvlášť podivný.“

Ubírali se klikatou chodbou, až se nakonec dostali zpět na vnitřní nádvoří k prázdné lavici. „A kam odešel Mistr Gwydion?“ zeptal se Will.

Učitel Aspall se k němu otočil. „Copak je to tvoje starost?“

Will po té podivné otázce zaváhal. „Já s ním potřebuji mluvit. Co myslíš? Kde je?“

Míjel je jeden ze strážných, v němž Will poznal Jackhalda. Toho, který je vpouštěl na most do hradu.

„Hej, Jackhalde! Nevíš, kde by teď mohl být Mistr Gwydion?“

Voják se zastavil, postrčil si okraj přilby vzhůru a obrátil se k Aspallovi. „Pane, pokud se tenhle kluk ptá po Havranci, pak nemá moc štěstí.“

„A proč?“ zeptal se Will.

„Protože odjel s Jeho Milostí pryč.“

„Pojď už…“

Will stále váhal. „Odjel? A kam odjel?“

„Nejsi tu od toho, abys kladl otázky,“ pravil učitel Aspall.

Navzdory překvapení, které mu způsobila Willova vzpurnost, vychovatel řekl: „Jeho Milost s družinou odjel v naléhavé záležitosti do Trinovantu. Copak jsi je neslyšel odjíždět?“

„Odjeli? Oni už jsou pryč?“ Will hleděl střídavě na učitele a na strážného. Ale… co bude s Bětkou? Ten kůň Mistru Gwydionovi nepatří. Ani ten povoz. Ty jsou…“

Jackhald se rozesmál. „Není pochyb, že Havranec zanechal kupu pokynů. Vždycky to tak dělá.“

„Ale kdy se vrátí?“

Strážný se znovu zasmál. „Ani Jeho Milost ani Havranec nevykládají o svých plánech starému Jackhaldovi, na to můžeš vzít jed!“

Will ztěžka dosedl na lavici. Převalila se přes něj vlna beznaděje. No a co teď? pomyslel si. Mistr Gwydion měl čas zajistit Bětčino navrácení do Eitonu, ale odešel bez jediného slova, kterým bychom se rozloučili!

ČÁST TŘETÍ

RADOST VÉVODY Z EBORU

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

NESPOKOJENÁ ZIMA

Jakmile Willa časem opustila lítost, zůstal mu pocit opuštěnosti. Dostal novou kazajku a nohavice v barvách Eboru a také dvě košile a pár kožených bot, v nichž si napoprvé připadal velice zvláštně.

Do starých oděvů zabalil svůj drahocenný stříbrem okovaný roh a spolu s dalšími věcmi, které vyňal z rance, jej uložil do malé truhly. Sotva se stačil obléci, už ho posílali dlouhými chodbami, aby se setkal se dvěma syny vévody Richarda. Netrvalo dlouho a vzájemně se měřili pohledem.

Mladí šlechtici měli vlasy zastřižené po způsobu princů nad rameny. Kabátce měli z nejvybranějších látek, ale nikoli nové, na hlavách dobře padnoucí čapky ze zeleného sametu. Edvard byl na první pohled synem svého otce: vysoký, světlovlasý a rozený vůdce. Edmund byl svědomitější a k nově příchozímu laskavější.

„Umíš bojovat mečem?“ zeptal se Edvard hned, sotva se potkali.

„Možná,“ odpověděl obezřetně Will. Něco na Edvardovi se mu nezdálo.

„Tak buď umíš bojovat s mečem, nebo to neumíš. Co z toho je pravda?“

Will pokrčil rameny. „Pravda je, že možná.“

Edvard se mu zahleděl do očí. „Budeš se muset naučit slušnému chování, pokud mi máš sloužit jako páže. A šermu. Předvedu ti nějaké seky. Chytej, ježku!“

Will chytil tupý cvičný meč, který mu Edvard hodil.

„Jmenuji se Willand," zamumlal.

„Co to máš s vlasy? Že ty jsi bojoval se sekáči trávy?" Edvard se zasmál a jeho bratr také. „Jaké ještě ovládáš zbraně?"

Will neměl nejmenší představu, o čem ten druhý mluví. „Umím střílet z luku. A tam, odkud pocházím, se používají krátké hole. Mám také jednu, ale většinou s nimi nebojujeme."

Edvard si pohrdlivě odfrkl a ušklíbl se. „Hůl? Slyšel jsi to, Edmunde? On si myslí, že když člověk mává dřevěnou tyčí, hned je to boj! Takže, Vilíku Hůlčičko, podívejme se, jak si poradíš s mečem!"

Will vykryl náhlý úder a začínal se podivovat nad způsobem přivítání. Druhá Edvardova rána ho odhodila dozadu, až se udeřil loktem o stůl.

Třetímu úderu zabránil rozložitý muž v rytířském oděvu. Jako by z oka vypadl rytíři Johnovi, až na to, že tento muž byl šedovlasý. Will si uvědomil, že tohle musí být otec rytíře Johna z Kyre, což znamená, že je to pan Hugo z Mortské síně.

Rytíř dal Willovi pohlavek a v té chvíli vstoupil dveřmi za nimi učitel Aspall. Zeptal se Willa, co to tu prováděl.

„Nejsi zde ani hodinu a už se chováš jako nějaký barbar! Dnes budeš bez večeře."

Zpoza Aspallových zad se mu pošklebovaI Edvard.

Will mu oplatil vzdorovitým pohledem, ale neřekl nic. Zdálo se mu, že pokud Gwydion chtěl, aby své znalosti o světě šlechticů získal na vlastní kůži, vybral si správné místo. Protože tohle mu připomínalo blázinec, stejně jako zámek na Clarendonu či bezútěšná věž pána Prasečí hlavy. Nemyslel si, že tohle by mohlo být správným místem k uložení kamene.

* * *

Brzy však Will na kamenného zajatce úplně zapomněl. Zprvu si zvykal na své nové bydliště a vyjasňoval si vztahy se svými společníky. Po období prožitém putováním mu dny trávené na Foderinghamu připadaly jako utrpení. Vyučování nebralo konce. Všecičko v hradu se řídilo podle podivného železného stroje, umístěného na věžičce nad vnitřním nádvořím. Co chvíli se ozval nedaleký zvon. Na věži bylo kolo popsané

písmeny ‚I', ‚X' a ‚V', a ručička, která se pohybovala, když se na ni nikdo nedíval. Někdy si zvonění nikdo nevšímal, ale jindy po něm spěchaly stráže střídat, nebo bylo podáváno jídlo či v rytmu hradního života došlo k nějaké jiné náhlé změně. V těch chvílích Will stroj nenáviděl, protože rozhovory, které byly vedeny, nekončily řádně, a lidé, jejichž společnosti si cenil, znenadání spěchali pryč, jako kdyby je nějak urazil.

A nebyl to jen příliv a odliv činností, co bylo na Foderinghamu pod přísnou kontrolou. Stejně jako v sídle Johna ze Strange, i tady se lidé dělili na rodinu, příbuzné a na služebnictvo. Sloužících bylo nesčetně druhů, jedni stáli nad jinými a někteří byli nešťastní, neboť jim byly přidělovány ty nejpodřadnější povinnosti a nikdy nedostali šanci vykonávat žádnou lepší práci. Ale nikdo si nestěžoval, protože se sloužícími, kteří byli nespokojení, se zacházelo hrubě, třebaže náležitě vykonávali své povinnosti. Byl to obrovský rozdíl proti životu v Dolině, kde jeden o druhého dbal, a to, jak si ho lidé – a vlastně i on sám – vážili, záviselo z větší části na tom, jak vstřícný a prospěšný pro ostatní byl.

Ale to nebyly jediné rány, které Willova představa o širém světě utrpěla. Mezi lidmi, kteří navštěvovali hrad, byli i Nevidoucí. Jejich nejbližší klášter stál sotva míli od pevnosti a když se na něj zeptal, dozvěděl se, že jeho stavbu zaplatila vévodova rodina, která také každoročně odvádí vysoké částky na jeho podporu.

Bratři přicházejí čas od času do hradu a provozují zde své podivné obřady. Odmítají slavit osm velkých svátků, jak je jmenoval Gwydion – dva slunovraty, tedy letní slunovrat a ewlen, dvě rovnodennosti, kdy jsou dny a noci stejně dlouhé, a čtyři sváteční dny, tedy sowain, beltain, imble a lammas. Vévodova rodina slavila na Foderinghamu jakési podřadnější svátky, nikoli ty důležité, stanovené pohybem nebeských těles. Byly to dny pojmenované po lidech, a nadto většinou po mrtvých představených Bratrstva, například po Ilbynovi Dokonalém či Swythenovi Mučedníku.

A když přišel den skutečného svátku, nazývali ho jiným jménem, které mu dali Nevidoucí, a kterým bratři oslavovali sami sebe. A nedodržovaly se patřičné obyčeje, nebyly žádné hry, žádné hody; po celý den jen hlad půstu a mdlý průvod

bratří ve zlatých rouchách, kteří cestou kvíleli. Will měl podezření, že postní dny byly záměrně určené na velké svátky, aby je nahradily, a lidé nakonec nadobro zapomněli na dávné zvyklosti.

Na Foderinghamu nalezl Will jen velice málo věcí, které mohl považovat za zábavné. Čarodějovu společnost postrádal víc, než by dokázal vypovědět. Po tom čase, který spolu strávili, se mu zdálo, že s Gwydionem odešla i část jeho samého. A přestože Edvard a Edmund nebyli tak špatní, jak si zpočátku myslel, ani jeden nevěděl o světě nic, co by stálo za to.

Třebaže Willovi říkali, že je páže, nezacházeli s ním o nic hůř než s vévodovými staršími syny. Když jeli ven na koni, jel s nimi, když večeřeli, jedl také, když snášeli dlouhé vyučování, snášel je s nimi. Přesto se jim jakýmsi těžko pojmenovatelným způsobem podařilo držet se od něj stranou. Neměl jim to za zlé – byl to jejich domov a on v něm byl jen nezvaným hostem – ale nechápal, proč k němu byl Edvard stále tak podezřívavý. A proč Edmund, který tak lehce strpěl nadvládu svého staršího bratra, odmítl jeho přátelství, jako by s ním byly spojeny nějaké očekávané povinnosti.

Edvard byl stejně vysoký a urostlý jako Will, avšak podobně vrtošivý, jako byl Edmund stálý. Edvardovy nálady kolísaly a na jeho chování ani rozpoložení se nedalo spolehnout. Dokázal být velkorysý, ale také rád rozkazoval. Will si rychle uvědomil, že pokud ho chce rozčílit, stačí ho popíchnout nějakou drobností. Naprosto nezáleželo na tom, o jak nepodstatnou drobnost šlo; pokud Edvard zjistil, že se s ním Will dohaduje, trval na svém i kdyby měl sáhnout k násilí.

Will si brzy všiml, že kdykoli ho chce Edvard napadnout, vždy ho předtím nazve ‚pážátkem'. V takových chvílích Will nasazoval uštěpačný úsměv a připomínal si, jak mu Gwydion velice rozhodně říkal, že cítit k někomu lítost je stejně ponižující a zbytečné, jako cítit k němu závist.

Ewlen přišel a zase odešel bez jediné sněhové vločky. Konala se jakási oslava, ale bylo to především další pochmurné procesí bratří s truchlivými písněmi. Will je sledoval ze vzdálenosti, kterou považoval za bezpečnou. Znovu tam bylo plno dlouhých voskovic a hučivých proslovů, pronášených muži ve zlatých pláštích a vysokých kloboucích. Na čepelích jejich

obřadních dýk se odrážel bledý třpyt. Když bratři mluvili, používali koktavý jazyk, jemuž Will nerozuměl. Oddělenou prasečí hlavu položili na podnos, zvedli do výšky a odnesli do Velké síně. Misky s krví byly nalité do zlaté nádobky a zazněla přání pevného zdraví Isnarovi, současnému Nejvyššímu strážci Bratrstva. Hned nato, co bratři opustili hrad, zavolala si paní Cicely děti a odvedla je do Menší síně, kde čekal žonglér v červené a žluté, trpaslík a také člověk podobný Jarredovi, který na clarendonském zámku vystupoval s ohnivými kousky. Plival na ně plameny, dělal rány a čmoud pomocí kouzelného prášku. Will, který už viděl skutečná kouzla, považoval jeho produkci za velice slabou.

V únoru dorazily zvěsti, které všem pozvedly náladu. Vévodkyně shromáždila své potomky a svolala všechny sloužící a další příslušníky domácnosti. Řekla jim, že vévoda Richard právě dosáhl vítězství, aniž by prolil jedinou kapku krve. Jeho trpělivá diplomacie v Trinovantu, říkala, přesvědčila mnoho šlechticů, a dovolili mu svolat jménem krále Velkou radu. A protože král Hal zůstává nadále příliš slabý, němý a neschopný řídit věci veřejné, byl vévoda Richard poctěn titulem ‚král regent a ochránce Království'.

K Willovu zklamání nepadlo ani jediné slovo o Gwydionovi, a když se paní Cicely zeptal, zda přišly nějaké zprávy o čaroději, laskavě a slitovně se na něj usmála a pravila, že o něm neslyšela ani slovo.

„Havranec má vždycky zpoždění," řekl Edvard a snažil se být vtipný. „Stejně jako ty, neví kolik je hodin."

„Přichází kdy se mu zlíbí a odchází také tak. To jsi tím chtěl nejspíš říct," odvětil Will.

„Neříkej mi, co jsem chtěl říci, pážátko! Vím co jsem chtěl říci, a co jsem řekl, také tak myslím."

„Ale ne vždycky říkáš to, co víš," řekl Will tajemně a dodal trochu tišeji: „A polovinu času vůbec nevíš, co říkáš."

„Já to slyšel, pážátko!"

„Nu dobrá."

„Odvolej to!"

„Jestli chceš, považuj to za odvolané." Will nasadil svůj nejneupřímnější úsměv v naději, že to Edvarda ještě víc rozzuří, ale ten byl protentokrát ochotný přijmout i tuto polovičatou

omluvu. Motá se tu jako býk ve špižírně, pomyslel si Will pobaveně. Jak hloupě se to chová, když to není vůbec třeba!

Mrazivé vichry února ustoupily březnovým dešťům a všichni očekávali víc dobrých zvěstí, avšak to, co se dozvěděli, bylo spíš zneklidňující. Na Severních blatech došlo k bojům. Královnini muži a přívrženci vévody z Mellsu objížděli okolo jako nájezdníci a banditi a působili potíže všem, kteří měli nějaký vztah k rodu z Eboru. Pověsti tvrdily, že byli vysláni poslové s rozkazy nejmocnějším šlechticům, aby shromáždili voje na podporu krále. Co to mělo znamenat, dokázal Will snadno uhodnout. Zima stále svírala zemi a nebylo snadné získat dobrou náladu. Častokrát spatřil pochodovat kolem hradu oddíly vojáků a všiml si i dalších mužů, jak táhli po vzdálených polích. Na dohled z nejvyšší věže Foderinghamu cestovaly po Velké severní silnici tam a zpátky početné družiny šlechticů. Kvůli nim držely stráže celou noc zdvojnásobené hlídky.

Během těch dlouhých chladných týdnů Willova nechuť k Edvardovi přetrvávala. Avšak už se ji naučil kontrolovat. Kdykoli vévodův syn učinil poznámku, kterou ho chtěl podrážděit, oklepal ji ze sebe jako kachna oklepává vodu ze zad. Pokoušel se vnímat jako Edvard, jak mu radil Gwydion – hledět na věci z jeho úhlu a velkomyslně přecházet jeho selhání. Ovšem nebylo to vždy snadné.

Gwydion tvrdíval, že sedm lidských selhání je založeno na třech slabostech, i když právě ty mu nikdy pořádně neosvětlil. Selhání, nakolik si Will pamatoval, byla tato: pýcha, marnivost, násilí, hněv, lenost… a pár dalších, na něž si nebyl schopen takhle najednou vzpomenout. Zcela jistě byl Edvard pyšný a marnivý. Také měl sklony k násilí, pokud měl dojem, že s ním uspěje. Pokud jde o hněv, byl Edvard snadno vznětlivý, a jestliže se lenost projevovala nedostatkem svědomitosti při vyučování, pak byl i líný.

Bylo však těžké Edvardem pohrdat. Ve skutečnosti k němu Will cítil lítost. Vévoda Richard tu byl pánem a byl natolik středem všeho dění a myšlení všech lidí na hradě, že si toho nikdo z nich nevšiml. Pokud byl vévoda pryč, všechno ztichlo a potemnělo, a nebylo to zapříčiněno jen zimní nečinností. Byla tu patrná prázdnota, jako by všichni podvědomě čekali na pánův

návrat. A nikdo nepociťoval jeho nepřítomnost tak ostře, jako Edvard.

Takhle se nedalo žít. Každý den všichni doufali v novinky a když nějaký útržek dorazil, chovali se k němu jako k pokladu, rozebírali a prohlíželi si jej ze všech stran. Skutečný obsah listu opatřeného osobní pečetí vévody, který jednoho dne doručil vyčerpaný jezdec, znala jen paní Cicely. Willa kdysi zaujal ten tvrdý červený vosk s otiskem čtyřlístku a tří květů. A přestože vévodkyně vždy rozlomila pečeť před jejich očima, nikdy vévodův dopis nepřečetla celý. Když už z něj četla, byly to jen bezvýznamné záležitosti, načež všechny ujistila o plném zdraví jejich otce a jeho přáních všeho nejlepšího.

Pokud však byly chvíle strávené ve Velké síni hořkosladké, pak vyučování představovalo chvíle vysloveně hořké. Učitel Aspall je nutil předčítat z objemných svazků. Vyžadoval, aby se naučili a uměli odříkat jména všech třiceti devíti hrabství, z nichž se Království skládalo. Svým vysokým jasným hlasem jim vyprávěl o hrdinských skutcích. „Rytíř se vždy musí snažit trestat nepravosti," ujišťoval je. „Musí ochraňovat slabé a soucítit s potřebnými. Nikdy vědomě neopustí přítele, v boji prokazuje statečnost a je milostivý ke všem, kdo o milost žádají. Vždy bojuje čestně a nezapomíná na své sliby."

A o cti jim učitel vykládal toto: „Rytíř musí za všech okolností držet své slovo. Nesmí zradit žádného ze svých druhů, ani tajemství. Nikdy nesmí lhát, neboť zde hovoříme o rytířství, což je zákon svazující všechny příslušníky patřičné vrstvy. Teď poslyšte, budu vám předčítat ze Zpěvu o panu Tristremovi…"

Will o pravidlech rytířství přemýšlel, ale nijak zvlášť velký dojem na něj neudělala. Bylo očividné, že všechny tyto složité regule mohlo nahradit jen jediné prosté pravidlo, totiž Velké pravidlo. A pokud ne právě to, pak nějaké zvláštní, které by říkalo: ‚Nečiň druhým, jak sám nechceš, aby oni činili tobě'. To byla věc, která nikdy nikomu na Foderinghamu nepřišla na mysl – a nejméně ze všech Edvardovi. Navzdory všem předpokladům na něm ze zásad rytířství ulpělo jen pramálo. Když Will vévodova dědice pozoroval, jak tu a tam ničí ostřím dýky otcův majetek, říkal si, že je na nejlepší cestě k pádu.

„Na co se to koukáš, pážátko?"

„Nevím," řekl Will, „ještě jsem nic takového neviděl."

Edvard napřáhl dýku. „Cože? Vždyť to jsou jen staré dveře. A navíc, jednoho dne budou stejně moje."

Will odešel a mumlal si pod nos: „Časem všechno dojde své odplaty, Edvarde. To se ještě budeš muset naučit!"

Za všechny těžkosti, které Will na hradě zakoušel, tu však měl jedno veliké odškodnění – byl jím Gort, Mistr bylinkář.

Říkali mu tak pro jeho znalost všemožných druhů bylinek a rostlin. Byl to velice starý člověk, jakkoli na pohled pouze středního věku. Pokud jde o moudrost, nikdo na hradě se s ním nemohl měřit. Na duchu byl docela mladý, neboť tančíval v lesích a na slatinách s elánem malého dítěte. Vévodovi vojáci přísahali, že nikdy nikdo žijící neviděl, že by si ostříhal svůj vous, proužkovaný jako kožich jezevce, nebo zkrátil vlasy na hlavě. Tvrdili o něm, že je to svého druhu čaroděj, ale Willovi bylo jasné, že vojáci mají jen velice mlhavou představu o tom, co to čaroděj je. Will věděl, že Gort čaroděj není, ale rozumí mnoha věcem, které mu Gwydion vykládal o magii a o životě v divočině; byl to totiž učenec. Dovedl z poupěte vyčarovat květ a stejně jako Sestry moudrosti, i on měl svého ‚známého'. Byl jím tlustý bílý králík s rezavýma ušima, jemuž říkal Osric. Ten se odvážil pustit do křížku třeba i s kočkou a klidně zvítězit. Gort si rád vařil – i pivo. Jeho příbytek byl plný nádob, v nichž neustále něco bublalo, kvasilo či hnilobně zapáchalo. Gort skladoval veliké páchnoucí houby a v plátně zabalené smrduté sýry. Také kůrky a drobty chleba, které postupem času zplesnivěly, až by se jich nedotkla ani myš. Od stropu visely svazky sušených bylinek. Ve věcech, v nichž by normální člověk rozpoznal nanejvýš pět základních chuťových vjemů, Gort tvrdil, že jich dokáže na svém jazyku rozlišit dva tucty, a dlouhým nosem prý v lese odhalí kvetoucí zvonky na pět mil. Vždy byl oblečen v dlouhém temně zeleném hábitu a na hlavě nosil šedý beztvarý klobouk s vyšitými lístky, který však přesto vypadal jaksi učenecky.

Nejvíc času trávil v zahradách, pomáhal tlačit kárku s hnojem nebo se vyhříval někde v rohu hradních zahrad, kde se zachytilo trochu zimního slunce. Říkával, že podaří-li se někomu vypěstovat dvě stébla trávy či dva obilné klásky na místě, kde dříve rostl jen jeden, udělal pro Království větší kus práce než celá tlupa dohadujících se šlechticů. Doopravdy Gort

ožil, když se ocitl na lukách. Tehdy byla radost s ním chodit. Vstoupil třeba do bukového lesa, plácl rukou do jednoho z obrovských stříbrných kmenů a řekl: „Pověz, nevypadá to jako noha nějakého obrovského šedivého zvířete? Haha!“ Nebo: „Tohle je buk, posvátný strom, pro tebe blesk a pro mě hrom. To říkají vesničané.“ A poté odtancoval k jinému stromu, kde zapěl opět něco jiného. „Pod dubem nehledej ochranu, za bouře říkáš si o ránu!“ nebo: „Ach, rozmilé hvozdy, jak miluji samotu, kterou mi skýtáte!“ či: „Urostlý jilme, nádherný, dopřej mi svojí ochrany!“

„To je kouzlo?“ ptával se při takových příležitostech Will. Ale Gort odpovídal: „Lahvičky, lektvary, lalalalá! Jakže? Ne, poutníče!“ Řekl to tak, jako by si dělal z Willa blázny a současně jako by odhalil něco závažného a daleko zajímavějšího, než jen obyčejné kouzlo.

Na hradě se Gort choval převážně skromně a tiše, ovšem na lukách byl samý tanec a popěvek, ať už nesmyslný či nikoli; zkrátka ten, který mu právě přišel na mysl a pokaždé doprovázený mohutným: „Chachachá!“

Od mistra bylinkáře se Will naučil všechno o živoucím světě zvířat a rostlin. Všechno kromě lovu, neboť tyto krvavé záležitosti byly vyhrazeny pro chladného a úsečného vrchního lovčího Tweddla. Ten pocházel z drsných a divokých údolí severu. Měl šedivějící ježaté vousy, místo zubů jen jakési pahýly a hluboko posazené oči. Na klobouku měl připevněné havraní křídlo a veliké ruce, které už zakroutily hrdlem mnoha lovným ptákům a prošla jimi obrovská hromada ulovené zvěře. A kromě toho všeho se ještě staral o jestřáby a sokoly, k nimž se choval jako k vlastním dětem.

Tito ptáci byli pro Willa potěšením, neboť v sobě měli divokost i cosi z vznešeného šarmu. Vedli nepoznatelný okřídlený život v povětří a jejich dokonalé znalosti vzdušných proudů s nimi nemohl sdílet žádný člověk.

Přesto Will pozoroval, že čas strávený u klecí a voliér byl časem stráveným bez společnosti mistra bylinkáře. Vzájemným setkáním se Gort a Tweddle vyhýbali, neboť jejich oboustranný odpor byl neobvykle silný. Will si téměř okamžitě povšiml, že jejich názory na většinu věcí se zásadně liší. Někde uprostřed, mezi těmito krajnostmi, stáli další dva muži, kteří jim

osvětlovali svět lidí: John Morte, jenž dokázal všechno dokonale předvést, ale nikdy to neuměl vysvětlit slovy, a učitel Aspall, který dokázal svým vysokým pronikavým hlasem zodpovědět každičkou otázku, ovšem ve skutečnosti nebyl schopen udělat skoro nic.

„Ehm!“ začínal učitel Aspall. „Dnes si… ehm… probereme *Zpěv o panu Gawainovi*…“

Ale byl to pan John, který jim ukázal, jak má správný rytíř jezdit na koni a střílet, nikoli rytířské romance. Učil je spousty věcí, které Will ani umět nechtěl, jak proseknout člověku břicho či jak nejlépe podpálit doškovou střechu. Ale byly mezi nimi i věci, které mu nevadily, jako vyjížďky do kraje a učení, jak například ukrýt v lesích celý oddíl kopiníků, aniž by jej kdo odhalil.

Právě od učitele Aspalla se Will jednoho dubnového dne dozvěděl o šlechtickém stavu. Toho dne probíhalo vyučování na zahradě a všichni vychutnávali teplo časného jarního slunce. Uprostřed zahrady se nacházel upravený kousek trávníku, nazývaný ‚loučka‘. Celoročně ji dva muži s kosami a hrubými hráběmi sekali nakrátko. Will nechápal, proč nenechávají trávu spásat ovcemi a neušetří si starosti s její údržbou. Přesně tak to totiž dělají s hrací loukou v Dolním Nortonu. Každý v Dolině ví, že to, co po sobě zanechávají ovce, může trávě jedině prospět, avšak učitel Aspall ho za takový nedůstojný návrh pokáral. Edmund mu pošeptal, že se titíž muži, kteří sekají trávník, starají vévodkyni o šaty, a že i ostatní sloužící si musejí nějak vydělat na živobytí.

„Stejně mi to nedává smysl.

„Willande! Věnuj se probírané látce!“ Učitel Aspall ukázal na svitek, který právě rozvinul. Zdálo se, že z dnešního vyučování není příliš nadšen, jako by si myslel, že má vysvětlit něco neslušného a snažil se našlapovat okolo co nejopatrněji.

„Jak jistě víte, nejvyšší postavení má král,“ vysvětloval učitel Aspall. „Po králi jsou nejvýše princové. A po nich královi bratři a strýcové, ačkoli náš král žádné nemá.“

„Král Hal – cha!“ zamumlal pohrdlivě Edvard a založil ruce na prsou.

„Ehm!“ Učitel energicky zaklepal prstem na kraj stolu a pokračoval. „Po bratrech krále…“

Will se dozvěděl, že po královych bratrech následují muži s prapodivnými tituly: Vrchní komoří, Velkoadmirál a Nejvyšší maršálek Království. Pod nimi byli vévodové a pak markýzi a hrabata. Ještě o stupínek níže stáli vikomti a baroni – Will už v tom trochu ztrácel přehled – a to tihle všichni ještě stáli nad rytíři. Na úplném konci výčtu se nacházeli zemani a svobodní páni. O pážatech nepadlo ani slovo, ani o sedlácích, kovářích a pasáčcích vepřů, což se Willovi zdálo divné, neboť právě ti odváděli všechnu užitečnou práci.

„To je proto, že všichni ostatní jsou neurození," řekl Edvard a dloubl Willa do žeber. „Jako ty, Vilíku Hůlčičko!"

„No dobře," zeptal se chladně Will, „ale co čarodějové?"

Učitel Aspall mu odpověděl: „I čarodějové ve výčtu chybí."

„Tak to je tedy výčet k ničemu, když v něm chybí i čarodějové," řekl Will.

„Cha! Čarodějové!" pravil Edvard.

„Jak to můžeš vědět, když jsi stěží nějakého potkal?" zeptal se Edmund.

„Čarodějové mají ostré oči, bystré uši a opatrné jazyky," pravil Will povýšeně, jako by to říkal sám čaroděj; alespoň Will si myslel, že to tak zní.

Učitel Aspall zasyčel a Willovi bylo jasné, že bude brzy vykázán ze zahrady, ale právě v té chvíli přišel Mistr bylinkář Gort s plnou náručí čerstvě natrhané hořčice. Řekl jim, že hledá svého králíka. O chvíli později nastal poprask. To když Rock, jeden z honících psů vrchního lovčího Tweddla, vskočil do zahrady. Will sledoval, jak se veliký šedý pes vrhl do rohu, kde se vyhříval Osric. Will vyskočil, vztáhl ruce a zakřičel.

„Neeee, Rocku!"

Na Rockově ocelí pobitém obojku se zablyštělo slunce. Pes už byl docela blízko nebohého králíka, když tu přepadl na tlamu, jako by předními nohama došlápl do prázdna. Zakutálel se až pod růžové keře, kde začal kňučet, víc z překvapení než z bolesti.

Edmund se rozběhl ke králíkovi, ale Osric odhopkal ke Gortovi, který ho zvedl z dosahu psí mordy.

„Mistře Tweddle! Odveďte si svého psa pryč ze zahrady! Zdá se, že ve sklepě znovu lemtal rozlité pivo. A jak se tak koukám, vy asi také."

Vrchní lovčí a pan John si došli pro Rocka. Když jim pes odklusal v patách, do zahrady se vrátil klid. Nebo alespoň částečně, protože Will ztěžka dosedl na lavici se svěšenýma rukama.

Edvard na něj nepohnutě shlížel. „Není ti dobře? Vypadáš jako mlynářovo dítě."

„Cítím se jako…," řekl Will a marně se snažil najít slova, která by popsala podivnou prázdnotu v hrudi, kterou pocítil. „Už… už to přechází."

„Podívej se na mě," řekl Gort a zblízka se zahleděl do Willových očí.

„Je jenom vystrašený," zazubil se Edvard a založil si ruce v bok. „Představil si, jak ten pes ukousne králíkovi hlavu a všechna jeho krev vytryskne jako z fontány. Z toho se mu udělalo mdlo!"

Učitel Aspall zaklepal prstem na rameno vévodova staršího syna. „Pane Edvarde, prosím! I ty, pane Edmunde, věnujte se tématu."

Will seděl a znovu získával svoje síly, když se ozvalo zvonění časového strojku a hodina skončila. Will udělal co mu přikázali a zůstal sedět na lavici. Mistr bylinkář pravil: „Stiskni mi pravou rukou zápěstí jak nejsilněji můžeš!"

Will tak učinil, ale jeho snaha přinesla jen chabý výsledek. Stále byl jako omráčený. „Co se to se mnou děje, Mistře bylinkáři?"

Gort se na něj usmál svým hojivým úsměvem. „Nic, s čím by sis měl dělat starosti. Namíchám ti lék. Díky němu se v okamžiku budeš cítit zase dobře."

Později odpoledne asi hodinu pršelo a Will si ostříhal vlasy a oholil zátylek. Vypadal teď víc jako vévodovi synové, a když se pak spolu s nimi skláněl nad pergameny pomalovanými heraldickými figurami a erby, krk ho vzadu štípal. Učitel Aspall jim osvětloval komplikovaná pravidla používání heraldických barev, která určovala, jaké barvy se mohou na šlechtických erbech kombinovat a jak. Podrobně prostudovali i další listy, na nichž byly vyobrazeny všechny ty dlouhé válečné praporce s konci rozeklanými jako ocas vlaštovky a jež šlechtici a rytíři vozili do bitev. Učili se, proč někteří mají ve znaku červený

meč a jiní bílé srdce, a jaký význam v sobě nesou další různé symboly, až ze všech těch erbů začaly Willovi přecházet oči.

Jakmile skončilo vyučování uvnitř, odebrali se chlapci opět ven, kde mlčky stáli, zatímco na ně pan John pokřikoval.

„Podle rytířských zákonů musí správný rytíř žít způsobem, který je hoden úcty! Čestně a chrabře, hrdě a věrně, a všem projevovat laskavost! Musí být nesobecký, šlechetný a oddaný! Musí ctít ženy a ochraňovat slabé! To je ideál, o nějž musí každý rytíř usilovat! Nějaké dotazy?“

Nikdo žádné neměl.

„Dobře,“ řekl pan John a s temným zábleskem v oku dodal: „Všechny tyto vědomosti získáte jedině a pouze od učitele Aspalla. Ode mne uslyšíte, jak dávat najevo povinnou úctu k těm, kdo vám jsou nadřazeni, jak vykonávat spravedlnost a jak přežít ve skutečném nečistém boji.“ Po ústech se mu mihl letmý úsměv. „Mimochodem, každý boj je nečistý. A nenechte si od nikoho tvrdit něco jiného.“

Ukázal jim pár rzivých kousků zbroje a oni se naučili, jak se který jmenuje a na které místo na těle patří.

Will zvedl nárameník a pochybovačně si jej prohlížel. „A co je tohle?“ zeptal se.

„Držíš to obráceně,“ řekl mu Edvard.

„Proč se musím učit o zbroji?“ obrátil se Will na pana Johna. „Copak se mám také stát rytířem?“

„Ty?“ vyprskl Edvard sžíravě. „Rytířem?“

„Jsi tady, aby ses naučil všechny povinnosti, které má páže, a do toho znalost rytířského vybavení jistě patří,“ sdělil mu pan John.

„Musíš vědět o zbroji všechno…,“ pochechtával se Edvard, „protože tu moji budeš drhnout, až bude jako zrcadlo.“

„Ze mě by byl daleko lepší rytíř, než z tebe.“

Edvard vyjádřil k takové myšlence odpor. „Rytířství je velikou poctou, takovou, kterou může svému věrnému vazalovi prokázat pouze skutečný šlechtic. Kdo by mohl chtít něco takového prokazovat *tobě?*“

„Ve skutečném boji budu daleko užitečnější, než nějaký rytíř.“

„A to říká kdo? Rytířství je každopádně záležitostí rodů a krve. To není pro takové, jako jsi ty.“

Will se cítil natolik dotčený, že když se k nim vzápětí John obrátil zády, přetáhl Edvarda kroužkovou kapucí přes ucho. Poté se do sebe zuřivě pustili, až na ně pan John zařval, roztrhl je od sebe a nařídil jim posadit se na zem, dokud jim hlavy trochu nevychladnou.

Poté jim se zalíbením vykládal o své oblíbené zbrani, jakémsi krátkém mečíku. Vypadal nebezpečně a byl těžký jako sekyra, ostří měl jen na jedné straně a oblý kryt přes jílec. Po chvíli zavolal mladého vojáka a ukázal jim, jak to vypadá, když je někdo navlečený do úplného, třebaže potlučeného brnění. Poté se pan John chopil mečíku a pokoušel se s řinčením proseknout na různých místech mladíkovu zbroj. Na hlavě, na těle, na rukou a na nohou.

„Přilbice… hlava! Nákrčník… hrdlo! Nárameník… rameno! Hrudník! Záda! Paže! Loket! Předloktí! Železná rukavice! Kyčel! Stehno! Koleno! Lýtko! Sabaton!“

Ale sabaton, který měl chránit dolní část nohy, chyběl. Naštěstí však pan John na poslední chvíli seknutí, které vedl původně na vojákovu nohu, nasměroval jinam. Nakonec muže vysvlékli a John mu dal stříbrnou minci za jeho pomoc při výuce. Voják poté nejistě odvrávoral pryč.

„Viděli jste, jak obliny na zbroji vychylovaly údery? Proti pancíři si nikdy neberte meč, nezáleží na tom, jak je těžký. Dávejte přednost tomuto!“

Pan John zamával ježatým palcátem. Odvedl je na místo, kde byl pověšený pytel s pískem s připevněným starým náprsním krunýřem. Uprostřed pancíře bylo křídou zhruba načrtnuté srdce. John švihl palcátem. Vlastní váha zbraně zaryla jeho ostny hluboko do pevného krunýře, a když je vytáhl, sypaly se k zemi tenké proužky písku.

„Mrtev!“ řekl Edvard.

„Jako balvan!“ řekl rytíř John.

Will hleděl na písek a představoval si, jaké by to bylo, kdyby se z té rány lila jeho vlastní krev. V ústech mu z té myšlenky vyschlo.

Poté je pan John vzal k pařezu a ukázal jim vlastní široký meč. Byl tak ostrý, že by se jím dalo krájet ovoce. Předvedl jim, jak taková zbraň v rukou zkušeného šermíře dokáže jedinou ranou rozseknout čerstvou kančí hlavu vedví. Willovi ten

pohled nevadil, Edvard ho však zblízka pozoroval, aby si všiml každého náznaku slabosti. Po celý zbytek dne si musel dávat dobrý pozor, aby Edvardovi ani nenaznačil, že by mohl trpět slabostí při pohledu na krev, protože věděl, že by ho tím neustále popichoval.

Té noci měl Will děsivou noční můru. Začala docela nevinně. Kráčel ruku v ruce s Jívou po Wychském hvozdu, ale tu se objevila postava v brnění, která byla mnohonásobně vyšší než on. Willův soupeř měl mečík, takový, jaký používal pan John, a svíral jej v nesmírně silné ruce. Bojovník švihl mečíkem jako sekyrou a rozťal strom, v jehož kmeni se skrývala Willova kostra. Jíva s naříkáním utekla a za stromem plakali Eldmar a Breona. Byly tam však také jeho skuteční rodiče, kteří se na něj usmívali – vévodkyně a postava Smrti.

Probudil se promáčený potem. Odhodil pokrývky a vstal, aby si přinesl trochu vody, avšak jeho nohy ztuhly na studených vlhkých kamenech podlahy. Proč jen se zarazil? Soudek s vodou netěsnil, nohy mu skropily chladné kapky. Voda se vsakovala a odtékala do mezer mezi kameny na podlaze. Ale jako by zaslechl cosi zvenčí, a tu, z ničeho nic, si vzpomněl na Dračí kámen.

Ten byl skrytý a zamčený kdesi v hlubokém vlhkém sklepení pod dohledem Mistra bylinkáře Gorta, který se o něm naprosto odmítal bavit. Avšak teď Will slyšel jeho šeptání. Kámen ho volal. Nebylo pochyb, že to byl Dračí kámen, a ani ho nepřekvapilo, když vyhlédl a spatřil, jak vnitřní nádvoří obchází jakýsi přízrak.

Znal jeho jméno.

Tím, kdo zde kráčel v chladné záři měsíce, byla Smrt. Smrt čpící jako hřbitovní hlína, odporná jako pach rozkládající se mrtvoly v nočních mlhách. Smrt. Nemohl se mýlit. A Will se schoulil, protože ucítil, jak mu kostmi prostupuje děs, a protože věděl, že ten přízrak pouze slepě hledá svého jediného potomka.

* * *

Znovu se probudil do mokrého a větrného jarního dne. Gorta nalezl, jak obchází po hradním pahorku. Na hradě byli bratři a Gort s nimi nechtěl nic mít. Kdykoli přišli, snažil se, aby byl

někde jinde. Když se ho na ně Will zeptal, narovnal Gort záda, podrbal se na nich a hrůzyplně řekl: „Ten, kdo jde za Nevidoucími o vlastní svobodné vůli a požádá v kapitule o útočiště, bude vždy přijat. Ach ano! Ale nikdy ji už neopustí. To tedy ne! Pamatuj si to!“

„Budu.“

Gort na Willa zamrkal a jeho vousatá tvář vypadala děsivě. „Vloží-li vrchní strážce Bratrstva své ruce na tvář nově příchozího, začnou jeho oči sesychat jako hrozny na révě. Šššš! Pojme ho slepota a bude muset zůstat v Bratrstvu navěky.“

„Mistr Gwydion mi říkal, že… červenorucí mezi sebe přijímají zloděje a dokonce i vrahy. Je to pravda?“

„Copak ti Mistr Gwydion někdy říkal nějakou nepravdu? Mnozí z bratří byli naverbováni mezi lidmi, kteří vrávorají pod neúnosným břemenem viny. A je i spousta takových, kteří konali zlo a přesto necítí žádnou vinu – i takoví se někdy poddávají Bratrstvu.“

Will byl z toho, co slyšel, zděšený. „Ale proč by se jim někdo oddal dobrovolně?“

„Dobrovolně nikoli! Jedině je-li zahnán do kouta. A stačí pouze pronést: ‚Žádám Bratrstvo o útočiště!‘ Kdokoli tato slova vysloví, musí být přijat a ten, kdo do ochrany Bratrstva vstoupí, unikne královským zákonům. To jsi nevěděl?“

Will pohlédl na Gorta a přimhouřil oči. „Unikne zákonům?“

„Ano, unikne zákonům. Ale určitě nikoli odplatě, neboť když už se člověk oddá, stane se z něj ve všech ohledech nevidoucí. Všechno čím byl a je, bude muset být zapomenuto. Nikdy už nebude moci opustit kapitulu, ne víc, než může včela opustit svůj úl. I ta včela je vlastně svobodnější, protože tihle bratři smějí vycházet pouze se svolením jejich Strážce, a i pak pouze v doprovodu starších bratří.“

„A skutečně nemohou už nikdy uniknout? Ani kdyby je přijelo zachránit vojsko?“

Gort se řezavě zasmál. „Cha! Ani pak. Žádný šlechtic v tomhle Království by se neopovážil vyslat vojsko proti Nevidoucím. Taková veřejná urážka se prostě nestane, na to je jejich vliv a dosah příliš velký a trvalý. A jejich paměť je bezmezná.“

Mistr bylinkář se vydal dál po travnatém svahu, na němž byla vybudována pevnost, a prohlížel si plané rostliny, které tu nalézal. Rozhodně nevypadal potěšen tím, co nacházel. „Pichlavec na severním svahu," řekl. „Pichlavec vyrůstá všude." Ukázal na obtížné býlí, které Will znal jako bodláky. Byly už ke kolenům, ostnaté a s lístky jako halapartny. „Než bude léto vrcholit, narostou ještě trojnásobně."

„A co je zlého na tom, že tady rostou?" zeptal se Will. „Já je mám docela rád."

„Já je mám také rád. Jsou to vzdorovité a svévolné rostliny, a v tom nejlepším slova smyslu hrdé. Ale když rostlina roste na svém správném místě, pak na tom nevidím nic špatného, co?" Zkoumavě se zahleděl na nízké olověné mraky. „Stehlíci se živí semeny pichláku, takže ti toho litovat nebudou. Ale tady pichláky nikdy nerostly. Vůbec nikdy. Proto se tak podivuji, kde se tu teď vzaly."

„Musí to mít nějaký důvod?"

Gort se na Willa podíval zpod hustého obočí a pak vážným tónem spustil: „Na tomto světě má všechno svůj důvod, Wille! A ve všem můžeš nalézt nějaký důvod k údivu. Růže jsou rudé a fialky fialové, lepší barvu pro fialky nenajdeš…"

„Takhle jsem o tom nikdy dřív nepřemýšlel," usmál se Will.

Gort se sklonil nad poupětem, které mu bylo po chuti. „Jen vzhůru, vlaštovičníku, povstaň zde!" pronášel překvapivě melodickým hlasem a tu se ukázala krásná žlutá rostlina s kvítky jako hvězdy. „Podívej se, jak se kvůli počasí krčí, ale později se ukáže jasná jako slunce! Říkáme jí potěcha poutníků, neboť často roste u živých plotů u cest a ukazuje se, aby putujícím přinesla radost. Ach ano! Kolik jen krásy je v živoucích rostlinách…"

Willa zaplavila radost a dal se do zpěvu.

„Nejprve jich bylo devět,
pak z devíti stalo se sedm,
a ze sedmi pět.
Teď, stejně jistě jako věky běží,
nejsou ani tři,
jen jediný je živ."

Gort se k němu na poslední dva verše s úsměvem připojil. Vzal do prstů jeden z listů bodláku a navzdory trnům jej pohladil. „To je prorocká píseň, víš o tom? Řekl bych, že tě ji naučil Mistr Gwydion, že? Víš o čem je?“

Will se na Mistra bylinkáře podíval úkosem, nebyl si jistý, zda se má zmínit o Ogdoadu. „Ty to víš, Gorte?“

„Čarodějové! Takhle to je! Teď jsem ti to prozradil, i kdyby to neudělal sám Fantarch.“ Poškrábal se na tváři a pak pokýval hlavou. „Myslím, že ti mistr Gwydion neřekl, že i já jsem se kdysi měl stát členem Ogdoadu devíti.“

Will se velice překvapeně podíval na Mistra bylinkáře. „Ty? Ty máš znamení?“

„Ach ano, já! Starý nebohý Gort! Jak by byl teď svět jiný, kdyby měli starého Gorta namísto té bestie Clinsora. Ale to bylo před dávnými a dávnými časy. Ještě v dobách, než se stal Fantarchem Celenost. Nepředpokládám, že o tom víš něco víc.“

„Moc ne. Clinsor? Myslíš Maskulla?“

„To je jméno, které používá dnes, viď? Celou tu dobu byl zrádcem, ale copak jsem si to také vždy nemyslel? Řekl jsem jim to. Měl jsem nějaké podivné tušení. Ach, to bylo kdysi, to byl ještě Fantarchem Maglin. Maglin se ale jen posadil zpříma, jak to vždycky dělával, a řekl mi: ‚Nemůžeme přece někoho obvinit jen na základě podivného tušení, Gortamnibraxi!‘“

„Myslím, že Maskull chce ovládnout svět a žít navždy,“ řekl Will. „A jestli se mu podaří zbavit se Mistra Gwydiona, nic už ho nezastaví.“

„Clinsor? Vládnout světu? A žít navždy?“ Gort začenichal ve vzduchu. „Něco takového je bláznovství. Vždycky to tak bývá. Přesně tohle s tebou udělá ješitnost, když se jí podaří zarýt drápy do tvého těla. Jediné, o co se pak v životě snažíš, je postavit sám sobě monumentální památník. Copak to není šílené? A jsou lidé, kteří jsou k této pošetilosti dočista slepí.“

Will se o tom chtěl dozvědět víc, ale Gortovy myšlenky běžely stále dál. Chvíli pošilhával po nebi, načež nastavil dlaň. „Ach ano! Kořeny a hlízy! Mišpule jako bambule, ale kdoule jako boule! Bude zase pršet! Ach, to je báječné!“

Za malou chvíli se opět spustil déšť a byl to déšť příjemný, osvěžující. Takový mají stromy podle Gorta nejraději. Kráčeli mezi kapkami a měli z nich radost jako labutě na řece. Gort

Willovi vykládal o rozličných způsobech použití kontryhelu a lesního jahodníku, a o tom, jaké divy lze udělat s řebříčkem, voďankou a hadincem. Will však stále přemýšlel o významu bodláků na pahorku hradu a o tom, zda to může mít nějakou zlověstnou spojitost s Dračím kamenem.

Když se Will vrátil k vyučování, nalezl povadlého Edvarda, jak chmurně zírá do šedé oblohy. „Chtěl bych vědět, kdy se vrátí otec," řekl bratrovi. „Slíbil, že mě obdaruje Dalgurem."

„Řekl bych, že se otec vrátí, až se mu zlíbí," řekl Edmund a v jeho hlasu bylo slyšet jen mírné přesvědčení.

„Váš otec bude ještě nějaký čas pryč," pravil učitel Aspall, načež dodal neobvykle citlivě: „Všechny své děti miluje, Edmunde, ale nastaly bouřlivé časy a vévoda moudře dbá na varování, kterých se mu dostalo."

„Co je to Dalgur?" zeptal se Will.

V Edvardových očích se zablesklo. „Otcův druhý nejlepší meč. Ten nejpřednější se nazývá Fregorach, to znamená Odpovídač."

„A co znamená jméno Dalgur?" zeptal se Will, jemuž se zdálo, že je to podobné slovo, jakým se v pravém jazyku označuje jehlice na sponě.

„Bijec bláznů."

„To sis právě vymyslel."

„To tedy ne! Otec dostal oba meče od jednoho slavného kováře, když byl na Blaženém ostrově jako král regent. Železo, z nějž jsou vykovány, je velice vzácné."

Edvard skočil před vysoké okno a pozvedl nad hlavu veliký palcát jako nějaký hrdina. „Otec je v proslulém městě Trinovantu a ještě teď bojuje proti padouchům a falešným přátelům, kteří se shromáždili okolo krále! Ti jsou nepřáteli mého otce, a než se vrátí sem, musí s nimi zatočit! Ale žádné strachy, Edmunde, všechno uvede do pořádku a zařídí vše ve prospěch Království; my ho znovu uvidíme, hned jak s tím bude hotov. Pokud bych byl na místě našeho otce já, chopil bych se Fregorachu a všem nepřátelům krále bych pozutínal hlavy!"

„Myslím, že ne," řekl Will, jehož Edvardova divoká scéna nijak nedojala.

„Udělal bych to bez zaváhání," otočil se k němu Edvard.

„A já ti říkám, že neudělal, protože nejúhlavnějším nepřítelem krále Hala je jeho vlastní žena a rytířský kodex nedovolí šlechtici zabít ženu, a tím spíš královnu. Možná jen zavřít do kláštera, dokud nezahyne žalem.“

„Co ty víš o rytířství, Vilíku Hůlčičko? Vždyť jsi jen obyčejný chlapeček – pážátko.“

„Nejsem páže a nejsem ani chlapeček,“ pohlédl mu Will zpříma do očí. „Jsem tu z vůle Mistra Gwydiona. A nakolik je mi známo, byl jsem na clarendonském zámku, když tam byl přítomen král. Viděl jsem jeho i královnu na vlastní oči, což se tobě, řekl bych, nikdy nepodařilo.“

„Toho červivého slabocha Hala?“ řekl Edvard. „To není skutečný král!“

„Pane Edvarde, posaďte se!“ zlostně zazvonil pištivý hlas učitele Aspalla. „A laskavě ukázněte jazyk! Existují jisté věci, které byste z rozkazu vašeho otce neměl říkat!“

Zdálo se, že si Edvard uvědomuje, že tentokrát zašel příliš daleko. Klesl na místo, ale když usedal, střelil po Willovi nadřazeným pohledem. „Stejně jsi pážátko.“

Will se mírně usmál a rozhodl se nic neříkat. Věděl, že teď by to Edvarda jen ještě víc podráždilo. V duchu si představoval, jak by Edvard potřeboval zbít, aby byl skutečně ponížen. Na jednu stranu se mu představa zmláceného Edvarda zamlouvala, ovšem na druhou mu připadala jako zrada všeho, co ho Gwydion učil o chování v lidském světě. O opatrném konání, soucitu s pošetilými a získávání vnitřní síly. Ale to je obtížná cesta, pomyslel si a stále ještě cítil nutkání k násilí, které v něm později začínalo čím dál víc jiskřit. Jednoho dne zajde Edvard příliš daleko, řekl si temně. Přestanu se ovládat a on bude litovat dne, kdy se narodil.

Konečně se učitel Aspall dobral konce přenudného a zdlouhavého *Zpěvu o Breovi a Inogen* a žáci mohli jít. Edmund se zdržel o chvilku déle.

„Proč ho musíš pořád provokovat?“ zeptal se.

„Já? Já ho neprovokuji.“

„Ale ano. Dokonce i když nic neříkáš. Svým chováním.“

„S tím nic nenadělám. A navíc je to on, kdo mě vždy provokuje.“

„Ale ty bys mu měl prokazovat úctu.“ Zdálo se, že Edmund cítí rozpaky, že na to musí poukázat. Byl daleko chytřejší než jeho bratr, přestože to dobře skrýval. „Přijmi moji radu: ustup mu. O to jediné mu skutečně jde.“

„Edvard toho chce daleko víc.“

„Copak to nechápeš? To proto… že mu chybí otec.“

„Chybí i tobě, Edmunde,“ řekl Will a dodal, „a… mně také.“

„To je možné, Wille, ale pro Edvarda je to něco jiného. Vždyť víš, že je dědic.“

Ve chvíli, kdy ho Edmund opustil a nechal v místnosti samotného, si Will uvědomil jednu zásadní skutečnost o Edvardovi. Jeho otec nebyl jen mocným šlechticem, byl mocným šlechticem, který se považoval za právoplatného vládce Království. A pokud šlo o syny kteréhokoli velmože, být dědicem představovalo veliký rozdíl.

* * *

Smrt, kterou Will na Foderinghamu očekával, nepřišla. Vévodkyně i její rodina se těšily pevnému zdraví a také Gort se hrnul dál jako živoucí bystřina.

K Willově nechuti přešel beltain bez povšimnutí a bez oslavy. Nevidoucí ho nazývali Dnem zdrženlivosti a z obřadu, který na hradě předvedli, jako by se ztratily poslední kapky radosti už před dlouhými staletími. Od Gwydiona nepřicházely žádné zprávy a Will se začínal cítit skutečně opuštěně. Nezáleželo na tom, jak zaneprázdněný čaroděj byl nebo jak důležitou měl práci, pomyslel si Will, mohl si nalézt chvilku a napsat mu nějakou zprávu. Ale nenapsal.

Navíc k němu v noci začal znovu mluvit kámen. Will ležel na posteli a snažil se jeho šepotání nevnímat, avšak začal se cítit podivně po těle. Měnil se, to mu bylo jasné. Hlas mu přeskakoval a střídal se v různých polohách, na horním rtu mu začaly rašit vousy, uprostřed hrudi mu vyrazil směšný chomáč chlupů a stejný dole v klíně. Cítil neklid a byl náchylný k náhlému podráždění, jako kdyby se do jeho nitra vkradl nový druh hladu, který nedokázal ukojit. Cítil však také tíseň, jež musela pocházet od Dračího kamene.

Během května a června pomalu přicházelo letní teplo. Zjistil, že je zasněný a často se ztratil v tom, co se měl učit. Cvičení se zbraněmi, která vedl pan John, ho proměňovala v příšeru. Konala se vždy první dvě, později i tři hodiny každého dne. Will i Edvard byli poučováni společně a jejich puzení k soupeření tím ještě narůstalo. Will sice zvládal dřinu snáze, ovšem Edvard se nikdy nenechal překonat. Krky a předloktí jim začaly sílit od všech těch neustále se opakujících pohybů, jejich stehna, ruce a hrudníky se pokryly pevnými svaly. Willovi se začal zdávat prapodivný sen o tom, že jeho duše obývá cizí tělo. Když s Edvardem končili cvičení s mečem, vzájemně se pozorovali a přemítali, kdy je asi pan John nechá vyzkoušet, kdo si povede lépe v boji.

Nastal červenec a jednoho horkého dopoledne si Edmund rozřízl nožíkem na brky prst – učitel Aspall neměl jinou volbu, než ponechat Willa a Edvarda v místnosti bez dozoru. A to se ukázalo jako chyba.

Edvard si protáhl nohy, vypadal unuděně. „Už toho mám dost, být tady pořád zavřený!“ zakřičel a vrhl palcát, s nímž si pohrával, přes celou místnost.

Zbraň se zařinčením dopadla kousek od Willa, až sebou trhl a inkoust z brku se rozstříkl přes jeho práci.

„Proč tedy nejdeš dolů do Zahrady bílých nosů?“ řekl popuzeně. „Jdi a rozdupej pár květů, třeba se pak budeš cítit lépe!“

Edvard se otočil, právě tak popuzený. „Neříkej jí tak! Nenávidím, když to místo nazýváš takhle.“

„Proč bych nemohl? Je to pro ni lepší jméno než to hloupé, které jinak má.“

„Sám jsi hlupák!“

„Rozhodně tu nejsem sám.“

„Odvolej to!“

„Nebo co?“ zeptal se Will a pohlédl vzhůru. „Co uděláš, no?“

Edvard zmizel a za několik okamžiků se vrátil s obsahem Willovy osobní truhličky v náručí. Rozházel věci po podlaze, až Willův okovaný roh zachřestil. „Tak se pěkně podíváme, co si to ten žebrák zabalil do svých špinavých hadrů!“

Will pocítil, jak ho nezadržitelně zaplavuje ledový vztek. Tohle zašlo daleko za běžné posměšky, které Edvard pronášel na vrub Willova nízkého původu; tohle byla otevřená válka.

„Ale podívejme! Copak to je?“

„Polož to! Varuji tě!“

Edvard přeleštil rukávem roh, potěšen Willovým rozčilením. „Kdopak to je, tenhle chlapeček oblečený v modrém?“ zeptal se v narážce na modrobílé barvy Eboru, které Will musel oblékat. „To mi tedy pověz, kdo tenhle chlapeček je?“

„Řekl jsem, abys to položil!“

Edvard odběhl pryč. „Hošánku v modrém, chyť si svůj roh! Krávy se pasou, kde kvete hloh!“

Když si přiložil roh k ústům, Will se po něm prudce ohnal. Ale Edvard byl připraven. Odhodil roh, ustoupil stranou a srazil Willa tvrdě k zemi. Ten neovladatelně přepadl a udeřil se do hlavy. Byla to jen malá rána, ale bolela. Krvácel z obočí a to ho rozzuřilo. Chvíli do sebe strkali a tu Edvard vyrazil, máchal rukama, až jedna rána Willa zasáhla do zakrváceného oka. Vrátil úder a ucítil na kloubech ruky kost, poté se pokusil odtrhnout a posbírat ze země své věci. Ale to už byl Edvard znovu na nohou a hnal se na něj. Opět Willa srazil na podlahu. Ten se snažil krýt před ranami jak nejlépe dovedl, avšak Edvard na něj dotíral prudkými údery směřovanými ze stran na hlavu. Chtěl mu ublížit. Will si uvědomil, že chvíle, kdy toho mohli nechat a přitom si zachovat hrdost, je pryč.

Edvarda se zmocnila zuřivost, byl děsivý. V nitru měl jen pramálo přirozeného soucitu a když se mu Will vytrhl, ucítil v ústech krev. Cítil, jak se mu řine z levého obočí a věděl, že tohle není jen hra, která se jim vymkla z rukou. Oba byli cvičení k boji a oba byli připravení bojovat. Všiml si Edvardova pohledu směrem k palcátu. Pokud se k němu dostane, rozbije mu s ním hlavu, to Will věděl. Edvard nebude spokojený, dokud mu nějak neublíží. A co potom? Nestane se nic, protože Edvard je vévodovým dědicem. Neměl na vybranou, musel čelit útokům vlastní obratností.

Když se Edvard vydal k palcátu, skočil Will pod stůl a vrhl se po zbrani. Minulo ho několik kopanců, až dostal jeden přímo do zad. Následující už očekával a podařilo se mu nohu zachytit. Edvard se zuřivě pokoušel vytrhnout, ale díky tomu pouze

ztratil rovnováhu. Will ho složil na záda a získal tak dostatek času, aby se znovu pevně postavil. Když se na něj Edvard opět vrhal, hodil mu Will kalamář a pera přímo do tváře. Cínová nádobka trefila Edvarda do kořene nosu a dědic předloktím povalil pulpit s voskovými tabulkami na zem. Pulpit zaduněl a rozstříkl po kamenech podlahy inkoust jako černou krev. Znovu se do sebe pustili. Zápasili a přetahovali se, až Edvardovi na rozlitém inkoustu podklouzla noha a oba se svalili.

Tentokrát byl nahoře Will. Jednou rukou sevřel Edvardovo hrdlo, dokud se nepokusil osvobodit se. Edvard se chopil řetězu, kterým byl ke stolu připevněn těžký svazek, a zatáhl. Kniha sklouzla a těžká kovová spona na svazku praštila Willa zezadu do hlavy. Celým tělem mu projelo bolestivé bodnutí. Srazili se hlavami. Otřesený Will na chvíli povolil a Edvard ho snadno odstrčil. Když se pokusil narovnat, Edvard se napřáhl, aby ho kopl do čelisti. Pokud by tento úder dopadl na místo, pravděpodobně by Willa usmrtil, ale naštěstí byl Edvard oslepen, zčásti inkoustem, zčásti zuřivostí, a jeho prudký kopanec zasáhl pouze Willovo rameno.

Teď byli oba v úzkých. Třesoucí se vzteky a vypětím zírali jeden na druhého. Edvardova tvář byla poškrábaná, zkrvavená a zalitá potem, plavé vlasy zašpiněné od inkoustu. Lapal po dechu a funěl. Will se pokoušel zastavit rudý proud, který se mu valil z nosu. V této přestávce se Will pokusil zvednout velikou knihu učitele Aspalla a utrhnout ji ze řetězu. Měl v úmyslu mrštit jí po Edvardovi, avšak řetěz nepovoloval a pokusem u škubnout ji si ji nakonec vytrhl z ruky.

Znovu se na sebe vrhli. Všechny lekce o umění boje, kromě jediné, byly zapomenuty, šklebili se, řvali, hrubě si chňapali po hlavách, škrábali se a bili, strkali a padali. „Každý boj je nečistý.“ To moudro znělo ve Willově hlavě jako magická poučka. Tu se na něj Edvard znenadání vrhl a začal ho škrtit. Ucítil na hrdle rukojeť palcátu. Ať se Will snažil sebevíc, nedokázal se osvobodit. Nemohl se ani nadechnout. Potřeboval odmrštit tu váhu, která na něm klečela a pomalu ho zabíjela, ale nedokázal ji nijak zachytit. Potom se mu rukama a hrudí rozlilo mocné vzepětí sil, pramenící z naprosté nouze. Cosi ve Willově hlavě zapráskalo jako hrom a Edvardovo tělo bylo odmrštěno přes celou místnost, až narazilo do zdi. Poté se otevřely dveře a

v nich stál pan John Morte. Jeho ruce v okovaných rukavicích se sevřely okolo Willova krku a táhly ho dozadu.

„Jestli chcete dělat tohle, tak venku!“ zaštěkal. Vlekl Willa pryč z místnosti a dál chodbou.

„Ghmmmmm!“ spustil Will. Když ho pan John hodil do kouta, kašlal, prskal a plival krev a sliny. Edvard se za ním vrhl s řevem, celý obličej zalitý krví. Na to, aby se pustil do bitky, stěží něco viděl, ale to mu nebránilo pokoušet se o to.

„ Aaaaagggrrrrhhh!“

Edvard cenil zuby a jeho obličej se ocitl těsně vedle Willova, avšak vzepětí nemělo dlouhého trvání. Pan John je totiž srazil po hlavě ze schodů na dvorek a když se Will postavil a opět se rozmáchl po Edvardovi, srazil ho John ledabylým pohybem hřbetem ruky k zemi.

„Ty! Zůstaň tady!“ Otočil se a stroze pohrozil Edvardovi prstem. „A ty, chceš taky jednu? No tak chceš?“

Nejdříve se zdálo, že hrozba Edvarda nezastaví, ale nakonec se rozhodl zůstat stát. A z ničeho nic bylo po boji. Oba válečníci seděli na zemi a funěli. Will si otíral oteklé rty a snažil se dostat z nosních dírek krev, a Edvard si oběma rukama ohmatával čelisti.

Napůl aby šarvátku obrátil ve vtip, a také aby ukázal, že v něm ještě doutná boj, Will řekl: „Říkal jsem ti, že máme jít dolů do Zahrady bílých nosů.“

Edvard se postavil, stále žhnul jako uhlí. „To je naposledy, co jsi v mé přítomnosti urazil tuto domácnost!“

„Jak to můžeš vědět? Máš příliš zabedněnou hlavu na to, abys mohl být jasnovidec!“

„Budeš už zticha!“ zařval pan John a dloubl ho do žeber. „A ty, pane Edvarde… Co by si o tobě pomyslel otec, kdyby vás takhle viděl?“

Will se pokusil zašklebit, že Edvarda také jednou okřikli.

Pan John dal Edvardovi políček a poté ho dal i Willovi, aby byl spravedlivý. Okované rukavice sevřely jejich vlasy a John je vedl dolů ke studni. Na každého vychrstl vědro vody, pak je nechal posadit a zeptal se Willa, proč spolu bojovali.

„Já nevím,“ řekl Will zarputile.

„Nevíš!“ Pan John zvolna přikývl a otočil svou širokou tvrdou tvář k Edvardovi. „A řekl bych, že ty také nevíš.“

Edvard ztuha přikývl. „Zapomněl jsem.“

„Tak to vám to budu muset říct. Pojďte ke mně blíž!“

Will pocítil obavu před klidným tónem, kterým rytíř John hovořil, a způsobem, jakým je k sobě zval. Avšak rytíř je oba chytil za ramena, ukázal jim řadu velkých pravidelných zubů a pravil: „Přesně tohle se stává vždy, když jsou spolu dva stejně silní a vyrovnaní mladí jelínci. Cítí potřebu rozbít si hlavy. Samet na vašich parůžkách se otírá pořádně rychle, vy moji hošci! Přišel čas zdvojnásobit dobu vašeho cvičení. Ode dneška budete vstávat o hodinu dřív a končit o hodinu později. A až se příště utkáte v boji, nebude to žádná sprostá rvačka při vyučování. Budete proti sobě stát s železem v ruce.“

KAPITOLA PATNÁCTÁ

VSTŘÍC LEPŠÍ SUDBĚ

Poté se vydali ke Gortovi, aby jim zkontroloval kosti a potrestal je na jejich poraněních pálivými medicínami. Will a Edvard se opět setkali u stolu při večeři. Will chtěl usednout a Edvard mu okamžitě, a pro něj zcela netypicky, uvolnil místo.

„Děkuji.“

„Rádo se stalo.“

„A hele!“ vyrazila jedna ze služebných, když viděla jejich neobvyklou vzájemnou zdvořilost a všimla si poznamenaných obličejů. „Copak to s vámi je, co, mladí páni?“

„Boj!“ řekl Will hrdě a poplácal Edvarda po rameni.

„A dobrý,“ řekl Edvard a naklonil hlavu, aby vsunul lžíci plnou hrachu do nepoškozené strany úst.

„Aha!“ Služebná se velkou rukou chopila pánve a zakřenila se. „To teď budete jako pokrevní bratři, řekla bych. Takhle to po bitkách vždycky bývá. Sama mám sedm bratrů, takže o tom něco vím!“

Bylo to zvláštní, ale bylo to tak. Will to vnímal, jako by mezi nimi padla jakási veliká zeď. Cítil, že naprosto nezáleží na tom, jakou pocítil bolest. Cosi – a nedokázal říci co – bylo mezi nimi vyjasněno. Týkalo se to jakéhosi vyzkoušení a snad i získání respektu, a působilo to současně na obě strany. Krev ještě nebyla ani suchá a Will se začal cítit Edvardovi blíže než kdykoli předtím. A vypadalo to, že Edvard pociťuje totéž.

Když Will odstrčil prázdnou mísu a Edvard mu nalil pohár callaského vína, odbil strojek šestou hodinu odpolední. Will

sebou trhl, sotva se víno dotklo jeho rozseknutého rtu, vychutnával si však upřímný pocit bratrství, který vzešel z násilí. Ohledně slibů, které dal Gwydionovi, se cítil provinile a uvědomil si, že poslední dobou o čaroději tolik nepřemýšlel. Úkol nalézt kameny osudu a zabránit válce, který ho ještě přednedávnem zcela pohlcoval, jako by se teď jaksi vzdálil a Will se už příliš nezajímal o ozvěny z minula.

„Hej, Wille Hůlčičko!“ zvolal Edvard a zašklebil se na něj z druhého konce stolu.

Will se zašklebil zpět. Kupodivu ho tato narážka už nerozčilovala. Přijal ji hrdě. „Copak?“

„Chceš něco vidět?“ Edvard ze své kazajky vytáhl slonovinovou hůlku. Byla asi stopu dlouhá a spirálovitě stočená, avšak na obou koncích hrubě uříznutá. „Jeden pořádný roh si zasluhuje jiný, ne?“

„Co to je?“

„No co bys řekl? Roh jednorožce.“

„Ukaž mi ho!“ Will si tu drahocennou věc uchváceně prohlížel. „Kde jsi k tomu přišel?“

„Je z otcovy pokladnice.“ Edvard rohem hrdě otáčel. „Nedotýkej se ho, je velice starý.“

„Jak ses k němu dostal?“

„Dokážu získat klíče od každé místnosti na tomto hradě.“

„A také od každé zamčené truhly, jak se zdá.“

Edvard hned pochopil. „Slibuji, že se už nebudu motat kolem tvých věcí. Stačí to?“

„Ano, to stačí.“

Will se podíval na šroubovitou bílou hůl blíže. Byla dlouhá jako Willovo předloktí, těžká a tvrdá jako zub a v záhybech trochu zahnědlá léty. Všiml si poškrábaného místa, jako by se někdo pokoušel seříznout kousek nožem. Vzpomněl si na všechny ty Gortovy prášky.

„Měl bys být opatrný. Jednorožci jsou magická zvířata. Neměl by sis pohrávat s magií.“

„To říká kdo?“

„To říká Gort.“

„Pán žížal? Já si tady dělám, co se mi zlíbí. Když je můj otec pryč, jsem hlavou domácnosti já, nikoli Gort.“

Will už se s ním skoro začal přít a přesvědčovat ho, že by měl mít Mistra bylinkáře v úctě, ale zarazil se. Edmund měl pravdu, hádat se s Edvardem byla jen ztráta času. A také nechtěl zbytečně riskovat jejich nově nalezené přátelství, na to si ho příliš cenil.

* * *

O něco později, když léto vrcholilo, si vzal vrchní lovčí Tweddle Willa a Edvarda stranou a odvedl je do svého příbytku. Byl to vznětlivý muž, jeho zájmy byly velice úzké a měl pramálo vtipu, ale to, co věděl, věděl velice dobře. Většina z toho se týkala lovu.

Venku vypadaly jeho oči jen jako dvě štěrbiny, uvnitř však měly barvu bledé chrpy. Řekl jim: „Ve čtrnácti letech vyjíždí mladý rytíř poprvé na lov, nikoli proto, aby si nacpal břicho zvěřinou, ale aby se naučil, jak může vypadat smrt. Jistě, a také aby zjistil, co je to odvaha. Musí se naučit používat hlavu a chápat stopy a znamení. Jste připravení, abyste se poprvé vyzbrojili, abyste se naučili bojovat ve válce i v rytířském klání a také jezdit na koni. Až přijde čas, naučíte se, jak se zmocnit hradů silou, jak se s někým přít, jak vyvolat odvahu, kterou mají lidé ukrytou v kostech, jak rozestavit hlídky proti ohrožení, jak se bránit a jak správně používat zbraně. Ale nejprve se musíte naučit o krvi. Pojďte, ukážu vám jak vyvrhnout jelena a vnitřnosti rozdělit psům.“

Naučili se tedy jak vystopovat jelena a jak vyslat do houští přesný šíp. Celý další měsíc strávili s rukama až po lokty ponořenýma v krvi. Častokrát jí byli skropení od hlavy až k patě. Stávali uprostřed hromady rozřezaných těl zvířat, obklopení bzučícími mouchami a psi čekajícími na nějakou kořist. Will se trefoval do terče tak dobře, že Edvard odcházel a střílel jinde. Na padesát kroků minul jen třemi šípy z třiceti, přesto pod dohledem vrchního lovčího Will nezasáhl ani jedinou laň či srnce.

Přesně jak Tweddle předpověděl, brzy uměli používat meč, palcát i válečné kladivo. Tvrdě cvičili pod neústupným dozorem pana Johna. Rytíř jim ukazoval, jak co nejsnáze prorazit všelijaké kryty, pancíře, přilbice a další součásti zbroje.

Předvedl jim, že zásah palcátem do ramenního chrániče obrněného rytíře není vlastně k ničemu a vysvětlil, jak jehlové hroty šípů dokážou proniknout kroužkovou zbrojí, která chrání všechny mezery mezi jednotlivými díly plátové zbroje. A také jaké jsou nejhorší a smrtelné chyby, kterých je možné se na bitevním poli dopustit.

Zanedlouho přišel čas, kdy si měli obléci drahé kabátce, užívané pod zbroj. Byly to těsné kazajky z pevné červené látky podšité saténem, zpevněné pruhy kůže a tu a tam opatřené otvory. Těmi se provlékaly spletené tětivy napuštěné voskem, držící jednotlivé pláty na patřičných místech. Podpaží a vnitřní část loktů byly opatřeny chrániči z kroužkového pletiva. K úboru patřily i silné vlněné nohavice zpevněné podobným způsobem ve slabinách a pod koleny, a zvláštní boty z pevné kůže, na něž bylo možné připnout ohebné ocelové chrániče. V těchto válečných oděvech bylo horko, ale i přesto si je oblékali celý jeden letní týden a potili se v jejich vrstvách.

Následující týden museli na celé vyučování s učitelem Aspallem oblékat kompletní chrániče nohou. Mezi hodinami za nimi přišli dva platnéři a zjišťovali, zda je zbroj nikde netlačí, a upravovali a ohýbali její díly tak, aby jim ještě lépe padla. Když se jim otlaky a puchýře na kotnících a kolenou začaly hojit, přišel čas, aby trpěly také jejich ruce a horní část těla. Will ke svému překvapení zjistil, že přestože bylo ve zbroji vedro, byla na nošení docela pohodlná a nijak zvlášť těžká. Váha se totiž rozložila po celém těle a zanedlouho si na ni zvykly i svaly. Dva týdny poté, kdy si poprvé oblékli válečný kabátec, už Will dokázal v plné zbroji běhat, šplhat a dělat kotouly. A především mohl s jistotou jezdit na koni.

A tak uběhlo dlouhé léto a podzim; vyučováním, lovem, cvičnými souboji a tréninkem. Pro Willa bylo zajímavé sledovat, jak oblékání zbroje změnilo způsob, jímž k němu ostatní přistupovali. Zrcadlový jas oceli měl odrážet střely, ale stejně snadno přitahoval pohledy dívek, které přicházely na vnější nádvoří prodávat vejce. Železný lesk nutil vojáky, které míjel, postavit se zpříma. V drahocenné zbroji se mohl člověk cítit jako pán a Will si ten pocit navzdory své povaze začínal vychutnávat. Jeho chování bylo trochu příkřejší a jeho chůze

pyšná, a přestože si to sám neuvědomoval, i jiní si všímali, že se mění.

Ale i přes všechny změny neztratil Will sám sebe. A kdykoli se za ním ohlížely dívky na vnějším nádvoří, nemohl si pomoci a představoval si, jak by se na něj asi dívala Jíva, kdyby tu byla. Ale ani jedinkrát neměl tu drzost a nešel ke svému příteli bylinkáři v brnění či ozbrojen. Jednoho příjemného říjnového dne přišel do Gortova příbytku jeden z nadháněčů vrchního lovčího Tweedla, právě když tam byl Will. Muž měl šrám od kančího klektáku a Gort pro něj připravil hojivý obklad, který měl ze zranění vytáhnout otravu. Will přihlížel, jak Gort seškrábal z plesnivého kousku chleba modré ostrůvky a spolu s listy šťovíku, slézu a šťavelu je pevně přivázal k mužově lýtku.

„Při léčení," řekl Gort, jakmile postižený odkulhal pryč, „musíš mít na paměti, že životní síly si plynou podle svého. Magické léky napravují nepřirozená narušení tohoto proudu – jako právě u tohoto chlapíka."

„Co je to tady v tom džbánku?"

„Ta nejlepší hřbitovní bazalka." Gort přimhouřil oči. „Bazalce se nejlépe daří na vnitřnostech mrtvých lidí, to jsi nevěděl?"

Will se s rostoucím zájmem rozhlédl po špinavých policích. Podíval se nahoru na velikou dutou skleněnou kouli, která byla plná těžkého tekutého kovu. Gort mu říkal ‚rtuť' a odrážela se v ní celá místnost jako v zrcadle, jen jaksi podivně zaoblená a obrácená do sebe.

„Pokud dokážeš změnit proudění životní síly, znamená to, že dokážeš učinit člověka nesmrtelným?"

„Hůůů! Kdo z těch, co mají zdravý rozum, by si to přál?" Gort zmlkl, očividně tou představou zděšený.

Will cvrnkl nehtem do skleněné trubičky až zacinkala. „Většina lidí by si to přála, aspoň myslím."

„To proto, že většina z nich netuší jaké to je, přežít déle, než kolik mají vyměřeno. Když životní síla patřičně povadne, když přijde čas, pak je zasahování do tohoto koloběhu zcela proti podstatě přírody, proti tomu, jak to má být. Bylo by to i proti přísahám a slibům, které jsem složil. Nikdy bych se neopovážil takto zasahovat do života."

„A co ty sám?“ zeptal se Will nevýrazně. „A jak starý je Mistr Gwydion?“

„Je tak starý, jako jsou kopce okolo, a ještě trochu navíc. Jenže on je čaroděj, a ani ty bys nechtěl vyzkoušet toto břímě sám na sobě.“

„Jak je to tedy tebou? Ty nejsi čaroděj.“

„Nejsem čaroděj. Ach ne, tohle ne!“ Gort si mlaskl a pohlédl ke dveřím. „To nejsem.“

„Ale také jsi starý jako kopce. Jak je možné, že vy, učenci, dovedete žít sami tak dlouho a nedáváte takové lektvary i ostatním?“

„No tedy, lektvary!“ Gort obrátil pozornost zpět ke svazku jesence, z nějž otrhával červené bobulky. „Žil jsem mnoho životů, ale můžeš si být jistý, zaplatil jsem za to velikou cenu.“

„Vypadáš dobře. A cokoli je lepší, než být mrtvý.“

Gort zabrblal: „No, když myslíš…“

„Řekl bych, že toho dosahuješ narušováním rovnováhy,“ řekl Will povýšeně. „Nejednou jsem o tom slyšel mluvit Mistra Gwydiona.“

„Ach, ano, rovnováha! Je tomu už dlouho, kdy jsem tento termín slyšel naposledy. Já s takto vznešenými věcmi nemám co do činění. Vím jen tolik, že narušení rovnováhy stojí vždy víc než to, co jím lze získat. A kromě velice zvláštních případů si s ním není radno zahrávat. Neuvidíš mě jinak, než že si ze světa rostlin beru pouze to, co mi tento svět volně nabízí.“

„A jen tolik, kolik potřebuješ,“ řekl Will. Rozhlédl se po nitru Gortova příbytku, přeplněného všemožnými odpadky a harampádím, které neměly žádný očividný účel, než jen uspokojovat bylinkářovu zvláštní zálibu. „Tohle všechno tady potřebuješ, viď? K čemu je to dobré?“

„K tomu i onomu. Nikdy nevíš, kdy se ti něco může hodit. Všichni učenci mají silnou touhu po vědění, Wille. To s sebou nese naše práce, ale není to jen prospěšné, je to i prokletí, to ti můžu říci. Clinsor se dokonce vzdal kousku sebe sama, aby získal některé vědomosti, víš o tom?“

„Clinsor? Myslíš Maskulla?“ řekl Will s náhlým zájmem. „Po jakém vědění tolik toužil? A co si nechal odříznout?“

Gort zavrtěl hlavou.

„Ach, pověz mi to, Mistře bylinkáři!“

„Nebyl to jeho malíček, tolik ti prozradím. Nemohu mluvit za Maskulla, ale všichni ostatní, kteří se zabývají magií, jsou ohledně svého konání velice úzkostliví. Nemáme rádi marnivost a nesnášíme nenasytnost. Nikdo z učených by si nikdy nenasbíral víc bylinek, než kolik může použít. A také nikdy tolik, aby to znamenalo zánik dotyčného druhu na tom místě, kde jsme ho nalezli.“

„A co jedy?“ řekl Will a nahlédl do kameninového džbánku s hnijící zelenavou tekutinou. „A ohňostroje. Pověz mi o nich!“

„Ach, no tak – jak jen to rosteš! Doufám, že se v tobě Mistr Gwydion nemýlí. V dnešních dobách jsou jen dvě věci, které chce každý mladík o magii vědět: jedy a výbuchy. Když už jsme u ohňostrojů, o těch já nevím zhola nic.“

„Ale co jedy? Musíš toho o nich vědět hodně!“

„Jsem léčitel, takže o jedech vím nejspíš všechno, co je k vědění. O všem od zmijího jedu až po *bzzzzzz*… sršní žihadla. Ale je pravda, že máme-li se bavit o těch nejmocnějších jedech, rostliny vyhrávají na celé čáře: oměj, samorostlík, krvavěna, deset různých druhů muchomůrek, posedy, čemeřice, rulík… Jsou jich tisíce, stovky tisíc jedovatých rostlin.“ Gort si odkašlal a posadil se zpříma s překvapeným výrazem ve tváři. „Avšak žádný bylinkář by si s nimi samozřejmě nic nezačal, s výjimkou toho, aby díky nim pomohl lidem, rozumíš?“

„Copak se dá jedy léčit?“

„Ach ano! To jsi nevěděl? Čarovné léčení působí na takovém principu, že velice malý kousek něčeho zhoubného se dokáže proměnit v něco prospěšného… pokud se to tak dá říci. Pojď se mnou, něco ti ukážu!“

Gort vedl Willa ven do polí a luk, na dlouhou procházku do vzdálených lesů. Prozradil mu, jak bylinné nálevy prospívají lidskému zažívání a jak lze dokonce i hluboké rány léčit obkladem z některých hub. „I povrchní znalost bylinek může být poutníkům ku prospěchu, stejně jako námořník využívá magnetovec – každý učenec, který si lehne na louce čelem k zemi, může zjistit na míli přesně, na kterém místě Království se právě nalézá.“

„Jak je to možné?“

„Je to prosté, pouhým naslouchánímpřízvuku ptačího zpěvu, vůní zeminy a pozorováním květinek a mechů, které pokrývají

zemi. Copak jsi nikdy neviděl, jak Mistr Gwydion ochutnává vodu, nebo jak drtí mezi prsty hrudku hlíny? Ale co teprve znalost stromů – ách, Wille! To je jedna z nejčarodějnějších dovedností spojených se světem rostlin. Mnoho stromů je věkovitých a mnohé z nich jsou dávnými přáteli čarodějů. Víš o tom, že všechny stromy hovoří, když skrze jejich větve vane vítr?“

Will si založil ruce na prsou. „Skutečně?“

„Ty jsi nikdy nenaslouchal jejich rozhovorům? Každý z třiatřiceti prastarých druhů stromů má svůj typický zvuk. Bez dělá *rrrrrh* – to se zastara zapisovalo na hranu přitesaného kamene jako pět rovných čar, asi takhle.“ Gort naznačil čáry svým nataženým prstem. „Kdežto olše zní jako *ffffff* – dva přímé zářezy na druhou stranu. To proto nechávají učenci u cesty lístečky. Jsou to čarovná varování – zprávy, které dokáže přečíst opět pouze někdo z učených.“

Will si vzpomněl na oghamové znaky na Dračím kameni a na lístky, které Gwydion často skládal na zemi. „Jednou, když jsme procházeli Lesem setnutého hrdla, jsem viděl, jak Mistr Gwydion udělal takové věnečky. A pak zase, když jsme se vrátili z Blaženého ostrova. Myslím, že tak nechával zprávy pro Tilwina Brusiče.“

„Tilwina Brusiče, říkáš?“ Gort přecházel dlouhými kroky lesní holinu. „To nejspíš ano.“

„Ty znáš Tilwina?“ rozzářil se Will. „Přichází někdy do Foderinghamu?“

Gort poklekl na všechny čtyři, zaujatý skupinkou klobouků bledých muchomůrek, rostoucích u padlého kmene. „Už jsem to jméno slyšel, to ano.“

„Hodně toho ví o drahokamech. A brousí nože. Nejspíš je také učenec.“

„Ach, podívej…“ Gort se zastavil u majestátné vrby, jež smáčela konce svých nejnižších větví ve vodách Neane. „Hořká šťáva získaná z kůry tohoto stromu zbavuje lidi bolestí hlavy a píchání u srdce.“

„Znal jsem dívku, která se jmenovala Jíva,“ řekl Will. „Ta mi bolení hlavy a píchání u srdce způsobila. Ale byla to taková podivná bolest. A trpěl jsem jí, jen když jsem s ní nebyl.“

„A už tě přešla? Ta podivná bolest?“

„Ne, když si na ni vzpomenu. To se pak vrací. Cítím ji tady, v břiše. Chtěl bych, aby tu teď s námi byla. Líbila by se ti. Moc by se ti líbila.“

„Řekl bych, že je hezká.“

„Ach ano. Ale nevím, jestli se s ní ještě někdy setkám. To by se nejdříve musel vrátit Mistr Gwydion.“ Will si povzdechl a pohlédl na cestu, která vedla údolím k hradu. „Myslíš, že ty bodláky kvetoucí na hradním pahorku mají něco společného s Dračím kamenem? Myslíš, že je to předzvěst války?“

Gort se otřásl. „O záležitostech jako jsou předzvěsti a znamení toho vím pramálo. Ach, jen co je pravda, Mistr Gwydion sem neměl tu věc nikdy vozit. Od doby, co je tady, jsem se dobře nevyspal.“

„Také to cítíš?“ zeptal se Will. „Někdy v noci mívám děsivé můry. A přednedávnem jsem v zahradě viděl chodit nějakou postavu a znovu pak ve Velké síni. Myslím, že to byla Smrt.“

Gort zamrkal jako sova. „Smrt, říkáš? Ach tak!“

„Nejdřív jsem si to myslel, ale teď nevím, jak by to bylo možné, protože tu nikdo neumírá, nebo aspoň doteď nikdo neumřel.“ Will vstoupil pod mohutný rozložitý strom a otřásl se, když pocítil jeho děsivou strnulost.

„Dávej pozor, Wille! Bez je strom čarodějnic, jeho větve jsou duté, plné dužiny. V mnoha bezech se proto usídlili ztracení duchové.“

Will si založil ruce. „Mistře bylinkáři, pověz mi upřímně: požádal tě Mistr Gwydion, abys mě z nějakého důvodu učil o rostlinách a ptácích a tak podobně? Vrátí se? Chce, abych se stal jeho učedníkem, nebo ne? Chce, abych se stal učencem? Protože pokud ne…“

Gort se pousmál. „Tolik otázek! Mistr Gwydion mi neříkal nic o tom, že bych tě měl učit. Jen se mi to zdálo jasné jak píchnutí halapartnou, že jsi zralý se něco málo dozvědět.“

Will se ohnal po mouše. Připadalo mu, že Gort neříká celou pravdu. „Co jsi tím chtěl říct, když jsi před chvílí zadoufal, aby se ve mně Mistr Gwydion nemýlil?“

„Ach, to jsem skutečně řekl?“

„Ano, řekl. Co ti o mně říkal? Pořád mě nazýval Dítětem osudu. Co tím myslí?“

Gort na něj zamrkal. „Jsi tím, čím jsi, Wille. Máš nadání, jako bys byl jedním z Prvních lidí. Tomu nemůžeš uniknout.“

„Ale co je to přesně za nadání, které mám mít?“

Gort zavrčel. „Projevuje se mnoha různými způsoby… Jsi citlivý. Vnímáš mnoho věcí – to samo o sobě prozrazuje talent. Viděl jsem tě jednou, jak jsi trefil do terče dva tucty šípů, aniž bys to kdy předtím cvičil, jen tím, jak jsi myslel. Jak se ti to povedlo? Řekl bych, že mi to nebudeš schopný říct, co? Řekl bych, že jsi ani nevěděl jak to děláš, že ano?“

Will se zasmál. „Ale to jsem nedělal!“

„Ha! Můžeš se nad tím zasmát, ale já vím, že jsi to dělal. A co víc, dělal jsi to proto, abys usadil Edvarda, který byl ohledně tebe zatvrzelý a nechoval se přátelsky. Ale má to i jinou stránku – nepokusil ses tímto způsobem ovlivnit šíp, aby pro lovčího Tweddla zabil jelena. Ten pocit sounáležitosti se vším živým vychází také z tvého nadání. A vzpomeň si, jak jsi zachránil Osrika!“

„Osrika? Myslíš toho tlustého králíka?“

Gort se zazubil a zamával prstem. „Ach ne, Wille! Nemůžeš se mě snažit přesvědčit, že nepoznám kouzlo, když ho vidím. Díval jsem se, jak se to stalo. A bylo to skvělé. Přesné, úžasně načasované, a ani jsi tomu hloupému psisku neublížil.“

Will zkroutil tvář. „Mistře bylinkáři, já jsem nic takového neudělal!“

„Říká se, že nejdřív musíš něco znát, abys to byl schopen udělat, ale to není tak docela pravda.“ Poté si Gort povzdechl a jeho hlas zněl zničehonic vzdáleně. „Jsi daleko odlišnější, než tušíš. Dokonce ani někteří dosti vzdělaní lidé nedokážou sesílat kouzla. Jako by se rozpadla na kousíčky, když se o ně pokusí.“

Will najednou pocítil plachost, kterou měl Gort v srdci, a pochopil, co mu zabránilo stát se čarodějem.

Gort smutně pokýval hlavou. „Proto jsem nemohl pokročit. Všechno ostatní bylo v pořádku, ale když došlo na sesílání kouzel, prostě jsem nemohl. Pokud jde o vysokou magii, jsem na tom jako šermíř, který nedokáže zasadit ránu.“

Na zpáteční cestě do hradu se Will od Gorta dozvěděl o koukolu a lučním kohoutku daleko víc, než toužil vědět, a také o rostlině zvané trýzel, která byla dobrá na dnu. Když opět vešli do stínu hradeb Foderinghamu, řekl Will: „Mistr Gwydion říkal,

že o mně existuje proroctví, něco o tom, že se z jednoho stanou dva. Co myslíš, že by to mohlo znamenat?“

Gort rozhodil rukama. „Proroctví? Kdo o nich něco ví? Mám za to, že některá nemají ani cenu kamene, do něhož jsou vyrytá. Když však hlasy našich předků přelijí svého ducha do hořké nádoby našich těl, potom je nutné mít se na pozoru!“

Gort se zatvářil zmateně, až se Will musel zasmát. „Ach, Gorte, co jen se ze mě má stát?“

„Na to neznám odpověď, Wille, skutečně ne. Ale víš, co bych si přál?“

„Co by sis přál, Mistře bylinkáři?“

„Přál bych si, abych se dřív ještě trochu víc snažil proklestit si cestu spletitým pralesem magie. Nikdy jsem nebyl tak dobrý jako Mistr Gwydion, o tom není sporu, ale myslím, že jsem se mohl dostat o trochu dál, než někteří jiní, a o dost dál, než jsem se nakonec dostal. Ale poddal jsem se vlastním obavám, víš?“ Dlouhé ticho se protahovalo a poté se Gort trochu rozveselil. „Ale stále platí, že kdyby ‚kdyby‘ byly koláče, nikomu by nebylo z hladu do pláče, ne?“

* * *

Nadešel podzim a vlaštovky, které v květnu pokřikovaly a míhaly se povětřím, se pomalu začaly slétat, aby se odebraly do teplé země na jihu, která podle Gorta ležela na samém jižním okraji světa. Listí zhnědlo a opadalo. Rovnodennost proběhla nepovšimnuta, pouze se prudce zhoršilo počasí, jako by chtěl vítr zapět žalozpěv za umírající rok. Will se matně rozpomněl, jak před lety rachotily ve větru došky jeho tehdejšího domova, a uronil slzu. Ten život mu teď připadal neskutečně vzdálený…

Zemi svíral stále pevněji listopadový chlad a temnota. V průvodu stejných rouch s kapucemi přišlo do hradu procesí kajících bratří, aby začali další z půstů. Třináct z nich mělo nepohnutě stát celý den v řadě, celé to utrpení mělo trvat, dokud všichni nezhynou nebo nepředvedou „Zázračné nasycení“. Nakonec tuto hrůznou askezi přečkali všichni. Will si uvědomil, že ji potají v každé poledne a půlnoci přerušili, když se bratři objímali a společně vířili v tanci, který měl oklamat oči a zakrýt jejich výměnu.

Po sowainu přinesly mrazy křehkou jinovatku. Hradby Foderinghamu se tyčily nad krajinou a intriky těch, kteří v nich byli zavření, se začaly prohlubovat. Jedné chladné noci si Will s Edvardem v polotmě šeptali; Edvard hovořil o nadějích, které choval vévoda Richard na znovudosazení, jak sám říkal, ‚pravé krve' na královský trůn.

„To všechno vzalo za své, když se narodil ten královnin bastard," řekl Edvard. „Až starý Hal zemře – a to se stane brzy – kdyby nebylo toho dítěte, spadla by královská koruna zpátky na hlavu pravého krále. Ale tímhle se všechno změnilo. Když teď Hal zemře, budeme mít namísto dobrého, silného a schopného vůdce na trůně jen dalšího krále kojence, a to bude pro Království neštěstí."

„Pokud Hal zemře brzy."

„A to zemře."

„Ty myslíš, že bude… válka?"

Edvard se suše zasmál, ale neodpověděl hned. Will si nepamatoval, že by kdy slyšel někoho na Foderingahmu otevřeně pronést slovo ‚uchvatitel'. Nikdo se také nezmínil o právu vévody Richarda na královský trůn. Říci něco takového nahlas by znamenalo dopustit se velezrady, a za to, jak Will věděl, hrozilo přinejmenším setnutí hlavy.

„Jistěže bude válka. Válka je posledním útočištěm právoplatného krále, ta jediná ho může ochránit před tím, aby ho jeho nepřátelé rozdrtili. Chtěli by dotlačit mého otce před soud, ale netroufnou si ho hnát do rohu příliš silně. Vědí totiž, že by se proti nim postavil s vojskem, takže nechtějí riskovat otevřený boj."

„A tvůj otec válku chce?"

„Nebylo by snadné mého otce porazit, ale právo je jiná záležitost. Jeho rodokmen dokazuje, že králem má být skutečně on, avšak na královském dvoře vůči němu panuje taková žárlivost, že kdyby došlo na soudní při, dopadla by pro něj zle. Pokud by se královně a jejím přátelům podařilo přesvědčit šlechtice, aby ho uznali vinným z velezrady, použili by nástroje ‚ztráty cti' a ‚propadnutí krve', aby se rodu z Eboru zbavili navždy."

„Co to obnáší?"

Edvard si povzdychl, až se plamen jejich jediné svíce zatřepetal. „Je to zákon. Znamená to, že všechny statky a tituly, které drží šlechtic popravený za velezradu, nemohou být zděděny. Všechno by připadlo přímo koruně jako konfiskát.“

„Ach tak!“ zašeptal Will. „Takže kdyby tvého otce sťali za zradu, nikdy by ses nestal vévodou z Eboru. A přišel bys o tenhle hrad.“

„Ztratili bychom všechny naše hrady. A všechny tituly a pozemky. Úplně všechno.“

Will v temnotě přikývl. „Potom tedy musí být tvůj otec velice obezřetný. A také všichni ostatní, myslím.“

Edvard se k němu obrátil a ve stínech si ho měřil pohledem. Hlas měl tichý, ale zaujatý. „Všichni musíme být opatrní. Dokonce i tady. V každém hradu jsou zrádci a špehové. I na Foderinghamu víme o placených uších a očích; ta havěť je v každém koutě.“

„Mistr Gwydion říká, že se i v nejvzácnějších látkách může objevit mol.“

„Havranec je jedním z mála lidí mimo naše vlastní příbuzenstvo, kterým se můj otec odvažuje věřit. A teď jsem já vložil svou důvěru v tebe. Doufám, že mi i ty budeš důvěřovat a povíš mi, co je zač ten velký kámen, který jste sem přivezli.“

To byla ta poslední otázka, na niž by chtěl Will odpovídat. Věděl, že by bylo chybou za každou cenu oplácet jeden závažný projev důvěry jiným, volil tedy slova s rozvahou. „Jmenuje se Dračí kámen. Mistr Gwydion tvrdí, že je to zdroj ohromné zhouby, který byl vyroben kdysi dávno. O moc víc než tohle nevím.“

Edvardovi se zaleskly oči. „Díval jsem se, jak ho odnesli dolů do sklepení pod pevností. To bylo toho dne, kdy otec odjel do Trinovantu. Na Gortův příkaz přijeli zedníci a postavili kámen přesně podle instrukcí, které jim Havranec zanechal. Stojí na dvou kusech pískovce v malé kobce u samých základů pevnosti. Můžeme se na něj jít dolů podívat?“

„Cože?“ vyjekl Will. „Zbláznil ses?“

„Proč bych měl? Ty se snad bojíš?“

„Jenom šílenec by se nebál!“

„Proč? Co ten kámen dělá? Pověz mi to!“

Will se rozhodl, že už toho nesmí víc prozradit. Zatímco ležel v noční temnotě bdělý a osamělý na loži, zmítal jím neklid. Naslouchal chladnému páchnoucímu větru, který vanul od Hluboké bažiny. V rozmazané krajině mezi spánkem a bdělostí se mu zdálo, že slyší kolihy, ale pak se zvuk změnil. Stal se z něj hlas krutých sil, které ječí a řvou ve své kamenné hrobce, vzpírají se pomalu povolujícím vázacím kouzlům. Rostl v něm pocit hrůzy, pocit, díky němuž opět ucítil pach smrti a v očekávání nevítaného návštěvníka vyhlédl ven na vnitřní nádvoří.

Druhý den ráno si Will všiml vzrušeného šeptání mezi dvěma mladšími dcerami vévody. Zdálo se mu, že se na něčem dohadují.

„Pověz mi," zeptal se Markéty. „Vrací se domů váš otec?"

„Otec?" řekla Markéta a náhle hleděla rozšířenýma očima. „Ty jsi o něm něco slyšel?"

„Ne, ale myslel jsem, že ty ano. Je tady nějaké tajemství. Ty a Alžběta si špitáte jako myšky. A Edvard se také chová divně."

Markéta k němu obrátila oči. „Já to nesmím říct."

„Proč ne?"

„Edvard řekl, abych o tom nemluvila."

„Pak se tedy budu muset jít zeptat Edvarda sám."

Zanechal dívky v rozpacích a odebral se najít Edvarda, který se jen usmíval, když se před něj Will postavil. „Ano, dnes v noci se jdeme všichni podívat na ten čarovný kámen. Neříkal jsem ti o tom, protože jsem věděl, že bys stejně nechtěl jít."

„Na kámen?" řekl Will zděšeně. „Ale to nesmíte!"

Edvard se usmál a odkudsi vytáhl veliký železný klíč. „Nesmíme? A proč ne?"

„Protože je to nebezpečné!"

„Je to jen starý kámen, Wille Hůlčičko. Věděl jsem, že s tebou bude nuda."

„To není jen obyčejný starý kámen. Je to…"

„Co?"

„Je to… zlo. Tedy ne, ne přesně zlo – Mistr Gwydion říká, že tohle slovo bychom neměli používat. Chci říct, že…"

„Kouzla!" Will chňapl po klíči, ale Edvard ho rychle schoval. „Jedna z kuchařek říká, že je v něm čarovná moc. Dokáže předvídat pozornost."

„To je nesmysl. Co může kuchařka vědět?“

„Hodně. Všechny kuchařky toho dost vědí. Neboj se, Wille! Jen se na něj půjdeme dolů podívat. Pokud to není zlo, co je na něm tak špatného? Dokonce ho ani nehlídají!“

„Nehlídají? Ale já jsem myslel, že…“

„Mnoha vojákům to neudělalo dobře. Dva tucty z nich dostaly veliké křeče, jsou nemocní jako staří psi a celí se třesou. Pan Hugo nebude plýtvat spolehlivými vojáky ve sklepeních, obzvlášť když jsou takové nejisté časy a je nutné hlídat celou délku hradeb.“

„Ach ne!“

„Obáváš se zbytečně. Jdeme dnes v noci všichni. Podívej, klidně můžeš jít s námi.“

Will věděl, že Edvarda nemůže zastavit, a přemýšlel o nabídce. „Půjdu s vámi, ale musíš mi na život otce slíbit, že se toho kamene nepokusíš dotknout.“

„Na to ti přísahám,“ řekl klidně Edvard. „A teď přísahej ty mně při slunci a měsíci, že nikomu neřekneš, kam se chystáme.“

„Přísahám při hvězdách a měsíci!“

„Jestli chceš.“

Will se podíval na Edvarda a podivil se jeho osobnímu kouzlu. Jeho přímost byla odzbrojující a Will v něm viděl odraz vévody, ale tentokrát jej nějak cítil; nebylo to něco, co by vypozoroval.

Toho večera se snesla tma brzy a spolu s ní i jemné mrholení. Všichni se poslušně odebrali do svých postelí ještě než zazněl signál, označující osmou hodinu po poledni. Ale nikdo z nich se nechystal ke spánku. Místo toho naslouchali už nějaký čas sílícímu větru, a když se i všichni ostatní odebrali k odpočinku a zanechali hrad v péči nočních hlídek, spiklenci vyklouzli z postelí, oblékli se a potají se shromáždili ve stínu vnitřního nádvoří.

Edvardovi hrálo do karet, že byla deštivá a větrná noc, a všichni kdo mohli, zůstávali pod střechou. Opatrně leč rozhodně vedl své sourozence po schodech do pevnosti, tam vyňal velký klíč a všechny je vpustil dovnitř. Spočítal je a pak pokračovali dolů po ztemnělém schodišti, vedoucím do hlubokých sklepení.

Na Edvardovo naléhání se dobrodružné výpravy účastnily všechny vévodovy děti. Dokonce i dvouletý Richard, o nějž pečovala paní Anna, a pětiletý Jiří, který se teď držel za ruku paní Alžběty. Paní Markéta a Edmund procesí uzavírali. Když se venku zablesklo, všichni polekaně nadskočili, a hluboké dunění, které následovalo, je ještě víc zneklidnilo. Stáli bez dechu v naprosté tmě. Poté vyskočily z Edvardova křesadla jasné jiskry. Pod jeho opatrným foukáním se nejprve objevila rudá záře a za chvilku se už vlhkým sklepním vzduchem vinul proužek kouře. Od plaménku chytla nová veliká lojová svíce a temnotou začalo pronikat chabé světlo.

Bledé vápencové stěny čpěly chladem a vlhkem, strop byl sklenutý z kamenů, a na místech, kde se klenební žebra setkávala s nosnými pilíři, se šklebily vytesané hlavy trpaslíků. Vypadalo to, jako by je ze skrytu stínů lačnýma očima pozorovali.

Na konci chodby stál uprostřed stěny Dračí kámen. V mihotavém světle svíce uviděl Will na hraně kamene zářezy oghamového písma. Návštěvníci se choulili před kamenem jako skupinka poddaných, kteří přišli o něco žádat svého krále. Stáli a hleděli se zatajeným dechem, dokud Jiří nešťastně nezakňoural: „Já chci jít domů!“

„Dívejte se!“ řekl jim Edvard a vytáhl z rukávu hůlku z rohu jednorožce.

„Tohle jsi sem nosit neměl!“ řekl Will.

„A proč ne?“

„Už jsem ti říkal, že ten kámen je nebezpečný. Vyburcuješ ho. Dej to pryč!“

Edvard na něj nedbal, jen nepohnutě zíral na znaky, které se objevily na povrchu kamene a slabě světélkovaly. Jeho malý bratr začal naříkat ještě pronikavěji.

„Je tu nějaké písmo,“ řekl Edmund a přistoupil ke kameni.

„Edmunde, nechoď tak blízko!“ zamumlal Will. Vlasy v zátylku se mu zježily a bylo mu jasné, že musí najít nějaký způsob, jak tomuto šílenství zabránit.

Edvard použil hůlku jako ukazovátko a nebezpečně se s ní přiblížil k okraji kamene, přičemž se ogham zatřpytil. „Bude to nejspíš nějaké proroctví. Nemohu to přečíst. Ty jsi čarodějův učeň – co je tam napsáno?“

Will přednesl běžné čtení, nad nímž cestou do Foderinghamu přemítali:

„Král a královna s Dračím kamenem.
Uhranuti měsícem, osamělí v temnotách.
Na pláních severu více se nevzbudí.
Syn a otec, zabití ve válce.“

„Takže je to jen poezie,“ řekl Edvard zklamaně. „Nic víc tam není?“

„Podívejte!“ řekla Anna s rozšířenýma očima. „Podívejte se na to! Co se to děje?“

Všichni obrátili pohled ke kameni, aniž by tušili, co by měli hledat. Byli vyděšení a strach jim spoutával nohy. Dvě mladší dívky se k sobě přitiskly; nevěděly, zda je neklamou oči. Jiří začal znovu fňukat a ze všech těch zvuků, které jim vracela ozvěna, se rozplakal i malý Richard. Edmund sevřel Willovu paži. „Co to dělá?“

„Tiše! Všichni,“ zasykl Edvard. „Copak chcete, aby nás tu našli?“

„Měli bychom hned odejít,“ řekl mu Will.

Ale v té chvíli kámen jeho slova utnul. Začal totiž pulzovat dlouhými stálými údery, skoro jako kdyby tušil, jak ještě znásobit jejich strach. Zářil vlastním cihlově rudým světlem a po chvíli se začal jeho povrch opět mihotat, jako by se tvrdý kámen proměnil v sametově hladkou tekutinu.

„Hleďte! Je to proroctví! Slova, skutečná slova!“ řekl Edvard, přiblížil svíci a začal číst. „‚Mé první na západě ožení se. Mé druhé králem bude. Mé třetí na mostě leží bez ducha. Mé čtvrté na východě provdá se. Mé páté přes moře bude vysláno. Mé šesté konec ve vínu nalezne. A mé sedmé, jehož se nikdo neobává, bude zatracováno po pět století.‘ Proroctví a také hádanka!“

„Musíme okamžitě odtud,“ řekl Will. Cítil, jak se mu v břiše začíná převalovat nevolnost. Bylo to stejné jako toho dne, kdy Dračí kámen našel. A kámen to věděl, i přes mocná pouta a magické okovy se krčil jako šelma, připravená vyrazit a zaútočit.

„Rychle pryč! Zachraňte se! Hned!“

Will nevěděl, jestli jeho slova zlomila kouzlo, ale najednou se staly dvě věci: zhasla svíce a všichni se vrhli ke schodům, vedoucím k východu. Děsivou chvilku trvala temnota plná ostrých výkřiků, v níž jeden padal přes druhého. Zdálo se to jako celá věčnost, než se vypotáceli do deště, škrábali se po mokré trávě dolů a klouzali mezi bodláky, celí roztřesení hrůzou. Hned nato, co paní Anna odehnala plačící mladší děti dolů z pahorku, si uvědomili, že s nimi není Edmund.

„Kde je?“ zeptal se Edvard.

„Já nevím,“ odvětil Will.

Společně se vydali zpátky ke dveřím. Prozařovalo z nich děsivé světlo, a brzy zjistili proč. Dračí kámen teď zářil rudě, jasný jako rozpálená podkova v kovářských kleštích. A Edmund ho držel v náruči. Objímal ho rukama, jako spící dítě objímá svou matku.

Edvard k němu vyrazil, avšak Will ho zadržel. „Ne! Ustup!“

„Je to můj bratr!“

„Ne! Netušíš, co se může stát!“

Odstrčil Edvarda stranou, načež zarputile obrnil svou mysl, soustředil se a připravoval se čelit zhoubné síle kamene. Vzpomněl si na úsilí, které ho tehdy, když zachránil Osika, tolik vyčerpalo. Poté vyrazil, aby osvobodil Edmunda.

Okamžitě pocítil v pažích téměř nesnesitelné brnění. Zarputile vytrval. Brnění a bolest se pokoušely vstoupit z paží do hrudi, ale zjistil, že dovednosti získané při proutkaření mu umožňují tyto síly ovládnout. Věděl, že nedokáže Edmunda osvobodit, dokud nepovolí jeho stisk, kterým kámen svíral. Stále mu však chyběly síly, aby se mohl postavit přímo kameni.

„Dračí kameni, propusť ho!“ nařídil vážně.

Ale žádná odpověď nepřišla. I navzdory vázacím kouzlům, které držely kámen v šachu, měl dojem, že se mu postavila jakási mocná síla, zlovolná, slepá a omezená, a přesto si uvědomující nerovnost sil mezi nimi. Nenechal se rozkolísat. Brnění v jeho pažích postoupilo o další kousek výš, jako by ho zkoušelo. Selhání při pokusu přimět kámen k poslušnosti ho vylekalo. Cítil, jak kámen jeho obav využívá. Projela jím další vlna nejistoty a vzápětí pocítil, jak příliv, který s sebou přinášel bolest a brnění, zmohutněl. Byla to smrtící moc, jed, který hledal, kudy by vstoupil do jeho hrudi. Nesměl dopustit, aby se

dostal až k jeho srdci, viděl však, že jeho obavy tomu napomáhají.

Obrátil se v duchu ke všem cvikům, které se naučil. Musel svou mysl sevřít v pěst, zatvrdit ji, obrnit proti zkoumání, jemuž ji podroboval kámen války. Brnění už dosáhlo svými chladnými prsty na Willova žebra. Odvrátil pozornost od sebe a soustředil se na Edmunda. Chlapec měl otevřené oči, ale jeho tělo bylo ochablé a tuhé, jako těla náměsíčných lidí. Zatáhl, avšak Edmundovy ruce zůstaly pevně přitisknuté ke kameni.

Ale jistě! Pravý jazyk! Tam je jeho šance!

Na základě jakéhosi instinktu či útržku vzpomínky si uvědomil, že musí použít pravé jméno kamene. Ale jaké je?

Zkusil kameni znovu přikázat, tentokrát v řeči kamenů. *„Acilui beithirei, scaiol!“* Dračí kameni, propusť ho!

Ale obludný kámen ho znovu odmítl. Ucítil mocný nápor zběsilé síly, jenž kámen vyslal; zasténal pod ním bolestí. Když krvavě rudé světlo uvnitř zapulzovalo, Edvard odskočil.

„Co se to děje?“ zakřičel. „Pověz mi to, Wille!“

Ale Will neodpovídal. Nemohl, neboť byl polapen ve smrtícím zápasu. Vražedné brnění mu už sevřelo smyčku okolo prsou a chystalo se zardousit jeho tlukoucí srdce.

S námahou se přinutil odvrátit myšlenky jinam. V mysli mu začal zářit jasný smaragd. Použil jasné světlo jako záštitu a jeho barva ho odvála na zelenou mohylu na Blaženém ostrově a k veršům na jeho bratrském kameni. Veršům, které vlastně nedávaly žádný smysl…

„Si ni ach menh fa ainlugh?
Tegh brathir ainmer na.
Tilla angid carreic na duna.
Aittreib muan nadir si a buan.“

Nechal ta slova zaznít ve svých vyschlých ústech:

„Čí však jsem světlo já?
Můj bratr nese jméno ‚Domov‘.
Zde, v městě chorého kamene.
Navrátil se drak můj k příbytku.“

A náhle bylo všechno jasné.

„Můj bratr nese jméno ‚Domov'!" vykřikl.

Síla kamene zaváhala. Will se ze všech sil pokoušel rozpomenout, jak zní to slovo v pravém jazyce. Pravé jméno kamene války znělo ‚Domov', což se v pravém jazyce řekne… řekne…

„*Tegh!"* vykřikl. „*Tegh, scaiol!"*

Vypadalo to, jako by byla všechna síla náhle vržena zpět do kamene. Světlo pohaslo, Will odtáhl Edmunda dozadu a společně se zhroutili na podlahu. Opět se objevila červená záře, rozzuřená tím, že jí zkřížil plány, avšak dotyk už byl přerušen a hněv kamene znovu bezmocný a omezený kouzly. Otřesený a bledý Edvard pomohl Willovi vyvléci bratrovo tělo do schodů a na čerstvý vzduch. Stále se snášel vše smáčející déšť. Byl chladný, prudký a velice vítaný.

„Rychle!" sykl Edvard. „Noční hlídka! Jdou sem!"

Vypadalo to, že stráže něco zburcovalo. Zazněl lomoz, když kolem nich přešla řada vojáků a zamířila kamsi jinam. Edvard se držel ve stínu, dokud nebyl vzduch čistý. Pak pokynul Willovi, vzali Edmunda mezi sebe a snažili se neviděni dostat zpátky do Zahrady bílé růže a do svých ložnic. To, co zjistili, když dorazili na místo, bylo skoro horší, než kdyby byli chyceni. Edmundova tvář byla na dotek chladná, byl slabý a dalo jim to hodně námahy, než se ho podařilo probudit z bezvědomí. Když přišel k sobě, stěží dokázal mluvit a naprosto netušil, co se stalo. Věděl jen, že se potácel tmou a pak položil ruku na kámen.

„To jsi neměl dělat," řekl Will.

„To on ví!" štěkl na něj Edvard. „A vy jste především tuhle zlou věc vůbec neměli na Foderingham vozit."

„Přivezl ji sem Mistr Gwydion, ne já. A to, že byla pod zámkem a hlídaná, také mělo svůj důvod. Pokud lze někomu přikládat vinu za to, co se dnes stalo, jsi to ty, Edvarde."

„Bolí mě ruka!" zaskučel Edmund.

Pohlédli na jeho dlaň a spatřili velikou ošklivou popáleninu.

„Neměj strach," řekl mu Will. „Přinesu masti od Mistra Gorta. Ty ti pomůžou. Bolest pomine, uvidíš."

„Nemůžeme jít vzbudit Gorta," řekl Edvard.

„Musíme! Řekneme, že se spálil v kuchyni."

„Ne. Všude jsou stráže. Bylo by mu jasné, co se stalo. Počkáme do rána.“

Will Edvardovi pomohl bratra svléknout a uložit do postele. Když odcházel do své ložnice, Edvard řekl: „O tom, co se stalo, neřekneš nikomu ani slovo. Rozumíš?“

„Nejsem blázen, to je snad jasné.“

„Stejně chci, abys mi to slíbil!“

„Tak dobře, slibuji! Ale jen pokud ty slíbíš mně, že jednorožci hůlku vrátíš zpět kam patří, do otcových věcí, a nikdy víc se jí nedotkneš.“

* * *

O tři dny později proti sobě stáli Will a Edvard znovu, tentokrát v brněních a se cvičnými meči v rukou. Vzájemně si vyčítali, co se stalo ve sklepení pod pevností. O to prudší byl tentokrát jejich boj.

Ocel řinčela o ocel, rány byly skutečné a nemilosrdné. Will v železné přilbici zhluboka vdechoval vlhký vzduch, škrábanců a odřenin si ani nevšímal. Rány mu duněly v uších, hlasité skřípání bezmoci na obou zbrojích bylo mocnější než jejich zbraně bez ostří a ani jeden z nich nemohl toho druhého nějak vážněji poranit. Pláty třeskly, když se na sebe vrhli, zhroutili se, zápasili a převalovali se na zemi. Zpocené prsty znecitlivělé mnoha vrstvami ochrany se ze všech sil snažily uvolnit řemínky chráničů, rozervat kroužky chránící odhalená místa zbroje a jakkoli proniknout přes protivníkovo brnění. A přestože u sebe ani jeden neměli válečnou dýku, představovali si, že ji mohou mít, takže hráli hru na zabíjení, jako by to bylo doopravdy.

Nakonec už všechnu svou důstojnost spotřebovali, a vojáci, kteří se zájmem přihlíželi, se začali smát. Rytíř John vstoupil mezi ně, aby souboj ukončil. Usmál se, že prý takové víření písku a hlíny není hezké a jeho jediným výsledkem bude, že se usadí prach na koláčích, které chladnou před kuchyní.

Když sňali helmice, pohlédl Will neohroženě do Edvardových očí. Edvardova tvář byla pokrytá škrábanci a odřeninami, jak k ní Willovy údery přitlačily nepolstrovaný vnitřek přilbice. Vlasy měl propocené a zamotané do špinavé

plátěné čapky. Will věděl, že i jeho vlastní obličej je poškrábaný a z nosu rozseknutého přilbicí mu teče krev.

Hleděli na sebe poněkud méně přátelsky, než u nich bylo obvyklé. Tu zazněl zvuk, na nějž dlouhou dobu čekali. Z hradeb se rozléhalo troubení rohu – vždy dvě stoupající zatroubení po sobě, která znamenala, že se od jihu blíží jezdci.

Edvard okamžitě odhodil přilbici a vyrazil k bráně. Will běžel za ním a strhával si vlastní čapku a okované rukavice. Oba rachotili po kamenných schodech vzhůru na hradby.

„To je otec!“ řekl Edvard, když stáli bok po boku na úzkém prostoru ochozu. „Musí to být on!“

„Postup ještě kousek. Taky chci vidět.“

Všichni okolo byli vzrušení. Hloučky vojáků se hromadily podél hradeb. Zvěst, že se vévoda vrací, se rychle šířila.

„Podívej,“ řekl Edvardovi Will. Viděl praporce nad hlavami jezdců a teď už bylo možné rozeznat i jejich stejnokroje.

„Stříbrný, červené břevno, v hlavě tři červené terče a modrá hvězda pro odlišení,“ popsal heraldiku Edvard, když hleděl na skupinu. Will z popisu přesně věděl, jak erb vypadá.

„Doufám, že to jsou přátelé,“ řekl.

„Je to pan Walter z Deveronu – pán na Ferrers. Je to jeden z příznivců mého otce.“

Will slyšel zklamání v Edvardově hlase. Vévoda s nimi nebyl. Spěchali k bráně a chopili se otěží vedoucího jezdce. Will si dovodil, že tento rytíř, ustrojený jako by cestoval v čase války, musí být pan Walter. Následovaly ho přinejmenším dvě stovky jezdců a za nimi přijížděla dlouhá řada krytých vozů, každý z nich doprovázený dalším jezdcem jako stráží.

Hned za mostem přes Neane sesedl pan Walter ze zabláceného koně a rozhlédl se ostražitě jako raroh. Byl to urostlý sveřepý válečník s tvrdými pěstmi, a vypadal rozjařeně. Měl se svými muži úkol a obstáli v něm skvěle.

„Kořist!“ zvolal potěšen sám sebou. „A jaká! Šestnáct povozů zadržených na cestě k Trinovantu, až po plachty nacpaných zbraněmi a výbavou.“

„A to všechno jste zajali?“ žasl Edvard.

„Jo, pane Edvarde, doprovod se rozprchl jako králíci! Povozníkům prý přikázali, že nesmějí prozradit, kam měl náklad namířeno, ale řekli nám to vlastně hned, jakmile jsme se

ho zmocnili!“ Pan Walter se zasmál. „Tohle břemeno plné zbraní bylo jednou provždy sejmuto z beder Johna ze Strange!“

Při zmínce o Johnu ze Strange sebou Will trhl. Edvard se však chopil Walterovy přilbice a společně zamířili k bráně na vnitřní nádvoří, kde se v houfu čekajících dam objevila paní Cicely, aby příchozí přivítala.

Will z vnitřního nádvoří pozoroval, jak dopravili všechny vozy přes most a seřadili je vedle sebe. Teď už trochu ochladí a začal cítit všechny ty rány a odřeniny, které v souboji získal. Horní ret měl napuchlý, najedno oko téměř neviděl a vzadu na hlavě měl bouli o velikosti kachního vejce. Věděl, že by se měl odebrat dolů ke Gortovi a požádat ho, zda by se o něj nepostaral, ale nechtěl zakusit jeho zklamání, kdyby ho potkal v tomto odění. Vydal se tedy raději mezi zadržené vozy, a tu ho něco přinutilo vzhlédnout. Na kozlíku vedle jednoho z povozníků seděla dívka s plavými vlasy a očima plnýma strachu.

Will se podíval pořádně a pak znovu. Dívka si ho všimla, ale rychle stočila pohled jinam; stejně tak by se odvrátila od kteréhokoli jiného muže ve zbroji.

„Jívo?“ zvolal Will a srdce se mu hlasitě rozbušilo. „Jívo? Jsi to ty?“

Otočila se celá překvapená, že slyší své jméno, a když se na něj opět zadívala, její strach se proměnil ve zmatek.

„Jívo, to jsem já. To jsem já, Willand!“

„Will?“ řekla nevěřícně. Pak si položila dlaň na ústa a zašeptala: „Co to s tebou udělali?“

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

NA ZÁPADĚ

Když se setkali následujícího dne, měl na sobě Will prostší oblečení v barvách Eboru. Sešel dolů k prázdným vozům, které teď sloužily jako tábor. Byly postaveny těsně u sebe na louce u řeky a opodál se pásl dobytek. Will se rozhodl, že se nezmíní o tom, jak přišel k odřeninám a škrábancům, a nebude ani vysvětlovat, proč měl na sobě zbroj. Věděl dost jasně, že pro Jívin způsob uvažování není studium válečného umění nijak obdivuhodné.

Jíva sdílela provizorní domov se svým otcem Stennem, schopně vyhlížejícím vousatým chlapíkem středního vzrůstu, který si dával dobrý pozor na to, co říká. Pozdravil Willa docela srdečně, ovšem nato nastalo nepříjemné ticho. Nakonec si Will všiml uklidňujícího pohledu, který si otec s dcerou vyměnili, načež ho Jíva odvedla pryč.

„Nevadí mu, že jsem za tebou přišel?“ zeptal se, když byli z doslechu.

„Ani neví, kdo jsi,“ řekla. „Jen to, že jsme se jednou setkali u Grendonova hamru. Myslí si, že nás pošlete zpátky do Wychského hvozdu, a my že budeme muset čelit vzteku pána ze Strange. Řekla jsem mu, že tě požádám, abyste to nedělali.“

Pohlédl přes řeku, kde se pod travnatým břehem houpaly na hladině dvě krásné labutě. „Na mě to nezávisí, jestli někdo někoho někam pošle. Já jsem…“

„Já vím, už jsi mi to jednou říkal. Nejsi šlechtic.“

„No… já vím, že to může vypadat…“

Jeho slova se vytratila do ticha a Jíva se na něj mnohoznačně podívala. „Změnil ses, Wille!“

„Neboj se!“ Usmál se, pokusil se ji uklidnit.

Ale dívka se neusmála. Místo toho se podívala jinam, jako by nedokázala překonat strž, která se mezi nimi objevila.

„Nenech se mást tímto oblečením. Nutí mě, abych ho nosil.“

„Ani nevím, co ti na to mám říct,“ odvětila tiše. „Po tom všem… co jsi mi řekl o magii, tam ve Wychském lese a…“

„Myslím, že bychom si měli pohovořit,“ řekl. Posadil se na nízkou zídku a vyprávěl jí všechno, co se událo od doby, kdy se naposledy setkali. Pověděl jí vše, jen ne o nalezení Dračího kamene.

Jíva mu na oplátku vyprávěla, co se přihodilo jí. Dostala od Vědmy vzkaz, aby přišla ke Grendonovu mlýnu, avšak povinnosti ji zdržely. Když konečně přecházela potok a mířila na smluvené místo, zaslechla ohlušující prásknutí hromu a spatřila něco jako modrý blesk, přicházející z okraje lesa. O několik okamžiků později se korytem prohnal bouřlivý příval bahnité vody. Byla tak vyděšená, že běžela celou cestu až domů. O něco později sebrala odvahu a vypravila se k věži pána ze Strange, ale tam jí jeden ze strážných řekl, že chlapec, který sem přišel s čarodějem, je už pryč.

„Až do té chvíle jsem na žádného Mistra Gwydiona nevěřila.“

„Chceš říct, že sis myslela, že jsem si ho vymyslel?“

Přikývla. „Otec tvrdí, že chlapci docela často říkají dívkám věci, které nejsou pravda, jen aby na ně udělali dojem.“

Will se začervenal. „To asi ano.“

„Ale ty jsi to nedělal, že?“ Prohlížela si, jak má teď ostříhané vlasy, a také jeho bohatý oděv. „Říkal jsi mi, že nejsi ze šlechtického stavu. Ale nakonec to vypadá, že jedním z nich přece jen budeš.“

„Ne, to ne! Tyhle věci mi nepatří. Jsem jen páže.“

Dotkla se jeho vlasů. „Líbily se mi víc, když byly dlouhé, s těma dvěma copy.“

Will se poškrábal ve vlasech. Vzpomínal, jak si uřízl oba copy, protože mu řekla, že s nimi vypadá jako dívka.

„Abych řekl pravdu, ve skutečnosti netuším, proč jsem tady,“ řekl. „Mistr Gwydion mě v téhle urozené domácnosti

odložil jako nějaké nepotřebné zavazadlo. Jen si zamnul ruce a odešel, aniž by mi řekl třeba jen sbohem.“

„Čím jsi ho tak rozčílil?“

„Myslím, že takhle to nebylo. Jen řekl, že má na práci něco důležitého a že mu s ní nemůžu nijak pomoci.“

„Proč jsi zůstal tady?“ zeptala se. Zamračeně hleděla na kamenné zdi, které se tyčily okolo vnějšího nádvoří.

„Není to tu tak špatné, když si zvykneš.“

„Mohl jsi přece utéct.“

„Dal jsem Mistru Gwydionovi slib, že udělám všechno, co bude chtít.“ Will sklopil oči a přemýšlel o čarovném závoji, který zahalil Dolinu, a kolik jí toho o něm může prozradit. „Ve skutečnosti… vlastně nejspíš nemám kam jít.“

Jíva se rozhodla, že nebude vyzvídat. Místo toho živě prohlásila: „No, blesk Mistra Gwydiona toho vlastně na hamru moc nezměnil, protože poslali každého, koho mohli postrádat, na přestavování hráze. Dokonce i mého otce. Ani ne měsíc před podzimními dešti se začala přehrada znovu plnit a co nevidět byla hladina taková jako předtím. Pak se znovu roztočilo mlýnské kolo a buchary opět zaduněly.“

Will přikývl. Přemítal, zda to byl Mistr Gwydion, kdo vévodovi poradil, aby si dával pozor na Wychský hvozd a očekával, až se objeví kolona vozů. „Museli jste se pěkně vylekat, když se na vás takhle vrhli vojáci pana Waltera.“

„Nejdřív jsem si myslela, že nás všechny zabijí. Otec vytáhl luk, ale přemluvila jsem ho, aby ho odložil.“

Usmál se. „To je dobře.“

Vzala ho za ruku a stiskla. „Nikdy jsem nebyla tak ráda, že jsem někoho potkala, jako když jsem spatřila tebe, Willande. Přátelská tvář na místě, jako je tohle. Ani nevíš, co to pro mě znamená. Díky.“

Zapýřil se a nemohl přijít na nic, co by mohl říci. Levé oko měl stále podlité krví a okolo něj byl zbytek rudého kola. „Ale vždyť já jsem nic neudělal.“

Pohlédla mu do očí. „To říkáš ty, ale já jsem včera v noci ležela a přemýšlela o tom, že nás sem muselo přivést nějaké kouzlo.“

Když pomyslel na to, jak leží vzhůru a přemýšlí o něm, zaplavily ho rozpaky. „Jívo, já ve skutečnosti žádná kouzla neznám. Rozhodně ne tenhle druh.“

„Jestli to nebyla magie, pak by mě zajímalo, jak se tomu říká. Snad zvrat osudu?“

„Ano,“ řekl a dumal, zda mohl v jejím příjezdu sehrát nějakou roli Gwydion. „To bude možná ono.“

Zatímco tu však společně seděli, připadalo mu to příliš dobré na to, aby to byla pravda. Willovi se nepodařilo zapudit z mysli slova o tom, že kameny bitvy na lidi možná působí tím, že působí zvraty v jejich osudech. Možná si s nimi Dračí kámen jen pohrával. Určitá část jeho moci možná dokázala působit i přes Gwydionova vázací kouzla a přitáhnout Jívu a jejího otce sem. Možná všechno nebylo tak docela v pořádku, jak se zdálo na první pohled.

Will spatřil u brány kulhajícího Edmunda s jedním sloužícím, který na něj dohlížel. Stále měl ovázanou ruku a vypadal zmateně. Na dlažbě zacvakaly podkovy a Will poznal Edvardova velikého ryzáka. Edvard byl v sedle. Vymyslel si nevyvratitelný příběh o tom, jak jeho bratr zakopl, upadl na mříž krbu, o níž si popálil ruku a udeřil se do hlavy o jeho římsu. Následky toho, co se Edmundovi přihodilo už téměř před týdnem, však stále ještě nepominuly. Will si pomyslel, že možná přišel čas říci Gortovi pravdu.

Willovo přemítání přerušil Edvardův příchod. Poklidné chování, které si začal poslední dobou v přítomnosti žen a dívek osvojovat, mu slušelo. V sametovém oděvu s rozpustile nasazenou čapkou vypadal mužně a byl téměř stejně okouzlující, jako jeho otec. Kůň byl propocený a podupával.

„Jak je, Vilíku?“ zeptal se a živě pokývl na pozdrav. „Ach, ty jsi zaneprázdněný!“

Jíva sklonila hlavu a ostýchavě pohlédla stranou.

„Zdravím, Edvarde!“ Will seskočil ze zídky a na rozloučenou podal Jívě ruku. „Musím už jít.“

Dívka vyrazila zpátky k táboru a Will se obrátil. „Poslouchej, Edvarde, přemýšlel jsem o tom, že bychom měli zajít za Mistrem bylinkářem.“

„Vždyť za ním chodíš pořád.“

„Však ty víš, o čem mluvím.“ Chopil se otěží a vedl Edvardova znaveného koně na vnitřní nádvoří. „O Edmundovi.“

Edvard se přes rameno díval za Jívou, dokud nezmizela z dohledu. „Myslím, že ne.“

„Koukni, Edmund nebyl nikdy dřív takový, jako je teď. Něco není v pořádku. Vždyť se ani neusměje.“

„Nikdy se moc nesmál. A jeho ruka se hojí dobře. Nech ho být.“

„Já se nebojím o jeho ruku. Ztrácí sám sebe. Nejlepší by bylo, kdybych řekl Gortovi.

Edvardův úsměv se vytratil. „Je to můj bratr, Wille, a já určím, co je pro něj nejlepší. Říkám ti, že to přejde.“

* * *

Stenn se ukázal jako daleko sympatičtější chlapík, než se Will na první pohled obával. Byl vyrovnaný a klidný a měl ten nejsilnější stisk ruky, jaký kdy Will u někoho zažil. Ostatní lidé z Wychského hvozdu v něm viděli svého mluvčího a Will slíbil, že se za ně u paní Cicely přimluví. K všeobecnému překvapení přišla další den vévodkyně k bráně vnitřního nádvoří, aby jim sdělila své rozhodnutí.

„Jste volní, můžete jet domů,“ pravila a hleděla na skloněné hlavy. „Willand mi však sdělil, že někteří z vás nejsou odchodu příliš naklonění. Tvrdí, že jste poctiví lesníci, kteří byli donuceni vykonávat práci, jež se vám hnusila. Je tomu tak?“

Nikdo se ani nepohnul. Pak promluvil Stenn. „Je to pravda, milostivá paní. Do posledního slůvka.“

Vévodkyně je pozorovala, chvíli uvažovala, načež řekla: „Kdokoli by měl obavy z pomsty Johna ze Strange, má moje svolení zůstat zde. Nedopustím, aby byli vesničané obviňováni nespravedlivě.“

Jakmile se odebrala pryč, přijímal projevy vděku za její rozhodnutí Will. Po chvíli se objevil Edvard a odtáhl ho stranou.

„Kde je ta dívka?“

„Jíva? A co s ní má být?“

„Přišel jsem jí říct, že má vyhledat matku, dozví se od ní své povinnosti. Bude sloužit rodině.“

Will pocítil nebezpečí. „O životě na hradě neví zhola nic. Její místo je spíš po boku…“

„Je to pocta, Wille.“

* * *

V následujících dnech zaznělo troubení rohů na hradbách Foderinghamu ještě několikrát. Vojenský tábor byl nějaký čas zaplaven lidmi, kteří přicházeli ze severních částí vévodova panství. Kolovaly zvěsti o jednotkách pochodujících po Velké severní silnici a tu a tam se proslýchalo, že ve vzdálených městech na severu jsou vybírány zvláštní daně. Ale nad Královstvím se s přituhujícím sevřením zimy rozprostřel jakýsi podivný klamný mír. Ať už Gwydion a vévoda použili při svém působení v Trinovantu jakoukoli kombinaci magie a politiky, zdálo se, že se jim na čas podařilo hrozivý příval zadržet.

Ukázalo se, že Jíva dostala za úkol pomáhat s hlídáním dvou nejmladších synů vévody. Byla to práce, která s sebou nesla spoustu odpovědnosti a Jíva se jí toužila zbavit, protože děti byly zlobivé a často se vztekaly. Willovi bylo jasné, že by raději chodila a střílela šípy do terčů, nebo vyrážela s Gortem do kraje a učila se o bylinkách. Ale, jak řekl Edvard, sloužit u vévodkyně byla pocta a Jíva si ve skutečnosti nemohla příliš vybírat.

Dny se krátily a venku bylo čím dál chladněji a šedivěji. Jednoho jasného zimního jitra, jakých bylo před ewlenem jen málo, zaznělo z hradeb Foderinghamu opět troubení rohů, tentokrát tři dlouhé tóny.

Probíhalo sice vyučování, ale Edvard, jakmile zaslechl signál, okamžitě vyskočil z místa. Sápal se na železnou mřížku v okně, aby zahlédl otcův očekávaný návrat.

„Je zpátky!“ vykřikl. „Věděl jsem to!“

„Pane Edvarde!“ zapištěl hlas učitele Aspalla. „Nesmíte při každém rozruchu takto vyskakovat. Buďte tak laskav a znovu se posaďte, nepožádal jste o dovol…“

Ale bezmocný učitel viděl, že na místech, kde seděli oba bratři, stojí jen osamělý Will. Edvard už vytáhl svého mladšího bratra z místa a vedl ho chodbou pryč.

„Je skutečně neukázněný," zamumlal učitel Aspall a pokračoval: „Takže, Willande… Willande?"

Ale Willand už kolem něj proklouzl do chodby a mířil ke vzdáleným dveřím.

Následoval bratry dolů po ošoupaných kamenech točitého schodiště, ven a směrem k bráně. Jízdní jednotka o dvou či třech stovkách mužů, s třepotající osobní standartou vévody, se blížila k předmostí. Kopyta už duněla po vnitřním padacím mostě a otevřenou branou. Celý hrad byl na nohou. Vévoda a jeho přední stráž vjížděli do hradu, postroje zvonily. Will si všiml, že koně jsou zpěnění, vévoda má na krku chránič z lesklé oceli a na nohou zbroj. Zdálo se, že cestoval spěšně a v očekávání potíží. Těsně za ním následovalo třicet jezdců, také v částečném brnění, a další v kroužkových košilích a lehkých zbrojích. Všichni měli meče, někteří z mužů byli význační šlechtici a zbytek jejich rytířský doprovod. Will mezi nimi hledal Gwydiona, ale po čaroději nebylo ani stopy.

Vévoda sesedl a odhodil bahnem potřísněný cestovní plášť, očividně rád, že je zpátky u své rodiny. Edvard a Edmund už byli po boku svého otce. Vévoda je pohladil po vlasech, usmál se na ně a vedl je dovnitř, aby se mohl přivítat s Alžbětou, Markétou a Jiřím. Poté se objevila paní Cicely v náručí s vévodovým dvouletým jmenovcem. Vyměnil si s manželkou několik vážných vět a všichni zmizeli uvnitř.

Jíva si v davu našla Willa a zamávala na něj. „Takže tohle je vévoda," řekla, když se dostali k sobě.

„To je on," řekl Will. „Je to znamenitý šlechtic, viď?"

„O tom já nic nevím." Očima bloudila mezi různými členy vévodovy domácnosti. „Ale docela jistě vypadá jako znamenitý člověk."

Will spatřil Edvarda po vévodově boku a na chvíli měl nepříjemný pocit, že neví, zda Jíva myslí otce, či syna.

* * *

Vzrušení pomalu opadalo a následující večer seděl Will s Jívou v jídelně a společně večeřeli.

„Doufal jsem, že mezi příchozími bude Mistr Gwydion," řekl rozladěně Will.

„Nejspíš ještě nenašel způsob, jak zlomit moc Dračího kamene," řekla.

„Jak o tom víš?" zeptal se zaskočen, že kámen nazývá dokonce jeho jménem.

„Pan Edvard mi o něm všechno řekl."

„Skutečně?"

Lehkovážně na něj pohlédla svýma pevnýma modrýma očima. „Ano. Je na tom něco špatného?"

„Ne…"

Naklonila hlavu na stranu. „Proč myslíš, že mi ho nechce ukázat?"

„Zeptala ses ho?" řekl a obával se nejhoršího. „Chtěl jsem říct, ty ho chceš vidět?"

Pokrčila rameny. „Doufala jsem, že mi to nabídne."

Will utrhl kousek chleba a potopil ho v misce s dušeným masem. „Nejlíp uděláš, když o tom kameni nebudeš vůbec přemýšlet."

„Proč ne? Třeba bys mi ho mohl ukázat ty. Chtěla bych vědět, kolem čeho vznikl všechen ten rozruch."

„Ne, to nejde. Je pod zámkem v kryptě hluboko pod pevností. Tam je v bezpečí, tedy nakolik taková věc může být v bezpečí."

Jíva si hryzla rty. „Takže je velice nebezpečný?"

„Ach, ano. Moc toho o něm nevím, ale tímhle si jsem jistý. A začínám si myslet, že si ta neblahá síla v něm našla nějakou cestu ven. Už něco provedla Edmundovi."

„Edmundovi? Myslíš pana Edmunda? Toho vévodova kulhavého syna? Se zmrzačenou rukou?"

„Takový předtím nebyl. A nejde jen o jeho ruku a nohu. Chová se, jako by byl polapen v bludišti a nemůže najít cestu ven. Těžko se to vysvětluje, ale včera jsem ho potkal, jak jde a tápe podél zdi jako slepec. ‚Co to děláš?' zeptal jsem se ho, on se na mě podíval dočista prázdným pohledem a odpověděl: ‚Hledám světlo.' Řeknu ti, Jívo, že se osudy nás všech kvůli tomu kameni překrucují a rozpadají. Doufám, že se Mistr Gwydion vrátí už brzy."

Pohlédla na něj podivně chladně. „Moc přemýšlíš, Willande."

„Co tím chceš říct?"

„Měl bys být spokojený. Tvůj osud by si s tebou bez mrknutí oka vyměnila většina venkovských chlapců. Ten vznešený život – kožené boty, ježdění na koni, střílení a zbroje. Žiješ si jako šlechtic. Copak by sis mohl stěžovat, i kdyby se ten tvůj Mistr Gwydion už nikdy nevrátil?“

„Pokud žiju jako šlechtic, pak je to díky šlechticům. Kdybych si však mohl vybrat, raději bych byl daleko odtud a jedl jablečný koláč v Dolním Nortonu kam patřím, bosý a tak jak jsem býval.“

Jíva založila ruce. „Ach, to je tedy pěkné! Ty nejsi rád, že jsem tady?“

„Co to s tím má co dělat?“ zeptal se Will, který si neuvědomil, co řekl. Povzdechl si. „Podívej, to co se ti snažím říci je, že ten kámen nesmíš brát na lehkou váhu. Ovlivňuje lidi. A nejde jen o tenhle jediný. Jsou i jiné po celé zemi, a pomalu a v tichosti směřují Království k hrůznému pádu. Velice brzy se v zemi něco nepatrného stane a nastane změna – zřítí se Otrokářský most nebo si někdo odveze pár kamenů ze staré Otrokářské zdi – a bude to. Prásk! Jako když naložíš poslední stéblo na žebřiňák a on se rozlomí.“

„Nebudu předstírat, že tomu všemu rozumím. Zní mi to jako nesmysl.“

„Tak se tím tedy nezabývej!“

„Nebudu!“

„Dobře!“

Will odešel z jídelny a zamířil podívat se na shromáždění šlechticů před dveřmi do Velké síně. Podívejme na ně! pomyslel si. Něco je rozrušilo. Možná, že žebřiňák je daleko blíž svému rozlomení, než jsem si myslel. Při měsíci a hvězdách, jak bych si jen přál, aby se Mistr Gwydion vrátil s nimi!

Po chvíli otálení se rozhodl, že bude lepší zjistit příčinu rovnou, než si jí dlouho lámat hlavu. Prošel okolo povědomých tváří vojáků a mezi mnoha sloužícími a hosty, kteří neustále chodili tam a zpět, a vklouzl do síně. Jakmile mu to okolnosti umožnily, zeptal se pana Huga na nově příchozí šlechtice.

„Ty si nepamatuješ praporce a znaky, které ses učil?“ zeptal se ho pan Hugo. „Támhle – v červeném s figurou bílého medvěda?“

„Uf… Hrabě Warrewyk, velitel přístavu v Callas.“

Pan Hugo přikývl. „Synovec paní Cicely. Dobře si ho všimni, protože je vlastníkem největšího panství mezi všemi hrabaty. Tvůj přítel Havranec říká, že je mu ho líto, protože ani kdyby mu někdo dal deset tisíc marek, pořád to nebude stačit k tomu, aby se hrabě Warrewyk usmál. Po jeho levici stojí v červenočerném plášti jeho otec, hrabě ze Sarumu. Támhleten znak s červeným lvem nosí pan z Falconburghu, vlastní bratr hraběte Saruma. A tenhle v zeleném je pan Bergaven, který má ve znaku černobílého býka, také bratr hraběte Saruma. Podívej, pan Strope de Belton, vidíš? To je jejich bratranec.“

„To jsou všichni takhle blízcí příbuzní?“

„Samozřejmě. A já jsem s nimi také příbuzný. Jak by to také bylo možné jinak? Krev přece není voda.“

„Ne, to jen když se prolévá.“

Pan Hugo na něj pohlédl jestřábíma očima. „Ty máš ale ostrovtip, Willande! Ale co bychom také mohli čekat od Čarodějníkova učně.“

„Já to nemyslel jako urážku. Opravdu.“

„A já jsem to tak také nebral. Síla rodu Warrewyků je obrovská. Všechna tahle hrabata ze Sarumu a Warrewyků jsou našimi hlavními spojenci. A teď spojence tuze potřebujeme; musel sis přece všimnout, že nastaly temnější časy.“

„To jsou zvěsti tak špatné?“

Pan Hugo ho plácl do ramene. „Jestli tu jsou nějaké zvěsti, pak nejsou určeny pro tvé uši. Tamhletudy vede nejkratší cesta ke dveřím!“

Pan Hugo ho propustil, ale Will nalil do jeho poháru ještě trochu vína a řekl: „Povězte mi aspoň, co se stalo s Mistrem Gwydionem? Takové zprávy se mě přece týkají.“

„Kdo ví? Havrancovy plány jsou jen zřídkakdy zřejmé. Netváříme se že rozumíme tomu, o co se snaží, pokud není řeč o tkaní kouzel, která táhnou, tlačí a udržují Království ve veliké síti dobra a zla. Říká se tomu státnická magie, ale nikdy jsem o ní neměl valné mínění. Když jsem byl daleko mladší, vysvětlovali mi ji jako jakousi soustavu kůlů a provazů, která drží stan. Tvůj Mistr Gwydion prolézal uplynulých třináct měsíců celičký Trinovant jako neúnavný pavouk. Tu nějaký vliv omezil, onde zase podepřel přesvědčováním, vytrvale

manévroval, dokud nikdo pořádně netušil, na čí stranu se vlastně staví.“

Will byl trochu rozladěn přirovnáním Mistra Gwydiona k pavoukovi. „Nemluvíš o něm zvlášť přátelsky.“

„A jak bych měl hovořit o někom, kdo večeřívá s nepřáteli?“

„To že dělá?“

„Měl podíl na každém sporu a každé hádce, která se poslední dobou na Trinovantu odehrála – ale teď udělal velikou chybu.“

„Jakou chybu?“

„Odhalil své skutečné smýšlení. Dal královně Mag nesmírně cenný dar. Dostala od něj nádherný modrobílý drahokam. Vložil jí ho veřejně na čelo, když se šlechtici naposledy shromáždili ve Velké radě. Všichni vědí, že královna miluje šperky nadevše – tedy vyjma toho štěněte, o němž přísahá, že je krále Hala.“

Will ztuhl. Docela přesně si vzpomínal na drahocenný kámen, který Gwydion vyloupl ze spony na labutím plášti v Leirově hrobce. Bylo udivující, že by se ho čaroděj vůbec vzdal, nehledě k tomu, že jím obdaroval královnu Mag. „Ale… proč by to dělal?“

„To se budeš muset zeptat jeho, protože odpověď na tuhle otázku já neznám. Řekl nám, že se snaží uplatit tu ďáblici, aby snášela mír, ale takový drahokam, jako byl tamten? Náš dobrý vévoda nechápe, proč by měla být vůbec uplácená, aby získal slovo při vládnutí, které mu právem náleží. A nerozumí tomu ani nikdo ze zde přítomných.“

Willa nenapadlo, co by na to mohl říci.

Pan Hugo se ani neusmál, zůstal rozčilený. Přiblížil palec a ukazováček těsně k sobě a řekl: „Měj se na pozoru, ty čarodějné pískle – vévoda je takhle blízko k tomu, aby tvého čaroděje prohlásil za nepřítele. A když to udělá, pro tebe už nebude mezi jeho blízkými místo.“

„Vyženete mě?“ zeptal se Will.

„Provedeme s tebou totéž, co děláme se všemi zvědy, které u nás najdeme.“

„Ale já nejsem žádný zvěd! Chcete vyhnat někoho, kdo vám nikdy neudělal nic špatného?“

„Vyhnat? Ne!“ Pan Hugo vydal pobavený zvuk. „Co tě vede, stačí jediné vévodovo slovo, a já nebo kdokoli jiný ti prořízneme hrdlo od ucha k uchu.“

Will se snažil najít nějaký náznak, že pan Hugo žertuje, ale ke svému zděšení zjistil, že tomu tak není. „Ale mně přece můžete věřit, nebo snad ne?“

„Věřit? Řeknu ti to ještě jednou – jediné skutečné přátele dělá pokrevní spojení. Jediným spolehlivým poutem je příbuzenství. Všechno ostatní se může změnit.“

Šedovlasý rytíř položil ruku na jílec svého meče a odkráčel pryč. Will za ním hleděl a neměl nejmenší tušení, co si má počít. Poprvé si všiml, na jak tenkém vlákně visí jeho život, a začínal chápat, jak se to má se šlechtici a jak se jejich mysl, beztak ukvapená a podezřívavá, může stát snadnou kořistí pro působení kamene války.

Will vklouzl do stínů a obrátil pozornost k vévodovým synům. Pozoroval, jak Edmundovo pomatené škubání zůstává bez povšimnutí, a jak Edvard hltá každé otcovo slovo. Důvody byly zřejmé, neboť vévoda byl okouzlující muž. Jeho šarm vyzařoval z každého póru. Navzdory všemu, co řekl pan Hugo, nebylo těžké ctít vévodu Richarda jako mocného šlechtice a oblíbit si ho i jako člověka. Pohlédl mu do očí a pochopil, proč někteří lidé nemají na vybranou a následují jiné muže do bitev.

Vévoda povstal a lomoz v síni se utišil. Řekl prostě: „Slyšte mé rozhodnutí! Tato domácnost si připomene posvěcený svátek ewlenu v naší pevnosti Ludfordu.“

Slova, která vévoda Richard pronesl, neznamenala nijak zásadní řeč, avšak to, že je pronesl on, mělo takřka magický účinek. Všichni ve Velké síni se začali okamžitě radovat a bouchat rukama do stolů na znamení souhlasu.

Jen Willovi bylo smutno u srdce, protože i on věděl, co to znamená. Otočil se na patě a nepozorovaně se ztratil. Vydal se to oznámit Gortovi.

Nejprve však vyhledal v kuchyních Jívu.

„Připomenout?“ řekla. „Copak nemyslel oslavit? Ach, nesnáším když páni udělají oslavu a nechají tam Nevidoucí ve vysokých kloboucích a zlatých pláštích provozovat ty své průvody.“

„Ne, ty to nechápeš!“ řekl jí. „O ewlen se nejedná, vévoda stěhuje svoji rodinu do silnějšího hradu. Ludford leží na západním pomezí, hluboko v kraji, který je vévodovi naprosto oddaný. Tam může shromáždit své síly. Tohle ve skutečnosti znamená válku.“

„Možná, že to nebude tak špatné,“ řekla Jíva.

Will se na ni zamračil. „Ach, přemýšlej o tom, co říkáš!“

„Slyšela jsem, že platí vojákům penny za den. To není vůbec špatné, když většinu času jen posedávají okolo.“

„Ano, jenže člověka nezabije pád z věže, ale jeho konec, když dopadne.“

„Pokud jde vévodovi o vojáky, jistě bude vděčný za mého otce a také za ostatní muže z Leighu. Všichni jsou to dobří lukostřelci. A kdoví, třeba bude Prasečí hlava zabitá, Wychský hvozd dostane nového správce a všichni se budeme moci vrátit domů.“

Will na to nic neřekl. Nejprve si myslel, že ji musí opouštět rozum. Potom ho však napadla daleko děsivější myšlenka – ať už z Dračího kamene uniká cokoli, musí to mít neblahý vliv také na ni.

* * *

Několik dalších dnů bylo hektických, neboť se daly do pohybu přípravy na vévodův přesun. Will byl rád, že opouští Fodreingham, i přesto, že se obával o Dračí kámen a o to co se s ním stane, až domácnost odejde a na hradě zůstane jen o mnoho menší posádka. Najednou bylo těžké Gorta najít, a když už se ho Willovi podařilo vystopovat, odmítal se s ním bavit o kamenech války. Will tedy upnul všechny své naděje k tomu, že Gwydion dorazí ještě před jejich odjezdem.

Willovy naděje se však zhroutily, neboť čaroděje nikdo neviděl, ani o něm nepřicházely žádné zvěsti. Nikdo z nově přicházejících šlechticů netušil, co se s ním mohlo stát. Přesun do Ludfordu byl velikým příslibem, avšak Willovi to připadalo jako bezútěšný úkol. Neustále se něco nosilo a tahalo, připravovalo k odjezdu, a když bylo všechno připraveno, zase jim nepřálo počasí. Tři dny v kuse jen pršelo a pršelo. Zimní cesty zčernaly blátem a koně je natolik rozjezdili, že si lidé

museli najít objížďky. V údolích se rozkládaly bažiny a na vyšších místech sněhová břečka. Z ničeho nic začalo mrznout až praštělo, bahno ve vyjetých kolejích ztuhlo a přes den povolilo jen nepatrně, načež se opět snesla temnota. Neputovali rychleji než nějakých dvanáct mil za den, cesta na západ jim tak trvala celý týden. Většina koní kráčela spolu se třemi stovkami členů domácnosti pomalu a opatrně. Království se zmocnilo šedivé neoblomné neštěstí zimy a povozy a káry tažené páry volů se prodíraly chladným blátem a kodrcaly na zmrzlých nerovnostech cesty.

S průvodem putovalo i pět stovek pěších vojáků a ozbrojenců a všichni společně bojovali proti nepřízni krajiny. Rytíři a šlechtici jeli vpředu a prohledávali cestu hroty svých kopí. Každé ráno odcházely z tábořiště skupinky lovců a také průzkumníků, kteří ohledávali kraj před nimi a vyhlíželi nepřátele či stopy po jejich zvědech. Jízda však nikdy nenechávala vozy patřící k domácnosti bez dozoru, na průzkumech se střídaly a držely hlídky. Zprvu si Will myslel, že je to kvůli psancům – skupinkám zločinců, kteří prý zamořovali odlehlejší kraje, jimiž projížděli. Žádná skupinka psanců by se však neodvážila zaútočit na takto střeženou kolonu. Nemohlo by ji k tomu přimět ani sebevětší bohatství. Will si uvědomil, že se vévoda obává léčky, kterou mu mohl nastražit daleko nebezpečnější nepřítel než lupiči – sama královna.

Jíva, která sama jedno přepadení na cestě zažila, byla tichá a ostražitá. Všichni muži z Leighu dostali modrobílé oděvy a silné tisové luky. Pokud se Jíva nestarala o děti Eboru, seděla vedle svého otce na kozlíku vozu taženého párem dobytčat, vezoucího část vévodových zásob. Jindy, když byla unavená neustálým sezením, kráčela vedle vozu, pokud zrovna nebylo bahno příliš hluboké. Will viděl, jak rozmlouvá s Mistrem bylinkářem a pomáhá všude, kde jen může. Také si všiml, že kdykoli kolem ní projede Edvard, vzhlédne k němu a usměje se. Will neměl koně, na němž by jel; ti byli zapotřebí pro doprovod a on do něj nebyl vybrán. A co bylo ještě horší, silně se nachladil. Na tvářích se mu objevily skvrny a bolela ho každá kost v těle.

„Jak dlouho budeme ještě putovat?“ zeptal se, když okolo znovu projížděl Edvard.

„Dny jsou krátké, nikam se nedostaneme," řekl Edvard znalecky. „A tak hrozné bahno jsem ještě neviděl."

„Proč jsme tedy opouštěli Foderingham tak narychlo? Jistě jsme mohli počkat, dokud se počasí nezlepší."

Edvard se na něj podíval, jako by se zeptal na něco zvlášť hloupého. „Ale dny se budou ještě zkracovat!"

To byla absurdní odpověď a Will jasně viděl, oč běží. „Já si spíš myslím, že se tvůj otec chtěl dostat do bezpečného kraje, dokud to bylo možné."

Edvard přimhouřil oči. „Můj otec se nikoho nebojí."

Will silně zakašlal. „Přichází válka, a až začne, srazí každého; dokonce i tvého otce – toho zvlášť. To tě netrápí? Pokud už musíme jet, nedá se jet jinudy?"

„Do toho mi nic není. Ať válka klidně přijde." Edvard zvedl bradu a pak se rozhlédl. „Kde je Jíva?"

„Proč se po ní ptáš?"

Avšak Edvard neodpověděl.

Každý večer, když se rozhodli pro odpočinek, vyrostl tábor o velikosti menšího městečka. Na vybraném místě tím nastávala hodina zmatků. Klid se vrátil, až když byly vztyčeny stany, zažehnuty ohně a zmizely poslední záblesky dne. Za soumraku sedával Will s Jívou, večeřel skvělého pečeného úhoře a naslouchal Stennovým příběhům o šťastnějších dnech, než do Wychského lesa přišel pán ze Strange.

Později se Jíva odebrala k spánku a Will se potloukal po vojenském ležení nebo zamířil tam, kde stály v malém kroužku malované stany šlechticů, uvnitř luxusně zařízené koberci, ovčími kožešinami, ohřívadly na dřevěné uhlí a kusy nábytku, které bylo možné na cestu rozebrat. Kruh hlídali vojáci v přilbách, jejichž dech vytvářel v mrazivém vzduchu obláčky páry. Celé dlouhé hodiny se trpělivě opírali o svá kopí, zatímco za svícemi ozářenými plátny stanů bzučely tiché rozhovory a kolem se míli za mílí rozprostírala chladná a temná divočina.

Třetí noci Will náhodou spatřil, jak Edvard volá Jívu do svého stanu. Vévodův dědic s ní pak v ústraní strávil dlouhou chvíli a Willa bolelo pomyšlení, že jsou spolu. Když vyšli, spatřil, jak si Edvard stáhl z malíčku prsten a podal jí ho. Jako by ho bodli přímo do srdce, chtěl se zvednout a jít jim oznámit, že všechno viděl. Ale uvědomil si, že vyhovět takovému

nutkání, byť sebesilnějšímu, by ničemu neprospělo. Nebylo by moudré poddat se mu, proto je zahnal jako pravý muž, neboť proč by spolu nemohli Edvard a Jíva hovořit, třeba i v soukromí? A rozmlouvá-li Jíva raději s Edvardem, komu by to mohl vyčítat?

Doufal, že až se vzdálí od Dračího kamene, jeho nálada se zlepší, avšak spíš se ještě zhoršila. S jeho myslí si pohrávala žárlivost. Pil horké nálevy, o nichž Mistr bylinkář Gort tvrdil, že mu uleví v nachlazení. Avšak uběhly už tři dny zimního utrpení a teprve čtvrtý den se mu začalo dýchat o něco snadněji. „Ach, pane Nešťastný!“ řekl mu Gort. „Takže ses konečně rozhodl spolupracovat s lékem, že?“

„Co tím myslíš?“

„Copak ty nevíš, jak působí léky? Musíš blahodárnému účinku bylinek aspoň trochu pomoci. Dovolit jim, aby tě uzdravily.“

Znělo to podivně, a Will odpověděl: „Dělám co můžu.“

Když se později toho odpoledne utábořili, byl Will ještě neklidnější. Cítil podivné rozrušení, jaké zakusil naposledy předtím, než přišli do Foderinghamu. Bylo v tom něco s okolním krajem, cosi na něm mu připadalo podivné. Už se to naučil rozeznávat. Vlákno. Možná i kámen války. Slabý zákmit světla na samém okraji zorného pole. Šepot ve stínech. Nepřirozený pach v povětří. Napadlo ho, že by si mohl uříznout proutek a pokusit se to zjistit, ale jen při té myšlence se otřásl. Náhle věděl, proč mu takovou dobu nezabíraly léky od Mistra bylinkáře. Zatímco ve Foderinghamu se do něj jed z kamene války pomalu vpíjel, teď, daleko od něj, se ho jeho tělo pokoušelo vypudit, stejně jako vytéká hnis z hojícího se poranění.

Vylezl ze stanu, kašlal a odplivoval si, a pak se odkradl podél rozbahněné cesty do míst, kde vládla už jen divočina. Dýchal zhluboka, pokoušel se zaštítit své srdce před prazvláštními silami země a nasát do sebe energii, jako to dělával Mistr Gwydion. Nejlepší to bylo, když vyšly hvězdy, ustal vítr a nad nevinnou zemí se rozlil klid. Té noci byla pořádná zima – taková, že rybníčky zamrzaly a nad ránem bylo možné po nich přejít – a také ticho, jen kousek cesty od tábora a

v uších mu z něj hučelo. Temnota noci byla tentokrát zahnána světlem měsíce v úplňku a napětí v něm až pálilo.

Vyrazil, protože věděl, že pahorky, které se hrbí všude okolo, patří k hrabství Salopu, a že se tedy zanedlouho – možná už zítra – dostanou do cíle svého putování. Přinejmenším na nějaký čas pak opět přijde o takovéto nocování v otevřené krajině. Kdyby tu tak mohl být Gwydion, pomyslel si. Kéž by mi o něm někdo řekl nějaké novinky! Dal bych všechno za to, kdybych věděl, jak se mu daří.

Kolem vysoko stojícího kulatého měsíce planul kruh barevného světla. Will počítal nejasné duhové barvy, proužky, skrz něž prosvítaly jasnější zimní hvězdy. A tam, na jihu, stály v řadě tři hvězdy, v jasném světle měsíce téměř neznatelné. Kousek níž viděl jasnou modrou hvězdu a nad nimi jinou, ohnivě červenou. Gwydion mu prozradil, že toto souhvězdí nazývají princové severu „Mírka“ a dávní lidé mu říkali „Belatucadros“ – Rohatý – a později „Cernunnos“ – Lovec. Jeho obrys se nad zemí objevuje každou zimu, je doprovázen dvěma srdnatými psy a vyhlíží si ve světě pod sebou nějakou kořist. Willovi přeběhl po zádech třes, když tak stál a hleděl na oblohu. Opět zakašlal. Přál by si cítit se lépe, méně unavený, chtěl mít myšlenky jasnější a méně odtržené od světa kolem sebe. Gort měl pravdu, na srdci mu leželo jakési těžké břímě, které mu nedávalo spočinout.

Ani samota nedokázala vyléčit jeho nemoc. Obával se stáhnout si boty a postavit se chladnýma nohama do promrzlé trávy, aby jeho chorobné pocity ještě nezesílily. Ještě stále cítil ve svalech paží a v hrudi vzpomínku na hledání Dračího kamene. A přestože uběhlo jen o málo více než rok, jeho tělo se změnilo. Nad jeho hlavou měsíc porážel vytrvalé armády hvězd. Ovce na lukách stály nepohnutě. Nikde žádná barva. Nedaleko bublal korytem plným oblázků potůček, avšak tady, na křižovatkách, bylo bahno rozdupané tisíci kopyt ztvrdlé na kost. Milník pravil, že se toto místo nazývá Morteho křižovatka a že do Trinovantu je to odtud sedmkrát sedm mil. Když odvrátil pohled od kamenů, do nichž byla vyrytá písmena Otrokářů, zdálo se mu, že na nich zahlédl zářezy oghamu. Podíval-li se však znovu, byly pryč.

Za cestou stála ve stínu stromů děsivá šibenice. Tyčila se nad ním, když klopýtal přes ztuhlé hroudy silnice. Nahrubo přitesaný dubový kůl, široký a třikrát tak vysoký jako dospělý muž. Stál tu jako pomník. Vysoko na jeho železném rameni visela hrůza – tělo zločince, odsouzené viset tu v kleci, připoutané k této křižovatce na rok a den jako odstrašující příklad, jako varování. V noci stál tento strážce tiše a nehybně, osamělý pastýř svých stád.

Kdo jen to mohl být? říkal si Will. Polapila ho temná potřeba pohlédnout vzhůru na promrzlou hlavu mrtvoly. Překonal narůstající odpor, ale spatřil jen zkažené maso – co jiného by to také mohlo být? Ale kdo to byl, tento neznámý, oblečený do svých ojíněných hadrů? Byl to snad kapsář? Vrah? Zloděj dobytka? A byl vinen či nikoli? Miloval někdy někoho? Miloval někdy někdo jeho? Jaká chyba ho zničila a proměnila v tohle? Proč mu nikdo nepomohl? A jaká brutální síla ho sem pověsila, aby ho vystavila na odiv jako kus hnijícího masa?

V přízračném úsměvu nenacházel žádnou odpověď. Za vyschlými rty, které už nic nesdělí, se objevil záblesk měsíčního svitu na zubech. Seschlá a tenká ruka ležela položená na jednom z železných prutů, které mrtvolu držely. A prázdné oční důlky, vyklované vranami, shlížely dolů s jakousi vědoucí jistotou. Willovi to připadalo, jako by ten muž byl poutníkem, jeho cesta však byla tak dlouhá, že o ní nikdy nikomu nebude moci vyprávět.

Will, znervóznělý naprostým tichem, se natáhl a trochu klec rozhoupal. Pohnula se lehce jako květy zvonků v letním vánku.

„Válka!“ pronesla skřípavě postava. „Já visím tu… zvěst záhuby!“

A Will, který nikdy předtím žádného popraveného neviděl, si rukama zakryl uši.

„Válka!“ zařinčel řetěz držící klec. „Já nemoh jít… tak tu teď… musím hnít… na mě hleď.“

Navzdory všemu, co se ho na Foderinghamu pokusili naučit, cítil Will v nitru, že válka, to nejsou lesklé meče, vyleštěná brnění a ve vánku se třepotající praporce s konci jako vlaštovčí ocasy. Válka je jen nenasytnost pánů a všeobecné utrpení – a bolest a strach a smrt.

„Válka!“ zakřičela prázdná ústa mrtvoly. „Přichází! Přichází… Přichází…“

Zavřel oči před obrazem děsivého zmrzlého těla a přesně v té chvíli dokonale pochopil, co se měl ve Foderinghamu naučit.

* * *

Druhý den pozdě odpoledne dorazili k Ludfordu; do ewlenu zbývaly dva dny. Nízké slunce, celý den bledé a slabé, taktak osvětlovalo lesy, které se vypínaly nad mlžnými pláněmi. Ve větvích vychrtlých stromů ležela havraní hnízda a v ovzduší byl cítit zvláštní chlad, v němž kouř stoupal přímo vzhůru a rozptyloval se až pod nehybným nebem.

„Co si o tom myslíš?“ zvolal Will a ukázal na truchlivou nádheru nevýrazného západu slunce, klesajícího do tenkého žlutorudého oparu.

„O tomhle?“ otočil se Edvard, jenž nepochopil otázku. Od své rychlé jízdy měl začervenalé tváře. „Dobrá země pro těžké koně. A velice silná pevnost.“

„Myslel jsem západ slunce, ne hrad.“

Edvard zadržel svého koně a udeřil se do prsou. „Věděl jsi, že Ludford je můj?“

„Tvůj?“

„Jsem přece hrabě z Pomezí. To snad víš? Hrad v Ludfordu patří mně.“

„Nech mě jet,“ řekl Will, který si náhle zatoužil vyměnit místo s Edvardem.

Avšak vévodův syn otočil klisně hlavu a vydal se s ní krokem pryč. „Dnes ne. Má toho dost.“

Neradostný den na konci zmírajícího roku, přesně takový byl poslední den jejich putování, ačkoli někteří veselejší lidé v průvodu se to snažili změnit. Will byl zadumaný, pozoroval jak Jíva lehkými krůčky překonává hluboké koleje a ztuhlé hroudy bahna na promrzlé cestě. Všímal si, jak mává sukněmi, když je nadzvedá. Její pohyby ho očarovávaly.

O čem s ní asi Edvard tehdy hovořil v soukromí?

„Tak copak, Wille?“ řekl přicházející Stenn. „Co tě trápí? Už celé dny jsi bledý jako stín.“

„Dost jsem se nachladil.“

„Jenom to? Pak tedy dnes dostaneš dvojnásobnou porci. Říká se totiž, že nastuzení se má nakrmit a horečka vyhladovět.“

Will měl toho muže rád. Stenn však i přes veškerou nezlomnou veselost neúnavně dohlížel na svou dceru. „Je jediná, koho na celém světě mám,“ řekl u večeře o den dříve a znělo to trochu jako varování.

„Proč s tím nejdeš za Mistrem bylinkářem?“

„Už jsem za ním byl.“

Věděl však, že nachlazení nebylo příčinou jeho stavu, bylo jen jeho následkem.

Minuli Wyg Moor a Leintskou síň, kde měl slavný rod Mortů silnou posádku. Ve vesničce jménem Ellton spatřil Will malinkatý kouzelný palác, skvělý v každém detailu. Nebyl vyšší než po ramena a jeho obyvatelé museli být vysocí nanejvýš stopu. Teď ho obývaly jen slepice.

Když si Gort všiml jeho údivu, řekl: „Ach, tohle jsou blata Cambraye. Kdysi tu žili maličcí lidé, ale to už je dávno a žádná z jejich staveb se nezachovala. Možná je tento malý domeček myšlen jako povzbuzení pro ně, snad aby se vrátili.“

Konečně dorazili k bráně Ludfordu a Will zjistil, že je to dosti živé místo s mohutnými a udržovanými městskými hradbami a přívětivým strážním domkem. Strážce brány byl červenolící, statný a příjemný chlapík. „To není jako ve městě Caster za starých časů,“ řekl Willovi Gort. „Tam stál tajně v hlavní bráně falešný žebrák, ha ha!“

Will se ironicky ušklíbl. „Jak může žebrák žebrat tajně, Mistře Gorte? A kdo by se vlastně mohl chtít vydávat za žebráka?“

„Ach, no dobrá! Abys věděl, bylo to takhle – ten žebrák na všechny, kteří přicházeli do města, živě pokřikoval: ‚Almužnu! Dejte potřebnému almužnu!‘ Ale nastrčil ho sem sám pán z Masteru, aby zjistil, kteří z přicházejících bohatých obchodníků a kupců projeví dobrou vůli a podle toho s nimi pak jednal.“

Zvěsti o příchodu pána Ludfordu zaplnily ulice lidmi. Ozývalo se troubení rohů, vyzvánění zvonů a radostný pokřik shromážděných zástupů. Will viděl, že tu vévodu postrádali, jako by to byl jejich vlastní otec. Procházel mezi svými lidmi,

nejprve na koni a posléze pěšky. Vychutnával projevy náklonnosti, dokud nedošli k vlastním bránám pevnosti.

Město bylo úhledné, s rovnými ulicemi, většinou dokonale dlážděnými, ale Willa vystrašil pohled na velikou kapitulu a klášter, které svou kamennou věží a jakýmsi památníkem dominovaly hlavnímu náměstí s trhem. Podobně jako na věži kláštera poblíž Eitonu, i zde nesl její vrcholek symbol bílého srdce a korouhvičku s písmeny A, A, E a F.

„Co znamenají ta písmena na korouhvičce?“ zeptal se Mistra bylinkáře.

„Pokud se zeptáš přímo jich, budou ti tvrdit, že to jsou zkratky jmen čtyř hlavních větrů v tajemném jazyce Tiboru. Odtamtud pocházeli Otrokáři.“ Gort se rozhlédl a potajmu Willovi zašeptal. „Nazývají ty větry podle čtyř hlavních směrů – severu říkají oliuqA, východu suruE, jihu retsuA a západu suinovaF. Ale není to žádná obyčejná větrná korouhvička. Ach, to tedy není! Když ji budeš chvíli pozorovat, uvidíš že se pohybuje, ačkoli je naprosté bezvětří. Ta písmena tam ve skutečnosti jsou místo hesla ‚satinretarF dA tE bA‘. To znamená ‚Od a pro Bratrstvo‘. Ty škaredé železné stožáry na vrcholcích jejich věží slouží k dorozumívání, tak spolu kapituly a kláštery hovoří napříč celou zemí.“

Will se zachvěl. Představil si, jak se korouhvičky pohybují v jakémsi čarovném souznění jedna s druhou, slabikují temná záhadně šifrovaná poselství, sdělují si vše, nač špehové Bratrstva přijdou, a předávají si to po celém Království rychlostí blesku. Na povrchu kamenného obelisku, stojícího před klášterní budovou, byla vyrytá nečitelná slova a obklopovaly jej votivní svíce. Vchod střežil zakuklený bratr v kápi. Když Will ucítil mastný zápach a zaslechl posvátný žalozpěv nesoucí se zevnitř, přeběhl mu mráz po zádech. Pokládal Bratrstvo za spolčení těch nejděsivějších zlovolných sil.

Zástupy je provázely až ke hradu nad městem a shromáždily se před jeho branou. Edvardova pevnost ležela nad městem a Willa napadlo, že vévodovo vřelé přijetí vlastním lidem je nejlepším důkazem jeho pověsti. Když se však rozhlížel po radostných tvářích okolo, věděl, že ještě nikdo z lidí nechápe, proč sem jejich pán ve skutečnosti přijel. Neměli ani nejmenší tušení, jaká hrůzostrašná pohroma se na ně valí.

Co je to se mnou? říkal si Will, který nedokázal pozvednout svou náladu ani o nepatrný kousek. Proč vidím všechno okolo sebe jen černě? Je to mnou, nebo je svět skutečně temnější? Netuším, protože jsem nikdy nezažil přípravy na válku. Rytíři nic neprozradí v obavách ze zvědů a z Mistra bylinkáře nedostanu jasnou odpověď, týkající se kamenů.

Zatímco vcházeli do brány, Will vzhlédl k opevnění a zdálo se mu, že spatřil postavu Smrti, jak čeká ve svém černém hábitu. Náhle ho pojala obrovská hrůza a když ucítil jakýsi pach, zalapal po dechu, protože se mu zdálo, že pochází z nějaké neskonale hluboké propasti. Trhl sebou dozadu jako člověk, který se náhle ocitne na pokraji srázu. Voják kráčející po jeho rameni do něj vrazil a zaklel. Ale pak se vedle něj objevila Jíva a hned se ptala, se co se stalo. Will jen zavrtěl hlavou a řekl, že se mu jen trochu zamotala hlava, ať si nedělá starosti.

Zadíval se na hroty padací mříže a zdálo se mu, že stejný pocit děsu už jednou zakusil. A i tehdy udělal totéž, představil si dokonce i muže, kteří nad ním točili klikou rumpálu. Když se poprvé dostal do Foderinghamu, obával se, aby se strážci brány nezmýlili a nenechali na něj obrovskou mříž spadnout. Divil se, že se ho stejný pocit mohl zmocnit i podruhé.

„Tak pojď," řekl Gort a poplácal ho po zádech. „Nestůj takhle ve vchodu."

Ludfordský hrad, který o příjezdu předem zpravili rychlí poslové, byl připraven je přivítat. I tady bylo vnější a vnitřní nádvoří, kterým tu však říkali přední a zadní. Přední nádvoří, jehož dva rohy byly zaoblené a jeden plochý, obepínala zeď z šedého vápence. Ve čtvrtém rohu za příkopem ležel vstup na zadní nádvoří s vysokou a mohutnou věží a vysokými hradbami. Okolo nejvyšší věže, na níž vlála vévodova zástava, kroužili havrani.

Vstoupili na zadní nádvoří a Will uviděl velikou budovu, palác, kde se nacházely vévodovy soukromé komnaty. Gort ho upozornil na Okrouhlou věž, odkud prý Richard řídil své záležitosti. Bylo tam ještě mnoho dalších budov a přístěnků, a stejně jako ve Foderinghamu, i zde odbíjel hodiny ze zvláštní vížky veliký železný stroj.

„Všechny pocházejí z Hradu slunečních hodin," řekl mu Gort. „To je veliká pevnost na severu, která patří vévodovi. Braye, její správce, je také učenec, pozoruje nebe a hvězdy. Všechny tyhle stroje vyrobil on, ale já bych byl raději, kdyby se držel slunečních hodin!"

„Takže přece jen existuje Stařec čas," řekl Will.

Nebylo těžké si domyslet, proč postavili hrad právě tady. Bylo to nejvyšší místo široko daleko, od nějž se krajina skláněla k severu a západu. Z těchto stran byl chráněn i řekou Team a jejím přítokem, řekou Ludd. Zevnitř už hrad nevypadal jako odstrašující pevnost, jak se jevil zvenku. Všude je vítalo služebnictvo a z mnoha komínů kuchyní a pekáren vycházel kouř a libé vůně. Will strávil mnoho hodin studiem opevnění, takže si pevnost prohlížel znaleckým okem. Usoudil, že její základy byly položeny před více než deseti generacemi, a téměř každá z nich ji nějak zesílila či přidala nový prospěšný prvek.

Gort je uvedl do obytné části, jež pro ně byla připravená. Will si pomyslel, že pokoje jsou sice těsné, ale budou muset stačit. Poté usedl s Jívou na lavici a utrhl jí kus teplého chleba. Přežvykovali, zatímco venku padala tma a Gort vybaloval na stole svá drahocenná zavazadla nebo chodil ven a zase zpět s náručemi plnými tajuplných věcí. Po chvíli se na vnitřním nádvoří ukázal Edvard. Přešlapoval opodál a Willovi se zdálo, jako by na někoho čekal. Jíva ho očima sledovala. Zaujal ji, postavila se s rukama v bok a pohlížela na mocné zdi, které Edvardovi jeho otec daroval. Will věděl, že je to hloupá otázka, ale nemohl si pomoci a musel ji položit.

„Líbí se ti?"

„Pan Edvard? Ano," řekla přímo. Opět na něj pohlédla. „Ale má o sobě dost vysoké mínění."

Will pocítil, jak se částečně zbavuje prázdnoty. Navzdory svému přesvědčení byl potěšen, že Jíva na Edvardovi i něco odsuzuje. „Myslím, že má dost důvodů, mít vysoké mínění."

„Co tím chceš říct?"

„No, třeba tenhle hrad. Podle titulu je vlastně jeho a jednoho dne bude i vévodou z Eboru. Slavným mužem."

„Většina lidí dá na majetek a postavení," řekla Jíva s úsměvem. „Některé dívky by však šly třeba na kraj světa, aby se mohly provdat za mlynářova syna."

„Cože? Edvard není žádný synek z mlýna.“

Jíva se zasmála. „Ty nemáš moc jasnou představu, co se dívkám na chlapcích líbí, viď?“

„Chceš mi říct, že tě nezaujal?“ zeptal se. Sledoval Edvardovy pohyby. Převzal většinu způsobů svého otce. Cosi přimělo Willa říci: „Víš, šlechtici si jen velice zřídka hledají přátele mezi obyčejnými lidmi.“

„Důvěřují sloužícím, vždyť jim svěřují své životy.“

„Ale to nejsou přátelé. Rozhodně ne opravdoví. Edvard se jen velice těžko s někým sbližuje.“

Jíva pohlédla na Willa s neskrývaným zájmem. „Proč to říkáš?“

„Viděla jsi, jak vzhlíží ke svému otci. Potajmu si myslí, že se nikdy nevyrovná vévodovi. Není přesvědčený, že se mu to podaří. To proto si k sobě nikoho nepouští. Bojí se totiž, že by takový člověk mohl odhalit skutečného Edvarda.“

Jíva si založila ruce. „To je nesmysl!“

„Je to tak.“

„Pan Edvard je o tom přesvědčený až přespříliš.“

„Přesně to chce, aby si o něm lidé mysleli. Snaží se ze sebe dělat něco zvláštního, ale to všechno je jen naoko.“

„Takhle bys byl potom zvláštní ty, že ano? Zkoušíš to?“ Podívala se na něj a naklonila hlavu. „Nechápu, proč takhle mluvíš. Copak ty žárlíš?“

Nemohl si pomoci. „Viděl jsem, jak ti dal tenhle prsten. Proč jsi ho přijala?“

Chvíli na něj hleděla a pak se rozčílila. „To byla jeho pečeť, Wille! Řekl mi, ať ji odnesu k písařům, protože potřebovali zapečetit dopis. Nechtělo se mu tahat se někam bahnem! A co je ti vlastně do toho, co mi někdo dává?“

„Ale no tak! Co to je? Příkrá slova? Zvýšený hlas? Rozmíška, co?“ Gort vstoupil a požádal Jívu, aby zašla do vinných sklepů pověsit nový amulet. Bylo to znamení sklizně, symbol spletený z pšeničných klasů do tvaru révového listu, který měl zamezit kažení vína. Chopila se ho, ale Will ji následoval ven na zadní nádvoří.

Zakousl se do něj strašlivý pocit, jaký nikdy předtím nezažil. Byl neodbytný jako hlad, ale tisíckrát silnější. Pohlédl na roubení studny, pivovar a vysoké hradby; vypadaly, jako by se

nad něj nakláněly. Táhl Jívu malými dvířky do sklepení a chodbami dolů. Po levé straně míjeli pevný zamřížovaný vchod a Will náhle věděl, že je to osamělá cela, v níž mohl být v temnotách držen vězeň. Zaslechl nářek. Dětský pláč. Pojal ho dusivý pocit, nebyl schopen se nadechnout.

„Tady…," řekl. „Je tam dítě!"

Jíva se bez váhání šla podívat. Ve vlhkém šeru však nebylo vůbec nic, snad jen osamělá krysa.

„Co to říkáš, Willande? Žádné dítě tu není."

„Ale… já jsem slyšel pláč."

„Nevím co ti je, ale myslím, že bys s tím měl navštívit Mistra bylinkáře. A co nejdříve."

Zavěsila amulet nad vinné sudy a ustoupila. Ve vlasech se jí zachytil chomáč pavučin. Vydala se ke schodům; už ji rozčilovalo, že ji Will neustále pronásleduje. Nakonec ji nechal být.

Rozmrzele sledoval, jak přešla ztemnělé zadní nádvoří. Když odešla, cítil se ještě nešťastnější než předtím. Bušil pěstí do zdi, dokud si neporanil ruku. Jeho pohyb zaujal Edvarda, který přišel blíž.

„Co se děje?" zeptal se. „Nechceš se mnou jít do zbrojnice? Ukážu ti, co tady máme."

„Jdi pryč!"

Edvard ztuhl, zmatený nenadálým, ničím nevyprovokovaným Willovým hněvem. Takto nesměl s vévodovým synem hovořit nikdo, navíc na jeho vlastním hradě. Vyžadovalo to okamžitou omluvu, ale žádná nepřicházela. Jejich pohledy se bez jediného slova vyzývavě střetly. Přesto nakonec v Edvardovi zvítězila lepší část jeho rytířství. Přejel po Willovi pohledem od hlavy až k patě a řekl: „Jak si přeješ," načež mu pokývl a odešel.

„Co se to se mnou děje?" zeptal se Will nočního vzduchu, jakmile Edvard zmizel z dohledu. Položil si dlaně na spánky a zadíval se do nebe. Třásl se. „Vévoda ho přivezl s námi," zašeptal vyděšen náhlým odhalením. „Při hvězdách a měsíci, já už vím co udělal! Přivezl sem Dračí kámen!"

* * *

„Tak copak, pane Nešťastný?“ Mistr bylinkář Gort klečel v bledém světle úsvitu na všech čtyřech, uprostřed nepořádné hromady svých věcí. Vypadal jako starý jezevec. Položil na zem další náruč všelijakých potřeb a nástrojů, vzhlédl a potěšené prohlásil: „Tak jak se cítíš? Dnes je krásné ráno.“

„Moc jsem toho nenaspal,“ řekl Will unaveně. „Neměl bys pro mě nějaký lektvar? Nějaký uklidňující.“

„Ach ano, ano, ano. Mnoho různých lektvarů proti hněvu.“ Gort přerušil vybalování velikého hmoždíře a paličky a začal zkoumat své váčky. „A taky na plno dalších věcí. Trudomyslnost, lenost a padání z postele – a hele, co je tohle?“ Přičichl k sáčku. „Žárlivost a možná i závist. Těžko říct. Možná obojí! V tomto období jsou mezi mladíky a slečnami velice oblíbené.“ Začal se soukat pod stůl. „Neviděl jsi Osrika? Hmmm?“

„Ne, ale včera jsem zase viděl Smrt.“

Mistr bylinkář se chtěl prudce vztyčit a uhodil se do hlavy. „Smrt? Chceš říct…“ Udělal nesmyslný posunek. „Její… zjevení? Následovalo tě sem?“

Will přitakal, vyhýbal se Gortovu pohledu. „Stála na bráně. A zase jsem měl noční můry. Potřeboval bych něco z tvé léčivé zahrádky. Něco, co by mě uklidnilo. Prosím, Mistře bylinkáři.“

„Včera jsi tu poskakoval jako březnový zajíc. Dokonce ses dohadoval s Jívou, nebo snad ne? O čem jste se to přeli?“

„Prosím, Mistře bylinkáři, už žádné otázky!“

„Tak prostě jdi a namoč si hlavu do vědra s vodou, třeba to skropí tvého povadlého ducha, ne?“

„Ale já potřebuji nějaký lektvar! Cítím se prachbídně.“ Will zvažoval, zda Gortovi prozradí své dohady týkající se Dračího kamene. Namísto toho však řekl: „Možná se blíží zimní slunovrat, cítím, jak mi něco hlodá v kostech.“

„No, já tu nemám nic na ohlodané kosti, a dokonce ani na slunovraty.“ Když na něj Gort upřel svá malá prasečí očka, nebylo v nich ani stopy po veselí. „A víš ty co? I kdybych nějaký měl, nedal bych ti ho. Když je někdo nevrlý, mívá to svou příčinu i svůj následek. A drž se pěkně stranou od ostatních, pro případ že by to, čím trpíš, bylo nakažlivé!“

„Tvrdohlavý starče!“

Will se otočil na patě a zabouchl za sebou dveře, ale na Gortovu radu dbal. Celé dopoledne se potloukal po kuchyních nebo nahoře ve věžích či na hradbách. Míjel vojáky, kteří si stejně přáli, aby už šel pryč a mohli pokračovat ve svých rafinovaných hrách v kostky.

Odpoledne vedlo truchlivé procesí bratří připomínku večera ewlenu. Nebylo to o nic veselejší, než ewlen, který Will protrpěl na Foderinghamu. Do hradu přišli tři Nevidoucí a procházeli jím se zažehnutými svícemi. Drželi vigilii a předvedli slavnostní obřad s přáním zdraví pro Nejvyššího strážce bratrstva Isnara. Byla to jen neradostná otupující podívaná. Žádný smích, žádný tanec – jedinými písněmi, které zazněly, byly bručivé zádumčivé zpěvy. Nakonec proběhlo nuzné lámání suchého chleba, po němž si začaly dámy u stolů povídat. Některé se zvedly, aby se jaly zařizovat vdavky svých dcer, zatímco muži se shromáždili na opačném konci Velké síně kolem ohně s poháry vína v rukou a kusy masa nabodnutými na hrotech dýk.

Willa usadili několik míst od Edvarda, který se směl účastnit všech porad šlechticů. Dělal co mu řekli a dobře věděl, že musí opatrně hlídat své pocity. Páni probírali své vznešené záležitosti kousek od něj a Willova nedůtklivost zatím procházela bez povšimnutí. Když však chvíli seděl mezi vévodovými pokrevnými příbuznými, začal se Will bát sám o sebe. Šílenství, které mu vypučelo v mysli jako ohyzdná šedivá květina, začalo přerůstat jeho síly a vymykat se kontrole. Bylo strašlivé překonat to puzení, zdálo se mu, že ho snad nic, kromě dýky vražené do srdce, nemůže spasit.

Potil se. Neodvažoval se ani pohnout. Netušil čím to bylo způsobeno, ale představa, že by sám sebe probodl, mu teď připadala stejně lákavá, jako jindy odporná. Snažil se bojovat proti podivným myšlenkám, které se obracely proti němu samotnému. Mělo to něco společného se slunovratem? Nebo s tím, že toho roku připadal slunovrat na nov? Copak se vévodovi skutečně podařilo potají uvolnit kámen války? Byl snad tak pošetilý, že si ho přitáhl z Foderinghamu sem jako nějaký kus majetku, jako kořist?

Samozřejmě, že ano…

Vévoda si myslí, že by kámen mohl použít jako zbraň. Myslí si, že ho použije proti svým nepřátelům. Nechápe, že vázací a oslabující kouzla, která bránila uvolňování zhoubné síly, jsou geomantická, spojená s určitým místem, a že budou správně působit pouze tam? Bez těchto zakletí se kameni podaří ovlivnit mysl kohokoli, všech.

Will cítil, jak jeho duševní zbroj sklouzává. Rozevírá se. Jako by byla otevřená násilím…

Připomenul si, že dokonce i teď je tím, koho si kámen války vybral. On měl být jeho mluvčím, jeho zástupcem, jeho *zbraní.* To, že si ho kámen vybral, způsobila Willova výjimečná citlivost. Mor na toho čaroděje, který ho odvedl pryč, který v něm toto nadání navždy spustil!

Ale ne! Toto je pocta.…

Náhle zakusil děsivou jasnost mysli. Ten pocit byl neodolatelný, vzrušující. Cítil, jak ho jistota zalévá jako by světlem a vypadalo to, že vidí skutečnost s křišťálovou ostrostí zářivé pravdy, jasné a jednoznačné. Nový pohled mu odhaloval důkazy, které v sobě jednotlivá zjištění skrývala. Poprvé dokázal rozlišit mezi tím, co je skutečné a co není. Všechny dřívější myšlenky mu připadaly jako pouhé zmatky a pochybnosti. Nedávaly už žádný smysl, protože teď spatřil skutečnou pravdu. A věděl, co musí udělat.

Střelil očima doprava a doleva. Všichni ti smějící se a pijící páni a rytíři okolo něj se dohadovali nad nesmyslnými maličkostmi. Jejich mysli byly stravovány malými křivdičkami, soupeřením a uzavíráním marných spojenectví. Bylo to úplně stejné tady i na Clarendonu. Byl tu vévoda Richard, vlastník šesti silných hradů a všech pozemků v eborském vévodství. Támhle seděl hrabě ze Sarumu, další muž neskutečného bohatství, jehož nazývalo svým pánem třicet tisíc lidí. A tam – jeho syn, hrabě Warrewyk, ještě mu nebylo dvacet a už byl bohatší než jeho vlastní otec, pokud je pravda co se špitá mezi služebnictvem, nejbohatší muž Království, Warrewyk, velitel přístavu v Callas kdesi za Úzkým mořem, vlastník pohádkového bohatství, které získal sňatkem. Tito velmoži a jejich spojenci dohromady společně ovládají přes polovinu území, které tvoří Království, a pět devítin veškerého bohatství. Přesto přese všechno tady sedí a dohadují se, kdo bude mít

poslední sousto slavnostní pečené labutě, a zkoumají kvalitu vína. Copak není zcela zřejmé, co je třeba udělat?

Will se natáhl a vyňal z daňčí kýty ležící na stole před ním dlouhý nůž. Když ho převracel v ruce, jeho čepel zářila smrtícím a povzbudivým leskem. Po ostří přebíhal záblesk, připomínající měsíční paprsky na ojíněné hlavě mrtvého zločince. Na Willově čele se vařil pot. Sledoval urozené synky, jak dychtivě naslouchají debatám svých otců a strýců o tom, které části Království by bylo ještě možné připojit k jejich statkům, jak si mezi sebe rozdělí pozemky, které zabaví vévodovi Edgarovi a všemožným královniným spojencům, až se dostanou k moci. Willovi se zdáli horší než smečka psů, kteří si vzájemně chňapají po kostech. Jako by jejich životy pohltila obludná hra, v níž záleželo pouze a výhradně na prospěchu šlechtických rodů a v níž neměl soucit a obecný prospěch žádnou váhu.

Kdo z nich mohl žít najednou na víc než jednom hradě? zeptal se Will sám sebe. Vztek v něm vřel a kypěl. Kdo z těchto hrabat dokáže pod všemi těmi kožešinami a jemným sametem, které mají na sobě, stát zpříma? Jsou jeden horší než druhý – jen vévoda, ten je z nich nejpřednější! Nespočine, dokud nebude prohlášen králem! Jeho nenasytnost si nezaslouží jinou odplatu, než v oceli!

Veliké hodiny začaly odbíjet půlnoc a vévoda Richard se otočil k oknu. Dlouhý krájecí nůž s prostou dřevěnou střenkou lákal Willovu ruku. Viděl, jak ho jeho prsty svírají. „Zemřeš!“ vykřikl a postavil se. „Zemřeš!“

„Zemře, až se čas naplní, a ne tvou rukou, Willande.“

V uchu mu zazněl známý hlas a na zápěstí ucítil neviditelný stisk. Údery hradních hodin ustaly po šestém. Jako kdyby se zastavil čas, všechno bylo ztuhlé.

Poté do síně ladně vtančil Gwydion, to jeho čarovná slova a pohyby nechávaly síň ztuhnout, kromě míst, kde se vzduch okolo něj barevně točil a vířil. Roucho mu vlálo a splývalo, neklidné jako oheň. Jediné, co Will dokázal vnímat, byl čarodějův nepopsatelně tajemný úsměv.

Nůž mu pomalu vypadl z dlaně. Čaroděj mu položil na rameno upokojující ruku, a tu všechno znovu ožilo.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

V SÍNÍCH KRÁLE LUDDA

Ve chvíli, kdy vévoda spatřil Gwydiona, vyskočil na nohy a ucouvl, jako by spatřil přízrak. Ostatní šlechtici zírali a mumlali kletby, uražení tak závažným porušením jejich soukromí. Dámy na protějším konci síně vzdychaly a tvářily se překvapeně. Poté padlo hrozivé ticho.

„Mistře Gwydione," přerušil nakonec mlčení vévoda Richard. Pohlédl postupně na tváře přítomných a pak znovu na čaroděje. „Nijak jsi nám neoznámil, že se mezi nás chystáš. Mohu se tě otázat, jak dlouho ses tu skrýval? A proč ti připadlo vhodnější dopravit se sem za pomoci kouzel, když by ti prosté zaklepání na dveře zprostředkovalo stejné přivítání, jakého se ti obvykle dostane?"

Gwydion se tvářil nesmlouvavě. „Nepřicházím sem kvůli přivítání, příteli Richarde! A pokud jsem vás vyrušil v rozhovoru, považuj mě za omluveného."

„Řekni nám, jak dlouho jsi tu s námi seděl neviděn!" dožadoval se hrabě Warrewyk zlostně.

„Dost dlouho na to, abych zjistil, co máte v úmyslu." Gwydion pozvedl ruce, avšak nechal je opět klesnout jako člověk, který je velice unavený. „Po všech těch varováních, která jsem ti dal, Richarde, tě tu nalézám, jak připravuješ válku."

Vévoda sevřel ruku v pěst a pečetní prsten na jeho malíčku se zablyštěl. „Válka je naše záležitost! Mě určili jako krále

regenta, ne tebe! Jak se opovažuješ říkat mi, co mám a nemám dělat?“

Čaroděj zamával ve vzduchu planoucím ukazovákem a zanechal v něm ohnivý kruh. Poté oslovil Edvarda. „Pověz mi, hochu: jak je nejlepší bojovat s ohněm?“

„Ohněm,“ odpověděl Edvard bez váhání, ačkoli v jeho hlase byla patrná nedůvěra a možná i trochu obav.

Gwydion rozpřáhl ruce. „Slyšíte? Slyšíte jak tento prvorozený prozrazuje způsoby svého otce?“ Čarodějova ruka udělala pohyb, jako když se had chystá zaútočit. Z dlaně mu vyšlehly oranžové plameny. Oheň obklopil planoucí kruh, který z nového plamene čerpal sílu a zahořel ještě jasněji. Muži ucouvli, když se oheň rozlil jejich směrem. Ze žhnoucího kruhu teď vycházely praskavé zvuky a tenké proužky černého kouře, jež se kroutily vzhůru k ztemnělým trámům stropu. Tohle nebyl žádný ubohý kouzelný prášek, s nímž předváděl na Clarendonu ohněstrůjné triky Jarred. Tohle byly mocné barevné plameny, oheň, který na sebe bral podobu tvorů, jasné a živoucí plameny, jež se kroutily a zuřivou silou hořely ve vzduchu.

Gwydion jako by lidi v síni těmito ohnivými výjevy očaroval. Ani tito mocní šlechtici nedokázali vzdorovat jeho obviňujícímu prstu, který nad nimi kreslil ohnivé obrazce, ani jeho neúprosnému hlasu. „Zeptám se ještě jednou: jaký je nejlepší způsob, kterým se dá bojovat proti ohni?“

Pohledy přítomných pevně spočívaly na ohnivém kruhu, nikdo se neodvažoval odpovědět.

„Tak bys jim to měl říct, Willande!“

Will najednou zjistil, že stojí a říká: „Vědrem vody, Mistře Gwydione.“

„Přesně tak, chlapče!“ Z ničeho nic se v čarodějově ruce takové vědro objevilo a vodou z něj Gwydion uhasil planoucí oheň. „Přesně tak! Vědrem vody!“

Kruh se změnil v páru, načež společně s vědrem zmizel. Drahocenné koberce, zakrývající kamennou podlahu, byly suché a netknuté. Gwydion přešel k Willovi a položil mu ruku na rameno.

„Vidíte, přátelé? Tento chlapec to ví.“ Obrátil se k vévodovi. „Jen kráčej opatrně a lehce po tomto světě, příteli Richarde! A buď čestný ve svém konání. Chovej se ušlechtile a nanejvýš

spravedlivě. Nezapomínej na své rytířské sliby, protože pokud si jich nebudeš hledět, všechna vaše vzájemná věrnost, obratnost v bitvě a nezdolná odvaha ti nepřinese žádný užitek.“ Otočil se. „Pojď se mnou, Willande! Přišel čas odejít, musíme se totiž o něco důležitého postarat. A *Shail fadah hugat* vám všem!“

Stráže otevřely dveře, jako by zasažené jakýmsi strašlivým zakletím, a přitom Gwydion pouze všem přítomným popřál dlouhého žití. Poté se ocitli venku v chladné temnotě a Will pocítil radost. Cítil, jak na něj Edvard hleděl, jako by ho Will svým odchodem s čarodějem zradil. Na tom však nezáleželo. Cítil, že z něj byla odňata veliká tíha, neboť šílenství zmizelo a mysl měl znovu jasnou.

* * *

„A teď mi pověz, co tě tak soužilo,“ řekl Gwydion, když kráčeli napříč zadním nádvořím.

„Dračí kámen, Mistře Gwydione. Někdo ho osvobodil. Přísahám, že o jejich plánu převézt ho sem jsem vůbec netušil! A i kdybych o něm věděl, nemohl bych tomu zabránit.“

Gwydion se k němu obrátil. „To je nesmysl, chlapče! Dračí kámen je bezpečně ve své kobce na Foderinghamu. Právě odtamtud přicházím.“

„Ale včera v noci jsem cítil jeho moc. A před chvílí znovu. Ta mě přiměla, abych se pokusil…,“ Will se rozhlédl a ztišil hlas, „zabít vévodu.“

„To nebyl Dračí kámen, kdo se tě k tomu pokusil přesvědčit.“

Will se zaraženě zastavil. „A co tedy?“

„Chce to část tebe samého.“

„Ale já mám vévodu rád. A vážím si ho. A…“

„Opravdu? Je to skutečně tak?“ pohlédl na něj vážně Gwydion. Poté mu položil obě ruce na ramena a řekl: „Někde tady v okolí musí být ukrytý ještě další kámen války, Willande. To on způsobil tvou nevysvětlitelnou slabost.“

Ve Willovi by se krve nedořezal. „Další kámen války…“

„Žádné jiné vysvětlení nevidím. Ty ano?“

„Ale…“ Will rychle přejížděl pohledem z věže na věž a zase na opevnění. „A co po cestě? Celou cestu sem jsem měl pocit, jako by mě něco sžíralo. Pokud ten pocit nezpůsoboval Dračí kámen, ukrytý v jednom z povozů, co to tedy bylo?“

Gwydion se tajuplně usmál. „Nejzásadnější pravidlo magie zní: ‚Nejprve poznej sám sebe!‘“

To, co čaroděj říkal, nedávalo Willovi příliš smysl. Netrpělivě tuto hádanku zapudil. „Já se znám.“

„Ha! Hodně ses změnil od doby, kdy jsme se naposledy potkali, Willande. Než by jehně dvakrát zamávalo ocáskem, stal se z tebe muž a rázem víš, jak se to s lidmi má, že ano?“

Čaroděj vyčkával, avšak Will na to neřekl ani slovo. Nemohl přijít na nic, co by odpověděl. A k čemu by to bylo? Dohadovat se s čaroději byl beznadějný úkol, i kdyby měl člověk pravdu – tím si však Will nebyl ani v nejmenším jistý.

Když Gwydion opět promluvil, byl o poznání laskavější a jaksi citlivě chápal Willovy obavy; skoro jako by mu četl myšlenky. „Jsi silnější, než si o sobě myslíš. Říkám ti to i v zájmu toho, co nás všechny čeká. Daleko silnější. Měl bys tomu konečně začít věřit.“

Will se donutil k úsměvu. „Vážně si to myslíš?“

„Ach, Willande! Ewlen je možná tou nejtemnější nocí, ale je i časem nejvíc naplněným nadějí. Pojď! Poveselíme se! Zakusili jsme šest měsíců zmírání světla, teď se světlo začíná vracet zpět! Cítíš spící jaro? Spí uvnitř každého semínka, zelené a nespoutané, a kořínku pod prochladlou zemí. Dnešní nocí se započíná návrat slunce! Copak to není dostatečný důvod pro malou oslavu?“

Oslava! Will pocítil náhlý příval radosti. Bylo skvělé být znovu po boku čaroděje, tak byl zvláštní a mocný.

Protáhl se jako kočka. „Mistře Gwydione, cítím se, jako bych se zbavil velikého soužení a bolesti.“

„Samozřejmě, že ano. Chvíle slunovratu už přešla a temná síla začíná opět slábnout. Slunce a měsíc se od sebe začínají vzdalovat. Nastal ewlen!“

„Ale jak ho oslavíme? Ve vévodově domácnosti ani netuší, co to ewlen je. Loni na Foderinghamu se netancovalo a nehodovalo, i přes všechno jejich bohatství. Bylo mrtvo jako o půlnoci.“

„Ti urození lidé vedou životy, které je zabíjejí zevnitř, a jsou tak zaslepení, že to ani nevnímají. Snaží se a trpí, rvou se a zápasí. Ale viděl jsi někdy někoho z nich tančit? Ach! Nedovedou ani tancovat, aby spasili své životy!“

Will se zachvěl. Přemítal o Edvardovi a jeho věčné upjatosti. Na něm bylo zcela zřejmé, že bohatství a moc je to jediné, co páni vlastní. Svým způsobem byli stejně zmrzačení jako Nevidoucí, a stejně nuzní jako ti nejchudší poddaní. Jak jen se teď cítil směšně, když si uvědomil, že Edvardovi jeho osud záviděl!

„Ani trochu ses nezměnil, Mistře Gwydione.“ Čaroděj se na něj pronikavě zahleděl. „Ale ty ano.“ Will se začervenal, ačkoli sám přesně nevěděl proč. „Já… myslel jsem si, že jsi mě sem mezi ně poslal, abych se naučil jejich způsobům,“ zakoktal se. „Myslel jsem, že chceš, abych byl jako oni.“

Čaroděj ohrnul nos. „Ty? Kdy naposledy někdo z nich cítil pod nohama čistou zemi? Skoro neustále jezdí, chodí jen zřídka. A když už chodí, pak po kamenem vydlážděných chodnících s nohami ukrytými v pevných kožených botách s ostruhami. V ostatních hledají nejprve to špatné a až později si všímají jejich dobroty. Zotročují vše okolo sebe zlatými a stříbrnými řetězy, stejně svazujícími jako železné okovy, používané za starých dob Otrokáři. A svými pošetilými strojky se pokoušejí rozsekat čas na kousky. Copak jde všechno na světě poměřovat ve zlatě? I ten největší hlupák ví, že věci, které stojí za to mít, nelze zlatem vyvážit. Doufám, že ses o tom něco naučil, za ten čas strávený u urozeného krbu, Willande. Myslím, že ano.“

Will měl v hlavě zmatek. „Ale copak se takhle páni chovat nemusí? Někdo by přece měl udržovat pořádek.“

Gwydion rozpřáhl ruce. „Copak pořádek přinášejí ti, kdo se snaží ostatním vnucovat svou vůli? Kdykoli člověk popře vlastní nitro, Wille, objeví se na světě nový problém. Přál bych si, aby srdce našich velmožů byla jednoho dne osvěžena poněkud zdravější udatností než tou, kterou jsou naplněná teď. Avšak než ten čas nastane, obávám se, že mluvit s pány je stejné jako mluvit s pařezy.“

Blížili se k budově s Willovou ložnicí, když tu se ve stínech pohnula zahalená postava. Sotva si jí Will všiml, okamžitě sebou polekaně trhl a zalapal po dechu.

Gwydion sevřel jeho paži. „Čeho se to tolik bojíš, chlapče?“

„Zla.“

„Zla? Ale vždyť tohle je tvůj nejlepší přítel.“

Gwydion vyvolal na špičce prstu čarovné světlo a pozvedl ruku. Planulo bledým živoucím jasem, jenž odhalil plavé lokny vlasů a vrhl modravý lesk na tvář krásnou jako jarní květina, a také plnou starostí.

„Jsi v pořádku, Wille?“

Jakmile zaslechl laskavost v jejím hlase, zaplavila ho úleva. „Mistře Gwydione,“ řekl. „To je… Jíva.“

„Zdá se, že jsi mého mladého přítele vylekala. Moc mě těší! Willand o tobě moc hezky mluvil.“

Jíva byla v čarovném světle nádherná.

„Ráda tě poznávám, Mistře Gwydione,“ zamumlala. „Pokud jsi skutečně čaroděj a máš-li rád svého učedníka, pak tě prosím, abys uzdravil jeho mysl. Poslední dobou trpěl nějakou chorobou a pokud se mu brzy nedostane pomoci, mohl by si něco udělat.“

Gwydion se obrátil k Willovi. „Jak vidím, dosud ti navzdory tvé snaze popudit všechny okolo jeden přítel zbyl. Už jsem hovořil s Gortem a ten mi o tobě řekl hodně věcí, kterých jsem si nevšiml. Jsem rád, že můžu prohlásit, že žádné léčení nepotřebuješ, možná ti však prospěje rada a varování. Teď tu však vidím dvě stvoření, která tuze potřebují trochu zimního slunce. A protože tento čas má být časem obnovy a protože toto místo je na můj vkus příliš zamořené bratry, ukážu vám, jak by se měl ewlen správně oslavit! Avšak nejprve…“ Bystře vyrazil ke dveřím a udeřil do nich svou holí. „Pokud máme spatřit skutečný ewlen, musíme opustit tuto bezútěšnou pevnost. Prostý lid je totiž jediný v této zemi stále sám sebou a tak dokáže naplno pocítit, co se cítit dá, a jasně vidět, co je tu k vidění. Je požehnanou pravdou, že dokud zůstává zachován a nepokřiven zdravý duch lidu, ti, kteří by nás chtěli připravit o svobodu, nemohou dosáhnout konečného vítězství!“

Opustili hrad a zamířili do města. Bylo toho hodně, nač se chtěl Will čaroděje zeptat a co mu chtěl vyprávět, ale Gwydion si to rázoval dlouhými kroky pryč z pevnosti. U brány míjeli klece se lvy. Čtyři skuteční živí lvi v nich chodili tam a zpět jako nějaké stráže. Klece stály nedaleko městské studny, takže

je mohli vidět všichni, kteří přicházeli pro vodu. Will na ně hleděl a nechápal, jak si jich mohl při příjezdu nevšimnout.

„Ty dostal vévoda jako dar," řekl Gwydion. „Jsou od jednoho kupce z východu, který obchoduje přes Úzké moře s Callas. Přítel Richard měl v plánu obdarovat jimi krále, který má v Trinovantu zvěřinec, ale nějak k tomuto gestu nikdy nedošlo."

„Myslíš proto, že lvi jsou královský symbol?" zeptal se Will. „Proto, že někteří by si mohli takový dar vykládat jako uznání vlády krále Hala a znamení, že se vévoda Richard vzdává svých nároků?"

„To byl velice bystrý postřeh, Willande! Za dobu, co jsme se neviděli, jsi udělal veliké pokroky."

„Dával jsem pozor při vyučování, Mistře Gwydione."

Jíva si vzdychla. „Podívejte se na ty kočky, nevypadají nešťastně? Ubohá zvířata, jsou zavřená v klecích a v takovéhle zimě!"

Gwydion se sklonil k Willovu uchu. „Často ses mě ptal, co je to zlo. Podívej se na svou přítelkyni a viz, co zlo není."

„Já vím, že je to dobrá a laskavá duše," odpověděl také šeptem. „Ale je také silná, jestli víš jak to myslím."

„Nejvýstižnějším popisem zla, na nějž jsem kdy přišel, je nepřítomnost soucitu. O nic víc, o nic méně."

„Nepřítomnost soucitu?" zeptal se Will. „Co tím chceš říct?"

„Jen to, že tehdy duši chybí schopnost souznít s jinou duší, ať už jde o člověka či zvíře." Gwydion si všiml jeho zmateného výrazu a rozesmál se. „Neboj se, chlapče, i když si myslíš, že neznáš ta pravá slova, tvůj duch zní stejně dobře jako kterýkoli jiný, který jsem slyšel. Pojďme, dnes v noci ho necháme zaznít naplno!"

Spěchali dál kolem památníku Nevidoucích. Byl pokrytý slabou vrstvičkou čerstvého sněhu a vypadal o něco méně neochvějně, než prve. Noční vzduch byl velice chladný a země pod nohama ztuhlá na kost. Ve výklencích po stranách vstupu do kapituly planuly svíce. Vycházel z nich mastný a hutný pach. Na stráži u dveří stál bratr v kápi a sandálech. Zdálo se, že nehledí na mráz a ani si nevšímá, že procházejí, zpod kápě však přesto vycházely obláčky páry jeho dechu.

„Je to pavouk připravený přivítat ve své síti každou mouchu," řekl Gwydion. „Truchlící, potřební, utrápení – hledá všechny takové. Když totiž duše člověka skomírá a je přemožená třemi slabostmi, lze ho nejsnáze přesvědčit, aby se poddal duševnímu otroctví Veliké lži. Ale myslím, že dnešní noci tento pavouk neuloví ve městě Ludfordu ani jedinou mušku."

Přešli ztemnělé a promrzlé náměstí. Padající sníh vířil ve vzduchu a když se Will otočil, spatřil že všechna světla, která předtím plála kolem monumentu před kapitulou, zhasla.

„Ewlen, slunce se začíná vracet! Ewlen, den zvaný Alban Artain! Hle, sníh leží na slavnostních věncích z cesmíny! Zelená, rudá a bílá! To jsou skutečné barvy ewlenu. Kdysi tu lidé pekli veliké prase jako připomínku Arduinnina kance a bojovníci zpívali píseň:

O ewlenu obětujme kance!
Krev jeho rozlijem k východu i západu!
A upečme ho na ohni ewlenu!
A podávejme vcelku s jablkem v hubě!"

„Ale vždyť se to nerýmuje!" ušklíbla se Jíva. „A ani to nezní zvlášť hezky."

Gwydion se na ni podíval úkosem. „Je to samozřejmě překlad. A navíc to složili válečníci."

„A co to tedy bylo?"

Gwydion nadzvedl obočí. „No, už jste někdy zažili, jak *bojují* básníci?"

Toho večera byly všechny domy v Ludfordu zahalené do husté tmy, ovšem v městské síni se rozlévalo zlatavé světlo. Když se k ní blížili, uslyšeli zvuky veselí – bubínky a mečení dud. Uvnitř byly dlouhé lavice a na stolech spousta báječných věcí k snědku i k pití, a stovky lidí, od dětí až po starce, kteří tančili jako pominutí. Celé to shromáždění osvětlovaly slavnostní ohně svou sytě žlutou září. Jakmile však vkročili dovnitř, hudba ustala a tanečníci se k nim otočili aby viděli, kdo to do síně vpouští chladný vzduch noci.

„Zavolejte strážce!" rozlehl se křik.

Předstoupilo několik mužů, kteří měli zjistit, kdo to vstoupil nepozván a zda si zaslouží uvítání.

„Jste přátelé, či nikoli?“ zvolali.

„Přišli jsme, abychom s vámi sdíleli vaši oslavu!“ pronesl Gwydion zvučně. „Vpustíte nás dovnitř, přestože naše vaky jsou prázdné?“

„Odveďte je k Matce Brig!“ ozvaly se výkřiky. „Ať rozhodne Matka Brig!“

Lidé se shromáždili u vchodu, aby si prohlédli nově příchozí, načež se mezi nimi bez jediného slova vytvořila ulička, kterou mohli Gwydion a jeho společníci projít. Kromě plamenů veliké rozjásané vatry na konci síně, a psa, který s vyplazeným jazykem běhal v kruhové kleci otáčející rožněm s velikým prasetem, se nic nehýbalo. Vedle ohně stál chlapec ve vysokém klobouku se sběračkou v ruce, připravený podlévat pečící se maso šťávou.

Strážci vedli Gwydiona a jeho společníky k letité stařeně, která seděla v rohu, stranou od dudáků. Na levé straně opěradla její židle stál černý havran a po jejím boku seděly u kolovratu dvě mladé, slavnostně oděné dívky. Will si udiveně promnul oči, neboť byly do nejmenšího detailu stejné. Všiml si, že si se zájmem prohlížejí Jívu. Zřítelnice stařeninych očí měly barvu mléka a Willa napadlo, že ty dívky jsou možná pro dnešek jejíma očima.

„Kanec, strom, kolo a havran!“ pravil Gwydion. „Ach, všechno je tu v pořádku!“

„Twrch Trywth!“ řekl havran.

„Ach, Twrch Trywth,“ opakovala stařena, „jehož někteří zvou Tore Triath, král, jenž se proměnil v kance! Ten, jehož lovil Artuš Veliký a jenž se raději vrhl do mořských vln, než aby se nechal polapit. Jak je příjemné opět slyšet tvůj hlas, Mistře Gwydione!“

„Přátelé či nikoli? Přátelé či nikoli?“ pokřikovali strážci.

„Toto je přítel tak věrný, jakého mi vždy bylo zapotřebí,“ plísnila je stařena.

„Pak jsou tedy vítáni!“ řekli strážci a odešli.

„Pojď se posadit na čestné místo ke mně,“ řekla stařena. „Rufusi! Přines víno a chléb!“

Hlavní strážce, hrbatý muž oblečený v černém, třikrát zatleskal. Bezvousý mladík jim přinesl rohy a nože, takže si mohli posloužit čímkoli, co bylo na bohatých tabulích k mání. Poté přinesl i židle, načež spustily bubny a ječivé dudy a zběsilý tanec začal nanovo. Babice vztáhla roztřesenou ruku, aby se dotkla čarodějovy tváře a talismanů, které visely na provázcích kolem čarodějova krku. Konečky prstů si začala předčítat vyrytý nápis.

„Není snadné nalézt teď urostlý ailm, Mistře Fantarchu.“

„Právě tak, dobrá paní, avšak jeho oheň je opravdový. A ty jsi krásná jako jsi vždycky byla.“

„Pro někoho, Mistře Fantarchu!“ ostýchavě se usmála Brig bezzubými ústy. „Pouze pro někoho. Ještě než u nás pojíš, odpověz mi na jednu otázku: přijal bys raději polovinu bochníku chleba s mým požehnáním, nebo celý s mým prokletím?“

„Milá Brighid,“ řekl Gwydion a zasmál se. „Proč se ptáš? Dobře víš, že bych si nezvolil tvé prokletí, i kdyby leželo na celém světě.“

„Pak tedy jez z Luddových tabulí podle chuti a já ti k tomu tisíckrát žehnám! A snad mi později dopřeješ společnost toho, který musí vyslechnout svůj osud.“

„Ach, Brighid, vždy jsi bývala věštkyní a věštkyní jsi i zůstala! Ale zasahovat musíme jen opatrně. O roli, kterou sehraje v nadcházejících událostech, toho vím jen málo, kromě onoho žalostného útržku, o němž hovoří Kniha. Dbej tedy na to, aby slova, která proneseš, neovlivnila přespříliš jeho budoucí volby.“

„Měl bys vědět, Mistře Fantarchu, že slova věštce jsou vždy předkládána jako celek. Ta ostatní jsou od toho, aby si z nich zvolili a brali. A dávat rady je tvým úkolem.“

„O čem to mluví?“ zašeptala Jíva, která byla ze všech těch podivností vyděšená.

„Nevím,“ řekl Will. „Ale ať už je to cokoli, můžeš na to vzít jed, že to má víc významů než jen jediný. Je to tak vždycky, když Gwydion něco říká.“

„Mistr bylinkář Gort mi jednou říkal, že ‚ailm‘ je dávné tajné jméno pro jedli,“ šeptala Jíva. „Říkal, že je to strom, který

v zimě chytá sluneční světlo. Proto je nejlepší na ewlenský oheň, protože ten pak hoří tím nejpravějším plamenem.“

Will ukázal do rohu. „Podívej, jak odřízli vršek slavnostního stromu! Stojí támhle sám o sobě jako další stromek.“

Will doufal, že stejně jako doma, budou mít třísky ze slavnostních polen na starost místní dívky. V Dolině je strážily po celý rok, takže slavnostní poleno o dalším ewlenu mohlo být zapáleno od nich. Hoši ve vsi měli zase za úkol rozprášit popel ze slavnostního ohně okolo všech domů jako čarovnou ochranu proti požárům. O této sváteční noci se všichni snažili nedívat se na stíny, jež slavnostní oheň vrhal na zdi síně. Bylo totiž všeobecně známo, že když se za někým objevil jeho stín bez hlavy, byl dotyčný odsouzen v příštím roce zemřít.

Vzpomínka na Dolinu Willovi připomněla Eldmara a Breonu a krásné chvíle, které o ewlenu společně prožívali. Potom si ale pomyslel, co asi dělají teď, a věděl, že na něj dozajista myslí. Všichni tři tak byli spojení poutem mocným jako kterékoli Gwydionovo kouzlo, mocným jako to, které pojilo i jiné rodiny. Vytáhl zpod oděvu přívěsek se skákajícím lososem, který nosil neustále na krku. Zdálo se mu, že na něj červené oko souhlasně hledí, a tak malou rybu sevřel v pěsti. Ucítil, jak ho zaplavuje příjemný pocit.

Té noci se všechen lid z Ludfordu, který ještě dbal na dávné zvyky, shromáždil aby hodoval a oddal se hudbě a radosti. To, že je mezi sebou přivítali, bylo velikou poctou.

„A kdo je tohle?“ řekla stařena a její prsty se natáhly směrem k Willovi. Její oči se neustále třpytily jako mléčné perly a v jedné chvíli se mu zdálo, že to kdysi musela být výjimečně krásná žena. Až překvapivě se podobala dvěma sestrám, které jí seděly po bocích. Jejich podoba byla tak očividná, až si Will pomyslel, že dívky musejí být její prapravnučky.

„Ty však nejsi tím, kdo má dnešní noci vyslechnout svůj los,“ řekla a opřela se.

„Copak to říkáš?“ pohladil si Gwydion vousy v přesvědčení, že se kupodivu mýlí. „Protentokrát tvůj druhý zrak selhal, neboť tento je dozajista tím, kdo tvoří osud.“

„Ha!“ Stařena rozpřáhla ruce, jako by se ohřívala u planoucího ohně. Dívky dvojčata, která už stála po jejích bocích, se na Willa dívala. „Nechť tedy přistoupí!“

„Jmenuji se Willand, má paní,“ řekl Will a uklonil se.

„Ach, uctivý chlapec! I já jsem poctěna, Willande!“ zachichotala se Brig, zahoupala se a řekla: „Líbí se mi jeho způsoby, avšak uvnitř bojuje se zmijí žárlivosti. Tak to u mladíků bývá, když za to dívky stojí.

Will je světlo,
Will je tma,
Vlevo se dá, či doprava?

Will se skryje,
Will se bojí,
obstojí tvůj bratr v boji?“

Will zdvořile naslouchal. Chtěl se zeptat, zda tento popěvek skrývá nějaké znamení, ale nakonec se rozhodl mlčet, neboť o některých znameních je lepší nevědět. Ta chvíle rychle přešla a ačkoli se snažil najít Gwydiona, nenalezl po něm najednou ani stopy. Poté byli Will a Jíva pozváni k tanci. Vrhli se do něj s chutí, smáli se a vířili spolu s ostatními v síni.

Nastala hodina půlnoci, nebyla ovšem ohlašovaná žádným večerním zvoněním. Lidé tančili dál a stále rychleji, až měl Will pocit, že si bude muset na chvíli odpočinout. Tu však dala stařena znamení vyvolávací, což byl mohutný muž s melodickým hlasem, ten zjednal ticho a zanotoval:

„Jen rač vstoupit, králi temného roku!“

A vešel Cesmínový král, stařec celý pokrytý pichlavými listy, s velikým kusem jmelí přivázaným na krku. V jedné ruce nesl rezavý srp a v druhé malou klícku s drobounkým ptáčkem.

„Střízlíku, střízlíku!
Králi všeho ptactva!
Na den krále Strefona,
lapen byl v hlodaši!“

Stařena pokynula podruhé a vyvolávač zakřičel: „Jen rač vstoupit, králi roku světla!“

A s tím předstoupil Dubový král, bezvousý mladík oděný v temné zeleni, s věnečky z větviček a suchých dubových listů. Nesl zlatý srp, což byl, jak si Will všiml, jen doškářský hák nabarvený nažluto. Doprovázely ho stařeniny dívky, rozhazovaly žaludy a zpívaly:

„Při mně je rákos,
i hadru cár,
rozdrtím štít,
co má Kelog Var!“

Dva srpy o sebe třeskly, řinčely a rachotily a králové tančili tváří v tvář a pak zády k sobě a stále dokola. Will tomu všemu rozuměl, neboť „poslední bitva roku“ byla stejná i v Dolním Nortonu, přestože se slova lišila a ani tance nebyly úplně stejné.

Nakonec Cesmínový král zvolal: „Ach! Achich! Ach! Jsem k smrti udolán!“

A hrbatý Rufus, jemuž připadla ta nejčestnější povinnost, mu odřízl z krku jmelí. Dvě dívky, které najednou stály po jeho boku, zachytily větévku do bílého sukna a opatrněji odnesly, přičemž dbaly, aby se ani kouskem nedotkla země. A poté do síně velkolepě vstoupil král Ludd. A jaký to byl král! Ustrojený jako skvělý bojovník z dávných dob, se zlatým nákrčníkem a bronzovou helmicí, s hrůzyplnou maskou, okrouhlým štítem a pláštěm spleteným z mnoha kroužků. Pozvedl meč s čepelí ve tvaru dlouhého listu; vypadal jako meč, jenž ležel po Leirově boku.

„Podívej, Willande!“ zašeptala stařena. „Přišel z města, od hlavní brány zvané Trinovantská, kde stále dohlíží na ty, kteří dlí v tomto městě. Přišel z místa, kde po celý rok přebývá, aby strávil dnešní noc mezi těmi, kteří zůstali věrní jeho památce.“

„To je skutečně on?“ žasl Will.

„Ty o tom pochybuješ?“

Na chvíli Willa napadlo, že to není nikdo z měšťanů, převlečený za krále, ale král sám. Když však vzhlédl ke Gwydionovi aby zjistil, nakolik vážně má tuto postavu brát, nikde ho nespatřil. Poté kdosi zprudka rozrazil dveře a nastal

zmatek. Zvedl se udivený pokřik a měšťané ucouvli. Ti, kteří byli okolo Willa, se postavili a nevěřícně zírali, neboť Gwydion vstupoval do síně podruhé. A nebyl sám. Kráčel vpřed a vedl ještě jinou postavu, v níž Will s překvapením – ne menším než ostatní – poznal vévodu Richarda. Byl bosý a oděný pouze v prosté noční košili. Ruce měl svázané před sebou a okolo krku měl volnou smyčku z provazu. Rozhlížel se kolem sebe jako by v polospánku a když byl veden kolem stolů, všichni přítomní utichli. „Dobrá Matko Brig," pravil Gwydion s tvrdým a přísným výrazem v podlouhlé tváři. „Tady je ten, o němž jsem hovořil. Přišel sem mezi nás přímo ze svého lože. Dovolíš mu vstoupit?"

„Twrch Trywth!" řekl havran.

„Nuže, zde je ten, jenž má vyslechnout svůj osud!"

Všichni tajili dech. Byla to neslýchaná věc, a to, že sem byl přiveden nějaký šlechtic, obzvláště pán tohoto města, považovali mnozí za narušení a velikou chybu. Všichni sledovali krále Ludda, ale mohutná postava nic neříkala, jen stála a obrovské paže měla založené na prsou. Stařena tedy pokynula.

Počkala až umlkne šepot a než před ní Gwydion nechá vévodu pokleknout. Dvojčata pak tajemně promluvila. „Jsou tvé úmysly dobré, Richarde z Eboru?" zeptala se ho jednohlasně.

Vévoda nevidomě koulel očima a zamumlal směrem ke stropu: „Jsem tak počestný, jak jen mohu být."

„Pak mi pověz, co před sebou vidíš!"

Vévoda otevřel oči dokořán. „Vidím tři mladé sestry, jež mluví jako jedna."

Dvojčata pravila: „Tři sestry, říkáš. A co ta prostřední? Zdá se ti krásná?"

„Nejkrásnější z nich."

Mezi přihlížejícími se ozvaly souhlasné vzdechy a šepot, jako by na této odpovědi velice záleželo.

„To stačí!" řekla babice a pozvedla ruku. „Slyš teď má slova, Richarde z Eboru, neboť já jsem Svrchovanost. Co se týče začarovaného trůnu, věz, že odvážíš-li se jej kdy dotknout, zemřeš hned v následujícím boji. Přijímáš to, co ti zde říkám, jako pravdivé?"

„Slyšel jsem tvá slova."

„Chceš-li poznat budoucnost, pak pohlédni na svůj stín vržený na zeď. Avšak přijmi varování! Ne všechna proroctví přinesou klid těm, kteří je vyhledávají.“

Vévodovy oči se opět obrátily jako ve snu, ale tentokrát se zdálo, že na bílé omítce vidí roztančené stíny. „Můj,“ řekl váhavě, „je… ten… pravý!“

„Pak tedy jdi a kéž tě následuje síla. Tisíckrát ti žehnám,“ zazněl hlas Matky Brig z dívčích úst jako ozvěnou. „Se svou silou a mocí jsi však měl lepší naději, že pochopíš dřív, než tě dostihne smrt.“

Gwydion se teď tvářil zachmuřeně a odváděl vévodu ze síně. Will s Jívou seděli tiše. Will si přál, aby pochopil aspoň sedminu z toho, co se tu dnes událo, neboť se zdálo, že to bylo něco velice zásadního. Poté se však dveře s prásknutím zabouchly a Gwydion a vévoda Richard byli pryč. Lidé si pomalu začínali opět povídat a pak znovu spustila hudba. Brzy se vrátily radovánky a tanec, jako by se vévodova návštěva ani neuskutečnila.

Will pohlédl na Jívu a viděl, jak krásná je její tvář, a čím déle se na ni díval, tím krásnější mu připadala. I ona na něj dlouze hleděla a svůj pohled neodvracela, přestože jí ve tváři hořel ruměnec. Nakonec ji Will chytil za ruce a přitáhl ji k sobě. Objal ji a políbil na rty, a ty chutnaly sladčeji než všechna vína na celém světě.

A poté znovu tančili a radovali se celou noc, jako by na ně působilo nějaké kouzlo, které jim nedovolilo ani na chvíli usednout.

* * *

Druhý den ráno se Will probudil s těžkou hlavou, ale lehkým srdcem. Příšerné nálady, které na něj působily, s ewlenem zmizely. Úsvit byl chladný a když se svět začal postupně vracet k životu, na obloze zaplálo vycházející slunce. Jakmile vyhlédl ven, viděl, že všechno pokrývá mocná sněhová vrstva. Koně na předním nádvoří, kteří předtím se zájmem sledovali odcházející i příchozí, se odebrali do přístřešku a drůbež se rozhlížela, udivená hlubokou bílou peřinou, která se znenadání objevila.

Venku vytvořil Will cestičku v panenské běli. Sněhu bylo po kolena a na opevnění to nebylo nijak bezpečné, avšak Will se vyšplhal až nahoru na hradbu aby spatřil, jak nádherný výhled se mu nabídne. A byl vskutku skvostný – louky a pole změkly bílou látkou, kterou sešívaly jen tmavé čárky živých plotů. Všechny cesty byly zasypány a na místě ukrytých ohrad, příkopů a branek se zvedaly závěje. Celý kraj jako by pokryla bílá kožešina. Litoval vojáky, kteří by se v několika příštích dnech pokusili někam vyrazit, a říkal si, jestli se Gwydion nad ránem neodebral kamsi na vrcholek kopce a nepohrál si tam trochu s nočním vzduchem, aby vévodovi poskytl delší čas, kdy si mohl vše znovu promyslet.

Na jihozápadě se zvedal temný Mortský prales, který vypadal jako zlověstné rameno. Na jihovýchod se otevíral výhled do široké a rovinaté krajiny. Další výšivku tvořila políčka na severu a na východě dominoval osamělý vrcholek zvaný Trůn obrů. Přesně naproti němu, ponořený v západních temnotách kde pramenilo mnoho říček, se rozkládal kraj mrazivých kopců, divoká země, kterou nebylo možné dobýt a jejíž mlhy by mohly pozřít celá vojska. Ludfordský hrad zde vystavěli dědici krále Dobyvatele jako stráž před pradávnými kouzly, která se dokonce i teď plížila knížectvími Cambraye. To proto bývali vládcové Ludfordu vždy nazýváni „pány Pomezí“, strážili totiž Pomezí neboli hranici kraje, jenž ještě stále představoval nebezpečí.

Will chvíli zhluboka dýchal a nasával krásu, jež se ve světě objevila, ale poté se ho zmocnil hlad. Sešel tedy dolů a než ho Gwydion nalezl, stačil něco málo posnídat. Společně se odebrali do Okrouhlé věže, stojící volně na zadním nádvoří, která sloužila vévodovi jako pracovna, v níž přijímal návštěvy.

Vchod, který tvořil nádherně vyřezávaný klenutý sloupový portál, strážili vojáci. Uvnitř se nacházela bohatě zdobená komnata se závěsy na stěnách. Shůry do ní shlížely hlavy Dvanácti Královen Východu jako by posuzovaly rozhodnutí, která zde budou přijímána. V komnatě seděl vévoda, zdvořilý a klidný, ale od pohledu nevyspalý. Pokynutím propustil písaře a tajemníky, a když za nimi zaklaply dveře, pravil: „Už jsem ti říkal, Mistře Gwydione, že ti záležitosti magie s radostí přenechám. Avšak státnické záležitosti musíš přenechat ty mně.

Tvůj dar královně a to, co může znamenat, stále zůstává příčinnou mé nevole nad tebou.“

„Není to tak, jak si představuješ.“

„Byl to úplatek! A předaný bez mého schválení! Měl mi zajistit úřad regenta Království! Mohl jsi to sice myslet dobře, ale byl to neospravedlnitelný zásah do běhu událostí.“

Gwydion čelil vévodovou rozčilení s klidem. „Příteli Richarde, pohleď, jak se k tobě upírají oči Dvanácti Královen Východu! Copak jsi zapomněl, proč Richard z Coneyburghu, tvůj otec, nechal umístit tento tucet podobizen sem, do pracovny v Okrouhlé věži? Udělal to proto, aby těm, kteří mají činit zásadní rozhodnutí, připomněl, aby je dvanáctkrát zvážili, jako to dělají ženy. Což nemáš dostatek odvahy třeba jen jednou změnit svůj názor?“

Vévoda napjatě vzdychl, ovládal svůj vztek. Začal si hrát s kostěnou hůlkou, kterou Will poznal. „Děkuji ti za tvou radu, ale lituji, mé rozhodnutí bylo učiněno a nelze je vzít zpět.“

„A co když ti prozradím, že na vévodovi Edgarovi už leží proroctví?“

Richardovy oči ožily a jeho stisk na kostěné hůlce zesílil. „Myslíš Edgara z Mellsu? Jaké proroctví?“

„Řekl jsem mu ‚*střez se hradů, smrtící bolesti*‘.“

Vévoda Richard pohlédl na Gwydiona tvrdýma očima. Odložil hůl a místo ní si začal točit na prstě svým pečetním prstenem. „A co to má znamenat?“

„Lidé si z proroctví musejí vzít každý to své.“

Opět se projevila vévodova vznětlivost, ačkoli tentokrát se zdálo, že jeho hněv podnítila jakási obava. „Povím ti, že mě proroctví nezajímají. Mnoho z nich je falešných, pronesených úmyslně, aby zmařila správná rozhodnutí. Stejně tak nedám na fámy a věštecké sny.“

„Sny?“ naklonil se Gwydion k vévodovi. „Nezdál se ti náhodou dnes v noci sen?“

Will se rozpomenul na podivná slova Matky Brig o vévodovi Richardovi a jeho smrti, dotkne-li se začarovaného trůnu – přisoudila mu snad ta stařena nějaký osud? Všiml si, jak vévoda rukama sevřel vyřezávané lví hlavy na opěrkách své židle, a znovu přemýšlel o kostěné hůlce. Nade vši pochybnost to byla ta, kterou mu kdysi sebral Edvard.

Vévoda se vyhnul Gwydionovu pohledu a pokusil se, aby jeho slova zněla rozumně a přesvědčivě. „Mistře Gwydione, nechci, abys mi vykládal smysl mých snů. Zavolal jsem tě sem, abys pochopil, že mé rozhodnutí je pevné a že se už do něj nesmíš plést, jinak naše přátelství čeká neblahý konec."

„Jak podobný svému pradědovi dokážeš být," řekl Gwydion mírně, avšak dál hleděl na vévodu přísným pohledem. Poté pomalu přikývl. „Pokud jsi učinil své rozhodnutí, budiž. Ale co se týče mého úkolu, dopřeješ mi pomoc, kterou budu potřebovat při dopravě kamene z Požehnaného ostrova sem? Tedy muže, stříbro a loď, která by ho přivezla? A další stříbro a muže, kteří by pomohli hlídat ostatní kameny bitvy, jež je třeba nalézt a vyzvednout."

Po vévodově tváři se mihl bledý úsměv. „Předvedl jsi nám včera večer pěkný kousek s ohněm. Jak bys mohl potřebovat lodě a lidi, se všemi těmi kouzly, jež ovládáš? A je zvláštní slyšet, jak žádáš o měšce se stříbrem."

Gwydion nad tou poznámkou nedůtklivě mávl rukou. „Pravidlo magie říká, že ‚Kouzla pomáhají těm, kteří se snaží pomoci si sami'. Jiná hovoří o důležitosti svobodné vůle, puzení konat dobro, o tvoření a sdílení idejí, které je možné nabízet čestně a upřímně. Ale pravou podstatou magie je, že *dávání je přijímáním.* Rozumíš tomu?"

Vévoda obrátil oči v sloup. „Všechny tyhle vznešené a tajemné vědy… To jsou tvé záležitosti, ne moje. Jsem muž činu. Vidíš mou neochotu pouštět se do tvého hájemství, Havranče? Proč tedy neuděláš totéž a nepřenecháš státnické záležitosti mně?"

„Jsou jistá břemena, Richarde, s nimiž mi mé vlastní dovednosti příliš nepomohou. Nelehko se mi říká o laskavosti – bez pomoci kameny přes moře dopravit nemohu. Nepatrný dar od tebe mi pomůže v mém tajném snažení, které ještě může zamezit katastrofě."

„Ach, to je jen žebrání a ještě k tomu otravné!"

„Řekl jsem ti, že musím vykopat kameny, než bude pozdě."

„Říká se o tobě, že jsi moudrý muž, Mistře Gwydione," řekl vévoda odměřeně. „Možná právě proto se tvá přání zdají obyčejným lidem podivná. Ale občas si říkám, zda ti toho nedopřávám přece jen trochu příliš, i když mám na paměti tvé

přátelství s mým otcem. Varuješ nás, že se blíží válka, ale v tom případě nebudu mít dostatek mužů a stříbra ani já.“ Vévoda zabubnoval prsty o hranu stolu. „Pokud bys mi však nabídl jako protislužbu nějakou ochranu…“

„Nepokoušej se handrkovat se o kouzla, Richarde!“

„Jedna laskavost přece zasluhuje jinou, je to tak?“

„Přestaň mi tu ironicky citovat pravidla! Magie není na prodej a ani ke smlouvání – to bys měl vědět. Nemůžeš si z ní udělat výhodu. O kouzla je třeba požádat, ne je sesílat, je třeba kouzla ctít a nezacházet s nimi přezíravě. Žádej otevřeně a žádej upřímně – jen čestný člověk má totiž právo pronášet mocná slova.“

Vévodova tvář ztuhla. „Nějak mi nedává smysl, co říkáš.“

„Skutečně? Jen proto, že jsem tak snadno prohlédl tvé pohnutky?“

„Ale co kameny války, Mistře Gwydione?“ Vévoda zavrtěl hlavou. „Jak bych mohl vysvětlit svým obyčejným vojákům, že mě mají následovat na smrt, protože jejich kamarádi, kteří nás měli chránit na křídlech, na můj rozkaz odpluli vyhrabávat kouzelné kameny kamsi na druhý konec Království?“

„Tvoji vojáci tě budou následovat kamkoli, tím jsem si víc než jistý.“

Vévoda přijal poklonu s vlídnou tváří. „Ale kdyby se našlo nějaké ochranné kouzlo pro celé vojsko Eboru.

„Richarde! Přemýšlej o tom, co říkáš! Žádáš mě o kouzelnictví. A běda tomu, kdo i v největší nouzi vyhledá náruč kouzelnictví, aby si tím prospěl. Nalezne jen neštěstí!“

Will sledoval, jak se propast mezi čarodějem a vévodou prohlubuje. Gwydion se natáhl k vévodovi a sevřel jeho ruku, ale Richard ji tvrdohlavě odtáhl. „Mistře Gwydione, už jsi dostal mou odpověď třikrát. Nenaléhej na mě!“

Gwydion se postavil a ustoupil. Jeho tvář neprozrazovala ani náznak hněvu nad pošetilostí lidí. S veškerou formální úctou pronesl: „Richarde, můj dávný příteli, musím tě opustit. Počínaje dneškem se začal proud obracet proti tvé záležitosti. Pokud jde o Dračí kámen, pokusím se zajistit, aby byl z Foderinghamu odvezen jak nejdříve to bude možné. V nastávajícím čase promysli všechny pohnutky, které tě nutí k

válce. Nemusí být totiž všechno tak, jak se zdá. Přeji ti *shail fadah hugat!*“

Gwydion se otočil k odchodu a Will ho následoval. Když vyšli z Okrouhlé věže, Willa do očí prudce zabolela bělost sněhu. Zmínka o Dračím kameni rozechvěla staré obavy a Will přemýšlel, zda má Gwydionovi říct, co se stalo té noci, kdy si Edmund popálil ruku. Právě teď mu to však nepřipadalo jako nejvhodnější chvíle.

„Mě určili jako Ochránce Království, ne tebe…,“ opakoval Gwydion unaveně slova, která pronesl vévoda Richard. „A teď mu ještě bude vadit, že tento titul dostal díky mně. Co se s ním dá dělat?“

„Viděl jsi, co měl vévoda v ruce?“ zeptal se Will.

„Co myslíš?“

„Vévoda – měl v ruce roh jednorožce.“

Gwydion se váhavě obrátil, vytržen z vlastních myšlenek Willovou nesouvisející poznámkou. „To není možné! Pokud by tam byl nějaký kus jednorožcova rohu, cítil bych ho.“

„Ale vždyť ho měl vévoda v ruce. Byla to…“ Zmlkl, když si uvědomil, do jaké pasti se žene. Nebyl nejlepší čas začít se zpovídat. Rozhodl se že počká, až se Gwydionovo špatné rozpoložení trochu usadí. Místo toho se zeptal: „Skutečně jsi dal drahokam krále Leira královně?“

„Leirův drahokam?“ obrátil se čaroděj, náhle zaujatý a rozčilený. „Ach, ten nikdy nebyl Leirův! Byl s ním jenom pohřben. Copak jsem ti o něm neříkal? O drahokamu Artuše Velikého?“

„Ano, říkal,“ odpověděl Will, ale v té chvíli jaksi nedokázal rozlišit mezi tím co věděl, a co měl za to, že si představoval. „Říkal jsi… říkal jsi, že ho před dávnými časy přinesl Artuš Veliký z Dolního království. A také jsi mi vyprávěl, že Hvězda pochází z komnaty hluboko pod zemským povrchem. Z místa zvaného Annuin, kde byly všechny Svátosti uschovány až do doby, než Artuš dobyl pevnost Caer Rigor. Tam se spolu s Taliesinem a jeho hrdiny dostali na palubě lodi Prydwen a odvezli Svátosti pryč, ovšem živých se jich vrátilo zpět jen sedm…“

Čaroděj se zvláštně usmál. „Tohle všechno jsem ti vyprávěl?“

„No, musel jsi," řekl Will a svěsil ramena. „Jak jinak bych se to dozvěděl?"

„No jistě, jak jinak," popichoval čaroděj. „Možná o tom byl jeden z těch pokřivených příběhů, které se vyprávějí U zeleného muže."

„Ano," zamumlal Will. „To musí být ono."

„Abych však zodpověděl tvou otázku, týkající se Hvězdy Annuinu: dal jsem ten kámen královně, protože jsem dobře věděl, že schraňuje veliké a hezké šperky jen pro svou potěchu. Ve skutečnosti neví co to znamená, ani proč jsem ji takto obdaroval."

„Ale proč jsi ho dal takové vypočítavé fúrii? Právě to nemůže vévoda Richard pochopit, a já také ne."

„Ach, mluvíš jako skutečný syn rodu Eborů! Buď opatrný, Wille, na to, co se z tebe stává!"

„To neříkej, Mistře Gwydione! Nejsem jedním z nich, opravdu ne. A když už jsme u toho, stále ještě jsi mi neodpověděl na mou otázku."

Čaroděj ohrnul nos nad Willovou neodbytností. „Rosteš nám rychleji, než bych si pomyslel. Vzdal jsem se toho drahokamu z důvodu, o němž ještě nemohu hovořit – a ten dar byl pro mne nanejvýš těžký, to ti mohu říct."

„A jak sis myslel, že tvé plány pochopí vévoda Richard, když jsi o nich nechtěl hovořit?"

„O některých záležitostech si netroufám hovořit. Od přítele Richarda jsem chtěl jen jediné – trochu důvěry. Dlouho a trpělivě jsem jednal v jeho prospěch, avšak on se se cítí trochu dotčený, když nepochopí můj úmysl jako celek, ani důvod, díky němuž to vše pro něj konám."

„Vévoda Richard má možná víc starostí, než jsi ochoten připustit," řekl Will a kráčel za čarodějem.

Gwydion se otočil, až jeho plášť zavířil. „Skutečně?"

„Když jsi byl pryč, viděl jsem v Zahradě bílé růže dvakrát chodit Smrt, Mistře Gwydione. A znovu jsem ji viděl tady. Co si myslíš, že to ohlašuje?"

„Gort mi říkal, že jsi viděl nějaké přízraky." Když čaroděj na Willa zkoumavě hleděl, v jeho očích se zračila účast. „Gort přičítal to, co jsi viděl, prosakování neblahé energie z Dračího kamene, a to, co jsi viděl tady, zase kamenu, který je ukrytý

někde v okolí. Nejsem si tak docela jistý, že má úplnou pravdu. Myslím, že mi poslední dobou začaly dávat záležitosti kolem tebe trochu víc smyslu.“

Willa sevřely známé obavy. „Záležitosti, Mistře Gwydione?“

Čarodějův dech se v mrazivém vzduchu měnil v páru. Když hleděl Willovi do tváře, vypadal jeho obličej jako zmrzlý. „Gort mi toho říká hodně. Jestlipak víš, co to jsou předzvěsti, co?“

„Jsou to znamení toho, co se má stát v budoucnu.“

„Přesně tak, Wille! Jsou to varování. Víš proč se tolik bojíš, že se na tebe zřítí padací mříž a zabije tě?“

Tato nečekaná otázka Willa uzemnila. „Ne…“

„Nenapadlo tě, že se ti právě tahle věc může jednoho dne skutečně stát? Tvé obavy z padacích mříží vycházejí ze zvláštního druhu vědění o událostech, které se mají teprve stát.“

„Myslíš něco jako znalost budoucnosti?“

„Něco takového. Má se za to, že znalost budoucího je hlavní příčinou předzvěstí – mluví k tobě sama tvoje budoucnost, varuje tě proti proudu času.“

„Takhle mám umřít?“ zeptal se Will vyděšeně. „Rozseknutý vedví padací mříží?“

„Rozseknutý vedví?“ Gwydion povytáhl obočí a pak lehce dodal: „Co ode mne ještě chceš slyšet víc? Je to tvoje předzvěst.“

Toto vědomí Willem otřáslo, stál a zíral na rozbředlý sníh pod nohama. „Ale nemůžu uvěřit tomu, že by… Ach ne!“

„Proč bys tomu neměl věřit? Naplánoval sis snad slavnější konec?“ Gwydion ho chytil za rameno. „Možná si myslíš, že Gort je starý blázen, Willande, ale není. Přesně naopak. Přišel jsem sem, protože mi oznámil, že tě odvedli. Tady v Ludfordu je cosi, co nedokážeš snést. Musíš se odtud dostat.“

„Máš na mysli ten kámen války, který je ukrytý někde v okolí?“

„Možná… ale i něco jiného. Jak jsi viděl, moje snaha o dohodu s Richardem selhala. Všechny mé plány na zachování míru se hroutí. Ludford nám nijak neprospívá. Něco zde oslabuje můj vliv, něco, čemu dosud tak úplně nerozumím, ale vím, že se tě to nějak zásadně týká.“

„A co když nechci, aby se mě to týkalo?“

Čarodějovy oči náhle vypadaly jako dva žhnoucí uhlíky. „Na tom, co bys mohl chtít, příliš nezáleží. Tvé duševní zdraví se tu třepetalo jako hedvábí ve vánku. Všechna tvá selhání jsou tu znásobena jako přes zvětšovací sklo. Byl jsi nesen děsivým proudem, který podmílá rod Eboru, a teď už je pro tebe příliš nebezpečné, abys zůstal mezi nimi. Matka Brig toho z tvé budoucnosti viděla dost málo. Tvrdí však, že se na toto místo jednoho dne vrátíš, a vědění, jehož dosáhneš o silách, které se zde srážejí, změní způsob, jímž byla ze všech možných podob budoucnosti vybrána minulost.“

Will vyčerpaně polkl. „Kdo je Matka Brig, Mistře Gwydione? Co jsi jí o mně řekl?“

„Brighid je urozenou královnou Imbolku! Otrokáři ji nazývali ‚Brigantia‘, což znamená věštkyně.“

To Willa neuspokojilo. „Určitě je něčím víc, než jen věštkyní.“

Gwydion se na něj náhle zadíval jako na psa, který se naučil nový kousek. „On říká víc, než jen věštkyně! Sám jsi slyšel, jak sama sebe otevřeně nazývala.“

„Pokud ano, pak si to nepamatuji.“

„To jsi měl naslouchat mnohem pozorněji, protože bylo důležité, co o sobě prohlásila. Brig je Svrchovanost. Každý ji vidí v podobě stařeny, kromě toho, kdo se má stát králem; ten ji vidí v podobě krásné mladé panny. Ale pokud jde o tebe, Willande, říká, že se zde, na tomto místě, jednoho dne obrátí dějiny podle tvých skutků. Pro tuto chvíli bys však měl Ludford opustit – bez váhání.“

Dorazili k bráně vedoucí na přední nádvoří a zatímco ji otevírali, Will se zarazil. „Opustit? Cože? Teď hned? Ale… já nemůžu jen tak odejít,“ řekl strnule.

Gwydion se tvářil temně a naléhavě. „Válka je děsivá věc, Willande! Každý kámen bitvy, který bude vykopán a přemístěn, představuje odvrácenou pohromu. Stále je ještě možné zachránit mnoho tisíc životů. Pojď se mnou a budeme kameny hledat společně.“

Will polkl vyschlým hrdlem. Točila se mu hlava. „Ale já s tebou takhle nemůžu odejít. Co… co Jíva?“

V Gwydionových očích se zablesklo. „Musíš se rozhodnout sám.“

„Ale ty to nechápeš! Jíva je součástí pravé cesty, je sudbou, o níž pořád mluvíš. To, že se tak náhle objevila na Foderinghamu, nemohla být náhoda. Musí být součástí nějakého záměru. Máme být spolu. Copak to nechápeš?“

Čaroděj zavrtěl hlavou. „Mluvíš o sudbě, jako bys jí rozuměl. Ale není tomu tak. Přijde chvíle, kdy budeš mít na její obraty vliv, ale ta teď ještě nenastala.“

Will popotáhl. „Mistře Gwydione, tentokrát s tebou neodejdu.“

„Jsi si tím naprosto jistý?“ Čaroděj obrátil pohled vzhůru.

Will se zadíval na stejné místo a spatřil, jak nad ním visí železné hroty padací mříže. Jakmile udělal krok, kterým se dostal z jejich dosahu, jeho rozhodnutí zakolísalo. „Ale já nemohu opustit Jívu.

Čarodějova slova byla i nadále plná porozumění. „S Edvardem, který se o ni tolik zajímá?“

Will sklonil hlavu a necítil než ochromující bolest. Povinnost se v něm svářila s touhou. Nechtěl se znovu hnát za něčím nejistým. Touha, kterou cítil k Jívě, byla skutečná a vzdorovat jí bylo bolestné. „Odpusť, Mistře Gwydione… Nemohu s tebou odejít.“

„Budiž.“

Čaroděj se otočil a kráčel pryč. V té chvíli Willovi připadal jako tvrdohlavý stařec, který se plahočil bělostí zimy, shrben pod svým pošetilým úkolem.

Co teď mám dělat? zeptal se potichu Gwydiona. Toulat se bosky ve stopách nějakého blázna?

„Kéž se pod tebou promrzlá země rozlomí a pozře tě, Mistře Gwydione!“ zašeptal hořce. Ale to nebylo k ničemu. Čím déle pozoroval čarodějova záda, tím klamnější mu jeho rozhodnutí připadalo. Tím, že si zvolil sobectví, připustil, aby jeho osud utvářely obavy a touhy, místo toho, aby ovládl sám sebe, jak by to bylo správné.

„Pokud skutečně věříš, zachrání to aspoň jeden život!“ vykřikl.

Gwydion se zastavil. Nechal spadnout svoji hůl na zem a napřáhl ruce, aby mohl obejmout Willa, který se k němu rozběhl. V čarodějově tváři nebylo nic než vděčnost. „Věděl

jsem, že se v tobě nemýlím. Ještě můžeme v našem nebezpečném úkolu uspět – ty a já, Willande.“

A přestože spolu s čarodějem plakal štěstím, cítil současně bolest nad vlastní obětí. „Musíš mi jen dopřát chvíli o samotě s Jívou,“ řekl Will a strhával si boty, připraven znovu vyrazit bos. „Zaslouží si to vědět.“

ČÁST ČTVRTÁ

WILLOVA ZKOUŠKA

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

MOROVÝ KÁMEN

Zima už pomalu povolovala ledový spár, v němž svírala Království, a Will s Gwydionem stále hledali kameny války. Objevily se krokusy, otevřely své šafránově žluté květy a pak přišly na řadu nalité pupence stromů, z nichž se klubaly jemné zelené listy. Willovi se zdálo, že se před ním prostírá země snů. Odpoledne spolu déšť a slunce tvořily zářivě barevné duhy, které se klenuly nad jejich putováním. Štěkání lišek dodávalo nocím tajuplnou příchuť a jejich vůně se vznášela ve vlhkých lesích. Deštivé dny se však postupně protahovaly a bylo stále tepleji, noční mrazíky brzy ustaly nadobro.

Will si znovu zapletl dva copy, vyrobil si z mladého doubku poutnickou hůl a pokoušel se cítit radost, že je pryč ze světa urozených hlav a velikých hradů. Tak byl znovu tady, chodil zemí ve společnosti čaroděje, a to se poštěstí jen velice málo lidem. Přes všechno své nadšení si musel přiznat, že si docela oblíbil pohodlí, které zažil v domácnosti vévody z Eboru. A neustále v něm hlodal jeden žal, čnící nad všechny ostatní.

Jíva přijala jeho rozhodnutí s pochopením. Chtělo se mu ji za to sevřít do náruče a už nikdy nepustit, ale namísto toho si vyměnili sliby, ještě jednou ji naposledy zoufale objal a dívka pak se slzami v očích sledovala, jak odchází.

Než si zmizeli z dohledu, Will se mnohokrát otočil a viděl, jak mu mává z hradeb. Nenacházel nic, k čemu by přirovnal, co cítí v srdci. Jen pouhá vzpomínka na ni ho dokázala uvést do podivné nálady plné vzdechů.

Teď, po mnoha probdělých nocích, kdy si zvykal na chlad, začínal přicházet na to, jak vyspravit své potrhané city a chápat život v divočině. Gwydion mu ukázal, jak vyslat do vlastního těla vlnu příjemného a uklidňujícího tepla, takže když nastaly plískanice, ležel si v suchu a teple ve stanu z pláště, stejně jako sova ve svém kabátci z peří. Tající led na jeho srdci však byl komplikovanější záležitostí a pouze ubíhající čas a výcvik v síle, jak zapomenout, dokázaly jeho bolest zmírnit.

Jednoho večera, kdy už světlo skomíralo, odvrátil Will pohled od ohně a řekl: „Občas přemýšlím o tom, co se událo v Prestonském Zákoutí. Mám z toho neblahý pocit, jako by to byla moje chyba.“

Čarodějova odpověď ho však příliš neuklidnila. „Pokud by se Maskullovi podařilo tě najít, udělal by totéž i tobě. Nebo i něco horšího.“

„Je snad něco horšího?“ Willovi se strachem obrátil žaludek. „Co ode mne může chtít?“

„Jednoduše řečeno: bráníš jeho snahám.“

„Ale jak? O co mu jde? Dokázal bych to pochopit, kdybys mi řekl, že se snaží ovládnout svět nebo něco takového.“

„Jistým způsobem ano.“

„Myslím, že bys mi už mohl říct, co by se stalo, kdyby Maskull zvítězil.“

„Dlouhou dobu ses mě na tohle ptal,“ řekl Gwydion a jeho oči tonuly v naprosté temnotě. „Když ses však zeptal teď, musím ti odpovědět.“

Natáhl se blíž a opřel se jednou rukou o jeřábí váček. Oheň se rozhořel, zaprskal, zapraskal a červené jiskry vylétly k obloze. Will měl dojem, jako by nastalo ticho před bouří.

„Pokud Maskull zvítězí, všechno krásné na světě se začne ztrácet. Duše mužů i žen budou prahnout po míru, ale zakusí jen válku – po celých třináct pokolení. Nejniternější duch lidí pohasne. V takovém světě žádné potěšení nevydrží dlouho. Nebude láska ani radost. Zbude jen zbídačení a strach.“

Zdálo se to příliš děsivé a nesmírné. „Ale jak je možné, že tohle všechno způsobí činy jediného člověka, Mistře Gwydione? I kdyby to byl kouzelník Maskull, který se dříve počítal k Ogdoadu? Jak by se mu mohlo podařit tohle všechno změnit? A proč by to někdo mohl chtít?“

Gwydion se zvedl a poprvé si Will pomyslel, že vypadá až k nesnesení unavený. „Nejprve nás bylo devět – osm strážců a jeden zrádce. Teď už žádný Ogdoad není, zbyl jsem já sám. Přichází konec další doby. Brzy se všechno znovu změní. A kdo dokáže říct, co se stane v těch příštích časech? Pamatuj si, Willande: pokořit životy lidí na celém světě dokáže i jediný přesvědčený člověk – a nezáleží na tom, zda je kouzelník či nikoli – a uspěje tehdy, bude-li mu umožněno povstat a konat dle své vůle, nepostaví-li se mu nikdo z těch, kdo vládnou silou zabránit mu v jeho konání.“

„Přesvědčený člověk? O čem přesvědčený?“ zeptal se Will polekaně. „O čem přesvědčený, Mistře Gwydione?“

Avšak čaroděj se rozhodl, že už víc neřekne.

* * *

Večeře další den byla hodna královské kuchyně – v poslední vesnici dostali čerstvé skopové a v bučině našel Gwydion několik lanýžů. Čaroděj vytvořil oheň a Will na něj vložil dva šťavnaté plátky. Netrvalo dlouho a maso bylo hotové.

„Mám trochu výčitku, že bych měl sníst oba kousky masa,“ řekl Will, když Gwydion odmítl svou porci.

„Výčitky? Tak sněz jen jeden. Anebo vůbec žádný.“

„Ale to by bylo plýtvání a čarodějové nemají plýtvání rádi. A navíc mám hlad.“

„Tak je sněz oba.“

Will se chvíli rozmýšlel a pak se do nich pustil. „Nikdy jsi nejedl maso, Mistře Gwydione?“

„Nemám potřebu jíst maso dobytka, drůbeže, ryb či zvěřiny.“

Will žvýkal maso. „Je moc dobré.“

„To vidím.“

Will se zakabonil a otřel si ústa do rukávu. „Je to tak, že čarodějové maso jíst nemají?“

Gwydion vzdychl, opřel se a složil ruce na kolenou. „Já nejím maso proto, že ho nepotřebuji. A protože ho nepotřebuji, není mi po chuti. Copak si orli trhají stébla trávy, nebo se hrdličky živí mrtvými jehňaty?“

Potom mu Gwydion vyprávěl o dávných časech a o dlouhých chladných a osamělých dnech, které strávil v divočině. Hovořil o tvrdosti a nepoddajnosti mysli. Jak někdy člověka jeho tělo klame, když například touží po spánku ve chvílích, kdy by ho spánek zabil. „Taková jsou putování po dalekém severu a ve vysokých horách, kde víří sněžné přízraky a člověka může lehce chytit nenadálá změna počasí. Mnoho lidí tak bylo překvapeno v závějích vysokých průsmyků a jejich promrzlá těla leží dodnes v ledu, který neroztává."

Will se neklidně zavrtěl. „Proč mi o tomhle všem říkáš? Zrovna ty, který si tak pečlivě vybíráš, o čem hovořit."

„Neboť moudrost bývá podložená vrstvou nahodilých drobností. Možná ti v nadcházejících časech bude k užitku vědět, co leží na dalekém severu. A možná by si tvoje mysl mohla osvojit některé dovednosti, které ti budou ku prospěchu."

„Dovednosti?"

„Řekněme jakási mentální cvičení, třeba jak *otevřít* svou mysl."

„A jak se to dělá?"

„Věřím, že až přijde čas, dokážu tě to naučit."

Will si otřel ruce od zbytků tuku z večeře. „Pokud nepotřebuješ maso ty, nemusím ho mít ani já."

Gwydion se usmál. „Odvážné srdce! Teď je pouze na tobě, abys pokořil vlastní chuť na maso."

Will o tom chvilku přemýšlel. Potom vyhrabal díru a s krátkým poděkováním kosti pohřbil. Gwydion měl ve zvyku zpívat úryvky breanské historie. Věnoval tomu nějaký čas každý den, většinou poté, kdy Will pojedl a jeho proutkařské nadání zlenivělo a otupělo. Sotva však tentokrát začal, Will ho přerušil.

„O Helym a Luddovi jsi mi už vyprávěl. Nepamatuješ se? Bylo to těsně po tom, co jsi mě odvedl z věže pána ze Strange."

„Tehdy jsi chtěl vědět, jak na Ostrovy prvně přišli Otrokáři. Mám ti teď říct, jak je opustili?"

Will se rozzářil. „Učitel Aspall nám vykládal, že po Caswalanovi nastoupil jeho bratr Tervan a po Tervanovi jeho syn Cunobelin, jenž byl osmdesátým prvním králem z linie Brey. Ten počet byl šťastný, protože představoval devětkrát devět.

„Dozvěděl ses hodně z historie," uťal ho Gwydion. „Ale rád bych ti řekl, že učitel Aspall by tě o Otrokářích učit neměl, protože je nezažil, ale já ano…"

Will se podivoval, s jakou nenuceností ta poznámka padla. A znovu se podivil, že jedním z jmen, jimiž Mistra Gwydiona nazývali, bylo i ‚Mistr Merlyn'. Merlyn byl čaroděj, který se objevoval ve všech příbězích o Artušovi Velikém, a nebylo to poprvé, co Willa napadlo, zda Mistr Merlyn a Mistr Gwydion nebyli jedna a tatáž osoba.

Gwydion však mluvil o jiných událostech, o bouřlivých dobách, kdy nadvláda Otrokářů nad Ostrovy začínala ochabovat. Will zaměřil svou pozornost k proudu moudrosti a ochotně v něm smáčel svoji mysl.

„Po mnoho let byli breanští králové pouhými poslušnými loutkami v rukou Otrokářů. Vládli Ostrovům poslušně až do doby, než Tibor postihla velká pohroma a otrokářská vojska byla nakonec stažena. Po jejich odchodu se však Království nedokázalo navrátit ke své dřívější slávě, protože v té době byl už lork rozbitý. A tak v letech následujících po jejich odchodu střídala jedna invaze druhou. Čas, kdy byl Fantarchem Semias, nebyl snadný, neboť přestože byli Otrokáři pryč, zanechali po sobě ještě něco daleko ničivějšího."

„To, co přivodilo jejich pád," zkusil to Will. „Velkou lež."

Gwydion přikývl. „Velkou lež. V pozdějších letech přišli z východu muži s prázdnýma očima a s jedinou písní na rtech. Jeden z nich se jmenoval Swythen. První Nevidoucí, kteří hledali oběti na těchto ostrovech. On a ti, kteří přišli po něm, byli součástí hanebného společenstva kouzelníků, jež rozežralo Otrokářskou říši zevnitř. Vložili se mezi lid a jeho vládce, čímž získali moc nad jedněmi a vliv na druhé. A bohatli tím, že doháněli lidi k šílenství."

„A jak to dělali?" vydechl Will.

„Vykládali jim Velkou lež. Už jsem ti přece říkal, že zatímco vojáci zotročili lid železnými okovy a řetězy, tito proroci nepravdy ovládli jejich mysli. Bratrstvo vystavělo z truchlivého kamene mnoho pustých paláců, chrámů se střechami jako lebky, v nichž se rozléhala ozvěnou nenávist ke Starým zvyklostem. Vždy se snažili ošálit a klamat ty, kteří

hledali pravou moudrost, a ovládnout je ranami, strachem a podvody.

Když Otrokářská říše pozřela samu sebe, vrhli se na bezbrannou zemi další nájezdníci a připravili jí nová utrpení. Byli to Seveřané, divocí bojovníci, lupiči dobytka a ničitelé lesů toužící po nových zemích, lidé, kteří pocházejí z kraje, kde roste strom plodící obry. Jejich lodi připlouvaly přes ztemnělé vody, každý rok jiný kmen, každé jaro nový vpád. Měli meče a sekery a protože kameny války už nedokázaly rozehrát svůj part v souzvuku s ostatními a jeden každý se osaměle utápěl ve vlastním zmaru, podařilo se tomuto bojechtivému národu zvítězit. Ukojili svoji žízeň po krvi, aniž by jim v tom mohl lork jakkoli bránit. Po mnoho let byly vody v řekách zbarvené doruda. Zemí se plížil hladomor a nákazy, a všude, kde dříve panovaly zákony a nařízení Otrokářů, vládli teď Seveřané, kteří žádných zákonů nedbali.

Půl tisíciletí se jejich krev mísila s obyvateli Ostrovů. Na počátku té doby vládl v pořadí stý král, jenž nesl jméno Uther. Říká ti to jméno něco?“

Will si nebyl jistý. „Nevím, jestli ho znám.“

„Učitel Aspall vám nikdy nevyprávěl o Utheru Pendragonovi? Či o jeho tajemném spojení s Ygernou? Ani o tom, kdo z tohoto svazku vzešel?“

„Ne. A pokud ano, pak se tím nezaobíral nijak dlouho.“

„To dítě se jmenovalo Artuš,“ řekl Gwydion a přísně se na Willa zadíval.

„Artuš Veliký…,“ opakoval Will jako očarovaný.

„Nikdo o tom zpočátku nevěděl, ale byl to jeho druhý příchod, který byl dlouho očekávaný. Artuš totiž žil před dlouhými věky jiný život, ještě v časech Prvních lidí. Plavil se tehdy na lodi Prydwen a přivezl z Annuinu kořist. Tento jeho pozdější příchod byl druhým vtělením a já byl připraven ho přijmout.“

„Pak *jsi* tedy skutečně Mistr Merlyn,“ řekl Will a ani nedýchal.

„Byl jsem tvým rádcem tehdy, stejně jako jím jsem teď.“

„*Mým* rádcem?“ Will měl pocit, že v něm všechna krev ztuhla. Zhluboka se nadechl, aby nějak zaplnil prázdnotu, která

se v něm začala objevovat. „Ještě stále je možné, že ses ve mně zmýlil, Mistře Gwydione.“

„Možné to je, neboť jsem v mnoha ohledech chybující. Ale nikdy se nestalo, že by selhala proroctví v Černé knize, a ty jim odpovídáš víc než dokonale. Jsi třetím vtělením, jež bylo předpovězeno, o tom není naprosto žádných pochyb.“

„Ale já přece nejsem žádný král! Podívej se na mě!“

Gwydion se podíval a rozesmál se. „Tak abys věděl, přesně tohle mi říkal i Wart.“

„Kdo je zase Wart?“

„Jen přezdívka. Tak jsem říkal Artušovi, když byl ještě dítě.“

* * *

Než se svěží březnové vánky vyfoukaly v osvěžujících přeháňkách dubna, dostali se poutníci až na jihozápad. Chtěli prozkoumat rašeliniště v oblasti, ale poznali, že tamní země je příliš čistá a příliš líbezná, a v jejich úkolu jim nepomůže. Will nedokázal najít ani stopu po žádném vlákně, dokud nedostal pořádnou ránu ve vesnici zvané Norton Fitzwarren. A i ta mohla mít svůj zdroj v kostech mocného draka, který byl podle Mistra Gwydiona pohřben pod místními zahradami. Ať tak či onak, ještě před hranicí Corinowského vévodství se obrátili zády k zapadajícímu slunci a místo do Rovin se odebrali na východ a sever.

Ještě než nadobro opustili mokřiny, ukázal Gwydion Willovi posvátnou Skalku u Galastonburghu. Na jejím vrcholu ztěžka ležela temná hmota budov kapituly a Will se otřásl. Tak odpornou věc by na tomto posvátném místě nikdy neočekával.

„Proč jen mě tolik bolí dívat se na takové věci?“ zeptal se smutně.

„Protože jsi zvyklý vnímat věci takové, jaké bývaly. Vidíš, co Nevidoucí provedli, jak porušili všechny sliby, které ti dali!“

Poté pokračovali na sever údolím Malmesburghu a celé dva mokré dny přečkali ve stodole u Hooke Lydiard. Gwydion zpíval další části dějin a pak je Willovi vysvětloval, dokud uspokojivě nepochopil kontext vlastního života. Třetí den se ukázalo slunce a poutníci znovu vyrazili na cestu. Kolem

poledního už byla cesta dostatečně vysušená neustálým západním větrem. Gwydion zařídil oheň, připravil teplou krmi a Will se vděčně najedl.

Jakmile měl dost, protáhl se a řekl: „Ale vůbec nic jsi neříkal o časech mezi odchodem Otrokářů a příchodem Villana Dobyvatele! Co se v těch dobách dělo?“

Gwydion opět pohlédl přímo do Willových očí. „Půl tisíciletí leží mezi časy Artuše Velikého a Dobytím, ale z nich nás toho teď zajímá jen málo. Postačí říct, že i během krvavých válek, které následovaly po odchodu Otrokářů, byla účinnost lorku narušena a zemi neskýtal žádnou ochranu. Království se rozpadlo na spoustu malých území. Zpoza moře sem mířily další a další lodě s nájezdníky, kteří časem začali bojovat i mezi sebou, a tak tekla další krev. Už jsem jednou zažil, že se Království rozdělilo. Stalo se to za vlády Ferrexe a Porrexe, neustále se svářících synů krále Gorboduca. Země pak byla znovu sjednocena silným vládcem, králem Pinnerem. Za časů Seveřanů však z bojů povstalo šest království.“

„Wesset, Marset, Umberie, Essalby, Kennet a Lindisay,“ vyjmenoval Will ve vzpomínce na výuku učitele Aspalla.

„Přesně tak! A na tom, že se šest stalo opět jedním, má největší zásluhu můj přítel Semias. A když sem o dvanáct lidských pokolení později připlul Villan Dobyvatel, Semias se s ním snažil uzavřít dohodu. Příliš se mu to však nedařilo, neboť jeho moc už klesala a neměl věci tak pevně v rukou jako dřív. Na severu zaútočili Villanovi spojenci, u Stennfordu se odehrála veliká bitva a další nedaleko Senlackého hřbetu, kde byl král Hardy trefen do oka a padl pod kopyta Villanovy jízdy.

I přesto Semiasovy zásahy odvrátily mnohá krveprolití a zabránily těm nejdivočejším výstřelkům Villanových drancovníků. Byla uzavřena dohoda, že pokud se Villan stane vládcem a z jeho baronů budou vazalové vládnoucí Království, nesmějí se považovat za vlastníky země, ale za správce a strážce této starobylé půdy. A na tuto smlouvu slavnostně přísahali.

Avšak Villan byl ctižádostivý a domýšlivý a měl veliké znalosti tajemných umění. Přivedl sem obrovskou armádu, všem kteří chtěli bojovat po jeho boku, sliboval bohatství. A teď, když zvítězil, dostál svému slovu. A stavěl, nejprve ze

dřeva, ale později z kamene. Všechny končiny a části země nechal Villan zaznamenat do své ‚Velké knihy Království', které se všichni králové po něm drželi.

Villan si přisvojil korunu pro sebe, zabavil majetky zemanům a vladykům Seveřanů a kousek po kousku rozdělil Království mezi své přívržence. Z těch, kteří předtím vládli, se stali tak či onak Villanovi otroci. Ze šlechty Seveřanů si udělal dozorce a na prostý lid uvrhl tvrdou robotu. Museli kopat příkopy, stavět valy a nasypávat pahorky, na nichž si Villanovi důstojníci stavěli své věže. Takto hrubě a krutě se nová šlechta chopila moci nad zemí, kterou teprve nedávno získala. V těch dobách vytvořili všechny ty obrovské hrady a pevnosti, které dodnes stojí a v nichž až dosud přebývají synové jejich synů."

„No, aspoň je posledních pár set let jakýsi mír," řekl Will.

„Mír?" odvětil ostře Gwydion. „Takhle bych to nenazýval. Moc lorku už byla příliš pokroucená. Každá generace zažila nějaké krveprolití. Vždy vypukaly nové a nové konflikty – někdy na severu, někdy na západě – a čas mezi tím byl vyplněn všelijakými povstáními, při nichž se prostý lid bouřil proti krutosti svých pánů. Avšak skutečný mír, jaký kdysi na Ostrovech panoval, už nikdy nenastal."

„A to ještě nemluvíme o kamenech války."

„Právě. Kameny války ještě stále leží v zemi. A každý z nich zůstává hrdlem, z nějž se uvolňuje zmar. Právě proto bude nastávající válka strašlivější než všechna střetnutí dosud. Teď je však všechno daleko horší, než za dob otrokářských legií. Dobyvatelovi dědicové totiž nevybudovali žádné nové kamenné silnice, které by držely uvolňující se sílu lorku na uzdě. Nechali rozpadnout i otrokářskou zeď na severu a tak se jed rozlil i do Albany. Na západě dopustili, aby byl zasypán příkop a téměř zmizel Veliký val krále Offy, čímž zamořili i Cambray. Otrokářské silnice teď rychle podléhají konečné zkáze, pravda, překonaly chvástavé řeči svých pánů o tisíci letech trvání. Teď jsou někde propadliny, jinde díry, za celou tu dlouhou dobu se je totiž nikdo nepokusil skutečně opravit. Zrcadla praskají, Willande. Přehrady se trhají. Viděl jsi Akemain, silnici protínající Wychský les. Celé její úseky se propadly do bahna nebo je odplavily povodně, roztrhaly kořeny stromů nebo byly

úmyslně podkopány a odvezeny ve vozech, aby se z nich stalo zdivo hradeb mocných pevností.“

„Teď už rozumím tomu, o čem jsi mluvil,“ řekl Will a měl dojem, jako by se jeho vědomosti závratně rozšířily.

Gwydion se usmál a zapíchl větvičku do hromádky popela v ohništi. „Můžeš spát bez obav, budeš se toho muset naučit ještě hodně.“

„Mám poslední otázku,“ řekl Will. „Pokud byl Maskull čarodějem Ogdoadu jako ty, jak je možné, že celou tu dobu neví o lorku?“

„Není pravda, že by o něm nevěděl. Musíme doufat, že toho o něm neví víc než já. Čarodějové Ogdoadu se toho o světě dozvěděli dost, ale nikdy jsme neznali úplně všechno, ani jsme v pozdějších dobách nemuseli nutně sdílet své vědomosti mezi sebou. Měli jsme pro to dobrý důvod.“

Will si zamnul nos. „Máš na mysli zrádce, který mezi vámi byl?“

„Netušili jsme, kdo to je. A zdá se, že to nevěděl ani on sám. Věděli jsme jen to, že nás s postupujícími lety neopustí. Proto když se snižoval náš počet, zvětšoval se i jeho vliv. Když jsem odhalil Gruechovy lsti, poté co jsem u něj nalezl zlomky Černé knihy, řekl jsem o tom Semiasovi, ale Maskullovi ne.“

„Proč?“

„V té době mi už totiž bylo jasné, že zrádcem musí být Maskull – Semias byl Fantarchem a musel se tedy v určený čas odebrat na Daleký sever. Zůstal tedy pouze Maskull.“

„A to se ti Semias proti Maskullovi nepokusil pomoci?“

Gwydion si povzdechl. „Jak by mohl? Kterého z nás si měl vybrat?“

„Hmmm.“ Will chvíli sledoval, jak se mezi stromy hájku rozjasňuje, ale pak se zvedl a pomohl Gwydionovi s přípravami na další pochod. „Mistře Gwydione? Proč jsme se nepokusili vypátrat ten kámen, který podle tebe leží někde v okolí Ludfordu?“

„Protože je daleko důležitější najít jiný, ten, k němuž ukazuje Dračí kámen.“

„Co myslíš tím, když říkáš ‚ukazuje‘?“

A Gwydion řekl: „Zatímco jsi byl na Foderinghamu, putoval jsem daleko a radil se s mnoha moudrými lidmi. A o lorku jsem

se toho dozvěděl jen velice málo, a to, nač jsem narazil, bylo obvykle poněkud přehnané. I tak ale mají podle mě některé z těch příběhů v sobě zrnko pravdy. Existují verše, které nějakým způsobem spojují jednotlivé dvojice kamenů, a navíc jsou kameny války propojené pomocí nápisů, odkazujících k dalšímu z nich. To proto existují dva způsoby čtení. Může to být pozůstatek nějakého magického mechanismu, snad nějaké pojistky. Způsobu, jak odhalit všechny kameny. Nevím to jistě, ale každý kámen, který najdeme, nás může dovést k dalšímu a tak dále, až do doby, než pochopíme, jaký to vodítko mělo význam. Navíc jsem přesvědčený, že je dáno pořadí, v němž kameny mají ožívat.“

„A víš, který z nich se má probudit jako první?“

Gwydion si smutně hladil vousy. „Zdá se, že ten, který se nazývá Kámen osudu. Ale ani to není úplně jasné.“

„Kolik jich má být?“

„Může jich být devět anebo také devatenáct.“ Čaroděj si povzdechl a rozhodl se to říci otevřeně. „Kdybych si měl vsadit, tipoval bych třicet devět.“

„*Třicet devět?*“ Will zamrkal očima.

„Třikrát třináct. Je to stejně pravděpodobné číslo, jako pár jiných. A daleko pravděpodobnější, než několik dalších.“

Will ztěžka vydechl. „Jeden pro každé z hrabství v Království? Myslíš, že jich je skutečně tolik?“

„Nezatěžujme se čísly. Ale pravdu jsem měl v tom, že jsou dva druhy kamenů války, větší a menší, a že jen ty větší přivolávají válku. Můžeš se zeptat, co tedy dělají ty menší. Samy o sobě nejspíš nic. Jsou to jen jakési rozcestníky, ale domnívám se, že tyto menší kameny musí být součástí lorku, aby mohl čerpat zemskou sílu a účinně směřovat své působení.“

„O to je náš úkol jen těžší,“ řekl Will. „Můžeme totiž nacházet menší kameny, zatímco budeme hledat ty větší.“

„To je dost pravděpodobné. Ale nepředbíhej! Objevit ještě jeden kámen bitvy by bylo skvělé… Náš úkol se zatím jeví jako zoufalý. Nejprve se musíme vydat, kam odkazuje Dračí kámen, najít ten další a po něm zase další a tak dál, dokud se nedostaneme ke Kamenu osudu.“

„Ale jestli je kamenů bitvy tolik, kolik jsi říkal, pak nám může hledání trvat celá léta!“

„Nevidím jinou možnost. Přinejmenším za tu dobu pořádně vyrosteš a naučíš se ovládat své síly.“

„Za tu dobu bude po válce, a všechno bude ztraceno!“

„No tak tedy pojď, ještě jednou ti vysvětlím, jak otevřít svou mysl.“

* * *

Jarní dny byly čím dál delší a slunce se v poledne vyšplhalo pokaždé výš. Gwydion se snažil Willa naučit, jak má otevřít svou mysl. „Naše smysly jsou omezené. Lidé neumí vidět, slyšet či cítit svět v celé jeho slávě. Musíš se naučit strhnout překážky, které sis vystavěl, a jež ti brání spatřit svět takový, jaký skutečně je.“

„Ale jak, Mistře Gwydione?“

„Nejprve se zamysli nad rozdílem mezi tím, kdy vidíš a kdy se díváš, nebo mezi tím, kdy slyšíš a kdy posloucháš. Potom začneš chápat, co tvá mysl musí udělat. Naučil ses už toho dost, abys věděl, co to znamená soustředit se. Prvním krokem k otevření mysli je téměř přesný opak soustředění.“

Ale když se o to Will snažil, zjistil že je to daleko těžší, než se Gwydion snaží podat. Ačkoli prozkoumali zemi od severu k jihu a od východu k západu, nebylo to nic platné. Až jednoho odpoledne dorazili do vesničky jménem Aston Oddingley.

Gwydion je většinu promáčeného jarního dopoledne vedl stranou od usedlostí a samot, které viděli, a teď odtáhl Willa pryč z cesty. Poobědvali také v skrytu.

„Jak dobře víš, na některých místech jsem vítán,“ vysvětloval čaroděj, zatímco se stále skrývali, „a na některých nikoli. Půdu tady v okolí vlastní baron Clifton, na něhož si možná vzpomínáš z Clarendonu. Na kazajce měl šest zlatých kruhů na červeném podkladu a ve znaku rudého wyverna.“

Will přikývl. „Černý zastřižený plnovous a vychytralý výraz?“

„Takže si ho pamatuješ.“

„Hádám tedy správně, pokud si myslím, že tu nejsme vítáni.“

„Ano, hádáš správně. Varoval přede mnou své lidi. Bez přestrojení by nebylo bezpečné mezi nimi procházet nebo se

komukoli z místních lidí ukazovat. Jedinou podporou, které bychom se od nich dočkali, by byla ostrá slova a ještě ostřejší ocel.“

Odpočinuli si pod křoviskem, přes něž Gwydion rozprostřel svůj plášť. Seděli okolo malého ohně bez kouře a zahřívali se v padajícím dešti. Drobounké kapičky pokrývaly povrch Willova vlněného pláště závojem z jemných drahokamů. Nezdálo se, že by se déšť chystal polevit, z nebe visely mlhavé šedivé pruhy. Will se pokusil ‚pocítit přítomnost‘ jak ho to učil Gwydion, a když se mu to povedlo, objevil nevyslovitelnou krásu, proti níž byla jeho všední mysl jen šedivá a utrápená.

„Takže,“ řekl Gwydion se zábleskem v oku, „stále jsi mi ještě nevyprávěl, jak se ti líbil život na Foderinghamu.“

Will se zasmál. „Ve srovnání s životem pod křovisky to nebylo nic nepříjemného.“

„Doufal jsem, že tě život na hradě naučí nějaké důležitější věci.“

„Naučil jsem se ulovit divokého kance, jak vystopovat hemuli – což, jak jsem ke svému zklamání později zjistil, byl jen tříletý srnec. Ukázali mi všemožné druhy psů, které lesníci chovají, jak pomocí sokola ulovit tučného holuba, jak vypadají všechny potřeby sokolníka, jak rozeznat jednotlivé druhy dravců a že první zásadou sokolníka je nepovolit… Ach, a plno dalších věcí!“

„A žádný výcvik ve zbrani?“

„Když už jsem žil na Foderinghamu pár měsíců, začali mě učit používat meč a štít, a také dlouhý meč, kterému říkali jedenapůlručák. Jak seknout při útoku a jak se krýt. Říkal jsem jim, že mám raději hůl, ale Edvard se mi proto vždycky posmíval. Říkal mi Vilíku Hůlčičko, takže jsem to vzdal.“

„Pak je tedy Edvard pošetilec a ty také. Ovládáš-li hůl, je to nejúčinnější zbraň,“ řekl Gwydiona a poklepal na vlastní hůl. „Jen málo šlechticů však zná její tajemství.“

„Řekl jsem rytíři Johnovi, že u sebe nenosíš ani kousek železa, kromě malého nožíku z hvězd. Tvrdil, že je to tvrdohlavé a nerozumné. Nutil mě vyjmenovávat názvy všech jednotlivých součástí brnění zpaměti a pak mě učil, jak si je popořadě obléknout. Musel jsem si oblékat kroužky a ocel, dokud mi nepřipadaly lehké jako hedvábná košile. Pak mě učil

jak jezdit ve zbroji na koni a jak najíždět na kvintánu, což není báseň o pěti verších, jak jsem si původně myslel, ale surová dřevěná věc, která se po tobě ožene, když projíždíš, a pokouší se tě srazit z koně.“

Will umlkl a Gwydion se ho zeptal: „A bavily tě tyhle lekce?“

„Bylo to vzrušující, ale…“ Will pokrčil rameny. „Týkaly se pořád jen zabíjení. Zabíjení zvěře, zabíjení ptáků, zabíjení lidí; nebo naopak jak nenechat zabít sebe. Uvědomil jsem si, že se veliká část života šlechticů odehrává na hraně smrti, dokonce zabíjení – zdálo se mi dokonce, že jen zřídkakdy přemýšlejí o něčem jiném. Jsou tak hrdí, Mistře Gwydione, a přesto jsou ve svých nitrech vystrašení! Mnohokrát jsem viděl, jak se poštolka vrhla na myš a roztrhala ji na kousky, ale to bylo něco jiného, protože to dělala z hladu, pro svoje mladé. Jestliže zabíjejí lidé, dělají to z nenávisti… nebo… nebo…“

Gwydionovy oči se usadily na západním obzoru a pohrával v nich úsměv. „Tři slabosti způsobují sedm selhání. Nenávist je jednou z těch slabostí. A většinou se k člověku dostává skrze lži. Lži, které jsou vykládány mladým, nasáté s mateřským mlékem, a později, když se, slabí lidé naučí věřit tomu, čemu chtějí. Takhle podléhají Velké lži, kterou roznáší Bratrstvo. S několika málo výjimkami je to jen žárlivost, nenávist a strach, co nutí lidi zraňovat se či zabíjet navzájem. Těmto třem věcem, jak praví magie, by se měli moudří za každou cenu vyhnout.“

„Žárlivost, nenávist a strach – přesně ty vyvolávají lži z neblahého působení kamenů války.“

Gwydion přikývl. „Přesně tak! Mám radost, že ses už zbavil všech těch mrtvých vrstev kůže, které se na tobě vytvořily, zatímco jsi byl na Foderinghamu.“

Will spatřil další příležitost, jak ulehčit svému břemeni. „Tak to vidíš, Mistře Gwydione! Nemohu být třetím vtělením Artuše, protože nejsem stvořen pro postavu krále-válečníka.“

„Jen tak mimochodem, Artuš byl ve svém prvním vtělení dobrodruhem a ve druhém králem-válečníkem. Kdo může tušit, jak se navrátí ve své třetí a konečné podobě? Možná to bude mladý paličatý osel.“

„Přesně to se snažím říct!“ přijal Will jeho myšlenku. „Nebylo by mu k ničemu, kdyby se měl vrátit jako nikdo.

Obzvláště jako já. Copak by to tak udělal? Jak by mu to mohlo pomoci při záchraně Království?“ Zasmál se a lehl si se zavřenýma očima na záda. Pomalu se snažil vklouznout do stavu mysli, který už několik dnů procvičoval.

Téměř vzápětí se prudce posadil, jako když do něj střelí. „Při měsíci a hvězdách! Mistře Gwydione!“

„Co se děje, chlapče?“

„Kámen… Někde tady je kámen.“

Gwydion se na něj pozorně zadíval. „Jsi si jistý?“

„Něco jsem ucítil. Právě když jsem se snažil otevřít mysl. Bylo to jako bych byl náměsíčný a chodil v mlhách, jako by země pod mýma nohama byla kamenitá a ostrá, pak mlha zmizela…“

„Ukaž mi, kde podle tebe kámen leží.“

„Já… nemohu to říct přesně.“ Will zavřel oči, rozpřáhl ruce a pomalu se začal houpat dopředu a dozadu jako hadrový strašák v mírném větru. Když opět otevřel oči, řekl: „Mistře Gwydione, co se stane, když na místě, kde je ukrytý kámen války, stojí nějaká budova? Jak ho vyzvedneme, když nám tam její majitel nedovolí vstoupit?“

„Proč se na to ptáš?“

„Protože se obávám, že tenhle kámen války leží támhle, přímo pod sídlem pana Cliftona.“

Gwydion ho chytil za ruce. „Víš to jistě?“

„Je to… jen pocit.“

Gwydion se postavil za něj a zeptal se: „Je tento kámen silnější nebo slabší, než Dračí kámen?“

Will odpověděl téměř okamžitě. „Slabší. Je slabší než Dračí kámen, ale jen o málo. Řekněme tak o osminu.“

Čaroděj přimhouřil oči a udiveně zavrtěl hlavou. „Jak to můžeš vědět takhle přesně?“

Will na chvíli zavřel oči a soustředil se na kámen. „Je to stejně přesné, jako když určíš, který ze dvou lidí je větší. Můžu říct, že tento kámen je docela malý – mám na mysli malý, pokud jde o jeho váhu a velikost. Vysoký je jako čtyřleté dítě a objal by ho dospělý muž. Mám-li hádat jeho váhu, myslím, že bych ho dokázal nadzvednout sám, ale daleko bych ho neodnesl.“

Čaroděj začal rozrušeně přecházet tam a zpět. „Jak tohle můžeš vědět, jestli je ten kámen zakopaný a ještě čtvrt míle daleko?“

„Nevím, ale velmi silně tu cítím vlákno. Možná je to sluncem a měsícem. Nikdy jsem nic takhle jasně necítil. Snad je to tím místem, kde jsme se rozhodli odpočívat. Stojíme na vlákně.“

„To je pozoruhodné!“ Gwydion začal šťourat do země a kroutil přitom hlavu. Po chvíli k sobě zavolal Willa, ale mířil na druhou stranu, než leželo panské sídlo. „Pojď, Willande, musíme vyrazit.“

„Ale kam to jdeš?“

„Přese všechno si myslím, že bychom se k tomuto kameni neměli přibližovat, i navzdory tomu, že může být jeden z těch silnějších.“

Will byl ohromen čarodějovým rozhodnutím. „Neměli bychom se přibližovat? Po všech těch týdnech, kdy jsme se nějaký snažili najít?“

„Ještě se sem samozřejmě budeme muset vrátit později,“ řekl Gwydion a opět Willa popohnal. „Ale z toho, co jsi mi řekl, tohle nemůže být ten hlavní kámen, po kterém pátráme.“

„Jak to můžeš vědět tak jistě?“

„To nevím. Jsou-li do záležitostí zapojeny kameny bitvy, jen těžko se hledají nějaké jistoty. Ale Kámen osudu musí být mocnější než Dračí kámen, a Černá kniha praví: ‚poslední, který byl vztyčen, nejpřednější bude v zabíjení‘. Z toho jsem vyvodil, že se první velká bitva strhne na místě, kde je teď ukrytý Kámen osudu. Musíme se po něm podívat někde jinde.“

„Ale tenhle je mocný dost, a nejspíš to není jen nějaký rozcestník,“ protestoval Will. „Nakonec dojde k bitvě i tady.“

„Tenhle kámen nemusí dělat těžkosti ještě celá léta, a během pár měsíců se může změnit leccos, co nám usnadní problém s ním. Raději bych využil toho, že vlákno je silné, a pokusil se po něm vydat.“

Will pohlédl zpět k sídlu a jeho paži sevřela ostrá bolest, až vyjekl.

„Co se děje?“

„Nic, Mistře Gwydione. Jen křeč.“ Ale nebyla to křeč, a Will to věděl. Promnul si ruku a bolest jako by začala odcházet

do země a opouštět ho. Když byla pryč, roztřásl se. Dohnal čaroděje a řekl: „Jednu věc vím jistě. Kdybych byl vévodou Edgarem, raději bych svoje vojsko vedl bojovat sem, než na mnoho jiných míst.“

„Proč tohle říkáš?“

„Protože tady není žádný hrad, a ty sám jsi mu kdysi řekl, aby se měl na pozoru před hrady.“

Gwydion přikývl a pak se usmál. „To ano, Willande. To jsem řekl. A máš pravdu – je to další vodítko, o němž můžeme přemýšlet.“

* * *

Zjistili, že vlákno, na němž ležel kámen války v Aston Oddingley, směřuje zhruba z východu na západ. Několik následujících dnů bylo proudění velice silné, takže je mohli následovat k západu. Poté ho ztratili a bezcílně bloumali nějakých třicet mil na sever, dokud nepřekročili mohutnou řeku Trennet, čímž vstoupili do hrabství Staffe. Měsíc dorůstal a Will začal znovu pociťovat neklid.

Hned věděl, co to způsobilo. Toto vlákno bylo jiné než to, které sledovali předtím. Nebylo snadné to vysvětlit. „Neliší se chutí jako třeba jablečné pivo a ležák, ale přesto je ten rozdíl patrný. Něco jako vůně dvou různých květin, jestli rozumíš, o čem mluvím.“

„Kdybych tomu rozuměl,“ řekl Gwydion, „byl bych daleko moudřejší.“

„No,“ zazubil se Will. „Stejně jako jsi chtěl po vévodovi Richardovi, aby ti důvěřoval, budeš se i ty muset spolehnout na mě.“

A Gwydion se zasmál. „To jsi řekl dobře!“

Nakonec s pomocí měsíce v úplňku přišli na místo, kde byl podle Willa ukrytý další kámen války. Byl zpola zasypán v zemi nedaleko zákrutu říčky Churnet.

Lid v hrabstvích Staffe a Warrewyk patřil k nejmoudřejším v celém Království, tak to alespoň tvrdil Gwydion. Zdejší lidé z okolí vesničky Cheddle by se k místu na druhém konci pole pórku, kde kámen stál, nepřiblížili ani za nic. Nazývali ho

„Morový kámen“, a říkalo se, že kdo se ho dotkne, toho sklátí choroba a do dalšího úplňku zemře.

„Byl jsem tady mnohokrát a o tom kameni jsem věděl po mnoho generací,“ řekl Gwydion. „Ale takových balvanů jsou po celém Království rozesety desítky tisíc a větší část z nich má buď špatnou pověst, nebo skutečně vykazují neblahé působení. Tenhleten je tedy kámen bitvy, ano? Jaké je to štěstí, že tě tu mám, abys mi ho ukázal.“

Čarodějova slova zněla Willovi trochu jízlivě, dokonce zlověstně. V povětří bylo cítit vůni divokého česneku. Při pohledu na kámen Willovi naskočila husí kůže. Gwydion ho nechal projít okolí s proutkem a Will zjistil, že tu síla proudí čtyřmi stezkami: dvěma přichází a dvěma odchází. A znovu mezi nimi dokázal vycítit rozdíl.

„Ach,“ řekl Gwydion a sklonil se, aby prozkoumal drobnou květinu. „To musí být kvůli těm dvěma vláknům, které se zde kříží.“

„To, které vede od severozápadu k jihovýchodu, je silnější,“ řekl Will, když se mu proutek v ruce náhle začal škubat.

„Hle! To musí být to vlákno, o němž se v Černé knize píše jako o ‚Mulartu‘, podle černého bezu. To druhé musí být ‚Bethe‘, pojmenované podle břízy.“

„Vlákna mají jména?“ zamumlal Will. „To jsi mi neřekl. Zdá se mi, že si toho necháváš dost pro sebe.“

Gwydion vystrčil bradu. „Opravdu? Tak mi dovol, abych to dohnal. Lork se skládá z devíti vláken. V dávných dobách jim říkali Eburos, Caorthan, Indonen, Tanne, Collen, Celin, Mulart, Heligan a Bethe. Postačí to pro tuto chvíli tvé rozmrzelosti?“

„Když toho tolik víš, proč si je nenajdeš sám?“

„Už jsem ti říkal, že znalost toho, kudy vlákna vedla, je už dávno ztracená. Dávej pozor! Musíme jít blíž k tomu kameni.“

„Já se k němu nechci přibližovat,“ řekl Will. Jeho mysli se zmocnila jakási zarputilá nechuť. „Mám takový pocit, že jsi potajmu našel Černou knihu a nechceš mi o tom říct!“

Když se k němu čaroděj obrátil, ukazoval na něj a smál se jako zlomyslný démon. „Jsi prozrazen!“ řekl a ohnul čarodějnický prst. „Z jednoho se stanou dva! Zemřeš!“

Will vnitřním zrakem spatřil živý obraz padající mříže, jak ho rozsekává napůl. Jeho křehká odvaha se zlomila a mladík vystřelil pryč.

Když ho Gwydion dohnal, seděl Will v trávě s hlavou v dlaních. „Willande, Willande…“

Will se celý třásl. „Jdi pryč!“

„Mluv se mnou!“

„Proč jsi to udělal?“

„Co jsem měl udělat?“

„Řekl jsi, že jsem prozrazen! Že se z jednoho stanou dva a že zemřu!“

„Nic takového jsem nikdy neřekl. Musel sis to představovat.“

Will rozčileně vzhlédl. „Myslel jsem si, že jsi Maskull!“

„Maskull?“

„Je to kouzelník, nebo snad ne? Mohl si s tebou vyměnit místo, zatímco jsme v noci spali. Pro tebe je všechno v pořádku, ty jsi čaroděj. Tvá duše je ukrytá ve vejci na Dalekém severu. Nic ti nemůže ublížit!“

„Pokud si myslíš, že jsem díky tomu odolný proti zranění, pak o tom přemýšlej znovu. Už několikrát jsem ti vyprávěl, že síla ukrytá uvnitř kamenů války je dostatečná na to, aby mě lehce zničila. Není pro mě snadné se k nim přibližovat, a nemůžu ani…“ Gwydion se náhle zarazil a rozhodil rukama. „Ach, slyšíš, co si to tady povídáme? Jdeme si vzájemně po krku jako Nag a Blaggard. Proč myslíš, že tomu tak je?“

Will se pokusil s vypětím všech sil očistit svou mysl. „Je to… je to tím kamenem.“

„Začneme znovu od začátku?“

Will se vyškrábal na nohy a snažil se odhalit prasklinu ve své duši. Malý úštěpek hrůzy mu vstoupil do mysli a jiskřil v ní, ale nemilosrdně se mu ho podařilo udusit a přinutil nohy vykročit. Když se blížili k nehybnému kameni, slunce zmizelo za mrakem a bolest ve Willově břiše se prohloubila.

Kámen nebyl tak veliký – kdyby byl vykopán, mohli by s ním pohnout dva silní muži. Stál však nakloněný v podivném úhlu, jako zlomená noha, jako potápějící se loď, jako věž rozpadlého hradu. Snad se ho kdysi někdo pokoušel vytáhnout,

ale byl odražen. Will zatnul zuby a přinutil neochotné nohy k dalšímu kroku.

„Nedotýkej se ho!“

Nato čaroděj přistoupil blíž a navzdory vlastní radě položil na kámen dlaň. Zamumlal slova v pravém jazyce. *„Acil na dorcais an gealach agish greane…“*

Gwydion se dožadoval odpovědi a naslouchal, zda se jí dočká. Pak řekl: „Jak si to vysvětluješ, Willande?“

Will zíral na zvrásněný povrch. Otevřel svou mysl o něco víc, v nose ucítil zápach nákazy a žaludek se mu zkroutil, jako by byl plný červů. Z hrůzy, že bude odhalen, se mu dělalo nevolno. V bezprostřední blízkosti se vjemy z obou vláken mocně mísily do nasládlé hořkosti, kterou cítil v ústech. Musel si odplivnout.

„To není kámen, který hledáme,“ řekl a otřel si ústa. „Je to jeden z těch slabších.“

„Jsi si jistý?“

„Ano.“

„A nejsou tu žádné verše.“ Will vzdychl, protože cítil, že se v něm zvedá další vlna touhy zvracet. „Na jeho hraně je vytesané jen jedno písmeno.“

„Jaké písmeno?“ řekl Gwydion a sám se po něm podíval. „*Duirre* – dub.“

„Tak. Žádné verše. Žádná stopa.“

„Jsou-li tyto kameny naplněné svou neblahou silou, poskytují jen takovou nápovědu, jaká se jim zlíbí! Nejspíš by bylo třeba něco z něj odčerpat, abychom zjistili víc!“

Willa začaly pálit oči. Zamrkal a skanuly mu z nich krvavé slzy. Gwydion ho zachytil a odvedl pryč. Odkulhal sto a jeden váhavý krok, načež se sesul k zemi.

„Už je to pryč,“ řekl čaroděj. „Udělal jsi všechno, co bylo třeba. Teď si odpočiň.“

Vytržení pomalu opadalo a Willovi se navracelo normální vnímání. Seděl na mokré trávě a vnímal, jak mu srdce bije v klopýtajícím rytmu. Po chvíli se mu opět vrátila obvyklá pravidelnost.

„Tento Morový kámen vypadá jako jeden, o němž se v Černé knize píše jako o druhém nejmocnějším z menších kamenů. Důležitý, ale žel nikoli ten, který jsme hledali.“

Will ležel a opíral se o loket. Neměl nejmenší chuť přemýšlet o Kameni osudu. Tento slabší kámen mu připadal dostatečně ničivý. S neblahou předtuchou se zeptal: „Teď, když jsme ho našli, je otázka, co s ním chceš dělat?“

„Tentokrát ho musíme vyzvednout.“

Will zaúpěl. „Byl tady stejně dlouho jako kterýkoli jiný. Proč bychom měli vyzvednout tenhle a jiný ne? Ještě jeden nebo dva roky by určitě.

„Myslím, že bychom ho tu neměli nechat stát.“

„Nechceš mi snad říct, že se ho pokusíš odčerpat?“

„Ach, to by bylo příliš nebezpečné! A zbytečné. Ale můžeme s ním pohnout. Pokud by se lork probudil, všichni ti dobří lidé z Cheddlu a všech vesnic a městeček v okolí by sem byli přilákáni a mohli by si ublížit.“

„A teď mi řekni ten skutečný důvod!“

Gwydion klepl holí o zem. „Mám důvod se domnívat, že vyjme-li se z lorku rozcestník, může to zbrzdit probuzení ostatních kamenů.“

„A kam ho chceš odvézt? Kde by mohl být v bezpečí? Dračí kámen jsi svázal kouzly a přesto způsobil mnoho zlého.“

Čaroděj po něm střelil pohledem a hned se zarazil. „Možná, že takové místo znám. Počkej tady, půjdu kámen zajistit kouzly.“

Gwydion tancoval kolem kamene a svázal jeho moc, načež se odebrali do vsi půjčit si vozík, provazy a další náčiní. Vyzvedli Morový kámen stejně jako předtím Dračí a vyrazili s ním k severu. Will si znovu odplivl, nemohl se zbavit nepříjemné pachuti a také před očima neustále viděl rozrytý povrch kamene, podobný ropuší kůži. „Skutečně by mě zabil, kdybych se ho dotkl?“

„Nejspíš ne hned,“ řekl Gwydion s křivým úsměvem. „Ale vždycky to můžeš vyzkoušet a uvidíš.“

Zeptal se, do jakého hradu mají namířeno tentokrát a kdo bude tím strážcem dost silným, aby našeptávání kamene odolal. Ale Gwydion nic neprozradil. Místo toho Willa rozptyloval vyprávěním o životě v Trinovantu. Hovořil o Velké věži a Bílé síni, o Bílé věži, kde mají vládci Království zvěřinec, a jak v něm chovali obrovského ledního medvěda, který si v létě každý

den vycházel na řetězu do řeky Iesis ulovit k obědu pstruha či lososa.

Po čase se dostali do divoké neobhospodařované krajiny a Will věděl, že jejich cíl musí být nedaleko. Urazili mnoho mil, znovu se cítil vzdálený a opět ohrožený. Říkal si, že ho sžírá sebeobranné působení kamene, ale přesto se nedokázal ovládnout natolik, aby se přestal rozhlížet po pustině nebo potlačil chvění.

„Kde to jsme?“

„Hlavu vzhůru!“ řekl Gwydion povzbudivě. „Na tomto místě jsi v bezpečí. Nikdo se sem neodváží přijít.“

Will se o to víc rozhlížel. „Proč ne?“

„Žije tady malomocný.“

„Malomocný?“

„Nedívej se tak zle. Už tou nemocí nestrádá. Dobře ho znám, protože jsem to byl já, kdo zastavil postižení, které mu rozežíralo maso. Kdysi to býval proslulý kameník.“

„Co postavil?“

„Celý svůj život stavěl nové vysokánské věže a vížky pro Nevidoucí. Ale když nadešel čtyřicátý rok jeho života, začal ztrácet cit v prstech. Jednoho dne omylem upustil kladivo a to jen těsně minulo jednoho ze starších kapituly. Poté, co to Bratrstvo zjistilo, ho propustili ze svých služeb. Byl příliš hrdý na to, aby žebral přes mříže špitálu, takže ho místo toho převezli na klidné místo nedaleko vesnice, kde se narodil. Tam mohl v klidu a osamění žít.“

„Tady?“

Gwydion ukázal na skalní stěnu, k níž se blížili. „Anstin Malomocný žije támhle v jeskyni. Jeho chorobu se mi podařilo zastavit, ale žádné z mých kouzel už nemohlo napravit, že mu nemoc stačila zničit ruce a tvář. S tím nic nesvedu, protože onemocněl už v průběhu své práce pro Nevidoucí a podíl na tom mělo i jeho soužené srdce.“

Will se rozhlížel po širé pustině s velkými rozlohami vřesovišť a křovisek, z nichž tu a tam vystupovaly skalky. „Jak tady může přežívat?“

„To, co vidíš před sebou, je nepoužívaný kamenolom. Anstin má své nástroje připevněné k pahýlům rukou pomocí kožených řemínků. Nějak se snaží živit tesáním soch do

kamenů, které tu všude kolem leží. Sestra mu nechává jídlo a pití nedaleko odtud. Každý týden si odtamtud také odnáší hotovou práci, kterou jí tam Anstin přichystá, ale nikdy se s ním nesetká, aby na něj nemusela pohlédnout.“

„To je smutné.“

„Myslím, že pro kámen války není lepší místo než Anstinova jeskyně, protože on sám se ho ani nedotkne a nikdo jiný se sem neodváží. Není to sice úplně nejlepší řešení, ale poslouží, dokud se mi nepodaří najít bratra k tomuto kameni a dopravit ho sem.“

„Ale ještě jsi nepřivezl bratra Dračího kamene,“ řekl Will s postranním pohledem. „Myslel jsem si, že je to jedna z věcí, které jsi chtěl udělat, když jsi odešel z Foderinghamu.“

„Objevilo se mnoho důležitějších věcí než Dračí kámen, který je teď i navzdory tvým obavám méně škodlivý, než když byl na svobodě.“

Will znovu poočku pohlédl na Morový kámen a přemýšlel, zda nemá prsty v čarodějově neochotě připustit očividně nejlepší řešení. „Co by se stalo, kdybys dal dohromady dva kameny, které k sobě nepatří?“

„Obávám se, že by to byla moje poslední chyba.“

Rozvrzaná kárka se zastavila a Will uslyšel pomalé cinkání kamenického dláta. Ve vzduchu byl cítit slabý zápach zkaženého masa. Willa to přimělo, aby se znovu otočil a pohlédl na Morový kámen.

„Bude nejlepší, když nepůjdeš dovnitř a počkáš tady na mě,“ řekl Gwydion.

Will se zastavil u vchodu do lomu a Gwydion zavezl vozík dovnitř. Cinkání, které se ozývalo z průrvy v zemi, ustalo. Posadil se na kámen a v duchu probíral čarodějova slova. Když se jeho myšlenky obrátily k Anstinovi, zkoumal i vlastní mysl. Život, který mu Gwydion popsal, byl nadmíru truchlivý. Willa napadlo, kolik asi lidí v celém Království prožívá podobná soukromá utrpení, k nimž nemuselo nikdy dojít. Kdybych byl králem, řekl si, ustavil bych Den zármutku, kdy by všichni tito postižení lidé mohli kráčet pospolu a jejich srdce mohla sdílet stejnou píseň. To by bylo skutečné panování, a ne jen pouhá chamtivost a spory.

Kradl se blíž, aby se podíval do lomu a zahlédl postavu, na níž se nikdo neodvažuje spočinout zrakem. Když však minul jeden balvan, zarazil ho pohled tak nečekaný, až svěsil ruce podél boků a otevřel ústa. Ústí jeskyně po obou stranách střežily dvě dokonalé nahé lidské postavy, obě v životní velikosti a vytesané tak ladně a nádherně, že to Willovi vyrazilo dech a vehnalo slzy do očí.

„Tohle vytvořil malomocný?“ vydechl. Poté se rozpomněl na magické pravidlo, které říkalo: ‚Skutečná krása se nezřídka skrývá pod potřísněnou kůrou, a přesto je to nejjemnější z plodů‘.“

Zatímco čekal, spletl si znovu své copy a vzpomínal na Jívu. Scházela mu víc než jindy. Poté Gwydion vyšel a zavezl káru do lomu, aby vyložili kámen. Skalní stěnu ozářilo sedm modravých záblesků, jasných jako blesky, ale bezhlesých, nato se začala vzduchem rozlévat klidnější atmosféra a také vzlykot. Když se Gwydion opět ukázal, vydali se vrátit vozík a vyrazili na dlouhou pouť směrem do Cheddlu. Čaroděj neřekl ani slovo o tom, co proběhlo v Anstinově jeskyni, a ani Will neměl odvahu se na to zeptat.

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

PUPEK SVĚTA

Poté, co vrátili kárku do vesnice Cheddle, požádal Gwydion Willa, aby znovu vyhledal vlákna Bethe či Mulart. To se však snadněji řeklo než udělalo. „To, že jsme vyzvedli Morový kámen, jak se zdá oslabilo proudění," řekl Will čarodějovi.

„Možná, že jsme trochu oslabili lork," řekl Gwydion, „ale také se zdá, že jsme si na sebe upletli bič."

„Opravdu to vypadá, že jsme nechali proud energie klesnout hlouběji pod zem."

Will zjistil, že síla jednotlivých vláken není stále stejná. Měnila se podle počasí, kvality a polohy místa. Velké výkyvy nastávaly během denní doby a podle koloběhu měsíce. Když se všechny tyto aspekty vzaly v úvahu, pak bylo nejtěžší odlišit je od Willových vlastních měnících se nálad. Ale ať už se cítil jakkoli, hledal neúnavně, někdy kráčel na sever, někdy na jih a přestože tu a tam zachytil jemné brnění v rukou či nohou, bylo těžké je následovat dál než několik desítek kroků.

Jednoho dne, když dorazili k vesničce Stoneyfold kdesi na severu, začala Gwydionovi docházet trpělivost. Kráčel po lesní pěšině a vyťukával holí své *ťuk-ťuk-ťuk*. Ve větvích nad nimi dováděl párek strak a projevoval velikou zvědavost nad tím, kdo jen to prochází jejich polesím. Jaro se už chopilo vlády a dny byly čím dál jasnější a teplejší – a také delší. Brzy bude počasí dostatečně přívětivé, aby dovolilo vést válku. V některých dnech se zdálo, že čaroděj ztrácí svou klidnou masku, a na konci jednoho obtížného dopoledne, kdy Will znovu

prokázal svou nerozhodnost, se ho Gwydion pokusil popohnat poněkud ostřejší poznámkou.

„Mistře Gwydione, dělám co můžu!“ řekl Will a zastavil se. „Při tom neustálém ťukání holí se nemohu soustředit. A nemohu se zbavit těch dotěrných veršů, které mi neustále znějí v hlavě.“

„Jakých veršů? Dnes jsem nevyřkl ani slůvko poezie!“

„Myslím ty verše z Dračího kamene. Ten pozvolný rytmus, přesně jak ťuká tvoje hůl. Umoří mě to.“

„Máš hudební sluch. To je dobře, ale byl bych raději, kdyby ses věnoval spíše záležitosti, kterou máš v rukou.“

„Nemůžu se věnovat vůbec ničemu. Ten rytmus mi zní v hlavě pořád dokola dál a dál, až se mi z toho točí hlava!“

„Hudba pravého jazyka je mocná, to ti zaručuji. Vštěpuje myšlenky do lidských hlav daleko lépe, než pozdější pokroucené jazyky. Třebaže v překladu si verše z kamenů bitvy udrží stěží útržek své původní síly…“ Načež Gwydion zazpíval:

„Uhranutý syn krále severu,
Královna měsíce na pláních svého otce.
Drak temnot, vzbuzen a zabit!
Osamělý kámen válce zabrání!“

„Co to jen může znamenat?“ zeptal se Will znovu. Byl už celý unavený a zklamaný. Nahlas přednesl druhé čtení.

„Král a královna s Dračím kamenem.
Uhranuti měsícem, osamělí v temnotách.
Na pláních severu více se nevzbudí.
Syn a otec, zabití ve válce.

Tohle čtení jako by předpovídalo smrt v bitvě pro krále Hala a jeho syna, Mistře Gwydione. Ale to se jistě ještě pár let nestane, protože to dítě je teprve kojenec.“

„Na druhou stranu,“ řekl čaroděj, „to může odkazovat k jinému králi.“

„Jakému jinému?“

„Ne tomu, který byl korunován, ale k tomu, který podle přísných pravidel dědictví měl být korunován.“

Will se prudce nadechl, neboť tato možnost ho nenapadla. „Myslíš Richarda z Eboru… a Edvarda.“

Opustili širokou lesní cestu a uhnuli na menší zapadlejší stezku, posetou mnoha odstíny zelené, které zvýrazňovalo slunce. Když na ni vstoupili, byla travnatá a lemovaná hlohovými křovisky. Větve divokých třešní plály růžovou barvou a v mírném větru ztrácely své květy. Okvětní lístky se snášely k zemi a Will se podivoval, že si na podobných cestách nikdy nevšiml, jaká je to jemná a velkolepá nádhera. Na tomto báječném místě si troufl otevřít svou mysl víc než kdy předtím.

„Musíme jít na jih,“ řekl, aniž by přesně věděl proč.

„Verše na Dračím kameni mluví o severním králi a pláních severu,“ připomněl mu Gwydion.

„Přesto… mám pocit, že musíme jít na jih.“

Čaroděj pomalu přikývl. Jeho tvář prozrazovala rozhodnutí, že tentokrát bude lepší dát Willovi za pravdu.

* * *

Beltain oslavili v Aston Gravel, jedné z malebných vesniček ležících podél řeky Rea. Gwydion nikomu z vesničanů neřekl, že Willovi je právě toho dne patnáct let, nechtěl ho tím uvádět do rozpaků. Na Willovo naléhání putovali patnáct mil k severozápadu a Gwydion navrhl návštěvu vesničky Atherkam. Dále pokračovali do Bilkamu a chvíli se zdrželi v Congerkamu, načež putovali k Shackerkamu a přes Snarekam až vzhůru do Swepkamu. Poté se u Nailkamu a Barlekamu vrátili do nížiny a zamířili do Odkamu.

„V celém tomhle Království snad není jiné místo, takhle podivně postižené místními jmény, odkazujícími na kameny!“ řekl čaroděj. „Jsi si jistý, že tu cítíš lork?“

„Ano. No… ne. Myslím, že ano, ale nejsem si jistý. Ale něco tu je. Něco jako hučení na pozadí. Nebo vůně, jestli mi rozumíš. Může vést tudy, ale také po támhleté cestě.“

„To je ale přesně na druhou stranu! Ach, to je zmatek, Willande! Vždyť je to nesnesitelné!“

„Ani z poloviny tak, jak je to nesnesitelné pro mě!“

„Nekřič na mě!“

„No dobře, ale ty na mě také nekřič!“ Will napřáhl prst. „Mistře Gwydione, vůbec netušíš, jaké to je. Cítím se jako člověk, který byl od narození slepý a najednou získal zrak. Vůbec by nevěděl, nač se právě dívá – a o nic víc netuším já, co cítím! Ach, proč mě prostě nenecháš být?“

Rozezleně se zarazil a šel se posadit stranou, aby zaútočil na pupínek, který se mu udělal na tváři. Bylo mu příjemné vymáčknout ho a nechat krvácet. Nikdo nerozuměl. Nikdo nemohl rozumět. Nikdo!

Když se vytrucoval, zamířili k západu, na místo zvané Pláně nikoho. Tam Will prohlásil, že má proutkaření právě tak dost a chce se najíst. Rozbili tábor a nalámali si chléb. Will však seděl celý rozmrzelý a nesnesitelný. Když se ukládal ke spánku, ucítil vlákno.

Navzdory všem zmatkům v hlavě bylo tentokrát proudění dost silné na to, aby se mu je podařilo identifikovat – zcela jistě to by Mulart.

Druhý den se pokusil nalézt vlákno znovu. Gwydion mu dal čerstvý lískový proutek a řekl mu, ať dělá přesně to, co dělal předchozího večera.

„Včera večer jsem si víc než cokoli jiného přál, aby tu se mnou mohla být Jíva,“ řekl Will a rozřezával si proutek, aby mohl začít hledat.

„Vidím, že ji máš velice rád.“

Will se zastavil a usmál. „Víš, měl jsem ji rád od první chvíle, kdy jsem ji spatřil. Myslím, že je mým nejlepším přítelem.“

„Ne… Edvard?“

„Edvard? Ne!“ Will pohlédl na čaroděje úkosem. „Jíva a já, my nějak přemýšlíme podobně a přitom jsme tak jiní, jestli mi tedy rozumíš.“ Zbytečně hledal slova, jimž se to pokoušel popsat; věděl že skoro nic neříká nijak zvlášť srozumitelně. „Edvard, víš, on je… on je…“

„Nejspíš chceš říct, že Edvard je příliš podobný tobě samotnému.“

Will zavrtěl hlavou, necítil se ve své kůži a byl bezradný. „Edvard není ani trochu jako já. Chce být slavným šlechticem a důstojným dědicem svého otce. Je zbrklý a neomalený. Nemyslím, že bychom byli stejní. Ty myslíš, že ano?“

„Uvnitř jste si možná daleko podobnější, než byste oba byli ochotní připustit.“ Gwydion přenesl váhu z nohy na nohu. „Pravidlo magického opaku říká, že se protiklady přitahují. Tak je to často i s lidmi. Možná právě proto máš tak rád Jívu, a také to může být důvodem, proč spolu s Edvardem tak těžko vycházíte.“

Will se poškrábal na hlavě. „Doufám, že se jí nestane něco zlého, Mistře Gwydione.“ A po chvíli se zeptal: „Mistře Gwydione, určitě jsi neudělal něco, aby se Jíva dostala do Foderinghamu? Něco jako… kouzla?“

„Nic jsem neudělal. Na to se můžeš spolehnout.“

Will to rád slyšel, ovšem čarodějova odpověď v něm vyvolala ještě důležitější otázku, kterou už položit nemohl. Pokud tedy nikdo nepřivedl Jívu do Foderinghamu magicky, jak se taková nepravděpodobná věc mohla přihodit? Svedl je snad dohromady Dračí kámen, aby jim tak někdy v budoucnu způsobil větší utrpení? Nebo měla Jíva pravdu; možná za to mohlo jeho vlastní magické působení. Mohla jeho touha takto působit, aniž by o tom měl tušení? Copak má sílu k takovému konání? Zdálo se, že si to starý Gort myslel. Možná právě tohle měl na mysli Gwydion, když ho nazýval Dítětem osudu. A jestli *byl* skutečně třetím vtělením Artuše a Gwydion měl pravdu, že se z Artuše tentokrát nemusí nutně stát král, možná že byl předurčen pro roli jakéhosi čaroděje…

Tato představa však byla ještě daleko víc zneklidňující než to, že by jednoho dne měl získat korunu Království. Znamenalo by to totiž, že se jako mág jednou bude muset postavit samotnému Maskullovi.

Putovali dál a Will došel k závěru, že je nejvyšší čas konečně se pořádně soustředit na svůj úkol. Všiml si, že se půda znovu mění – těžké jíly byly nahrazeny drobivou hnědou hlínou a s tím se změnily i rostliny všude okolo. Mistr bylinkář tvrdil, že lukám, které byly někdy v minulosti obdělávány, trvá stovky let, než se opět správně ustálí, a proto se snažili vyhýbat malým políčkům. Will tak mohl nohama vnímat živoucí tkáň přirozené vrchní vrstvy země. Drobné mnohobarevné kvítky, pokrývající okraje křídově hnědých polí, těšily jeho oči. Nechal se vést zemí a stezka se za chvíli proměnila tak, že by si ji pro putování nevybral pocestný, a dokonce ani čaroděj. Jakkoli Gwydionovy

nohy dovedly najít nejlepší cestu vpřed a vždy uměly najít nejméně složitou stezku, vlákno objevit nedokázaly. Toho dne to však nesvedly ani Willovy nohy.

* * *

Vnitrozemí, kterým teď procházeli, bylo úrodnou zemědělskou krajinou, plodnou, plnou zeleně a dobře živených lidí. Neustále však zjišťovali, že se nad vesnicemi a městečky vznáší jakýsi stín. Kamkoli zavítali, dozvěděli se, že místo navštívil Nejvyšší maršálek v doprovodu královských válečných komisařů a odvedli muže z jejich domovů. Ve městech se zvedly všemožné daně a poplatky a na pozemcích významnějších statkářů se objevily tábory, v nichž se muži cvičili v umění války.

Když dorazili do Wootton Wyvernu v oblasti Arden, Will se stísněně rozhlížel. Ze zvířecí knihy pána ze Strange si totiž dobře pamatoval, že obrázek wyverna doplňoval popis, hlásající, že jde o ‚lidožravou létající obludu'. Gwydion však hledal jen vývěsní štít hospody Býčí hlava, kde se od krčmáře dozvěděl novinky daleko nebezpečnější, než jakékoli žravé stvoření. Král Hal se nečekaně zbavil své choroby a královna s vévodou Edgarem využili jeho uzdravení jako záminky k tomu, aby vévodu Richarda a jeho přívržence zbavili veškerých funkcí. Teď, když se králi navrátilo zdraví a rozum, už nebylo žádného krále regenta zapotřebí. Neprovedl však o mnoho víc, než že všechny následovníky Eboru připravil o jejich místa a nahradil je výhradně královninými přáteli. Hrabě Sarum tak ztratil kancléřský řetěz a hrabě Warrewyk přišel o velení nad Callas. To všechno mohlo přinést jen jediný výsledek.

„Zaslechl jsem, že už se dvě velká vojska připravují na střetnutí," sdělil jim krčmář. „Nebude trvat dlouho a přijde chvíle, kdy se ukáže kdo s koho."

Když Gwydion odvedl Willa stranou a potichu ale důrazně s ním hovořil, svíral svou hůl čím dál pevněji. „Maskull si to velice dobře načasoval. Sejmul z krále své kouzlo a všechno, oč jsem se tolik snažil, se zbortilo!"

„Je to skutečně tak zlé?"

„Maří to naše naděje, že by válka mohla nastat o něco později. Ovšem nepřekvapuje mě to, neboť cokoli jsem udělal, abych obrátil osud Království, využil přítel Richard k posílení rodu Eborů a jeho spojenců. Varoval jsem ho, že ho taková nenasytnost nakonec pokoří!“

„Může nám to přinést i užitek.“ Will se úzkostlivě snažil zachránit aspoň malý střípek naděje.

Čaroděj na něj vrhl zničující pohled. „Jaký užitek nám může z takovéhle zprávy plynout?“

„No, když se přiblíží začátek války, řekl bych, že budu lépe cítit proudění lorku.“

Gwydion na něj zíral, načež zaklonil hlavu a rozesmál se na celé kolo. Pak ho poplácal po zádech a řekl: „Ty jsi skutečný klenot mezi lidmi, Willande! Opravdu, opravdu jsi!“

Druhý den překročili řeku Arfyn a poté Stoore, a večer, s novým měsícem, si Will uřízl čerstvý lískový proutek a ucítil, že se něco v zemi dalo do pohybu.

„Nemůže to být vlákno Caorthan?“ zeptal se napjatě Gwydion, když se skláněli a zkoumali zemi. „Nejsme od Aston Oddingley dál než tři tucty mil.“

„Něco cítím,“ řekl stále nejistý Will. „Ale je to zmatené. Vím jen to, že mě nohy vedou tímto směrem.“

„Stále chceš jít na jih?“ zeptal se pochybovačně Gwydion. „Vlákno přece určitě běží víceméně od východu na západ.“

„Já však cítím, že mě cosi táhne tamtou cestou,“ odvětil Will. Všiml si čarodějovy nespokojenosti. „Tobě to připadá špatně?“

„Ty jsi ten, kdo by to měl vědět. Otevři svou mysl. Pročítáš zemi tak, jak bys měl? Nebo naslouchás touhám svého srdce?“

„To je přece totéž, Mistře Gwydione.“

„Možná není.“

Will vnímal čarodějova slova jako nějaké obvinění. „Ty mi nedůvěřuješ? Nevěříš mi, že se snažím hledat správnou cestu?“

„Nevykládej si to špatně. Třeba je tu někde ukrytý kámen války.“

„Ne. Ne, to si nemyslím. Tentokrát se na tebe prostě jen zlobím.“

„Postav se tomu, Willande! V mysli máš ještě něco dalšího, co se kříží s naším úkolem.“

„Ale já to takhle nedokážu poznat, Mistře Gwydione.“

„Už tři dny míříš domů jako holub do holubníku.“

„*Holub?*“

Gwydion sepjal ruce a s beznadějným úsměvem řekl: „Namířil sis to přímo směrem do Doliny!“

„Ach…“ Will svěsil ramena. „Už tomu rozumím…“

Obrátil se do vlastního nitra. To, že se chce vrátit domů, byla samozřejmě pravda. A nic by nemohlo být krásnější, než se znovu setkat s matkou a otcem. Jeho ruka zapátrala po talismanu se skákající rybou, který mu visel na krku. Ten, který mu dala na památku Breona. Navzdory všemu, co se už naučil, slova, jež na něm byla vyrytá, stále tvrdohlavě odmítala podlehnout jeho umění číst. Znovu je ukázal Gwydionovi.

„Breona říkala, že jsem měl tenhle talisman, když jsi mě našel. Dokážeš to přečíst?“

„To není napsáno žádným písmem, které bych poznával. Ani mě nenapadá, co tento symbol může představovat.“ Gwydion mu jej vrátil.

„Tři trojúhelníky, jeden ve druhém – je to hádanka, ukrytá v tajemství, sídlícím v…“

„V záhadě?“

„Ano. V záhadě.“ Will se protáhl a zazíval. „Dneska bych si tedy kousek jablečného koláče klidně dal, ale vážně si nemyslím, že bych zapomínal na náš úkol.“

Čaroděj přesvědčeně přikývl. „Věřím ti. Avšak to, co bych rád věděl je, co jiného tě mohlo táhnout tímto směrem.“

„To nevím…“ Will zmlkl, ale náhle se prudce posadil a vykřikl. „Mistře Gwydione!“

„Co se děje?“

„Hodně jsem přemýšlel o Dračím kameni. Už třikrát se mi v noci zdálo, že jsem to pochopil, ale když jsem se probudil, znovu jsem nic nevěděl. Teď si však myslím, že vím, co druhé čtení znamená. Pořád jsem si říkal, kde jsem něco podobného slyšel, a teď už to nejspíš vím.

Uhranutý syn krále severu,
Královna měsíce na pláních svého otce.
Drak temnot, vzbuzen a zabit!
Osamělý kámen válce zabrání!

Pamatuješ si, jak jsi mi řekl, že jsi mě uschoval v Dolině kvůli tomu, že blízko leží Vršky a Prsten obrů?“

Čarodějův pohled byl pevný jako pohled orla. „Ano, je to tak, řekl jsem to.“

„Také jsi řekl, že Prsten může ležet nedaleko vlákna a díky tomu z něj vyzařuje jakási ochranná síla.“

Gwydion přikývl. „Pravé jméno Prstenu obrů zní *Bethen feilli Imbliungh* nebo také Pupek světa.“

„Tak vidíš, jeden z tvých výkladů o historii se ukázal jako užitečný. Když jsme totiž byli v pohodlí u Dimmeta, vyprávěl jsi mi příběh Prstenu obrů od časů Prvních lidí. Řekl jsi mi, že nedaleko leží hrobka Orby, jež byla manželkou Finglase a říkali jí Královna letního měsíce!“

Gwydion začínal chápat. „Při všem co žije a dýchá, přesně to jsem říkal!“

„Také jsi vyprávěl, že Finglas pocházel odkudsi ze severu. Takže tady je ‚uhranutý syn krále severu‘ – to může být Finglas – a ‚Královna měsíce na pláních svého otce‘. Finglas se odebral na jih, aby si ji vzal za ženu, takže tohle musela být země jejího lidu, nikoli jeho!“

„Přesně tak to je. Nakonec byla pohřbená v samotném středu panství svého otce, které ještě později zpustošil černý drak Fumi.“

„Takže: ‚Drak temnot, vzbuzen a zabit!‘ A sám Dračí kámen říká: ‚Osamělý kámen válce zabrání!‘“

Gwydion chodil dokola, ale jeho myšlenky tentokrát letěly přímo jako šíp. „Všechno to sedí jako ulité! A potvrzení je tady: Finglas se přel s druidy, kteří dvakrát do roka přicházeli k *Bethen feilli Imbliungh,* aby pocítili sílu lorku. Obával se, že ho tím zapletou do války. Nechal tedy vyrobit a vztyčit vlastní magický kámen nedaleko Prstenu – Liarix Finglas, nebo jak ho teď lidé nazývají Královský kámen. Pokud bych si měl vsadit, kde najdeme další kámen války, řekl bych, že leží nedaleko Královského kamene. S největší pravděpodobností dokonce ve stínu, který při východu slunce na letní slunovrat Královský kámen vrhne. Říká se totiž, že v té době jsou všechny pradávné kamenné kruhy v Království nejvíc naplněné energií.“

„Pak bychom ovšem měli pomocníka!“ vykřikl Will. „Možná, že kus naší práce za nás odvede Liarix Finglas – jaké by po celé ty věky mohlo být lepší místo pro kámen války, než ve stínu strážného kamene?“

„Ale pozor, selhání Liarixu může být jedním z důvodů, proč se lork tak prudce probudil. Prsten obrů byl vždy velice mocným místem. Mám dojem, že je to pupek, kudy je do lorku přiváděn veškerý vliv. To chápe každý člověk s citem pro síly země, který kolem prochází. V těchto dobách jsou pastevci jen zřídkakdy vysoce vzdělaní lidé, a přesto má jen málo smrtelníků takový cit pro zemi jako oni. A právě pastevci vždy tvrdili, že kousek Liarixu jim přináší štěstí, když ženou stáda přes Vršky na trh. Za dlouhá staletí si odsekli mnoho úlomků, takže teď je větší část Liarixu pryč, a bezpochyby také kus jeho blahodárné moci. Pojď, Wille! Musíme navštívit Prsten obrů, tam totiž podle mě najdeme další stopu.“

* * *

Pokračovali k jihu až do západu slunce. Podle nálady, kterou Will ze země cítil, se teď dostali velice blízko k Dolině. Když si vzpomněl na den, kdy odcházel, zmocnil se ho stesk. Čas kukačky býval doma vždy šťastnou dobou – staří Doliňané seděli na lavičkách před Zeleným mužem, vyhřívali se ve slunečních paprscích a vyprávěli příběhy z dávných dob. A pak vztyčování májky a závody k Línému kameni! Potom si vzpomněl na Eldmara a Breonu a pálení v koutcích očí mu napovědělo, že se nejspíš rozpláče.

Jakmile se Gwydion zastavil, byl velice překvapen. Will se snažil zlehčit své slzy a tvrdil, že není třeba zastavovat a že by ještě pohodlně ušel pár mil. Čaroděj však mírně pronesl: „Z dnešního pochodu nám už mnoho nezbývá, a snad bude lepší, dojdeme-li k Prstenu obrů za ranního světla a odpočatí. Takže se utábořím tady a připravíme večeři.“

Will se nepřel. Byl vděčný, že se může natáhnout do trávy a vdechovat líbezný vzduch pozdně jarního večera. Celý den se půda pod jejich nohama měnila v povědomější hnědou, a také vzduch chutnal skoro jako doma. Uvědomil si, že jsou ještě blíž Dolině, než si předtím myslel; byli už totiž na Vršcích.

Zatímco se Gwydion vypravil do lesa najít něco k snědku, hleděl Will do plamenů, jejichž jazyky vykukovaly zpod klokotajícího kotlíku. Měl velkou radost, že se mu nakonec podařilo rozluštit ty verše a navést Gwydiona k dalšímu kameni války. Věděl však také, že až ho naleznou, povede je jen k dalšímu kameni a ten zase k dalšímu, a to celé ho bude odvádět dál a dál od domova.

Zmocnila se ho zvláštní touha. Představoval si, co asi právě teď dělají Eldmar a Breona v chaloupce, v níž už dva roky nebyl. Nejspíš se chytají jít spát. Breona přeje sousedům dobrou noc, nebo jde dovnitř, aby se sklonila a políbila Eldmara na čelo, jak to často dělávala. Anebo otec přichází z maštale či se vrací z hodinky strávené u Zeleného muže vyprávěním báchorek a zpíváním veselých písní.

Will sice neviděl ani stopu po zelené rozsedlině, v níž Dolní Norton ležel, ale jistě nemohl být dál než dvě tři míle od místa, kterému vždycky říkal domov. Kdyby se tak mohl na chvilku odkrást a podívat se tam…

Ale jak? Dolina byla ukrytá pod magickým závojem a i kdyby se mu prostírala přímo před nosem, nepovažoval by za správné tam chodit, dokud nesplní svou povinnost.

Přesto ho naplňovala mocná touha promluvit s lidmi, o nichž přemýšlel jako o svých rodičích, obejmout je, strávit s nimi aspoň chvíli a nebýt neustále jen putujícím sirotkem.

Vytáhl zpod košile malou zelenou rybičku a promnul ji mezi palcem a ukazováčkem. Pocítil uklidnění, jaké mu to vždy přinášelo. Ovšem poté ho něco vyděsilo. Zvedl se a poodešel dál od ohně. Noc byla jasná, na nebi stál srpeček měsíce tenký jako kousek nehtu, padající ke zbytkům světla nad západním obzorem. Přemýšlel o tom podivném Čase kukačky, kdy se všechno změnilo, a vzpomněl i na své osudové přání podívat se někdy nahoru do Vršků. Tolik se toho od té doby událo a změnilo! Ale domov se nezmění. Dolina bude navždy taková, jakou ji znal.

Prohlížel si své ruce a předloktí, pozvedl je k soumračnému nebi. Byly mohutnější, mužské – ruce, které tolikrát svíraly proutek zkoumající zemi, ruce, o nichž byl Gort přesvědčen, že nejednou přivolaly vyšší magii. Will si vzpomněl na prapodivnou knihu kouzel, s níž si kdysi pohrával, a trochu

zvážněl. Pak se mu vybavila děsivá chvíle, kdy viděl, jak se v Prestonském Zákoutí rozštípl tis. Před očima mu zableskla kostra mladého Wala a Will se otřásl strachem.

„Proč o tomhle všem přemýšlím?“ řekl si ostražitě. „To bude tím kamenem války. Nejspíš je blíž, než jsem si myslel.“

Snažil se ovládnout. I přesto se ho stále víc zmocňovala chladná hrůza. Mám pocit, jako by mi právě někdo kopal hrob, napadlo ho. Tak to vždycky říkal Gwydion, když se někdo roztřásl bez nějakého závažného důvodu.

Měsíc ještě nedorostl ani do první čtvrti. Bylo zvláštní, jak v kostech cítil, že proudění v zemi narůstá. Překvapovala ho jeho síla. Rozhlédl se po Gwydionovi, aby mu řekl o tom podivném pocitu, že je něco v nepořádku, ale čaroděj se odebral nasbírat nějaké vodní byliny a nejspíš zašel až dolů do rokliny, kterou protékal Swarský potok.

Ve vzduchu se vznášel nejasný pocit zoufalství, zatuchlost, jakýsi typický, ovšem zpola zapomenutý zápach…

Co jen to mohlo být?

Cítil to na Clarendonu, matně i v Prestonském Zákoutí a pak znovu u mrtvého jezírka. Teď už věděl, co to cítil uprostřed noci na Foderinghamu a pak znovu, když vstupovali do Ludfordu…

Ten pach, to nebyla Smrt – byl to Maskull. Vyskočil na nohy a rozhlédl se, jeho pozornost byla vybičována. Nic však neviděl. Přitáhl si plášť těsněji k tělu a obrátil myšlenky do svého nitra. Pokoušel se otevřít mysl a zjistit, co by ten zápach mohl znamenat. Ale už byl pryč.

Pomalu se uvolňoval. Celé si to vymyslel. Byl to jen další fantom, vyvolaný blízkostí kamene války. Avšak účinek tohoto odhalení v něm přetrvával a jeho představa mu v mysli nepříjemně žhnula. Má Gwydion vůbec potuchy, jak blízko se jeho nepřítel dostal k mému odhalení? A jak často se to stalo?

To nutkání, které mě ve Velké síni na ludfordském hradě přemohlo, bylo velice, velice mocné – mělo takovou sílu, že jsem byl rozhodnutý zabít, nebo zemřít! Mohla to být také Maskullova práce? Hrál snad nějakou důmyslnější hru? Nějakou, o níž by Gwydion nevěděl?

Zvedl pohled k obloze. Bylo už přinejmenším hodinu po západu slunce a na západě stále prodlévaly odlesky světla. Pod

žlutým srpkem měsíce se však prostírala neobvykle hluboká temnota. Udělal pár kroků směrem k měsíci a zastavil se. Ze země pod nohama stále neměl dobrý pocit. Vrátil se k ohýnku a usedl, aby se zahřál, když se však tenounký měsíc začal víc a víc sklánět k obzoru, ucítil naléhavou sílu vlákna. Vedlo nedaleko, pod temnou masou lesa támhle na jihu. Viděl je jako slabou zelenou záři. Otočil se zády k plamenům a dovolil očím, aby si přivykly na temnotu okolo.

Bylo bezvětří. Nad krajinou leželo naprosté ticho jako těžká přikrývka. Vysoko nad zemí visel Louvan, mléčně bledý řetěz napnutý přes oblohu, zářivý jako odraz nejasného vlákna. Will cítil z přilehlého lesa zápach hadovek, podivných hub, které vyrůstaly z vajec čarodějnic. Kdekoli se nacházely, plnily les zápachem hnijícího masa, ve dne k době přitahovaly mouchy a v noci černé brouky. Musel to být jejich chladný zápach, který Will zaměnil s přítomností kouzelníka.

Na druhé straně viděl, jak světlo vychází z podrostu. Vlákno, které zde vedlo, bylo podle Gwydiona nazváno nejspíš Eburos, vlákno tisu, nejsilnější z devíti zelených proudů rozprostřených přes Ostrovy. Udělal několik krůčků směrem k němu, tápal po nerovné zemi a poté spatřil proti světlejší obloze něco jako malou skupinu lidí. Nedaleko nich stál vysoký hranatý kámen. Chtěl přivolat Mistra Gwydiona, avšak slova se mu zadrhla v hrdle a stěží je zašeptal. Klopýtal k vysokému kameni a spatřil, že vlákno běží velice těsně vedle něj. Ohlédl se, ale neviděl ani Gwydiona, ani světlo malého ohýnku. Tohle byl vrchol Vršků, nejvyšší místo mnoho mil široko daleko. Teď si všiml, že to, co považoval za postavy, byla jen skupinka stojících kamenů.

Takže tohle byl ten Prsten obrů! Rozhodně nevypadal tak, jak si ho představoval. Místo kruhu obrovitých štíhlých kamenů, mnohokrát vyšších než stojící člověk, byly tyto balvany spíše malé, shrbené a beztvaré. Připomínaly družinu žebráků stojících kolem kulatého stolu svého žebráckého krále. Žádný stůl tu však nebyl, jen travnaté prostranství nějakých čtyřicet padesát kroků napříč. Ve světle hvězd a přízračné záři vlákna se mu podařilo najít hlavní kámen, byl největší a stál na severní straně. Směle k němu přistoupil, jako by byl pozván, a položil obě ruce na jeho větrem ošlehaný rozbrázděný povrch.

Ani nevěděl proč to udělal, zdálo se mu to zkrátka jako projev úcty. Nepociťoval obavy ani nevolnost, jako při setkání s kameny války. Vlákno kupodivu neprocházelo přímo kruhem, jak předpokládal, ale běželo o něco severněji, blíž tyčícímu se Královskému kameni. Na dlaních cítil chlad kamene. Jeho povrch byl hrubý, pokrytý suchými šupinami lišejníků a narušený hlubokými dírami, jako by se do něj pustili kamenožraví červi. Připadal mu nesmírně starobylý a měl dojem, že je součástí nějaké obrovské tajemné stavby, jejíž větší část ležela pod zemí.

Kdyby byl Gwydion někde poblíž, zavolal by ho a ukázal mu co našel, řekl by mu, že ačkoli vyzařování bylo silné, nebyly jeho pocity tak strašlivé, jaké zakusil předtím. Prsten Obrů působil příjemně, vřele a laskavě. Jako by to byl skutečně pupek světa!

Avšak Gwydion nebyl nikde v dohledu a Will nechtěl narušovat ticho. Přešel do středu kruhu, rozpřáhl ruce a začal se otáčet, až nebe a všechny hvězdy na něm vířily nad jeho hlavou. Poté si všiml zachvění v zemi. Zarazil se, trochu se mu točila hlava. Postavil se nohama pevněji do trávy. Země pulzovala téměř nepostřehnutelným fialovým světlem. Tu a tam si na kamenech všiml třpytu. V trávě pod jeho nohama se objevily rudé pruhy a stáčely se do spirálovitého vzoru, země se jemně zachvívala. Pak z vrcholku Liarixu vystřelil paprsek modrého světla jako nějaká čepel, přímo k obloze.

„Jéé!“ vykřikl Will, když otřesy zesílily a téměř neudržel rovnováhu. Zvedl pohled vzhůru a spatřil něco jako rudou létavici, jak se řítí přímo na něj a stále rychleji a rychleji a…

Ozval se hukot, který rostl a rostl až do ohlušujícího řevu. Poté ho červené světlo shůry zasáhlo a Will měl pocit, že je rozdrcen na prach.

Vnímal, jak se zvedl vysoko nad Prsten obrů a odtamtud shlížel na rozprostírající se koberec světla. Ze země vystřelovaly barvy a všemožné tvary. Odevšad se valilo neustále se opakující hučení, dunivá muzika o čtyřech dobách. Viděl modravou záři Liarixu a zelenou linii vlákna, táhnoucí se daleko na východ i na západ, probíhající temným prázdným místem – tušil, že právě tam leží Dolina. To vše však z jeho mysli rázem zmizelo, neboť pocítil prudkou bolest a slyšel sám

sebe zakřičet. Začal se v povětří bezmocně kroutit a otáčet jako oběšenec, tělo mu hořelo v záplavách nachových plamenů.

Řval, ale jeho utrpení se stále stupňovalo. Celou věčnost tam visel, svíjel se a pražil v ďábelském ohni. Copy mu syčely a praskaly, narážely do tváří jako planoucí hadi. Mával rukama a znovu vykřikl, ale pak byl zprudka vytržen z plamenů a mrštěn ohromující silou proti zemi. Převaloval se v mokré trávě, vděčný, že oheň zmizel a že je stále naživu.

Ucítil vlhkou hlínu a zápach ožehnutých vlasů. Ležel v temnotě kam dopadl, mimo kruh Prstenu obrů. Ta nesmírná hudba, která mu plnila hlavu, byla ta tam a v uších slyšel jen vlasové vzdechy. Všude okolo však stále pohrávaly rudé záblesky, hrůzostrašné, odporné a nezlomné.

A byl tam i Gwydion. Stál zpříma, obklopen slabou modrou aurou, ze stříbřité záře na konci jeho hole prskaly jiskry a záblesky světla. Podařilo se mu dostat Willa dolů živého a celého, avšak teď podstupoval zkoušku i on.

Zpoza Královského kamene vystoupila postava a vzdorovala čaroději. Třpytila se a mihotala jasně červeným světlem. Byl to kouzelník, mladý a pohledný, elegantní a sebejistý. Místo pláště měl na sobě roucho z půlnoční temnoty poseté stříbrnými znaky. Na rukou měl rukavice a na nohou okované boty s ostruhami jako nějaký rytíř. Také držel hůl, ale ta jeho Willovi připadala jako ze železa, neboť když s ní udeřil do Liarixu, zařinčela. Paprsek, jenž z ní vyšlehl, vytvořil na noční obloze oslepující fialovou čáru.

Zvedl svůj plášť ze země a odkryl povalený kámen války. Byl zpola zahrabán a když na něj kouzelník vystoupal, zazářil matným rudým světlem.

„Hledáš snad tohle, můj bratře?“

Když hovořil, jeho tvář se chvěla a na krátkou chvíli se proměnila v hlavu smrtky. Gwydion neodpověděl. Will přihlížel ze tmy, naprosto neschopný odvrátit oči. I přes bolest a zmatek v mysli vycítil intenzivní moc, kterou vládl kouzelník s krutým červeným světlem okolo sebe.

Z kouzelníkovy hole vylétl fialový paprsek, avšak dříve, než se dostal ke Gwydionovi, roztříštil se jako by o zeď a rozlil se v oranžovém ohni jako dračí dech.

Will se schoulil v hrůze a než k němu dorazil mocný závan rozpáleného vzduchu, ukryl tvář. Poryv mu vysál všechen vzduch z plic a hnal se s hukotem dál. Očekával, že vzduch prořízne další záblesk a to bude konec. Chtěl se zvednout a vzít do zaječích, zmizet ve tmě. Jednoznačný instinkt ho však donutil ještě pevněji se přitisknout k zemi. Na to, aby vůbec otevřel oči, musel sebrat veškerou odvahu.

Kouzelník kráčel po svahu zvětrané a téměř nepatrné mohyly. „Od doby, kdy jsme se naposledy setkali, jsem hodně cestoval, Gwydione!“ zvolal. Hlas měl hluboký a naléhavý. „Hodně jsem toho zakusil a zkoušel jsem síly tohoto světa. Měl jsi putovat se mnou nebo odejít se Semiasem, když přišel tvůj čas.“

Z Gwydionových dlaní vyšlehly dva modré blesky, které se však rozprskly ještě než urazily polovinu vzdálenosti. Poté zaplál oheň jako hněv, zahučel kolem kouzelníka a obklopil ho neškodným chladným plamenem.

„Slyšíš mě, Gwydione? Semias se zmýlil. Nakonec z něj byl jen snílek, který si myslel, že svět může navždy zůstat takový, jaký byl. To jeho šťourání nás uvrhlo tam, kde jsme.“

„To spíš ty jsi byl vždycky ten šťoura, ne Semias!“

„Chtěl jsem se učit. To proto jsem se stal mocnějším než Semias. Všechna síla Ogdoadu je teď shromážděna ve mně. Podívej se na ten plamen, Gwydione! Neublíží mi. Nemůže, protože jsem se koupal v Prameni Celamonu!“

Gwydionova aura teď zářila o poznání slaběji. „Vždycky jsi byl příliš ztřeštěný, Maskulle! Tvé dovednosti jsou na výši, o tom není sporu. Ale k jakému účelu je využíváš? V tom je a vždy byla tvá osudná chyba.“

Will se podivoval čarodějově odvaze. Stál tu však ten, který prožil celé věky a teď čelil svému nejvážnějšímu nepříteli.

Plameny, které obklopovaly kouzelníka, pohasly a muž pozvedl ruce. „Říkej si co chceš, protože teď jsi můj!“

„Domýšlivost, Maskulle! To je nejhorší ze selhání a ty jsi jí plný až po okraj! Teď je to zřejmé. Odjakživa se ti v srdci kroutila jako červ, ale přestože mohla být odříznuta, tvá samolibá pýcha tomu zabránila!“

Kouzelník se zasmál. „Poslouchej, co říkáš! Ty se opovažuješ mluvit o selháních? Vždyť to není nic jiného, než

závist! Nemůžeš tušit, co se odehrává v mysli mocnější, než je tvoje. Jak bys mohl?“

„Možná že jsi velký myslitel, ale k čemu je myslitel, který neví nic o slitování a soucitu?“ zeptal se Gwydion.

„Znovu se mě pokoušíš soudit! Dřív než obviníš ostatní, pohleď na vlastní nestoudnost!“

„Ach, je dostatečně zřejmé, kdo z nás je nestoudnější, Maskulle! Ty si myslíš, že svět může být takový, jaký ho chceš mít; myslíš si, že takový musí být, a že se jím musí stát pro své vlastní dobro.“

Opět zaplanulo červené světlo. „Ty jsi byl vždy zbabělec, Gwydione! Ty a Gortamnibrax! Byli jste krásný páreček zbabělců. Děsíš se změn. Nikdy ses nepokusil pochopit skutečnou podstatu toho, co se musí stát. A nemáš ani tu nejmatnější představu, co je to pravá cesta!“

Gwydion pozvedl hůl. „Kdybys tak aspoň jedinkrát dokázal sám sebe vidět tak, jak tě nakonec viděl Semias! To by bohatě stačilo. Všichni jsme viděli, jak tě vlastní pýcha nutí skrývat před námi ostatními své chyby. Místo toho, abys nás požádal o pomoc, jak jsi stvrdil přísahou, potají ses vydal vlastní cestou. Semias ve své nezměrné moudrosti tvým skrytým úmyslům a touhám porozuměl.“

„Ale neudělal nic, čím by mě zastavil. Jsi stejně slabounký jako byl Semias, a právě tak nechápavý. Tam venku je celý nový svět, daleko větší než ten náš, a já jsem ho objevil. Před dávnými časy jsem spoutal naše dva osudy, vybral pro nás cestu střetávání. Neustále jsme se v průběhu dlouhých věků přibližovali. Vždy jsem to měl takhle v plánu, Gwydione, to byla moje touha, spojit dva světy.

Ve Willově tváři a rukou pulzovala bolest. Nedokázal se plně soustředit na to, co Maskull říkal, ani se nedokázal přinutit přestat poslouchat. Kouzelníkův hlas se teď pozvedl, ostrý a mrazivě jasný.

„Bude válka, přesně jak jsem to plánoval! Válka! A s ní přijde změna! Musí nastat změna, Gwydione, aby se mohly střetnout dva světy. Jedině potom může nastat mír. Ale tehdy nastane úsvit skutečného míru, nekonečného míru; míru jaký tenhle ani ten druhý svět nepoznaly.“

„Bude to hrobový mír. Oklamaly tě tvé vlastní šílené sny, Maskulle! Musíš mi naslouchat, dokud je ještě čas.“

Kouzelník vyprskl v odpověď: „Je konec, Gwydione! Brzy budeme stát na křižovatce. A až ta chvíle nastane, bude nutné zvolit si správnou cestu. Musíme, jinak bude náš svět navždy nekonečně kroužit ve stejných vyjetých kolejích.“

Mocný fialový plamen znovu zahučel a byl zastaven jen několik málo krůčků od místa, na němž čaroděj stál.

„Když se z tvůrců moudrosti stanou její zrádci, pak žádná moudrost není!“

Will se schoulil, tato příšerná výměna názorů jím otřásla až do nejhlubšího nitra. Každá Maskullova myšlenka jako by podporovala nějaký obrovitý nepoznaný plán. „Nedovol mu zvítězit, Mistře Gwydione,“ zašeptal. „Nedopusť, aby tě zabil…“

„Jsi otravný společník, Gwydione! Ogdoad už neexistuje a ty sám začínáš selhávat. Měl ses vydat na Dlouhou cestu na sever se Semiasem, dokud jsi mohl. Příliš dlouho jsi lpěl na Starých zvyklostech, teď však přichází nový svět. Proto tě opouštějí síly.“

Vyrazil nový rudý plamen, tentokrát s daleko větší silou než předtím. Zarazil se až malý kousek před Gwydionem a zapálil hlohové křoví. Plameny je olizovaly a praskaly.

Opět zazněl Maskullův hlas: „Stejně jako je čepel ukována v plameni výhně, musí být i budoucnost zrozena v utrpení války! Přišel čas, aby Staré zvyklosti zhynuly! Připrav se, neboť nastala tvoje poslední chvíle v pozemské podobě!“

Kolem čaroděje vyšlehla rudá ohnivá bouře a obklopila ho. Obklopila jeho tvrdou postavu doběla rozžhaveným vzduchem. Plameny okolo něj řvaly a hučely. Kouř stoupal k obloze. Tráva hořela. Gwydion vzdoroval tak dobře a tak dlouho, jak jen dokázal, ale Maskull triumfoval.

Willovo srdce a útroby sevřel strach, byl přesvědčen, že nemůže vůbec nic dělat. Viděl, jak čaroděj nakonec klesl na kolena uprostřed kruhu dýmající trávy. Hořel. Plameny šlehaly, poté všude okolo pohasly. Maskull se připravoval na konečný úder. Pozvedl z černé dýmající trávy Gwydionovu podobu, zvedl ji ze země a uvrhl do sukovitého sevření černého bezu.

Postava čaroděje se zachytila ve stromě, tělo na kmeni, ruce ve větvích, zachycené údy se rozplývaly, vpíjely se do rostliny, kůže se měnila v kůru a čarodějova podoba tak zmizela ze smrtelného světa.

Will nedokázal odtrhnout oči od přízračného divadla, při němž strom pozřel tělo jeho přítele. Sužovaly ho vzpomínky na tis v Prestonském Zákoutí. Když se pokoušel potlačit děs, který mu sžíral nitro, skanuly mu po tvářích slzy.

Maskull se zapotácel, zdálo se, že je otřesen z nesmírného úsilí, které musel vynaložit. Přemáhala ho očividná slabost, ale dařilo se mu ji ovládnout. Nakonec unaveně zvrávoral z mohyly a zůstal stát před stromem. Vyčerpaným jazykem mumlal nezřetelná slova. „Nakonec jsem tě lapil tou nejprostší lstí. Věděl jsem, že nebudeš nikdy schopen odolat touze zachránit svého učně. Jaký jsi to jen byl pošetilec, že sis právě v tento čas vzal do služby chlapce… Vždyť poslední, co jsi mohl potřebovat, byl rukojmí. Je konec Ogdoadu. Učenci zanikli spolu s ním. Nový svět je téměř tady a nikoho z vás v něm nebudeme potřebovat. Musím už jít, protože je třeba, abych dohlédl na válku. Loučím se tedy s tebou, Gwydione Bezový muži! Drž hlídku nad mým vítězným kamenem. A až přijdou vojska, a ta přijít musí, pokácejí tě svými válečnými sekerami a větvičku po větvičce tě stráví jejich oheň.

Will byl hrůzou bez sebe. Nedokázal nic víc, než zamáčknout obličej do hlíny, aby potlačil vzlyky. Každou chvíli teď vyšlehne poryv fialově bílého plamene a žár mu sežehne maso z kostí. Ale na tom pramálo záleželo, protože Gwydion byl pryč, bylo po boji a na ničem už nezáleželo.

KAPITOLA DVACÁTÁ

NOČNÍ JÍZDA

Nakonec měsíc zapadl a bledé světlo vlákna postupně mizelo. Nějakou chvíli ještě tančily na vrcholcích kamenů rudé plaménky jako ohně krále Edmonda, ale poté všechno pohaslo a noc se navrátila ke své obvyklé tmě.

Will ležel v orosené trávě a třásl se. Cítil v sobě jen ozvěnu bezmezné prázdnoty. Jeho oblečení čpělo kouřem a popáleniny na tváři a rukou pálily až v kostech. Je to zvláštní, pomyslel si, za jakých okolností ho nakonec osud dovedl zpátky domů. Nebylo to daleko odtud. Pokud by se mu podařilo najít Dolinu, Breona by se o něj postarala, pokryla by mu poranění chladivými obklady a ruce potřela husím sádlem. Do týdne by se mu kůže začala hojit a všechny starosti by ho opustily. Byl by jen obyčejným hochem, žijícím obyčejný život na obyčejném místě, a všechno by bylo tak jak to mohlo být – jak by to i bylo, pokud by si ho nenašel jeho strašlivý úkol.

Dobrá, teď je po všem…

Když však pozoroval netečné hvězdy, kroužící po svých trasách tam nahoře, věděl, že sní jen beznadějný sen. Nic už nemůže být takové, jaké bývalo. Maskull zvítězil a svět se stane nevlídným.

Naprosto zoufalý se vyškrábal na nohy. Celý se třásl, sotva dokázal stát. Vlasy měl sežehnuté a na jedné straně, kde mu copy planuly jako knoty svící, je měl úplně spálené. Kulhal směrem k zuhelnatělé trávě, až se dostal k bezu. Jak moc si teď přál, aby v sobě našel dostatek odvahy a vrhl se na kouzelníka v

posledním statečném vzepětí odporu! Ale na to byl příliš, příliš vyděšený.

Horší než cokoli jiného však bylo vědomí, že se stal návnadou, která přilákala Gwydiona k osudnému zápasu. „Neměl sis vybrat zrovna mě," obvinil strom. „Říkal jsi, že jsem Dítě osudu, ale já jsem věděl, že to tak není. Měl jsi mě nechat doma žít můj šťastný nepatrný život, ale tys nechtěl! Podívej se teď, kam tě všechna tvá moudrost dostala!"

Snad trochu očekával, že mu strom odpoví, ale ten mlčel. Místo toho se zvedl chladivý větřík. Přinesl od západu vůni zeleně a odvál trochu pachu spálené trávy. Starý strom zachrastil, když se do jeho listoví opřel vánek.

Will k němu nešťastně vzhlédl. Hlas se mu lámal žalem, když se začal se stromem dohadovat. „Já dobře vím, že bych neměl jen tak jít domů, Mistře Gwydione, ale co jiného mám dělat? Nemohu přece putovat po Království a hledat kameny, když bude zuřit válka. Určitě ne sám. A co bych s nimi dělal? Všechny je odvozil do Anstinovy jeskyně? Jak dlouho myslíš, že to bude trvat, než mě Maskull najde a také ze mě udělá hromádku popela?"

Strom zavrzal, jinak však stál a mlčky ho soudil. Ve slabém světle hvězd tráva zpívala. Vzpomněl si na to, co mu jednou vyprávěl Gort o férijcích a Zeleném muži. Říkal, že tráva a stromy si je budou navždy pamatovat.

Cítil, jak mu po tváři sklouzla slaná slza.

„Řekl bych, že všichni tam dole v Dolině leží v postelích, hledí k Vršků m a říkají si, jaká bouře s hromobitím se tam nahoře strhla. Nebozí lidé! Vždyť ani netuší, že se blíží válka. Vždyť vlastně o světě nevědí vůbec nic."

Rozhlédl se po světle táborového ohně, který si s Gwydionem udělali. Chtěl najít Jeřábí váček. Byla v něm košile, kterou si chtěl ovázat ruce. Když se k němu dostal, zjistil že má prsty příliš popálené a musel rozvázat tkanice na vaku pomocí zubů.

Vypadlo z něj cosi lesklého. Zadíval se na to. Byl to stříbrný roh, který kdysi získal. Dočista na něj zapomněl. Znovu propukl v bolestný pláč, neboť v té nejdůležitější bitvě mu nevěnoval ani myšlenku a Gwydion proto musel zemřít.

„Je to vlastně moje chyba," zaúpěl. Přemýšlel jak by to dopadlo, kdyby Zelený muž a jeho elfí bojovníci zaslechli jeho volání.

Nechal roh ležet v popelu a zamířil zpátky ke stromu. Jeho zrak však v temnotě zachytil cosi jiného, vydal se tím směrem. Leželo to nedaleko hromádky spálených hadrů, toho jediného, co zůstalo na místě Gwydionova posledního statečného odporu. Byla to čarodějova hůl, ležela zpola schovaná v trávě, kam ji odhodil, nedotčená ohněm. Sklonil se, aby ji zvedl, a v té chvíli za sebou zaznamenal pohyb.

Vlnil se tam jakýsi bílý, mlhavý a nejasný stín. Zachvátila ho hrůza, ale pak zamňoukala kočka.

„Pangur Bán…," zašeptal Will. Byl příliš vyčerpaný, aby cítil něco jiného než vděk. V hodině nejvyšší nouze k němu přišel přítel!

Opřel Gwydionovu hůl o zkroucený kmen a usedl, zády ke stromu a s kočkou v náruči. Když zavřel oči, v rukou mu škubala bolest a tvář a hlavu měl plnou řeřavého hluku. Kocour se však otíral o Willovu hruď a předl, dokud se bolest nezmírnila. Will plakal.

* * *

Netušil kolik času uběhlo, ale když se mu do kostí zakousl chlad noci, věděl co musí udělat.

„Mistr bylinkář Gort," zamumlal rty plnými puchýřů. „Ten bude vědět, co dál. Musím ho najít, ale nejdřív…"

Soustředěně odložil kočku, povstal a vystoupal na mohylu, na níž se tyčil teď ztemnělý Liarix. Narážely do něj vlny bolesti. Tápal spálenou trávou, dokud nenalezl rozryté místo, kde byl v hlíně ukrytý kámen války. Pangur Bán se k odkrytému kameni nepřibližoval, zůstal sedět pod bezem. V panující tmě Will málem spadl do díry, ale pak opatrně s nataženýma rukama hledal cestu podél jejího okraje, až došel k místu černému jako inkoust, kde se v očekávání skrýval Maskull. Když se kamene dotkl prsty, projel mu tělem nový příval bolesti. Odtrhl ruku a vykřikl. Pak do něj ale plácl rukou a i přes bolest se pokoušel nahmatat znaky, vytesané do kamene.

Bylo to jako by nořil ruku do roztaveného olova, avšak přestože mu bolest vysála z hlavy téměř všechno, jeho trýzněným prstům se zdálo, že celý kámen je hladký jako břidlicová tabulka. Muka byla tak nesnesitelná, že jasně cítil, jak se okenice v jeho mysli zavírají. Věděl, že nesmí upadnout do mrákot, proto ucouvl. Obrovská bolest se okamžitě zmírnila. Padl na kolena a zhluboka dýchal, z očí se mu lily slzy. Jakmile se soustředil, došlo mu, že má-li z kamene něco dostat, musí to získat magií. Možná, že na něm žádné znaky nikdy nebyly. Možná že všechno, co zde bylo zapsáno, Maskull smazal, poté co si to přečetl.

Tohle tedy byla slepá ulička. To, že tu nebyl žádný oghamový nápis, znemožňovalo jakýkoli další postup. Zvedl se a vrátil se k čekajícímu Panguru Bánovi.

„Zkoušel jsem to," řekl kočce a ukazoval jí ruce. „Já zkrátka nejsem stvořený k tomu, abych se stal hrdinou."

„Je vznešenou pravdou magie, že nalézt může nakonec jedině ten, kdo hledá."

Will otevřel široce očí a chvíli si myslel, že ho šálí sluch, protože kočky přece nemluví, a přitom slyšel hlas naprosto zřetelně.

„Gwydione?"

„Maskull může vyšťourat každý kousek temnoty ze všech koutů světa, aby překazil dílo Ogdoadu, ale stále ještě není dost mocný, aby překonal nás dva, jestliže stojíme společně!"

„Gwydione!"

„A copak se stalo *Mistru* Gwydionovi, smím-li se ptát? Vždycky takhle rychle ztrácíš dobré vychování?"

Will se rozhlížel kolem dokola, ale po čaroději neviděl ani památky. „Kde jsi?"

„Ve stromě. Vypadá to, že poslední dobou jsou stromy Maskullův oblíbený trik."

Will pocítil, jak se mu zvedá žaludek, a do očí mu vyhrkly slzy. „Myslel jsem, že jsi mrtvý," řekl. „Jako ten chlapec v Prestonském Zákoutí."

„Běda, Wal nebyl čaroděj! Ale i já tu budu uvězněn, dokud ten strom nezajde, pokud nenajdeš způsob, jak mě osvobodit."

Will si otřel pálící oči. „Seženu sekyru a pokácím ho!"

„Cože? Chceš mě mučit?“ vykřikl hlas. „Docela jasně si uvědomuji, že mé vědomí je teď v jednotě se stromem. Pokud by tenhle čarodějnický bez zahynul, už se mi nepodaří vrátit do tohoto světa.“

„Ale říkal jsi mi, že tvůj duch je ukrytý na tajném místě na Dalekém severu v kameni mudrců!“

„Tak to také je. A ukryl jsem ho dobře, nikdy bys ho nenašel.“

„A co tedy můžu dělat?“

„Jediným způsobem, jak se mohu navrátit k životu, je vysoká magie, taková, jakou používali čarodějové Ogdoadu.“

„Koho mám tedy přivést? Na světě už nejsou žádní čarodějové Ogdoadu, tedy kromě…“

„Nemyslím si, že bys mohl jít a požádat Maskulla.“

„A koho tedy?“ Willovo srdce bušilo. „Myslel jsem, že bych zašel pro Mistra bylinkáře.“

„Na to není čas. A tahle záležitost navíc daleko přesahuje všechno, s čím se můj dobrý přítel Gort doposud setkal. Maskullova kouzla využívají temnou sílu noci. Je pravděpodobné, že nenaleznu-li nějaký způsob jak se osvobodit do úsvitu, budu muset zůstat tady.“

„Co se dá stihnout za těch pár hodin, které zbývají?“ zeptal se Will. „Mistře Gwydione, řekni mi co mám dělat, a já to udělám!“

„Vyžaduje to vysokou magii. Bude to jemná práce, a také nebezpečná. Jsi připraven to zkusit?“

Každá buňka ve Willově těle si přála ten nápad odmítnout, ale přikývl. „Udělám to.“

„Nejdřív musíš otevřít svou mysl, jak jsem tě to učil. A poté mi musíš dovolit půjčit si na chvíli tvé tělo.“

Will zamrkal. „Půjčit si mé tělo?“

„Potřebuji – jak bych to řekl – potřebuji ho na chvíli použít.“

„Ale co bude s mým vlastním duchem? Kam mezitím půjdu já?“

„Tvoje vědomí bude muset přejít sem.“

„Chceš říct, že mám jít do toho stromu? A ty že budeš stát tady venku – uvnitř mě?“

„Ano, taková je víceméně podstata toho všeho. Magii, která mi umožní tě osvobodit, totiž mohu použít jedině tehdy, budu-li

se moci volně pohybovat.“ Chvíli bylo ticho. „Nebudu se tvářit, že tento úkon je naprosto bezpečný. Doufejme, že tvé znalosti pravého jazyka jsou teď dostatečně hluboké. Abys byl schopen správně vyřknout slova zaklínání, která ti odhalím, budeš si muset být dokonale vědom jemných odstínů v jejich významech. Při pronášení kouzel má totiž smysl veliký význam.“

„Mistře Gwydione, nejsem si jistý, jestli to zvládnu.“

Will chtěl spíše říct, že si je jistý, že to nezvládne.

„Hrdinové o svém hrdinství nevědí až do doby, než je prokáží činem.“

Will zavřel oči a obrátil pohled do vlastního nitra. Třásl se. Uvnitř viděl pouze strach, avšak co to Gwydion říkal o třech slabostech? Nenávist, žárlivost a strach. Svým způsobem nad nenávistí zvítězil a pokořil i žárlivost. Nadešel čas zapudit strach. Měl sice dojem, že každou chvíli může omdlít, ale zhluboka se nadechl a svým nejsilnějším hlasem pronesl: „Jsem připraven, Mistře Gwydione.“

„Pak si tedy lehni k patě stromu. Levou rukou se chytni konce mé hole. Ujisti se, že se její vršek dotýká kmene. Otevři svou mysl a zbytek už nech na mně. Opakuj po mně.“

Will dělal, co mu hlas řekl. Ovládl se a zavřel oči. Tvář a ruce ho zběsile pálily, ale snažil se očistit mysl od muk, potom ji otevřel a opakoval prastará slova. Nebylo to složité, protože pravý jazyk byl nádherný a vše, co se o něm naučil, tuto krásu ještě násobilo. Gwydionova hůl se začala chvět a přestože měl pevně zavřené oči, uviděl Will oslepující světlo, jímž zaplanul její vršek.

Začal vnímat zvláštní pocit. Jako by plaval, po chvíli spíše jako by padal, nekonečně, jako do bezedné propasti. Ještě předtím, než jeho obavy začaly vzrůstat, vjem byl pryč a Will ucítil, jak mu kůži ovívá vítr, cuchá vlasy a chladí obličej. Najednou získal hluboký cit pro místo, dojem, jako by na tomto místě stál celou věčnost. Roční doby a cykly se mu nekonečně střídaly nad hlavou. Hvězdy a mraky byly jeho přáteli, měsíc jeho milencem a slunce otcem i matkou zároveň. Živil se jeho paprsky, pil déšť, radoval se na jaře, spával přes zimu a v zemi pod ním neustále dokola sílily a slábly proudy zemské energie…

Když se však pokusil otevřít oči, zjistil, že nemůže. Nemohl se ani pohnout. Uvědomil si, že už nedýchá a srdce mu netepe. „Jsem v pasti!“ blesklo mu hlavou. Pokusil se vzdorovat, ale nebylo čemu se vzepřít ani proti komu bojovat. Přesně takhle by si představil pohřbení zaživa. Opět pomyslel na kostru z Prestonského Zátiší a v hlavě mu vířila děsivá představa, jakou odpornou a osamělou smrtí musel Wal zhynout. Stejnou smrtí zemře brzy i on sám, pokud se Gwydion dopustí nějaké chyby.

Proč se nic neděje? zakřičela jeho mysl. Proč Gwydion něco nepodnikne?

Pak ale chladnější a klidnější část jeho vědomí odpověděla, že všechno jeho vzpouzení je stejně k ničemu, jako jeho strach. Slyšel Gwydionův hlas, teď jaksi slabě, jako by přicházel z veliké dálky. Nerozuměl tomu co říká, přesto se snažil naslouchat. Pak ucítil trojí zaklepání na kmen a vnímal je, jako by se kdosi dotýkal jeho vlastního těla. Pokusil se odpovědět, ale byl němý. Nemohl dělat vůbec nic. Znovu se ho zmocnil pocit, že se vznáší, že plave. Tentokrát si uvědomil, čím to bylo. Přišel čas sebrat síly a opustit strom, jinak v něm bude polapen stejně jako předtím Gwydion. Najednou pocítil, jak síla, která ho drží, povoluje. Otevřel mysl a spoléhal se na vysvobození.

Doba, kdy jen slepě padal, se prodlužovala. To, co předtím vnímal jako hrozivý pád, mu teď připadalo spíše jako létání. Celou svou duší vnímal zvláštní svobodu, jako kdyby byl propuštěn a mohl se vydat kamkoli by chtěl. Zdálo se mu, že je velice vysoko a shlíží na celý spící svět. Pak jím však cosi strašlivě otřáslo, a pocit, že se řítí z nepředstavitelné výšky, se vrátil. Vzdychl, zalapal po dechu a pocítil prudké pálení na tváři a v rukou. O chvíli později ležel zhroucený na zemi, obličej přitisknutý k hlíně, a na čele ho chladily kapičky rosy. Bylo to zázračné – když se pokusil obrátit, jeho tělo udělalo přesně to, co po něm chtěl. Když se pokusil nadechnout, dostal do sebe plné plíce čerstvého vzduchu.

Otevřel oči. Tma této teď bezměsíčné noci byla ve srovnání s temnotou, kterou před několika okamžiky poznal, zářivým světlem. Na obloze se třpytily hvězdy. Mezi nimi se však objevilo temné místo.

„Kdo to je?“ vykřikl.

Gwydion se ztěžka opíral o svou hůl. Byl vyčerpaný, stěží mohl mluvit, ale zamumlal: „Kdo bys řekl?“

Zkusil vyskočit na nohy a čaroděje obejmout. „Ach, Mistře Gwydione!“ Zavrávoral. „Pokoušel jsem se přečíst kámen, Mistře Gwydione, ale žádné verše na něm nejsou!“

„Pomalu! Byl jsi mimo sebe. Ten otřes mohl rozbít tvé myšlenky. To kouzla občas dělají.“

Will vzdychl, zachytil Gwydionovu hůl a opřel se o ni. Její hlavice se rozzářila prapodivným světlem, čaroděj mu pomohl postavit se a v tichosti mu dopřál dlouhý doušek obnovující síly země. Spolu s osvěžením se však také obnovila bolest. Pulzovala ve Willově tváři a rukou. Opatrně si na hřbety rukou střídavě foukal, avšak příliš mu to neulevilo.

Gwydion na něj naléhal, aby přistoupili ke kameni války. Will si všiml, že navzdory jeho mohutné síle vyzařování nepronikalo nijak daleko, neboť bylo potlačováno Liarixem. I tak ale pocítil, jak se jeho moc rozlévá podél vlákna směrem na východ.

„Opatrně, Mistře Gwydione! Lork dnes mohutně proudí.“

Čaroděj došel až k jámě a sklonil se, aby do ní nahlédl. Kámen války byl hladký a v modravém světle Gwydionovy hole se zdálo, že zeminu z něj a jeho okolí odstranil nějaký prudký vzdušný vír.

„Co to ten pošetilec svými kouzly způsobil?“ pravil Gwydion, když na kámen položil své zčernalé ruce. Cosi zašeptal a postavil se. „Přesně jak jsem se obával. Maskullovy čáry byly sice vždy okázalé, ovšem nedokonalé. Záleželo mu spíše na efektu než na smyslu, už to je skutečným znakem špatných úmyslů. Ani tentokrát se čarování nijak zvlášť pozorně nevěnoval. Kouzlil unáhleně a pokoušel se skrýt nápis na kameni.“

„Dokážeš to kouzlo sejmout?“

„Snad ano, zjistím-li, o jaké šlo. Avšak magie není bezedný pramen, z nějž je možné čerpat, kdykoli se ti zamane. Po všem tom úsilí, které jsem dnes musel vynaložit, se potřebuji trochu vzpamatovat a nabrat síly.“ Gwydion se rozhlédl, jako by v okolní temnotě něco hledal. „A seslat ochranné kouzlo, které bude trvat přinejmenším do východu slunce. Maskull použil síly noci, přesně jak jsem se obával. Bezpochyby počítá s tím, že až

nadejde úsvit, nadobro mě polapí v onom stromě. Je to těžký protivník, protože mě dobře zná – ovšem nezná mě ani z poloviny tak, jak si myslí!“

„Proč mě rovnou nezabil, Mistře Gwydione?“

„Stále si nejspíš myslí, že jsi jen obyčejný nosič mých zavazadel, mladý čarodějnický nováček. Tak tě totiž neustále popisuji.“

„Ale vždyť byl na Foderinghamu a pak na Ludfordu. Viděl jsem ho a myslel si, že je to Smrt.“

„Ty jsi však nebyl důvodem jeho návštěvy na Foderinghamu, byl se tam podívat na Dračí kámen. Na Ludford se potom odebral, protože očekával, že tam přijedu. Bývalo totiž zvykem Ogdoadských, že často přicházeli na místa, kde se scházeli mocní právě probíhající doby. V nedávných časech tak hledal, kde jsem co zanechal a učinil, aby mi mohl klást pasti.“ Gwydion napřáhl hůl a ukázal na díru v zemi. „Maskull mě zná odpradávna, ovšem stejně tak znám i já jeho. Je jako brouk, který tisíckrát mine nádhernou květinu a nakonec přistane v kravinci. Připomeň mi někdy, abych tě naučil Radu přátelství, ta se totiž blíží pravé podstatě magie!“

„Co to vlastně povídal o střetnutí světů? Co tím chtěl říct?“

„Jen marnosti! Plané řeči o síle a nadvládě. Myslí si, že právě v tom vězí svoboda. A tvrdí, že aby mohlo dojít k jím vytouženému ‚střetnutí světů‘, musí být válka. Ať už je to cokoli, je přesvědčený, že se tak děje jeho vlastním úsilím. Nechápe, nakolik se stal otrokem sil lorku.“

Will sklouzl očima dolů k zlověstnému balvanu, který v matném světle lačně hltal síly země. „Vím jedno,“ řekl a přinutil tak Gwydiona vzhlédnout. „Tohle musí být Kámen osudu.“

Čarodějův pohled byl tak pronikavý, až to Willa vyděsilo. „To ti prozrazuje tvůj talent?“

„Necítím to, ale myslím si, že to tak musí být.“

„Proč myslíš?“

„Protože to naznačil Maskull, když se vychloubal svým vítězstvím. Řekl něco jako: ‚Stůj zde, Gwydione Bezový muži a hlídej můj vítězný kámen. Až přijdou vojska, pokácí tě a budou tebou krmit své ohně.‘ Myslím, že to musí znamenat, že k první bitvě dojde tady.“

Gwydion položil ruce na Willova ramena. „Nesnaž se myslet, Willande! Musíš *cítit.*“

Chlapec otevřel mysl a zachvátily ho nové obavy. „Co teď budeme dělat?“

„Chci, aby ses díval a naslouchal.“ Gwydion se narovnal, tvář měl v matně modravém světle hole zachmuřenou. Zasyčel na kámen jako rozezlená kočka a napřáhl levou paži. O chvíli později se kruhem čarosvětla mihl bílý stín. Na čarodějovo předloktí zlehka dosedla sova.

Pták Willa uchvátil, i způsob, jakým hleděl na Gwydiona. Zdálo se že rozumí, co mu říká.

„*Mar achoinni, cueir foras a-chuen Cormac-t…*“

Sova pak odletěla stejně rychle a neslyšně, jako se objevila.

„Co jsi jí říkal, Mistře Gwydione?“

„Něco jsem domlouval. Až dokončím svou práci, nebude problém, abych kámen odvezl. Pošlu ho bezpečně za moře do opatrování mému příteli Cormakovi Mocnému. Ten je vládcem klanu MacCartach, stavitelem a pánem pevnosti An Blarna. Nekoukej jak opařený, hochu! Pokud uspěji, skořápka tohoto monstra nepřinese jemu a jeho hostům zmar, ale bude jim zdrojem radosti!“

Willovo srdce se rozbušilo jako zvon. „Ty… ty se ho chystáš vypustit, že ano?“

„Ano.“

Will poočku pohlédl přes rameno směrem k Dolině. „Ale říkal jsi, že je to příliš nebezpečné!“

Gwydion obrátil tvář k obloze. „Je to naše jediná šance. Dvě velké armády už vytáhly do války. K prvnímu střetnutí dojde co nevidět. Chytám se udělat jen to, co musím.“

„Říkal jsi mi, že vypustit kámen války by byla pomalá mravenčí práce, protože jeho zhoubnou sílu je nutné vypouštět vždy jen kapku po kapce.“ Will přistoupil těsně k čaroději. „Říkal jsi, že kdyby všechen zmar unikl naráz, pak…“

„Nech mě tedy pracovat! Morový kámen mě naučil mnoho věcí, o nichž jsem nevěděl, když jsme získali Dračí kámen. Musím si pospíšit, ale musím také být velice opatrný. Navíc můj úkol zkomplikují Maskullova hrubá vázací zakletí.“

Will zakoulel očima. Gwydionův záměr ho naplnil hrůzou, avšak co mohl dělat? Odstoupil stranou a čaroděj se opět pevně

rozkročil a načerpal ze země další doušek energie. Poté začal tancovat, prováděl složité pohyby, které jeho zaříkání dodávaly fyzický tvar a sílu. Nakonec se věnoval samotnému kameni. Když jej začal prozkoumávat, rozlétly se jeho prsty po hrubém povrchu. Co nejpečlivěji hledal kouzelné nástrahy a pasti, které tu na něj byly uchystány.

Will upokojil své řítící se myšlenky a odvážil se otevřít mysl. Pocítil neurčitou temnotu, vířící uvnitř kamene. Zanedlouho dostal o čaroděje strach, neboť Gwydion upadl do transu a když vylezl z jámy a vydal se k Prstenu obrů, začal mumlat hlasem, který mu nepatřil, slova ve Willovi neznámé řeči.

„… tireauq eroproc ni otcnufed mecov te,
tinev ni sarbif erenluv enis setnats idigir sinomlup,
salludem ataturcs otel sadileg…“

Netrvalo příliš dlouho a Gwydion přišel opět k sobě. Normálním hlasem a se stále zavřenýma očima řekl: „Měl jsem hovor s Morrigain. To je babice, která ohlašuje válku. Tvrdila, že se prochází kdesi na východě a těší se na bohatou hostinu, která ji čeká.“

„Co to znamená?“ vydechl Will.

„Znamená to, že sem vojska přece jen nesměřují.“ Gwydionova tvář vypadala v čarosvětle ztrhaná a popelavá. „Znamená to, že jsme byli oklamáni – tohle není Kámen osudu!“

Will sebou škubl. „Ale to musí být on! Je daleko mocnější než Dračí kámen!“

„Není to Kámen osudu. Možná tě zmátla blízkost Prstenu a všechna ta kouzla, která Maskull seslal. Můj vychytralý nepřítel nás navedl na špatnou stopu. Jedna drobnost však stále ještě hraje v náš prospěch. Dokážu odtáhnout závoj noci a odhalit nápovědu, která se pod ním skrývá. Verše na kameni jsou teď naší jedinou nadějí, jak najít Kámen osudu včas.“

„Nebylo by snazší počkat na denní světlo?“

Gwydion se usmál smutným úsměvem. „Krveprolití je teď vzdálené méně, než polovinu noci.“

„Tak málo?“

„Copak ty to necítíš?“

Will zachmuřeně přikývl. „Lork překypuje a bouří.“

„A ať už je Kámen osudu kdekoli, začal lkát. Volá muže ke smrti, dokonce i teď, když tu hovoříme. Morrigain tvrdila, že příští západ slunce bude skropen rudou krví. Ustup! Musím už začít, a v tom mi nemůžeš pomoci.“

Will se posadil pod bez. Třicet kroků nebyla bezpečná vzdálenost, ale umožnila Gwydionovi nerušeně se uklidnit a přichystat. Will potřeboval útěchu. Rozhlédl se po Panguru Bánovi, ale kočka moudře zmizela. Na mírném návrší za Liarixem sílilo tajuplné světlo čarodějovy hole. Osvětlovalo ponurou hrobku a Gwydiona, jenž odkládal své nástroje. Rozfoukal nad kamenem prášek z váčku a skropil jej stříbřitými kapkami z malé lahvičky.

„Aircill u mas brethar,“ pronesl jemně ke kameni. *„Foscleig te criedhe mo!“*

První část zhoubné síly z kamene planula děsuplnou černotou. Jak se uvolňovala, hladově do sebe nasávala kouzelné světlo hole. Poté se semkla do jakési rotující koule, která se vznášela nad kamenem války, a měnila modrou záři v děsivější hnědavou. Gwydion očarovával kouli stejně, jako zaříkávač včel očarovává roj. Zpíval mnoha různými hlasy v různých jazycích. Svými pohyby a gesty zaplétal kouli do sítě kouzel, přesvědčoval ji, krotil a přitom všem ji neustále vysílal výš a výš nad kámen. Vedl rotující hmotu opatrně, měnil směr, ustupoval a vydával se různými směry. Pokaždé, když se o krok stáhl, černá koule poklesla, jako by se znovu snažila připojit ke kameni. Ovšem Gwydion vždy pokročil vpřed a tím jí pohnul zase vzhůru. Přestože na něj prskala a kroutila se, nedokázala nalézt cestu, kterou by se protlačila zpět dolů. Dostával ji stále výš a výš do vzduchu, a nakonec, když už byla tak vysoko, že ji bylo možné spatřit jen podle toho, jak křivila a stínila světlo hvězd, vyslal čaroděj vzhůru k ní planoucí blesk.

Jasný modrý oheň udeřil přímo do koule a pronikl až do jejího středu. Černota se chvíli nadouvala a rostla. Will měl obavu, že blesk pohltila, avšak jak se koule zvětšovala, zároveň šedla a řídla, až nakonec pukla a rozpadla se na kousky.

Dolů pršely útržky výbuchem rozmetané matérie. Když procházely Willovým tělem, ucítil bolest v zubech a kloubech. Bolest mu sevřela hlavu a útroby. Rostla až do strašlivého vrcholu, načež začala opadat a zanechávala po sobě pocit nesmírné únavy. Will pochopil, že každý z kamenů války má svůj zvláštní druh neblahé energie, každý jinou povahu. Každý působí jinak – na rozdíl od tisíců a tisíců šípů a dýk vyráběných v Grendonově hamru.

„Tak, zatím je to dobré," řekl Gwydion. Znovu zkoumal umíněný povrch kamene a hledal znaky. „Nepřibližuj se! Ještě nás čeká hodně práce."

Čaroděj však stál bez pohnutí a hleděl do prázdna. Will na něj úzkostlivě zavolal: „Na co čekáš, Mistře Gwydione?"

„Musím sebrat síly a znovu se soustředit. Není snadné mít na paměti pokoru, když se ti v ústech tvoří mocná slova vysoké magie. Často totiž způsobí, že člověk dostane pocit, jako by byl svět jen jeho hračkou. Právě v tom se skrývá největší nástraha pro ty, kteří se pokoušejí zacházet s magií, jež je na ně příliš mocná. Zůstaň v duchu se mnou, Willande, a pokus se cítit totéž co já!"

„Ano, Mistře Gwydione!"

Will přihlížel a trpělivě se snažil udržovat naději. Je nutné, aby se každý kousek neblahé síly, uvolněné z kamene, dokonale rozpustil. Kolikrát však tohle všechno bude muset Gwydion opakovat, než donutí kámen, aby odhalil své verše? A co když nešťastnou náhodou moc kamene války podcení, nebo přecení vlastní schopnosti?

Will se pokoušel tyto zničující myšlenky odehnat. Věděl, že musí prostřednictvím soucitu přidat své síly k čarodějovým. Musí se stát zřídlem naděje. Přesto do něj kámen zčásti pronikal – nemohl si pomoci, ale musel myslet na tolik nepříjemností, které po celém světě jistě nastanou, bude-li vypuštěno takové množství zhoubné síly! Objeví se nesčetně nemocí a ztrát, nečekaných poranění a překážek, nenadálých nevěr a zrad? Podle Gwydiona právě takhle byl svět zařízen.

Ale to už čaroděj znovu tančil a uplatňoval proti kameni svá kouzla.

„Nai dearmhaida, lirran, tar an gharbade sa echearitan, arieas aragh e gundabhain!"

Další část zavyla jako duch na blatech. Od první se lišila, byla větší a nepravidelná. Také se pohybovala rychleji, trochu připomínala obrovské hejno špačků, připravených zahnízdit. Čaroděj tentokrát k uvolnění moci kamene použil jiné, mocnější kouzlo. To se pohybovalo ve vzduchu a pulzovalo, čímž Willovi připomnělo kulatá rosolovitá stvoření, jaká spatřil plavat v oceánu. Zatnul pěsti a vstal. Přál si, aby mohl pomoci, avšak věděl, že nijak zasáhnout nesmí.

Nad kamenem se odehrával zápas na život a na smrt. V oblaku viděl tvary podobné pěstem a lidským tvářím. Třikrát se oblak zmohl na to, aby se vrhl na svého mučitele a pokusil se ho přemoci a zmocnit, avšak Gwydionovo odhodlání pokaždé odolalo. A nakonec přišla řada na čaroděje, aby se projevil a oblak ztrestal. Pravým jazykem pronesl mocné kouzlo, které si našlo protivníkovu slabinu. Když se nad ním začaly zlobně stahovat černé cáry oblaku, pomocí magie je všechny pevně sevřel, až začaly žhnout rudě jako jiskry nad ohništěm. Většina oblaku byla kouzlem zničena, ovšem několik útržků se zprudka vrhlo dolů a švihlo po čaroději ve snaze ho odmrštit. Gwydion však byl dobře chráněn a přiblížil-li se k němu nějaký cár temnoty, shořel a nechal za sebou jasně oranžovou stopu. Vytrvale odolával, dokud nebyla síla oblaku spotřebována, a poté rozptýlil druhou dávku zloby do všech stran světa.

Tentokrát byl Will sražen k zemi. Trhl sebou bolestí a každičký šev na jeho košili povolil. Vyskočil a radoval se v dešti padajících sazí a oharků.

„Dokázal jsi to, Mistře Gwydione!“

„Řekl jsem ti, abys ležel!“ štěkl na něj čaroděj. Tvář měl pobledlou úsilím. Na povrchu kamene se neobjevilo nic a čaroděj byl z té vytrvalosti očividně podrážděný. „Tahle práce, to jsou jen muka a vyprahlost!“ zvolal. „A teď se do toho musím pustit znovu!“

Bez přestávky se vrhl do dalšího zápolení. Třetí dávka temnoty vysátá z kamene na sebe vzala nejasný tvar jakési obrovské okřídlené obludy. Stvoření utkané ze stínu vystoupalo vzhůru. Hrozivě se vznášelo nad Gwydionem. Mrchožrout páchnoucí smrtí. Will cítil závany jeho křídel a ucítil zápach všech strachů, které kdy poznal. Obluda řvala a máchala křídly

jako povstávající fénix, plála temným plamenem, ale navzdory všemu snažení nedokázala vyletět vysoko k obloze.

Gwydion udatně přitančil blíž a udeřil příšeru holí. Přemohl její sílu, až se rozplynula v šedivém kouři ničeho. Když ten kouř míjel Willa, obrátil se mu žaludek, jako kdyby padal do propasti. Zapotácel se a na chvíli upadl do bezvědomí.

Probral se a viděl, jak mu vrávorající Gwydion spěchá pomoci. Čaroděj se třásl. Šlachovitá postava působila křehce jako tělo člověka, který příliš dlouho nejedl. Měl propadlé tváře a oči podlité krví.

Pohlédl na Willa. „Musíš si dávat větší pozor," řekl vyčerpaně. „Krvácí ti z nosu."

„Přestaň na chvíli, Mistře Gwydione! Prosím, přestaň na chvíli! Odpočiň si trochu."

„Nemohu," odpověděl čaroděj a sevřel mu ruku. „Ale musím být velice obezřetný. Neměl jsem tak unáhleně použít hůl, kámen se toho o mých možnostech dozvídá zbytečně mnoho. Tento poslední díl nabral téměř hmotnou podobu; běda nám, jestli se to skutečně stane!"

„Kolikrát to ještě budeš muset udělat? Nejprve si oddechni. A napij se."

Will mu podal vodu. Gwydion vzhlédl k obloze a vylil si láhev na hlavu. Do slunovratu zbýval pouhý měsíc a podél okraje nebe se začaly objevovat první nachové náznaky úsvitu. Brzy se z východu natáhnou dlouhé prsty světla.

„Tenhle kámen ještě není vyprázdněný ani z poloviny. Než bude práce této noci zcela dokonána, nemohu spočinout!"

„Ach ne!" vykřikl Will a ukázal na kámen války. „Podívej, Mistře Gwydione! Co se to děje?"

Společně přistoupili ke kameni. Obezřetně, ale přesto jaksi ponuře fascinováni. Jeho povrch bublal a převaloval se jako hladina v kotli s vařící se krví.

„Poznávám tě podle proradné a ničemné přetvářky!" vykřikl Gwydion a rychle přistoupil ke kameni. Ovinul jeho vyzařování vlastním protikouzlem. „Konečně! Teď mohu sejmout Maskullova nečistá zaklet í. Do té doby nemůžeme důvěřovat žádnému nápisu, který bychom z kamene získali."

Když iluzi odnímal, zmítala se a ječela na konci jeho hole, dokud ji máchnutím ruky nadobro nezničil. Na povrchu kamene

pak zůstala jen spousta polozvířecích obličejů, které, když je Gwydion také vytahoval ven, křičely a žádaly o milost. Gwydion jim nevěnoval pozornost a zničil je rovněž. Pak už se objevil skutečný povrch kamene. Nebyl rozhodně hladký, jak vypadal. Podél všech viditelných hran byl zjizven zářezy oghamu.

„*Fehfris!*“ vykřikl radostně Gwydion. Příval modravého jasu osvítil drsný povrch kamene. „Teď uvidíme, co bylo skryté. Rychle! Musíme ho vztyčit a přečíst.“

Will skočil do jámy a vrazil prsty pod kámen. Zabral a pomáhal jej převrátit najeden konec. Poté ho Gwydion nechal ustoupit a obcházel balvan, aby mohl přečíst znaky na každé z hran.

„Královna Východu prolije krev
na cestě otroků u Werlamova proudu.
Král ve svém Království padne jak Mučedník
a vítězství nikdy nezíská.

Tak zní řádný překlad,“ řekl Willovi čaroděj. Nato se však otočil, opřel se o hůl a zdálo se, že bojuje s jakousi nevyslovenou pochybností. „Jsem přesvědčen, že teď vím, kde nalezneme Kámen osudu.“

Will se podivil. „Ty jsi rozluštil verše? Tak rychle?“

Gwydionův ztrhaný obličej se v záři magického světla rozjasnil. „Smysl je jednoznačný. Když Královna východu povstala proti nájezdníkům z otrokářské říše, její vojska zapálila tři města. Jedno jediné stojí na řece, pojmenované po Werlamovi. Dokonce i teď je všichni, kromě Nevidoucích, kteří pro ně mají vlastní jméno, nazývají Verlamion.“

„A jak mu říkají Nevidoucí?“ zeptal se Will.

„Swythen. Na Werlamově kopci vystavěli jednu ze svých největších kapitul, protože právě na tom místě se k nim připojili první novici v celém Království. Swythen je ten, jemuž říkají ‚Mučedník‘, protože ho zabili Otrokáři. Už tisíc let leží pohřbený právě na tom kopci.“

„A to, co se píše na kameni, se má stát u Verlamionu? Na tom místě musí padnout král Hal mučednickou smrtí pro své království?“

Gwydionovy prsty kmitaly po kameni. „To nám sděluje prastará magie. Ať se stane cokoli, zdá se, že králi Halovi není souzeno v nadcházející bitvě zvítězit.“

„Ale pokud je králi Halovi předurčeno prohrát, znamená to, že musí zvítězit vévoda Richard.“

„Rozhodně se to tak může zdát.“

Vyhlídky na vítězství vévody Richarda Willa jaksi podvědomě plnily pocitem uspokojení. Pokud by se pro něj tehdy Gwydion nevrátil, s největší pravděpodobností by teď mířil do války po Edvardově boku. „Takže naším úkolem teď bude připravit vévodu Richarda o vítězství, jestli se nepletu.“

Gwydion se zahleděl Willovi do očí, jako by mu četl myšlenky. „Naším úkolem je zabránit krvavému vraždění.“

Will se narovnal. „Jak daleko je Verlamion?“

Gwydion však neodpověděl. Místo toho se vydal okolo kamene, hůl v ruce, a předříkával druhý způsob čtení.

„Až královna zotročí krále,
jenž za východu slunce vydal se získat
království,
mučedník Werlamu ztratí vítězství
a spočine na místě, kde krev se neprolije.“

Will se snažil uložit si verše do paměti, ale ještě než se mohl zamyslet nad jejich obsahem, objevil se na horním konci kamene otvor, jímž začal vytékat černý sliz. Gwydion okamžitě napřáhl hůl a snažil se díru vypálit modrým plamenem, avšak ať se snažil sebevíc, uzavřít ji nedokázal. Z puchu, který černý sliz doprovázel, se Will málem pozvracel. Ustoupil před ním. Ozvalo se hučení, plnilo mu hlavu, jako by dostal ránu palicí.

„Říkal jsem ti, že v kameni zůstalo ještě příliš neblahé síly!“ zakřičel Gwydion a nejistě ustupoval. „Maskullova kouzla ho musela skrytě vypouštět! Jeho poslední kouzlo nebylo svazující, jak jsem se domníval, ale mělo uvolnit všechnu sílu najednou! Kdybys mě nepřiměl přerušit čarování – kdybych dál tančil svá otevírací kouzla – oba by nás to zabilo!“

Will couval, oči jako přikované k vrcholku kamene. Ten bublal a odkapával, jako by byl plný vařícího dehtu. Tohle však nebyla iluze, žádný Maskullův trik jako předtím.

Nekontrolované odtud prýštil čistý zmar, všechen, který uvnitř ještě zbýval. Byla ho ještě víc než polovina.

Tentokrát však na Gwydionův pokyn nevystoupala do povětří neforemná hmota, žádná beztvará věc, která si sama sebe neuvědomovala a tancovala podle kouzel. Byla to naprosto zhmotnělá noční můra. A urputně se drala vpřed, soukala se na svět otvorem, který teď vypadal příliš malý, a kolem nějž plálo ve vzduchu zakletí.

„Anaichte ishubaich na't slaughe immer Werlamich,
biedh fordhagan argh fehdair fhuill!
Bidthwe imada oig ishan guihnn!
Caine goirfen Badhbi ta' gach peirte!

Bidh de tuidbha da lucht na Trinobhaend!
Budh d'tiudban dau cuchar nai!
Buedh tiudhbha dorlin abusgh leaia!

Utíkej!" vykřikl Gwydion.

Will se nenechal dvakrát pobízet. Otočil se a vyrazil pryč. Nad lukami hřímala strašlivá slova. Jejich smysl mu z větší části unikal, ale věděl, že ten zběsilý chechtající se hlas hovoří o krvi a umírání. Nic by Willa nemohlo přesvědčit, aby opustil čaroděje, prchali tedy bok po boku. Gwydion pozvedl paže a vykřikl zaříkání. S prásknutím vystřelil blesk, ale ten pronásledovatele pouze podrážděl. Zamířili k rozpadlým zbytkům Orbiny hrobky. Jediným, co z ní zbývalo, byly čtyři obrovité zvětralé kameny, natlačené k sobě uprostřed palouku. V té chvíli už byla hmota síly prýštící z kamene války větší než Liarix. A Will si všiml, že změnila podobu a získala moc uchvátit jejich pohledy. Neustále se přelévala, mezi dvěma mrknutími se dokázala přeskupit a vypadala čím dál děsivěji.

„Tudy!" křikl Gwydion. „Honem sem!" „Co to děláš?" zvolal Will ohromený tím, že se čaroděj rozhodl nalákat obludu k sobě.

„Musíme to odlákat! Podaří-li se tomu načerpat sílu z Prstenu, nebude to už možné zastavit! Dej se tudy a já poběžím

na druhou stranu. Willande, snaž se to přesvědčit, aby se to dalo za tebou, potřebuji načerpat síly!“

Čaroděj se poté vyšplhal na kameny Orbiny hrobky. Rozkročil se, jeho oči se obrátily v důlcích. Gwydion upadl do mumlavého vytržení a pokoušel se nabrat sílu země. V následujících bezútěšných chvílích se Willovi zdálo, že byl opuštěn a ponechán, aby nebezpečí čelil sám. Hleděl na temný oblak zmaru, který se jako černočerný plamen svíjel a vařil nad rudě žhnoucím kamenem války.

„Mistře Gwydione!“ zakřičel a zatřásl jím. „Mistře Gwydione! Pospěš si!“

Zmar se opět urputně vzepřel a prudce se vytrhl ze sevření kamene, který se přitom rozletěl na tisíce kusů. Rozhlédl se kolem sebe a utvořil hlas, kterým zaječel, až tuhla krev v žilách. Když pak zamířil k nim, pocítil Will čiré zoufalství. Věděl, že se jej musí pokusit odlákat pryč. Zamával rukama, zakřičel a když se za ním obluda vydala, dal se na útěk.

Řev, který zmar vydával, byl ohlušující, jeho kroky otřásaly zemí. Will jej vedl pryč od čaroděje a také od Prstenu a od pokřiveného prstu Liarixu. Znovu a znovu se zastavoval a házel po svém pronásledovateli drny a hroudy hlíny. Dbal na to, aby ho neustále dráždil a lákal dál. Běžel, dokud se udržel na nohou, a když pod ním kolena povolila, zvedl se a utíkal dál. Prolétl hustým křoviskem a tvrdě upadl do hromady ohořelých větví. Země pod ním byla plná popela a dosud teplá – byly to pozůstatky jejich vlastního tábořiště, místa, kde teprve před několika málo hodinami snil o domově.

Ucítil pod rukou cosi tvrdého – jeřábí vak! Vzpomněl si na roh okovaný stříbrem a na to, co na něm bylo vyryté v pravém jazyce.

Ca iaillea nar oine baguiel ran,
ar seotimne meoir narla an,
aln ta‘beir aron diel gan.

Až budeš v nouzi nejvyšší,
jen zatrub, to tě uspíší.

Vytáhl roh ven, přiložil jej k ústům a ze všech sil do něj zadul.

Nic! Vzduch procházel rohem bez jediného zvuku. A zmar se k němu už blížil, vypouštěl kouř a řičel. Will se nadechl podruhé, zafoukal ještě silněji, prskal a plival, ale žádný zvuk vyloudit nedokázal. Už už se zvedal, aby vyrazil pryč, když tu si vzpomněl, jak na své trubky troubili vojáci na hradbách Foderinghamu a sdělovali tak, že se někdo blíží. Semkl rty a konečně zaznělo jasné, vysoké a třepotavé zatroubení. Zadul na roh třikrát, ale žádný Zelený muž se neobjevil, ani zástup jeho elfích bojovníků, jak doufal. Místo nich se k němu hrnul zmar a burácel. Skláněl se k němu stejně jistě, jako se sklání temnota noci nad krajinou po soumraku.

A tu, když už si Will pomyslel, že všechna naděje je ztracená, přišla odpověď na jeho zatroubení. Ze stínů přicválala obrovská bílá klisna a na jejím hřbetě seděl Gwydion.

„Hle! Arondiel!“ zvolal Gwydion, když prudce uháněli od kamenů Orbiny hrobky. „Arondiel, klisna paní Epony! Nejrychlejší z koní! Přivolal jsi ji z kopce na Dumhacan Nadiru. Přestože mi to zprvu uniklo, její jméno se skrývalo v rytinách na tvém rohu!“

Will se vyhoupl na hřbet klisny, sklonil se nad její hřívou a vyrazili jako o život. „Běž rychle k východu, má hbitá přítelkyně!“ volal Gwydion. „Běž bystře a utíkej jistě! Pryč od zmaru a na cestu do Verlamionu! Spěchej za východem slunce, neboť jediná naše naděje leží na východě!“

A hnali se jako vichřice se zmarem v patách. Jeho řev setřásal listí ze stromů, jeho stín se prostíral nad spícím světem. Pronásledoval je rychle, jak dokáže cválat jen nejskvělejší pozemský kůň. Will však ležel na hřívě Arondiel, v dlaních svíral její stříbro, tvář tiskl ke koňskému krku, a tak chvátali vpřed.

Gwydion se držel za ním. V místech, kudy proběhli, chystal léčky a líčil pasti. Will slyšel, jak mocná zakletí to byla, avšak nic naplat, zmar se dostával stále blíž. „Mistře Gwydione, proč na něj tvoje kouzla neúčinkují?“ vykřikl vystrašeně.

„To proto, že neznám jeho jméno, které by mi nad ním dalo nějakou moc.“

„Potom jsme tedy ztracení!“

„Ne, dokud dýchám!“ Okolo čarodějových rukou zaplál a zavířil modrý oheň, načež vystřelil dozadu. „Pryč, zuřivče! Sic tě popálím oslepujícím plamenem!“

Přestože každý z blesků jejich temného pronásledovatele zasáhl, nic ho nedokázalo zastavit. Každá z ohnivých koulí explodovala se zaduněním, jež otřáslo zemí, a v záplavách lítého ohně. Will spatřil, jak se v těchto záblescích objevují lesy a louky, a poté opět mizí. Postupovali přes mělké bystřiny a široké řeky, podél jilmových alejí a křovisek na kopcích, až nakonec procválali mezi dvěma prastarými duby, mezi nimiž čaroděj napnul jemnou síť z vláken magie. Celou tu dobu duněla Arondielina kopyta vpřed a čaroděj sesílal víc a víc kouzel. Srdnatá klisna letěla přes branky a potoky, lesem i pláněmi, přes živé ploty i vřesoviště, ale neustále na východ, jako by znala tu nejrychlejší cestu ke slávě.

Zmar však spěl nezlomné za nimi. S každým spěšným skokem, který Arondiel udělala, získávala temnota kousek prostoru pro sebe. Řítili se do vrchů i dolinami, mlázím a roklemi, přes pastviny a mokřiny plné kosatců. Nezáleželo, kudy je vedla stezka, zmar je pronásledoval a nic z toho, co Gwydion odhazoval a sesílal, ho nepřimělo zakolísat či uhnout.

Will visel klisně na krku a jeho stisk nepovoloval; bylo mu jasné, že pád z tak rychlého koně, jakým Arondiel byla, by znamenal jistou smrt. Brzy dojeli dvakrát tak daleko a dvakrát tak rychle, než by je dokázal nést kterýkoli jiný oř. Jeli spícím krajem, duněli po setmělých Spoustách, kolem vesnic Thring, Wing a Ivangham, a trochu zpomalili, když přeskakovali otrokářskou silnici, nazývanou Ickenold. Nakonec vylétli na prudký křídový sráz, který přetínal jejich cestu jako nějaký val.

Will už téměř nepochyboval, že budu dostiženi, avšak přestože obluda byla blízko, postavil před ni Gwydion jakousi záplavu ohnivého třpytu a Arondiel se řítila střemhlav dál. Stále výš a výš do svahu a blíž k hřebeni nahoře. Za ním se rozkládaly Hooské pláně, ale Will cítil, že se k nim nikdy nedostanou.

„Ukryj nás!“ zařval přes zatnuté zuby. „Odčaruj nás někam pryč, jak už jsi to jednou udělal!“

„Nemůžeme se skrýt! Nepřipravil jsem mizící kouzlo. Ale ani to, ani jiná nízká magie by neoklamala tuto hrůzu, která je

nám v patách. Kamkoli bychom se vydali, pronásledovala by nás, protože my jsme ji vypustili a teď nás bude štvát až do zničení.“

„Ale nedokážeme-li ji předstihnout, ani se před ní skrýt, pak pro nás není úniku. Musíme se obrátit a utkat se s ní!“

„Shromáždi tedy svou odvahu dokud můžeš, Willande! Obávám se, že k tomu skutečně dojde, a to právě zde, na Beaconském kopci!“

Arondiel však ještě nebyla unavená. Hnala se vinoucí se stezkou vzhůru k vrcholu a ve Willově hlavě zněly jako vyzvánění zvonů verše, které zmar řval, když se soukal z kamene. V pravém jazyce měla tato slova moc dohnat kohokoli k děsu. Jejich význam byl zřejmý:

Až armády přitáhnou k Verulamu,
krev zbarví hroty kopí doruda!
Mladí mužové budou hynout!
Na Ostrovech zazní křik ptáka smrti!

Krev skane na lid Trinovantu!
Krev skane na ně všechny!
Krev na jednoho každého!

„Arondiel se musí zastavit tady!“ zvolal Will. „Musíme se obrátit a bránit se tady!“

„Pokud bychom tak učinili, dozajista zahyneme!“

„Musíme se zastavit, Mistře Gwydione, dostali jsme se na tento kopec a nesmíme už pokračovat dál!“

Čaroděj se rozhlédl po místě, kterým právě projížděli, a zavrtěl hlavou. „Jaká jistota tě k tomu vede?“

Will se snažil prosadit svou. „Je lepší, když budeme bojovat a zemřeme tady, než abychom dojeli na místo, kde může zmar hodovat na krvi dvou armád.“

Arondiel se vzepjala a oba seskočili. Will zadul podruhé na stříbrem okovaný roh a kůň zmizel, jako by tu nikdy nebyl. „Buď sbohem, pradávná, pod jejímiž kopyty se otřásá země!“ zvolal Gwydion, když se obraz koně před jejich zraky rozplynul.

„Měj naše díky!“ pronesl Will do noci. „Pokud je tohle poslední chvíle mého života, mohu upřímně říct, že jsem jel na nejskvělejším koni, který kdy po tomto světě běhal či bude běhat!“

Ale víc času na díky a loučení neměli.

„Nejsme ozbrojení a z mých zásob kouzel už toho zbývá jen málo,“ varoval Gwydion. „Je však ještě někdo, kdo může bojovat na naší straně. Přijde kamkoli a kdykoli ho požádám.“

„Pak ho tedy požádej sem, a hned!“

Gwydion se obrátil. Pohlédl ze svahu a viděl, jak se z lesa pod nimi vynořuje stín. Zpomalil a zastavil, očekával uskok. Poté dospěl k závěru, že mu nemůžou uniknout, vydal další drtivé zařvání a vyrazil vpřed.

„Drž se, Willande! Nedostane nás bez boje!“ vykřikl Gwydion a poté pronesl mocná slova. Země se začala otřásat a trhat. Stín byl obrovský, ale ten, který povstal na čarodějovo vyzvání, byl ještě větší.

„Alba!“ zavolal Will. „Takže byl přece jen opravdový!“

„Povstaň, zemský obře!“ přikázal Gwydion. „Alba nestrpí, aby se takový zmar potuloval beztrestně po jeho říši.“

A bylo tomu tak. V šedavém světle těsně před úsvitem se z orosené země opět vztyčil obr Alba, rozložitý a mocný, jaký býval za starých časů. Jeho zuřivost byla zřejmá. Když se zvedal, rostl výš a výš, odhazoval drny, a jakmile stál zpříma, obrátil svou hrbolatou tvář ke zhoubné síle, která kráčela zemí a s níž se měl utkat.

Zápas to byl zuřivý, dvě obrovité postavy se vzájemně svíraly. Will užasle sledoval, jak se zmar zakousl do Albova těla, ten však svého mučitele pokaždé odrazil. Když se zmar ovinul okolo jednoho z obrových mohutných údů a vyprskl mu do tváře jed, pršely na něj drtivé údery pěstí. Alba sevřel příšeře hrdlo a tvrdě ji srazil, načež ji sevřel ocelovým stiskem. Šlachy se napínaly ze všech sil. Alba se činil jak nejlépe dovedl, ale právě když se zdálo, že vítězí, stín války se mu pod rukama rozplynul.

Obklopil ho přelud černého kouře. Přeskupoval se a vysmíval se obrovi, jak snadné bylo uniknout z jeho sevření. Alba se znovu a znovu pokoušel zmar polapit, ale nakonec se mu dočista ztratil v šedivé mlze. Ve vzduchu okolo něj se

začalo blýskat a obr pocítil rány horší, než bodnutí nožem. Alba byl vzteky bez sebe. Hulákal, potácel se a pátral po svém nepříteli, ale nenalézal nikoho. Zmar nebyl nikde vidět, přesto Albu trýznily strašlivé bolesti a řval. Nakonec zavířil rukama a pozvedl je, volal svého protivníka k souboji. Zuřivě poskakoval, dupal a burácel, marně hledal odporného plaza, jemuž by mohl rozdrtit hlavu. Celý ten obraz byl hrůzostrašný. Nebýt toho, vnímal by jej Will spíš jako smutný, když viděl, jak byla obrovská síla strážce Alby tak snadno a zlovolně ošálena.

Zápolení však pokračovalo. Alba byl ve stavu naprosté zuřivosti a zmar se znovu objevil za jeho zády. Opět nabral pevnou podobu, paráty s ostrými drápy sevřel obrova ramena a trhal jeho hrdlo. Tak se zmaru podařilo Albu dostat.

Obr nestvůru odhodil a zasténal jako člověk, jehož osud byl zpečetěn. Will si s hrůzou uvědomil, že Alba je vážně zraněn. Když se na něj zmar znovu vrhl, bylo zřejmé, že Albova obrovská sílaje v koncích.

„Prohrává!“ vykřikl Will.

„Vzdoroval udatně, ale proti takovému nepříteli ani ta nejčistší statečnost nikdy nebude stačit.“

„Jsme tedy ztracení!“

Will sledoval, jak se Albova hnědá krev rozlévá, slyšel žalostný zvuk, když ho opustily síly a obr klesl na kolena. Pak padl a začal se měnit v chladný jíl, z nějž povstal. Z obrových úst unikl poslední sten a Alba byl navždy pryč. Zanechal po sobě pouze malou vyvýšeninu, podobnou hrobům pradávných králů. Ta vyznačovala místo jeho konečného spočinutí.

S Albovým pádem mizely i jejich poslední naděje. „Může-li nás teď ještě někdo zachránit, musí to být někdo daleko mocnější, než zemský obr,“ pravil Gwydion.

„Kdo?“ zeptal se Will.

„Kdo jiný by mohl rozdrtit takového protivníka, než Artuš Veliký?“

Will zíral na temný stín, který se pod nimi přeléval. Tál a znovu sám se sebou splýval, rostl a byl čím dál ohyzdnější. Bral na sebe podobu připomínající protivníka, jehož právě udolal. Vířící mračna se pro nadcházející boj přesouvala a přeskupovala do tvaru obra.

Gwydion prosebně zdvihl své ohněm zčernalé ruce. Jeho hlas zaburácel: „Vzpomínáš si, jak jsem ti říkal, že nadejde den, kdy už se nebudeš bát obrů?“

Will se ponuře usmál. „Přál bych si mít v ruce pořádnou zbraň.“

„Přinejmenším toto přání ti bude splněno. Pohlédni, kam nás to Arondiel zanesla! Teď se toto místo nazývá Neavonský kopec, v dávných dobách to však bylo slavné bojiště.“

Něco ve Willově nitru se pohnulo a řekl: „Nejmenuje se to tady… Badonský kopec?“

„Přesně tak to je! Požádej teď o svůj meč a dostane se ti ho!“

Will se odebral ke kopečku kousek od cesty a upřeně se na něj zadíval, jako by byl očarovaný. Zvedl paže a zvolal: *„Anhfarh bouaidan! An ger bouidhane!“*

Jak se mu tato slova objevovala na rtech, věděl, že právě těmito větami povzbudil kdysi mocné vojsko k vítězství. Teď však byla řada na Gwydionovi, aby pronesl tichá slova. Will pokročil vpřed, protože jeho oči spatřily v trávě třpyt jílce meče.

Jakmile jej Will sevřel v pravici, jako by se do něj přelila obrovská síla. Vytáhl čepel ze země stejně snadno, jako by ji tasil z pochvy. Podobala se zbrani, která ležela po Leirově boku. Čepel ukovaná za starých dob. Pozvedl ji a spatřil, že je lesklá, ostrá a dobře vyvážená. Zlatě zářila a odrážela bledé nebe a poslední hvězdy noci. Svíral ji v ruce a cítil velikou radost.

„Jmenuje se ‚Branstock‘,“ řekl Gwydion a oči mu žhnuly jako uhlíky.

„Meč moci?“ zašeptal Will a vzpomínal na dávno minulé příběhy.

„Tohle je ta posvátná čepel, a žádná jiná!“

„Ale jak se dostala sem?“

„Jak? Je to tím, že tě tvůj osud pronásleduje tak těsně, jako jiné lidi jejich stín. Sevři meč dovednou rukou a přichystej se zahynout jako hrdinové za starých dob!“

Will se otočil a vykročil vstříc svému osudu. Dole vítězně ječel zmar a celý svah burácel ozvěnou. Bok po boku, čaroděj a bojovník, ustoupili několik posledních kroků a zastavili se na vrcholku srázu, připravení na příchod nepřítele. Tady budou stát, na vrcholku kopce, čelem k potemnělému západu,

Gwydion se svou holí, Will s mečem, a v obou srdcích vzdor. Čaroděj se rozkročil a přichystal si kouzla, která ještě mohl v těch posledních chvílích použít. Měl v úmyslu vyrvat zmaru tolik sil, kolik jen bude v jeho moci, co nejvíc oslabit ten mor, který vypustil do světa.

Pod nimi zuřil a běsnil zmar. Vydal triumfální zachechtání plné hrozeb a výsměchu. Přesto když se začal škrábat do svahu, Will proti němu srdnatě pozvedl svůj meč. Stál těsně vedle Gwydiona. Už necítil žádné pokušení dát se na útěk. Pokud má zahynout, připadalo mu správné, aby k tomu došlo zde, po boku jeho přítele a učitele, při ochraně posledního Fantarcha, dokud mu budou stačit síly.

Otevřel dokořán mysl a zhluboka vdechl chladný vzduch. Nakonec ho začal opouštět pocit strachu, který tísnil jeho ducha. Kousek po kousku získával odvahu a předsevzal si vrhnout se na zmar, nikoli se držet stranou, jako když Gwydion čelil Maskullovi. Udělal dva kroky vpřed a držel meč před sebou. Stál nepohnutě, dokud se k němu nepřítel nepřiblížil.

Zmar se na něj vrhl a Willem projela bolest, když se stín ruky ohnal po jeho hlavě. Téměř ho srazil, ale Will s pokřikem sekl a uskočil. Bodl vzhůru a vzduch všude okolo zaplnily Gwydionovy modré blesky.

Zmar nabral podobu ohavné parodie právě poraženého nepřítele. Nad Willem se objevila obrovitá hrubá hlava. Mocná paže se ho pokusila rozdrtit, přitisknout k zemi, ale obratně se jí vyhnul a mohutná obluda, zaslepená zuřivostí a zlobou, jen bezmocně roztrhla vzduch a zatřásla zemí.

Poté však Willova statečná čepel nečekaně narazila na pevnou látku a uvízla v ní. Zapotácel se, když jeho rukou projela šílená bolest. První! – Druhý! – Třetí! – Blesk zasáhl obludu a donutil ji pustit ostří meče. Will si všiml, že s každým bleskem čarodějovo úsilí sláblo. Will upadl. Gwydion však okamžitě stál po jeho boku a vrhal slabounké zbytečky magie, dokud se obluda neotočila a neodhodila ho stranou.

Objevil se vzdušný vír, zvedl hromadu hlíny a vrhal kameny a oslepující písek. Ve Willovi se vzedmula další vlna bolesti a snažila se mu zamlžit mysl. Prudce si otřel špínu ze slzících očí a viděl, že zmar změnil podobu v divoké a strašlivé zvíře.

Gwydion ležel na zemi před ním vyčerpaný a bezbranný. Will si opět otřel oči, postavil se a s pozvednutou zbraní ještě jednou vyrazil přes tělo ležícího přítele. „*Ar Gwydionh!*“ vykřikl v pravém jazyce. „Tahle rána je za tebe!“

Zmar se už tyčil těsně nad nimi, avšak něco ho přimělo se zarazit. Will netušil, čím to mohlo být. Když ovšem znovu pozvedl meč vysoko nad hlavu, čepel se karmínově zableskla a obludná postav před nimi zavrčela, rozhlédla se ze strany na stranu, jako by ji trýznila nějaká bolest. Zuřivě zařvala a vypustila obrovský plamen temného ohně. Zdálo se, že se chrání před neviděnými ranami. Potom zavířila rukama, klopýtla jako poraněný medvěd a začala nejistě couvat.

„Mistře Gwydione! Vstávej!“ řekl Will a mával Branstockem vysoko ve vzduchu. „Podívej se! Utíká pryč!“

A skutečně, po temnější straně kopce prchal stín války, řval a krčil se k zemi. Plazil se, jako by jeho kosti změkly, naříkal a hledal aspoň nějaký způsob, jak se zachránit. Will na to udiveně hleděl, načež se otočil, aby zjistil, co tento zázrak mohlo způsobit. Nad vzdálený východní obzor, za širou rozlohou Hooských plání, se právě vyhoupl velkolepý jasně rudý kotouč slunce.

Stín znovu zařval, ovšem tentokrát to byl řev neschopnosti a zoufalství, nářek zvířete, které vědělo, že jeho osud je zpečetěn. Vzdorovalo a zmítalo se. Snažilo se zahrabat do země, aby uniklo paprskům, které je zahubí.

„Zvítězili jsme!“ vykřikl Will a radostí se roztřásl. Smál se, tančil a poskakoval, dokud se znovu nesvezl k zemi. „Podívej! Ještě žijeme a zvítězili jsme!“

„*Maithei thuir!*“ zvolal Gwydion a poklekl. Vztáhl ruce k nebi a promluvil jazykem Ostrova, vybízel ke chvále Danuy, Lughovy matky, vládkyně, jež byla uctívána před takovou dobou, že k ní nikdo nevolal jménem už víc než tisíc let. Ale Gwydion, Hledač Pravdy, poslední Fantarch, zopakoval její jméno třikrát, neboť tentokrát byl tak blízko smrti jako žádný jiný čaroděj před ním.

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

OHNIVÉ NEBE

Nakonec tedy sestoupili na Hooské pláně a spatřili zemi, která se pod modravou mlhou úsvitu prostírala směrem k východu.

Gwydion byl rozradostněly. „Zmar se dostal do našeho světa díky ukvapeným čárům kouzelníka, spleteným z materie noci. Proto jsem neměl síly, abych temnotě vzdoroval!“

„Takže Maskull nám vlastně nevědomky zachránil kůže. A také nás dostal na dohled od Werlamova proudu,“ žasl Will.

„Teď můžeš spatřit, jak je svět utvářen v kruzích. Jak praví rada: ‚Co odchází, to se i vrací.‘“

„Skoro stejné přísloví máme i u nás v Dolině.“

„To se rozumí, také jsem je tam osobně zavedl. Ale nepochybuji o tom, že si je Doliňané trochu upravili. Pojď! Ještě pořád musíme spěchat!“

Zvolili si cestu, která je zavedla na sever od Verlamionu, ale pak se Gwydion zastavil. Zašeptal mocná slova a nastalo bezvětří. Poté se na chvíli odebral stranou na louku a požádal zemi o sílu. Will se ho pokoušel napodobit a opakoval po něm jednotlivé pohyby. Když se čaroděj posílil hlubokým douškem zemské energie, pokračovali dál. Will se jakýmsi těžko vysvětlitelným způsobem také cítil osvěžen.

Překročili dvě nesmírně silná vlákna, Will dokonce nepotřeboval lískové proutky, aby je zjistil. Na pláních na východě viděli praporce, stany a veliký zástup lidí. I na tu dálku dokázaly Willovy ostré oči rozeznat záblesky slunečních

paprsků na vyleštěném kovu. Náhle věděl, že tohle musí být vojsko vévody z Eboru. Tisíce lidí následovaly svého pána na jih; byl to největší zástup, jaký kdy Will spatřil na jednom místě. Ten pohled ho uvedl v úžas a dokonce se zastavil, avšak Gwydion ho naléhavě pobízel dál.

Kráčeli po lukách plných chrp, jitrocelů a lomikamenů. Všude okolo nich stoupala vůně zdupaných bylin a slunce pomalu putovalo k jihu. Will znovu zamířil nad mohutný zelený proud plynoucí pod jeho nohama. V té době už nebyli daleko od ležení. Vojsko začínalo pomalu ožívat a šikovat se, aby bylo připraveno pochodovat na město.

Jak byl Verlamion nádherným městem na pohled! Všemu vévodila věž obrovské kapituly. Okolo jejích nohou ležely jako spící psi menší budovy. Město bylo zbudováno na úpatí podlouhlého kopce směřujícího k severu. Od východu je celé obklopoval starobylý příkop, jemuž se podle Gwydiona říkalo Tonn. Byl posílen úseky hradeb a palisád. Will viděl, jak kácejí mohutné buky a tahají jejich stříbřité kmeny po cestách, aby jimi opevnili město proti lidem i koním. Po celé délce příkopu se pohybovali lidé s motykami; využívali čas, než útočníci napadnou město, k prohloubení Tonnu a navýšení jeho valu.

„Trinovant leží na jih odtud, asi jeden celodenní pochod po Velké severní silnici," řekl Willovi Gwydion. „Támhle v údolí kdysi stávalo otrokářské město, kudy stále vede prastará cesta Otrokářů. Ale ve městě už po nich moc památek nezbylo. Jen tu a tam, kde byla ze zřícenin ukradena otrokářská cihla či kámen a vestavěna do domů a klášterů Nevidoucích."

Jejich mocná mohutná věž postavená z kamene a cihel byla usazena na přívětivějším jižním svahu a tyčila se vysoko nad podlouhlou síní. Kolem ní se rozbíhalo bludiště všemožných přístavků, dvorečků a uzavřených okrsků. Všude bylo vidět pobíhající postavy v černých hábitech.

„Víme aspoň to, že z téhle strany na město nezaútočí," řekl Will.

„Máš pravdu." Gwydion přezíravě máchl rukou směrem ke kopci. „Tyto hradby nebyly ve skutečnosti vystavěné na obranu. Mají vyjadřovat odloučení kláštera od města."

Will přemítal o tom, co mu Gwydion říkal o bratřích. Že ten, kdo vstoupí mezi ně, je už nikdy nesmí opustit. Otřásl se.

Nedokázal odtrhnout oči od obří budovy kapituly, která se hrozivě vypínala nad strážní věží a doškovými střechami města. Vzbuzovala děs, byla větší než cokoli, co Will dosud viděl. Ukradené bohatství, jehož symbol představovala, bylo nezměrné a každé jeho penny pocházelo z dřiny cizích rukou.

Na upravených loukách okolo Verlamionu pomalu vysychala rosa. Čmeláci a modří motýli se vydali sbírat nektar a na obloze nad nimi švitořili skřivani. Zdálo se, že nadchází nádherný den. Nebo by přinejmenším mohl být nádherný, kdyby nebylo dvou mohutných armád, které se sem přitáhly povraždit, pomyslel si Will.

„Přivolal je Kámen osudu," řekl Will. Ve vzduchu ucítil odporný nasládlý pach. „Slyším jeho hlas, jak šeptá a hovoří k lidským myslím. Pospíšíme-li si, ještě se nám může podařit objevit vlákna a zjistit, kudy vedou!"

Gwydion zavrtěl hlavou. „Už je příliš pozdě. Teď kámen vypustit nelze. Naší jedinou a mizivou nadějí je přesvědčování. Musím napnout všechno své umění k tomu, abych přiměl dva vévody setkat se a promluvit spolu. Tím se mi snad může podařit získat trochu času, jakkoli se mi zdá, že k nějaké bitvě přesto dojde. Kde je přítomen Maskull, můžeme doufat nanejvýš v to, že se něco nenadále obrátí v náš prospěch."

Willa zaplavil strach. „Maskull? Tady?"

„Pochyboval jsi snad o tom, že přijde? Určitě je v králově doprovodu, dokonce i teď, když tu hovoříme."

Will sevřel čarodějův rukáv. „Ale jak chceš donutit vévody, aby se setkali? Richarda z Eboru a Edgara z Mellsu? Nenávidí jeden druhého s nezvyklou prudkostí. A když jim v jejich běsu pomáhá i kámen, stěží se k něčemu nechají přesvědčit."

„Ode mě třeba ano." Gwydion se zatvářil pochmurně. „A pokud ne, použiji na jejich mysli protikouzlo, které je donutí uposlechnout."

Will otevřel ústa. „Ale vzdorovat vůli Kamene osudu pomocí magie přímo v něčí hlavě – to přece musí být nebezpečné!"

„Je to smrtící. Přinejmenším budou oba zasaženi nenapravitelným šílenstvím."

„To přece nemůžeš udělat!“ Will opět chytil čaroděje za roucho a v ruce se mu zaleskl Branstock. „Mistře Gwydione, to by byla vražda! A stále by to ještě nezabránilo bitvě.“

„Něco takového jsem už udělal a udělám to znovu, protože za cenu životů dvou tří nejzarputilejších pošetilců těch mnoho a mnoho nevinných životů stojí!“

„Kámen osudu přece našeptává všem lidem! Vojska by stejně bojovala i bez svých vůdců. Musím najít kámen, bude-li to v mých silách! Aspoň mi dovol se o to pokusit!“

„A potom co?“

„Ty nějaké řešení najdeš. Vždycky je najdeš!“

„Willande!“ Gwydion ho chytil za paže a oči mu planuly. „Nezapomeň, Kámen osudu působí i na tebe.“

„A na tebe také, Mistře Gwydione!“

„V tomhle mě uposlechneš!“

„Ne!“ Will chvíli bojoval a ovládl se, udržel svůj jazyk za zuby. „Ano Mistře Gwydione! Pokud si to přeješ!“

Celou pravdu si uvědomoval, pouze když sestoupil z vlákna a zcela svou mysl očistil od jeho působení. Gwydion by mu nikdy nedovolil následovat ho nahoru do boje proti Kameni osudu – to, co měl udělat, musel provést sám.

Čaroděj Willovi řekl, ať si svlékne plášť a omotá jej kolem skvostného meče. Tvrdil, že odhalená ocel v rukou člověka bez stejnokroje v barvách spojenců by mohla snadno způsobit nedorozumění. „Přesně jak jsi to řekl, mysl těchto vojáků je už nakažená výhledem na bitvu. V každém cizinci uvidí nepřítele a předvídatelných problémů je lépe se vyvarovat.“

Zastavili se, aby si prohlédli opevnění města, a Will se zeptal: „O čem myslíš, že přemýšlí vévoda Richard?“

Gwydion si zaclonil oči a hleděl na dlouhé, líně se vlnící praporce, vlající nedaleko městské strážní věže. „Myslím, že si přítel Richard představoval, že sem přitáhne a získá Verlamion dřív, než se to podaří královské armádě. Ale těsně u cíle byl předstižen.“

„Ulice jsou plné lidí a vidím mnoho z těch, kteří byli s králem na Clarendonu.“

„Barvy vévody Edgara povlávají těsně vedle královských praporců.“

„Nevím, oč se chce vévoda Richard pokusit, ale kdybych byl na jeho místě, napadl bych město na nejslabší straně."

„Pokusí se dovnitř probojovat," řekl Gwydion. „Suché příkopy či pokácené stromy jeho muže jen stěží odradí, ne když po jejich boku budou stát Warrewykovi lidé. Jeho rytíři jsou lití, patří k vrstvě, jejíž hrdost je výjimečná. Raději zahynou než ustoupí. Ta pýcha stává u pramene našich neštěstí. Jsem přesvědčen, že dnes zhasne mnoho životů; napadení města je totiž nanejvýš riskantní podnik."

Will cítil, jak se mu sevřel žaludek; věděl totiž, pro co se jeho srdce rozhodlo. Opět pohlédl na město ležící na ostrohu a začaly ho zaplavovat nepříjemné předtuchy. „Musím dělat co mohu, Mistře Gwydione!"

„Dávej si pozor, abys mě neztratil, hochu! Nikdy jsi neviděl velkou bitvu a já jsem jich viděl až příliš. Existuje mnoho způsobů, jak zemřít."

Will se znenadání bál otevřít mysl na tak nebezpečném místě. Slyšel bušení bubnů, signál, že dorazila veliká jednotka pěšáků. Měli na sobě barevné stejnokroje a lesklé ocelové helmice. Pochodovali společně podle postavení, nad hlavami šlechticů se třepotaly korouhve. Někteří z nich měli kbelcové přilby, na ramenou žerdě praporců a kopí. Pochodovali pod vedením určených mužů, zatímco jejich velitelé přejížděli tam a zpět na koních ustrojených do bitvy.

Byla tu jednotka mužů z Ludfordu, následovaná mnoha dalšími, kteří pocházeli ze severu. Nedaleko stála skupina převelená z posádky na Hradu slunečních hodin. Právě přicházela jednotka kennetských halapartníků hraběte Warrewyka. Will je poznal podle červených kabátců. A po silnici táhl dav mužů veliký stroj ze dřeva a kovu, jemuž říkali ‚Warrevickej kaňour', jenž pomocí nějakého zvláštního umění dokázal dělat díry do hradeb.

Will následoval Gwydiona přes zdupanou louku a brzy se ocitli v záplavě vojáků samotného vévody, tábořících východně od města. První jednotka, k níž přišli, oblékala bílou a modrou. Byli to hrdí a veselí vojáci s jasnými pohledy. Velel jim však mladý a nepředvídatelný kapitán. Měl špatnou náladu a byl znavený ze svých povinností. Když se Gwydion přiblížil, jeho plachý kůň zadupal a zafrkal.

„Hledám vévodu Richarda,“ zavolal na něj čaroděj. „Kde se nachází?“

Jenže kapitán nevěnoval Gwydionovi pozornost a otočil svého koně pryč. Pak promluvil jeden z jeho mužů.

„Pane, tohohle hocha znám, byl pážetem ve vévodově domácnosti, i když se hodně změnil.“

„Jackhalde!“ vykřikl Will.

„Spadl jsi do ohniště, že jo, Willande?“

Kapitán opět obrátil koně. „Co to říkáš?“

Kdosi jiný řekl: „Pane, tenhle kluk býval pážetem hraběte z Pomezí, než utekl!“

„Je to tak?“ zeptal se kapitán přísně. Poté se obrátil k Jackhaldovi a řekl: „Vévoda má dnes na práci jiné záležitosti, než uprchlíky. Pokud ten kluk přišel bojovat s námi, ať se přidá. A zažeňte pryč toho žebráka, hezky naplocho mečem!“

„Ne, pane!“ řekl jiný muž a troufale předstoupil. „Prosím za prominutí, pane, ale takhle mluvit nesmíte. Tohle je totiž čaroděj Jeho Milosti vévody!“

Kapitán byl vzteky rudý. „Čaroděj?“ vybuchl. „Jaký čaroděj? Vévoda přece nemá žádného mága, kromě toho starého zahradníka.“

„Ach, ale je to pravda, pane! Na vlastní oči jsem ho viděl kouzlit!“

„Jasně! Jednou uklidil od sněhu celé zadní nádvoří ludfordského hradu. Úplně sám a než bys řekl švec, pane. A ušetřil tak nám všem pořádnou ranní dřinu.“

Na kapitánově krku byly vidět provázky amuletů. Zavelel: „Tak dost! Zpátky do řady!“ Znovu se tvrdě podíval na Gwydiona a náhle obrátil oči v sloup, přepadl dopředu na koňský krk, jako by dostal zásah kuší.

„Kapitáne!“ vykřikl jeden z vojáků. Ti se kolem něj okamžitě shromáždili a pomohli svému veliteli na zem, zatímco jiní se rozhlíželi a hledali možnou příčinu.

„Šipky!“ ozval se křik. „Kryjte se!“

Potom: „Šipky ne! Jen ztratil vědomí!“

„Tak to musí být čarodějnictví!“ ozval se další nejistý hlas. „Podívejte! Čaroděj ho pořezal v obličeji!“

„Ach, to je jen krev z nosu!“

Další muži přišli, aby zjistili co se stalo, ale kapitán už seděl a mrkal. Gwydion nesmlouvavě odtáhl Jackhalda stranou a udělal mu na čele znamení. „Teď mi pověz, jaké jsi slyšel novinky!“

Jackhald hleděl nepřítomnýma očima a řekl: „Zaslechl jsem, že starý král Hal zjistil, že naše vojsko míří do Trinovantu, aby ho navštívilo. Opustil tedy své velké město a vyrazil na sever. To se stalo den před včerejškem. Říká se, že Trinovant je stále příliš opředen Havrancovými kouzly. Vlastní čaroděj krále Hala mu tam jen stěží může nějak pomoci…“

Gwydion zatřásl Jackhaldem. „A co ještě?“

Voják hleděl dál jako ve snách. „Říká se, že našeho vlastního pána mají obyčejní lidé v Luddově městě raději, než samotného krále.“

„Poslouchej mě, Jackhalde! Kam měl král Hal namířeno?“

„No, na sever. Do Leycasteru nejspíš. Tam mají vévoda Edgar a královna určitě víc přátel, než by se jim podařilo shromáždit v Trinovantu. Je s nimi vévoda z Rockinghamu a také jeho syn, hrabě Stratford.“

„A hrabě z Umberu,“ přidal se voják s velikýma očima, který přihlížel. „Jo, nezapomínejte na Černého rytíře!“

„A také dva páni z Vnitrozemí,“ řekl třetí pěšák a ukázal dva prsty. „A je tam i baron Clifton, o němž se říká, že je blázen.“

„Cože?“

„Je to bláázen, pane! Naši zvědové hlásili, že sem přišel i se synem a třemi sty kopiníků.“

Will si vzpomněl na kámen, který objevil na panství Aston Oddingley, což byl domov barona Cliftona. Právě ten mu musel zastřít mysl, přemítal, a rozpomněl se i na to, jak Dračí kámen dokázal přesvědčit tvrdohlavého Edvarda, aby ho navštívil. A to byl spoután mocnými vázacími kouzly.

„Už poslal král heroldy?“ zeptal se vojáků Gwydion.

Dívali se jeden na druhého a někteří kroutili hlavami. „To nevíme.“

„A kde je vévoda Richard právě teď?“

„Támhle, u lesa,“ ukázal voják na místo, kde bylo nahuštěno více lidí.

Gwydion vyrazil za vévodou a Will spěchal za ním. Nejdříve narazili na pana Huga z Morte, oděného v plné zbroji a

sedícího na válečném koni, obrovském, bezmála dvoumetrovém zvířeti. Když se ho zeptali, zda přijeli královští heroldi s návrhem na jednání, pan Hugo se zasmál.

„S tím už je konec! Poslali jsme mu list se stížností a v odpověď přišly falešné vzkazy, které mému pánovi rozkazovaly, aby nerušil mír v Království. Ale není to můj pán z Eboru, kdo narušuje mír!“

„Říkáš falešné vzkazy?“

Pan Hugo se na ně vědoucně zadíval. „Troufám si tvrdit, že jediným případem, kdy Jeho Milost král v životě napsal dopis, bylo, když žádal o trochu více mléka před spaním. To královna mluví jeho jménem. Používá ho jako loutku a každý v Království to ví!“

Gwydion na rytíře rozezleně ukázal prstem. „Udělal bys dobře, příteli Hugo, kdyby sis vzpomněl, že tvůj pán přísahal na kolenou věrnost tomu, koho teď tak snadno zesměšňuješ.“

Malá trpělivost pana Huga byla ta tam. „Nech si své řeči, čaroději! Tohle jsou staré záležitosti a my už jsme rozhodnutí zasáhnout proti zradě.“

„Brzy to budou krvavé záležitosti, to ti klidně předpovím!“

Kůň zafrkal a pan Hugo mu přitáhl otěže. „Pak se tedy odeber ke královně a začaruj ji, aby byla ochotná přistoupit na tvé myšlenky. Tedy jestli to svedeš. A pamatuj na to, že až budeš stát a vyjednávat u hlavní brány Verlamionu, pan Warrewyk bude dobývat zadní vchod! Přesně tak! A já budu vedle něj s nejtvrdším mečem v ruce!“

„Kde je Mistr bylinkář?“

„Gort? Vrátil se na Foderingham ke svému smrdutému býlí, nakolik mě to zajímá.“

„Vždyť je to léčitel. Měl by tu být.“

„Ano, a my jsme zabijáci! Už nemám čas na pošetilé rozhovory!“

Nato si pan Hugo zkontroloval hledí přilby a jeho oř oddusal pryč. Will však toužil po odpovědi na poslední otázku. Začínala ho pronásledovat hrozná myšlenka – *kde je Jíva?*

Trošku otevřel mysl. Vytvořil si z toho takový zvyk, než se oddal své intuici, podstoupil tuto nutnou předehru. Tentokrát se však dál nedostal.

Zapotácel se a přepadla ho náhlá slabost.

„Co se děje?“ zeptal se Gwydion.

Will zvedl ruku, viděl rozmazaně. „Cítím pohyb v zemi. Pálí mě z toho oči. Tráva vypadá jako vlny oceánu… nebo odraz mraků na klidné hladině jezera. A země se vzdouvá. Totéž jsem cítil na Ludfordu. Neměl jsem otevírat mysl, neměl jsem se přestat hlídat.“

„Může to snad být *další* vlákno? Tady? Buď opatrný, Willande, tohle je plná síla Kamene osudu! Nedovol jí do tebe vstupovat!“

„Mluví… mluví ke mně, Mistře Gwydione!“

„Říkám ti, nevpouštěj ji dovnitř! Takhle nevědomí lidé dopouštějí, aby na ně měla moc kamenů vliv. Když se kameny probouzejí, je toho plné povětří, všechna soudnost je tím napadená.“ Čaroděj pátral okolo. „Takže ne dvě, ale tři vlákna se tu setkávají! To tedy dává Kameni osudu jeho obrovskou sílu!“

Gwydion ho táhl pryč od vlákna. Prodírali se lidmi až k vévodově osobní stráži. Celý ten obrovský plynoucí dav lidí byl na nohou – praporce vlály, modrobíle ustrojení koně frkali a všude bylo vidět erby s bílou růží, sokolem a pouty. Vše okolo vévodova ležení se vlnilo a překypovalo aktivitou. Vzduch byl plný vykřikovaných rozkazů a dupání kopyt. Will spatřil dva tucty rytířů oděných v nejskvělejším brnění, svírajících v rukou dlouhé palcáty. Každá součást vévodovy zbroje byla lesklá a zářivá, takže to Willovi připadalo, jako by byl oblečený v kouscích zrcadel.

Ozývalo se zvonění zbraní a postrojů. Willova vycvičená mysl si opakovala názvy jednotlivých dílů brnění, které jim pan John z Morte vtloukal do hlavy – pro hlavu a tělo, pro paže a nohy – znovu si je přeříkával jako nějaké zaklínadlo, jímž vzdoroval hlasu kamene.

Vévoda Richard měl zvednuté hledí přilby, avšak okolo hrdla měl připevněný nákrčník, který ho nutil do podivně strnulého postoje. Pan John vždy zdůrazňoval, jak důležité je mít správně nasazený a připevněný chránič krku, tam totiž mohla být osudová slabina celé zbroje. Pokud by se nákrčník uvolnil, nebylo by snadné rukou v okované rukavici jeho řemínky znovu správně dotáhnout, zvláště pak v bitevní vřavě. Lučištníci se vždy snažili zasáhnout hrdla šlechticů, protože

bylo jen málo způsobů, jak mohl pěšák jediným zásahem nějak prospět v boji.

Okolo vévody jeli muži z jeho domácnosti, nejbližší rytíři a následovníci. Ostatní šlechtici, příbuzní a spojenci, se už rozjeli nalevo a napravo, aby se připojili k vojskům, jímž veleli. Zástup jedoucí na levou stranu vedl hrabě Warrewyk a napravo jeho otec, hrabě Sarum.

Navzdory povýšenému držení těla na ně vévoda zavolal, když se blížili. „Buď vítán, Mistře Gwydione! Pohleď, jak se naší záležitosti daří! Jaké jsme vybudovali skvělé vojsko a přitáhli sem, abychom krále jednou provždy zbavili jeho otravných příživnických společníků. Jsem potěšen, že jsi přerušil svá putování a přišel jsi nás v tento den podpořit!“

Gwydion kráčel vedle jeho válečného oře. „A já jsem ti, Richarde, mnohokrát říkal, že s magií se nehandluje. Nemůžeš si z ní pro sebe pořídit nějakou výhodu. Ani by ses o to neměl pokoušet, neboť: ‚Co odchází…‘“

„‚To se i vrací,‘“ dokončil vévoda. „Tuhle lekci si pamatuji dobře.“

„Proč se tedy vzpíráš vší moudrosti?“

Všechny oči se obrátily k čaroději, neboť jeho slova zněla jako výzva. Všichni, kdo je slyšeli, hleděli k vévodovi a čekali, co udělá. Willovi se zdálo, že mu dává hodně práce, aby Gwydionova slova přijal s nadhledem, ale snažil se o to.

„Nechci ti navrhovat obchody s tvými silami, Mistře Gwydione. Ale protože jsi sem za námi přišel v této rozhodující chvíli, nemám si to snad vykládat tak, že přicházíš pomoci těm, kteří sem přišli dobýt vítězství dobra nad zlem?“

„Nevyprávěj mi o dobru a zlu, Richarde, protože ani o jednom nic nevíš – tedy pokud ses nezaprodal s kouzelníky!“

„Nenech se zmást, Havranče! Vím stejně dobře jako kdokoli jiný, co je správné!“ Vévoda se odvrátil, nechtělo se mu na toto téma dál hovořit, ale Gwydion pozvedl ruce a přinutil ho otočit se zpátky k němu.

„Mým nepřítelem je kouzelník Maskull. Měj se na pozoru, jak před ním mluvíš o Království, mrtvý strom totiž nedává stín!“

Vévodovy oči zaplály hněvem. „Mrtvý strom? Co je to za hádanky? Rychle, mluv! Jsi s námi, nebo proti nám?“

„Máš-li nějaké styky s Maskullem, musíš mi to říct, jinak brzy poznáš, jaká neštěstí takové spojenectví přináší. Pokud jde o mě, musím se pokoušet odhalit a uhádnout Maskullovy úmysly a bránit jim, jak jen nejlépe dovedu. Pokud se tě snaží zničit, pak ti pomohu. Pokud však jeho plán spočívá v tom, že tě pozvedne k vítězství, připravím tě o ten triumf! Rozhodni se tedy moudře, Richarde!“

Vévodova osobní stráž se náhle naježila v domnění, že to celé byla jakási magická hrozba.

„Nech si svá prokletí! Já vím, co mi poprávu náleží, Havranče!“

„Ach, Richarde! Měl bys spíše lpět na tom, co je pro tebe správné.“ Gwydion pozvedl do výšky hůl. „Pomysli na svého prvorozeného a zvol si cestu trpělivosti, jak ti teď radím!“

Vévoda však nevydal žádný pokyn k zastavení vojska, ani si s čarodějem nechtěl chvíli pohovořit v soukromí. Místo toho promluvil mocným hlasem. „Pokud jsi přišel, abys nám byl ku prospěchu, pak buď v naší společnosti vítán. Přišel-li jsi však, abys nám kázal, potom naše společnost uvítá, jestliže nás opustíš.“ Nato pozvedl svůj meč Fregorach do výšky. „Protože ať s tebou nebo bez tebe, čaroději, rozhodl jsem se, že v tento den vyléčím hlavní chorobu, která Království sužuje! Jsme tady, abychom přervali okovy, které nás rdousí!“

Mezi vévodovými vojáky zaburácel souhlasný pokřik. K obloze vylétly meče. Poté se voje daly pomalu do pohybu.

„Wille!“

Ve všem tom hluku chlapec jasně zaslechl své jméno. Vzhlédl k druhému oddílu a uviděl skvělou vysokou postavu v plné zbroji a v sedle bojového koně, ustrojeného do vínové a modré. Edvard, ve vší nádheře jako hrabě z Pomezí.

„Hrál sis s ohněm, jak to vypadá! Ale vrátil ses v pravý čas. Já vím, že nás otcův čaroděj nezklame!“

„Buď zdráv, Edvarde,“ řekl Will chraplavě. „My jsme však nepřišli bojovat. A Gwydion není čarodějem tvého otce.“

Edvard se zmateně rozhlédl. „Nepřišli bojovat? Co jiného bys chtěl dělat v bitvě? Je to šance, jak se ve zbrani prokázat jako pravý muž. Přidej se ke mně, Willande, budeme znovu jako bratři!“

„Máš dost vlastních bratrů. Kde je Edmund?“

Při vzpomínce na svého bratra, který byl od setkání s Dračím kamenem stále zmrzačený na těle i na duchu, přeběhl po Edvardově tváři stín. Řekl jenom: „Je ještě příliš mladý. Ale ty ne. Přiveďte někdo koně pro tohoto muže!“

Will kráčel vedle Edvarda a cítil, jak se země chvěje. Pocítil rovněž nutkání odhalit meč, který stále ještě držel pod paží. Prosazovalo se tím něco, co mu vniklo do mysli, když nebyl dostatečně bdělý a otevřel ji.

Proč ho vlastně nevytáhnout? zeptal se sám sebe. Je právem tvůj, dostal jsi ho jako dar v hodině nouze. Vytas ten meč, neboť jeho lesk ti už jedenkrát zachránil život!

Snažil se uklidnit.

Branstock je ovšem nádherný a bylo by báječné, kdyby ho mohl odhalit.

Znovu se ve Willovi proti té představě něco vzepřelo a řekl Edvardovi: „Nemám potřebu prokazovat se ve zbrani. A pokud jde o bitvu, Mistr Gwydion sem přišel dohodnout mír, a to je daleko důležitější.“

„Na mír už je příliš pozdě!“ Edvard měl na sobě stejně zářivou zbroj jako jeho otec. Tasil široký lesklý meč. „Pohleď! Tohle je ‚Dalgur‘, symbol mého rytířství. Nakonec jsem byl poctěn a smím jet v otcově osobní stráži.“

„Ukážu ti můj meč, Edvarde, ani ten není žádné párátko. Je to posvátná čepel!“

Will to ze sebe vyrazil dřív, než se mohl zarazit, a zjistil, že už vytáhl balík zpod paže. Snažil se odolat, ale potom Edvard pohrdavě řekl: „To jsou jen řeči, Vilíku Hůlčičko!“

„To uvidíš!“

Will musel zapojit všechny své síly, aby puzení ovládl. Cítil, co s ním Kámen osudu dělal, hledal jeho slabiny a využíval je. Přinutil se k ledovému klidu. Nato se zatvářil zarputile a začal znovu rozbalovat ranec s mečem.

Avšak smějící se Edvard napřáhl Dalgur a rychlým pohybem vyrazil balík z Willových rukou do vzduchu. Když se podíval, ležel na trávě roztržený plášť a vedle něj meč. Nebyl to však Branstock, jen jakýsi hrubý dřevěný meč z hlohové větve, s jakým si hrávají děti.

Mladý hrabě zaklonil hlavu a zařičel, a všichni rytíři okolo něj se chechtali také. „Pokud bys měl jet s námi, musel by sis

udělat trochu lepší," řekl Willovi. „Hle! Vilík Hůlčička a jeho dřevěný meč!"

Will stál jako opařený. Zlostně se podíval na Gwydiona, byl přesvědčen, že ho opět oklamal nějakým trikem. Avšak čaroděj stále naléhal na vévodu, marně se s ním dohadoval i v této poslední chvíli. Kopyta Edvardova oddílu zadupala Willův plášť do země. Jeli stále vpřed.

Willa znenadání napadlo, že by se mohl Edvarda zeptat, co se stalo s Jívou. Zaplavila ho mohutná vlna hněvu, ale když viděl čarodějovo neohrožené snažení zachovat mír, nalezl v sobě sílu svoji zlobu přemoci. Brzy poté začal všechno vnímat jasněji.

Cesta mírotvorce je nejtěžší ze všech cest, řekl si, a ještě těžší je pro mne, jestliže předem vím, jak skončí. Kámen války předpověděl porážku krále Hala. To si Edvardovi netroufnu říct, jistota že zvítězí by ho jedině pobídla…

Potom si však vzpomněl na Dračí kámen a na Edvardovu touhu jej spatřit. Když opět dohonil jeho koně, řekl: „Poslouchej, Edvarde!

Král a královna s Dračím kamenem,
uhranutí měsícem, osamělí v temnotách,
na pláních severu více se nevzbudí.
Syn a otec, zabití ve válce."

„Nepřednášej mu půvabné veršíky!" křikl na něj jeden z Edvardových strážců. „Je to válečník! Nepleť mu hlavu v jeho slavný den!"

„Počkat!" Edvard shlédl dolů, seděl ztuhle a povýšeně. „Co to mělo znamenat?"

„To jsou verše, které jsi viděl na Dračím kameni. Ty, o nichž jsi prohlásil, že jsou proroctvím!" Will se snažil pročistit si mysl. Uvnitř lebky pocítil vzrůstající bolest. Udeřil sám sebe, zavrávoral a téměř upadl. Zvolal: „Edvarde, Mistr Gwydion tvrdí, že tyto verše předpovídají smrt pravého krále a jeho dědice!"

Najel na něj jeden ze strážců a pozvedl meč, připraven ztrestat jeho opovážlivost. Will velice dobře věděl, co bylo trestem za zločinné předpovědi o smrti krále.

Edvard však nedal pokyn k zabití. Rozhlédl se po svých vojácích. „Ten žebrák má stejně rozměklý mozek jako starý Gort. Dnes budeme bojovat a zvítězíme! Nebojme se ničeho!“

Když Will sebral svůj meč, muži projíždějící okolo něj se hlasitě rozesmáli. Nad jejich hlavami se třepotaly praporce a ocelová brnění řinčela. Jednotka teď srovnala krok. Skupinky mužů křičely a vyrážely vpřed. Řadili se do semknutých bitevních šiků, které se už zanedlouho vydají napadnout Tonn.

Will klusal po boku Edvardova koně. „Ale máte dobrý důvod se bát! V králově armádě je i mocný kouzelník!“

„My o něm víme!“

Will vyvalil oči. „Vy o něm víte?“

„Ano. Je královninou velikou chloubou. Dokáže v dlaních vyčarovat barevné ohně, stejně jako Havranec. Ale otec říká, že je to jen žonglér a komediant z vesnického trhu, který se jen tajuplně chová, obléká si patřičná roucha a pomocí kouzelného prášku ohromuje všechny pošetilce! Lidé u hákovnic hraběte Warrewyka takové kousky hravě překonají. V jejich zbraních se používá kouzelný prášek, aby působily hluk a plameny, a také na nepřátele vrhaly kameny a železné hřeby. Jarreda za jeho drzost prostřelí skrz naskrz!“

„Já nemyslím Jarreda! Ten, o kterém mluvím, se jmenuje Maskull. Mistr Gwydion s ním včera v noci svedl boj. Je to strašlivý čaroděj!“

„O žádném takovém mágovi nevím.“

„Gwydion sem přišel, aby vás před ním ochránil, protože pokud by na vaše vojsko seslal své blesky, muži by hořeli jako suchý vřes, když kopce zachvátí požár.“

„Jen ať si všichni přijdou! Čarodějové! Kouzelníci! Kdokoli! Ať nám budou k užitku či ke škodě, na tom nezáleží. Ať už udělají nebo řeknou cokoli, Verlamium dnes padne!“

Jak se teď Edvard podobal svému otci! Dlouho ho pozoroval a snažil se přetvořit sám sebe k jeho obrazu. Will zvolal. „Vyjednávejte! Mistr Gwydion říká, že pokud jednou začne válka, pohltí celou jednu generaci!“

„Já nejsem jako ty, Willande. Jsem královské krve. Byl jsem zrozen k tomu, abych jezdil na koňském hřbetě a třímal ušlechtilou zbraň, stejně jako moji předkové. To je mé vrozené právo!“

„Pravé rytířství se nevyžívá v krveprolití!“ vykřikl Will a chytil se Edvardova třmene. „Pravé rytířství vždy lituje chvil, kdy je nutné sáhnout po zbrani.“

„Uhni mi z cesty, Wille!“ Edvard máchl Dalgurem, který se mihl naplocho kolem Willovy skráně. Musel ustoupit. „Dnešek spatří krev! Ano, a můj meč také, takže mi uhni z cesty!“

Edvard pobídl svého koně vpřed a Will měl co dělat, aby ho osobní stráž mladého hraběte nesrazila k zemi. Zastavil se a lapal po dechu.

Nechápou vůbec nic, pomyslel si zdrceně. Ani jeden z nich.

Jezdci odcválali a Will si všiml jednotky lučištníků. Byli to muži z Cambray, oblečení v zelené a bílé s hrdým symbolem Rudého draka Rannoru. Každý z nich měl dva toulce, avšak luky ještě nedostali. Čekali u vozů, k nimž si po jednom chodili pro dřevěné hole, jimiž by se mohli bránit proti jezdcům. Will spatřil, jak nějaká postava seskočila z nejbližšího vozu a něco na způsobu, kterým se pohybovala, mu rozechvělo srdce. Když vyšla zpoza vozu, chytil ji za ruku.

„Jívo!“

„Wille?“

Cítil, jak sebou vystrašeně škubla.

„Ty jsi… *popálený*.“

Věděl, jak musí vypadat. Možná měla dobrý důvod pro odměřenost, ale neočekával odpor. Snažil se jí vylíčit co se stalo, ale dívka ho neposlouchala a začala rychle vykládat náklad z vozu.

„Musíš odtud zmizet,“ řekl a chytil ji za paži. „Mistr Gwydion říká…“

„Mistr Gwydion!“ rozkřikla se na něj. „Vždycky děláš to, co ti Mistr Gwydion řekne?“

„Jívo, v tomhle oblečení si tě můžou snadno splést s vojákem! Až začne bitva, kdoví co…“

„Ale *já jsem* voják!“ řekla. Vytrhla mu ruku a strčila si za ucho volný pramen vlasů. „Jsme tu, abychom bojovali. Otec je skvělý lukostřelec. Všichni muži z Leighu jsou tu s námi, přísahali jsme vévodovi. Patříme k jednotkám západňanů, kteří vyrostli v Presteigne v Cambray – jsou to všechno skvělí chlapíci.“

„Ale ty nemůžeš bojovat!“

„Proč ne? Přidat se k vojsku je povinností každého, pokud si to jeho pán přeje. To jsi nevěděl?“

„Ale ty nemůžeš!“

Rozčílila se. „Dovedu střílet z luku jako kterýkoli muž – možná ne tak daleko, ale většinou přesněji.“

„Vždyť nemáš luk!“

„Už brzy ho dostanu. A mezitím budu jednotce dělat běžce.“

Will zasténal, protože věděl, že běžec je voják sbírající šípy, které minuly cíl, aby mohly být použité znovu. „Ale to je ta nejnebezpečnější práce na bitevním poli!“

„No a co? Jsem hbitá.“ Zarazila se, přísně se na něj zadívala a Will viděl, že její pohled je podivný, nepřirozený. „A nebojím se splnit svoji povinnost!“

O tom nepochyboval. Byla zásadová a loajální, a Willa trýznilo když viděl, jak Kámen osudu tyto ctnosti pokřivil.

Prodíral se bludištěm ve své hlavě. Chytil ji za ramena a zatřásl s ní. „Mistr Gwydion řekl, že dnes zahynou spousty lidí, protože dva tucty přehnaně pyšných mužů odmítají sdílet na hodinu společný stan!“

Odstrčila ho od sebe. „Tohle tedy Mistr Gwydion říká? No, můj otec zase tvrdí, že Království musí být očištěno od velikého zla!“

„Nemluv o zlu!“

„Budu o něm mluvit! Jmenuje se nenasytnost a zabíjí mnohem víc lidí, než měla kdy na svědomí nějaká válka. Celé ráno jsme mluvili o tom, co takovému nepříteli může způsobit jednotka lučištníků s padesáti šípy na osobu!“

„Nepřítel? Jaký nepřítel, Jívo? Nikdo se nás nesnaží napadnout. Ti lidé ve Verlamionu nejsou žádní zlí skřeti, které bychom mohli nenávidět a vraždit. Jsou to jen nebozí vesničané stejně jako my! Vždyť je to šílenství!“ Trhl sebou, když v hlavě pocítil prudkou bolest. Zvedl ruku, jako by se chtěl krýt, ale přesto upadl, sražen na kolena.

Jíva na něj bezcitně hleděla. „Už jsi zraněný, viď?“

Zatnul zuby, dokud bolest nepominula, a zvedl se. „V myslích nás všech se ozývá nenávistný hlas. Bojuji proti němu. Musíš mu také vzdorovat, protože zneužívá všechno co známe proti nám samým.“

„Já žádný hlas neslyším. Ty jsi opilý?“

„Jívo, existuje magické pravidlo, které říká, že každá změna v sobě nese zárodek svého protějšku! Pokud k nám hovoří hlas, který dokáže zkoumat naše mysli, pak musíme i my umět získat vědění z něj. Poslouchej:

Až Královna zotročí krále,
jež za východu slunce vydal se získat království,
mučedník Werlamu ztratí vítězství
a spočine na místě, kde krev se neprolije.“

Jíva se opovržlivě odvrátila a opět se sehnula ke svému úkolu. „Nech mě i se svými básněmi!“

„Ale to je proroctví kamene války! Mluví o tom, co se tu děje. Je to rébus, vodítko k dalšímu kameni, který musím najít. Nemůžeš mi pomoci?“

Pohodila hlavou. „Myslela jsem si, že ty máš být tím zlatým chlapcem veleslavného mága. Copak nemáš dost rozumu, abys pochopil, že královna je královna Mag a že naše armáda míří od východu slunce k vítězství?“

„Ale kde se neprolije krev?“

Když jí pohlédl do očí, viděl, že jí žhnou zuřivým vztekem.

„Nech mě na pokoji, Willande! Mám plno práce.“

Chytil ji. „Kde se tedy neprolije krev? Pověz mi to! Kde? Musím najít Kámen osudu!“

„Vypadni odtud! Jsi blázen!“

Položila mu ruku na hruď a odstrčila ho. Zavrávoral zpět a upadl. Když se pokusil vstát, převalil se a zápasil s Kamenem osudu, bojoval, aby mu zabránil se ho zmocnit. Nakonec si troufl svou mysl prudce uzavřít a na malou chvíli upadl do bezvědomí.

Jakmile přišel k sobě, otřel si sliny z úst. Jako ve snu sledoval chladnou a bezcitnou Jívu, jak znovu vylezla na vůz a pokračovala ve vykládání. Jeho pohled sklouzl na obrovitou budovu kapituly, pod níž se podle něj sbíhala tři vlákna. Pokoušel se zaměřit své myšlenky. „Červenorucí… vystavěli na Werlamově kopci velikou kapitulu… protože zde se k nim přidal první bratr… Ten, kterému říkají ‚Mučedník‘… tu byl zabit…, leží na tomto kopci pohřben po tisíc let…“

S vypětím všech sil se postavil na nohy. Jíva si ho nevšímala. Zdálo se, že láska, kterou k němu cítila, kamsi vyvanula, že Kámen osudu držel její mysl pevně přikovanou k práci a všechny ostatní přirozené myšlenky jí z hlavy vypudil.

Trochu se vzpamatoval, přešel k přední části povozu a začal odstrojovat tažného koníka. Nepozorovaně odvedl koně od oje a vydrápal se na jeho hřbet. V okamžiku, kdy se jeho nohy zvedly ze země, v hlavě se mu rozjasnilo jako když sluneční paprsek probleskne mezi mraky. Mohutný a klidný duch koně mu byl útěchou. To zvíře sice nebyla žádná Arondiel, ale když je požádal, vydalo se celkem ochotně vpřed. Will náhle věděl, co musí udělat. Vedl koně na louky, které ležely mezi městem a Richardovým vojskem. Viděl sešikované tři obrovské skupiny vojáků a sotva se od nich oddělil, řekl si, co ho asi čeká u hradeb města.

Začínal mít dojem, že se u Tonnu dočká hrubého přijetí, nejspíš salvy šípů, ale vojáci sledovali, jak se osamělý blíží k jejich liniím a radostně na něj volali. Ozývaly se výkřiky slávy a výskání, královští vojáci ho lákali k sobě a chválili dezertéra z nepřátelského tábora, který ukázal cestu ostatním.

Jakmile ho nechali překonat obranný násep, vyňal z váčku složený kousek pergamenu a zavolal na ně: „Pohleďte! Přináším důležitou listinu pro krále! Ještě nám všem může zachránit život!“

Zprvu se smáli, ale když poté viděli, že není ozbrojený, jde bez stejnokroje a s jakousi písemností v ruce, znovu se zamysleli. Už ho pustili za val a teď byli na rozpacích, co s ním mohou udělat jiného, než ho přijmout mezi sebe.

„Zadrž ho!“ řekl jeden z obránců.

„Zadrž ho ty,“ řekl jiný. „Nemůžeme tu postrádat nikoho, kdo by ho hlídal.“

„Nechte ho jít nahoru do města, jestli chce!“

„Je to přeběhlík! Co když chce králi způsobit nějakou škodu?“

„Tak ať si to klidně zkusí, sám proti králově stráži!“

„Jestli chce bojovat, ať zůstane tady a bojuje s námi! Brzy tu bude zatraceně horko a nebudeme mít rukou nazbyt, až se na nás nepřítel vrhne.“

„Jasně! Jo!“

Poté však jakýsi vysoký muž své společníky odstrčil a řekl: „A co když má opravdu zprávu pro Jeho Milost krále? Co potom?“

„Pokud ano, ať nám ji ukáže!“

„Tady, pohleďte!“ Will před nimi otevřel složený list. Byl to jeden z předpisů Mistra bylinkáře a psalo se v něm o hrachu, ovsu a tymiánu. Rozložil jej a ukázal jim znaky zapsané černým inkoustem, a vojáci k němu vzhlíželi s úctou. Nebyl mezi nimi nikdo, kdo by někdy předtím viděl skutečně popsaný list, a přesto všichni věřili v moc slov. Strkali do sebe a podivovali se magickým znakům; věděli, že se královské výnosy, zákony, záznamy o daních a další nanejvýš důležité záležitosti vždy zapisují.

„Pospěšte si!“ řekl Will se vší autoritou, jakou v sobě dokázal zmobilizovat. „Kde najdu Jeho Milost krále?“

„Jeho praporce vlají nahoře u Hradního hostince,“ řekl jeden z vojáků a ukázal vzhůru ke krčmě na kopci.

Will se otočil k cestě vedoucí na náměstí, kde se konávaly trhy. Poděkoval vojákům a pobízel koně vpřed, dokud se neocitl mezi domy a u paty mohutné hranaté Strážní věže. Byla vysoká a v jednom z rohů na jejím vrcholku byla ještě zbudována osmiboká vížka. Osm kamenných chrličů z ní natahovalo hranaté krky. Okolo věže stál shluk upravených dřevěných domů a stánků obchodníků, všechny měly jedno či dvě podlaží. Místo, kde ve dny trhů stávaly desítky peněžoměnců a všeobecně proslulých verlamionských prodavačů lískových oříšků, bylo vydlážděné kameny. Jediné, co však z tržiště zbylo teď, byl tucet potrhaných plátěných střížek. Ulice totiž byly přeplněné tisíci vojáků a Will viděl, že ve městě čeká stejně bojovníků, jako v ležení před ním.

Na náměstí směřovaly štíty čtyř krčem. Nade dveřmi nejbližší z nich visela malovaná deska s vyobrazením hradu a nedaleko ní Will spatřil královské zástavy. Představovaly víc než jen modročerveně čtvrcenou vlajku se zlatými leopardy a liliemi, lemovanou zlatem – byly symbolem současného Království. Pod praporci stál zástup šlechticů v plné zbroji, shromážděných kolem postavy krále. Okolo nich stálo na stráži mnoho královských vojáků s meči a halapartnami v rukou. Byli

bdělí a nervózní, všichni na náměstí působili ostražitě, neboť vojska se naplno zmocnily strach a vzrušení války.

Dál už Will jet nemohl. Seskočil a tlačil se davem směrem ke Strážní věži. Ohlédl se k jedné z bočních uliček a na uši mu zaútočilo víření bubnů blížící se armády. Zaslechl hlasité práskání vzdálených arkebuz, jak střelci pomocí kouzelného prášku pálili olovo a kameny na své krajany. Poté se ozval hlubší a hlasitější hluk velikého stroje, který s burácením vrhal plameny a drtil hradby. Will si domyslel, že hrabě Warrewyk zahájil útok na příkop.

Dunění se rozléhalo. Koně ržáli a začali se nebezpečně stavět na zadní. Will se otočil a uviděl muže v červené a stříbrné, v barvách pána ze Strange. A pak i samotnou Prasečí hlavu. Vypadal jako prase ještě víc než kdy předtím, hubu plnou pěny, žluté tesáky se mu leskly a v nose mu stále vlhce vězel jeho snubní prsten. Nepochybně přivedl své vojáky, aby bojovali za krále a našel tak příležitost znovu získat královninu náklonnost, poté co přišel o kolonu se zbraněmi.

Will si ani v nejmenším nepřál, aby ho někdo poznal. Odvrátil se a skryl tvář, dokud ho pán ze Strange neminul. Zjistil, že se dostal až k zábranám, hlídaným královskými vojáky. Natahoval krk a všiml si mezi nimi bledého muže s dlouhým nosem a smutnýma očima. Obličej, který by ještě méně zapadal do vojenské zbroje než tento, by si dokázal jen těžko představit. V davu šlechticů, kteří muže obklopovali, rozeznal dva malé vystrašené chlapce, kteří mu dělali pážata. Oba měli vycpávané kazajky, jeden držel meč v pochvě a druhý přilbici s korunou.

Will se králi podivoval. Na Clarendonu mu připadal zaostalý a hloupý. Teď působil ostražitě a zcela při smyslech, třebaže trochu vyděšený tím vším, co se kolem něj dělo. Nedaleko stála královna Mag, natolik zabraná do svých plánů, že se zapomněla včas odklidit do bezpečí. Na sobě měla krvavě rudé šaty lemované černým límcem z kožešiny, vyrobeným ze špiček ocasů stovek hranostajů. Na rukou měla rudé rukavice a tvář tak bílou, až vypadala jako z vosku, ovšem s očima černýma jako uhly a dokonalými karmínovými rty. Po jejím boku stála statná postava vévody Edgara, vydávala rozkazy a plnila všechno, co královna nařídila.

Will přimhouřil oči, když spatřil člověka, který ho chtěl kdysi rozseknout vedví. Pak znenadání ucítil známý pach, a vystrašeně otočil hlavu.

Maskull!

Kde jen mohl být?

Will se přitiskl ke zdi, rozhlížel se zleva doprava. Neodvažoval se otevřít mysl, obával se, že by se tím prozradil. Strachy ztuhl. Cítil neblahou sílu Kamene osudu, jak mu stále pevněji svírá srdce. Kolem něj byla náhle tlačenice, tváře mužů byly vzteky rudé a jejich oči ho krutě pozorovaly. Působení kamene je znepokojovalo a bičovalo až k zuřivosti. Will se nekontrolovatelně otřásl a jeho myšlenky se začaly rozplývat.

Proč vlastně nejít za panem Maskullem? zeptal se sám sebe. Proč ho nevyhledat, dokud je to ještě možné?

„Ne!“ vykřikl ochromený náhlou bolestí hlavy.

Okolostojící vojáci se na něj nestvůrně zahleděli.

Ale co když je teď právoplatným Fantarchem Maskull a Gwydion je podvodník? napadlo ho. Co když to byl Gwydion, kdo se odmítl vydat se Semiasem na dlouhou cestu na Daleký sever? Možná, že na světě nastává nová doba, Doba války a zázraků, která potrvá pět set let. Musí to být tak, že Maskull byl ustanoven jejím ohlašovatelem a Gwydion je jen zlomeným stéblem rákosu. Nedokázal se bez jeho pomoci ani dostat ze zakletí v bezu.

„Pomoz mi!“ zaúpěl Will a klesl na kolena.

„Odvahu, hochu!“

Cítil, jak bušení v jeho hlavě slábne. Ucítil pod sebou ruku, která ho zvedala. Byl tam Gwydion a pomáhal mu na nohy. Celým tělem se mu rozlila úleva. Rozhlížel se kolem; netušil jak se sem čaroděj dostal, ani proč. Tedy pokud mu nepřišel překazit jeho plány. Začal se vzpouzet, ale čaroděj ho jediným dotekem na čelo upokojil, načež ze záhybu roucha vytáhl svitek pergamenu.

Nebyl to žádný pomačkaný cár papíru, ale skutečný nástroj míru. „Podívej se na to! Mám zapečetěný list od vévody Richarda a nezískal jsem ho použitím žádného z mých umění. Richard s vypětím své svobodné vůle přistoupil na mé přání a dal nám poslední šanci – písemný slib, že nemá proti králi Halovi zlé úmysly, že sem přitáhl s vojskem jen aby dosáhl

smíru ohledně jisté křivdy. Teď uvidíme, jak tyto zprávy přijme král.“

„Ale bitva už začala!“

„Bijí se na vnějších valech, tohle šílenství však ještě může být zastaveno, dokud se Richardovi muži nedostanou do města.“

„Já… musím… jít hledat Kámen osudu,“ řekl Will zarputile. „A ty mi nesmíš bránit!“

V čarodějových očích se zračil údiv. „Jsi vyděšený a přesto pevně rozhodnutý o své cestě?“

„Nepokoušej se mě zastavit, Mistře Gwydione! Tohle mi nenašeptává Kámen osudu. Vím to, protože mi to říká mé vlastní srdce.“

„Pak tedy jdi a našlapuj opatrně. Ale ještě než vyrazíš, počkej na výsledek mé diplomacie, která ještě stále může uspět.“

Gwydion odešel a Will ho sledoval, jak se protlačuje podél zábran stráží. Nějaký důstojník se mu pokusil zahradit cestu ke králi, ale znamení, jež čaroděj udělal nad jeho hlavou, způsobilo, že zapomněl na své povinnosti a otočil se pryč. Gwydion proklouzl až do samého středu královského vojska a ani pozorný komoří si ho nevšiml. Will viděl vévodu Edgara doprovázeného synem Henrym. Oba byli odění v lesklé oceli a ozdobení modrou a bílou, zdálo se, že tu velí oni. Byli však příliš zaměstnaní vydáváním rozkazů a nezaznamenali starce v plášti barvy myšího kožíšku.

Poté však opět zavanul Maskullův pach. Will natočil hlavu a ještě pevněji se přitiskl ke zdi. Zprvu kouzelníka neviděl, ale pak zabloudil očima vzhůru. Maskull se nakláněl z vrcholku Strážní věže, připraven přihlížet krveprolití, jež pod ním mělo brzy začít. Zahalená temná postava hleděla přes doškové střechy města. Přes hlavu měl přetaženou kapuci a na ramenou plášť, na černých rukavicích měl navlečené zlaté prsteny a okolo krku mu na zlatém řetězu visel veliký drahokam, jenž po mnoho věků zdobil pohřební rubáš krále Leira a odrážel stříbrné a modré světlo. Maskull ho musel královně vzít! pomyslel si Will celý vyděšený, že se tak cenný klenot jako Hvězda Annuinu dostal do rukou kouzelníka.

Will obrátil svůj zoufalý pohled ke Gwydionovi. Kdyby se Maskull podíval přímo pod sebe, mohl by spatřit svého nepřítele, jeho myšlenky se však zcela oddávaly vítězství, na němž tak dlouho a trpělivě pracoval. Jednotky vévody Richarda se blížily k Tonnu a první krev toho dne měla být prolitá co nevidět. Will ucítil další strašlivé zabouření proudu energie, který se mu hnal pod nohama. Přestože se mu obrátil žaludek a oči zalily krví, pokusil se odhalit směr, kterým se proud hnal. V těchto místech byla vlákna úzká, koncentrovaná. Mohl pozorovat jejich účinek. Nálada vojáků nacpaných na náměstí se s vlnou násilné energie výrazně zhoršila. Na jednom místě propukla neovladatelná vřava, kterou se důstojníci pána ze Strange snažili bleskurychle potřít.

Poté zahlédl vévodu Edgara, jak se vzdaluje od krále, a Gwydion té příležitosti využil. Prudce zagestikuloval nad královniným čelem a její tvář ztratila veškerý výraz. Poté král přijal dopis a sevřel čarodějovy ruce do svých dlaní. Měl oči nevinné jako laň… Ale pak se po vlákně, ležícím přímo pod nimi, přehnala obrovská vlna a vše zničila.

„Ty hnusný intrikáne!“

Will viděl, jak sebou král při tom zuřivém výkřiku trhl. Krvavé rty královny Mag se zkřivily a oči nabyly divoký a krutý výraz, jak přicházela k sobě.

„Zrada! Stráže! Chopte se toho starce!“

Will viděl, jak okovaná rukavice vévody Edgara vyrazila králi z ruky pergamen míru.

Gwydion proti Edgarovi napřáhl hůl a spustil: „Ty blázne! Edgare z Bowfordu! Tímto činem jsi zpečetil vlastní osud!“

„Mýlíš se! Dnes nezemřu, dal jsem si pozor a měl jsem na paměti tvé proroctví! Přivedl jsem královské vojsko k bitvě zde, u svatyně Mučedníka, neboť ve Verlamionu není žádný hrad!“

Vysoko na Strážní věži vytrhl povyk kouzelníka z jeho vznosných myšlenek. Ale už bylo pozdě zasáhnout. Jeho nepřítel byl tak blízko Šlechticům, na nichž byl závislý, že si netroufal vyslat mezi ně smrtící blesk. Jeho protivník s překvapující obratností uskočil strážím. Willovo srdce vynechalo jeden tep, když se se zavířením pláště Gwydion jako by rozplynul a vojáci, kteří ho obklopili, se s prázdnýma rukama srazili.

Všechny oči marně pátraly po zmizelém čaroději a Will si uvědomil, že i on bude muset zmizet. Tu však na něj padl pohled Henryho z Bowfordu. Mladý šlechtic ho okamžitě poznal, tasil dýku a vyrazil za ním.

„Nepřítel!“ zvolal. „Tam! Támhle!“

Will skočil do davu, ale náhle nastal zmatek, když se nad jejich hlavami rozlil oblak fialového ohně. Plameny vyšlehly vysoko nad došky domů a do polí pod městem.

„Vzbouřenci útočí!“ zaječel Maskull. „Zdrťte je! Zničte je!“

Jako na potvrzení jeho slov se na obloze objevilo mračno černých teček. Cílevědomě se obloukem vznesly a o okamžik později propukl všude kolem Willa nářek doprovázený rachocením tisíců dopadajících šípů.

Byl to smrtící déšť, který neustal, dokud nepřiletěla další salva. Tentokrát ze Strážní věže zaburácel příval nadpřirozeného ohně a v letu spálil na šípech letky z husích brků. Přesto však mezi královské vojáky dopadly jejich zbytky a rozsévaly smrt.

A pak zdola vylétl jasně modrý plamen, aby se střetl s rudým ohněm. Dva ohnivé přívaly se srazily a explodovaly v žhnoucí kouli. Ohniví draci se do sebe pustili, svíjeli se v povětří a vrčeli. Ze změti ohnivé bouře se sypaly jiskry a brzy se střechy domů pod spalujícími závany ocitly v ohrožení. Ohnivá koule pohasínala a na jejím místě zbyl pouze jediný pruh zpola fialového, zpola modrého plamene, který se svíjel, chvěl se a tu klesal k zemi, tu se zvedal k obloze. Nachový oheň jednou či dvakrát téměř zahnal modré plameny z dohledu, ale modravý příval se opět vrátil, olizoval šedavé kameny Strážní věže a než byl znovu zatlačen zpět, zbarvoval je dočerna.

Dole na nádvoří byl Will polapen v mohutné tlačenici. Dvě tisícovky královských vojáků se vystrašeně vlnily pod běsnící oblohou. Stáli připravení k boji, ale stále tu ještě nebyl žádný nepřítel, na nějž by se mohli vrhnout. Namačkaní na tržišti představovali pro neviděné lučištníky snadný cíl. Vojáci stojící okolo Willa se hrbili a snažili se krýt. Někteří hledali úkryt v domech nebo si rukama chránili hlavy v ocelových přilbicích před smrtícími šípy, které mezi ně dopadaly.

Ale před takovým smrtonosným krupobitím nebylo ochrany. Planoucí střely příkře dopadaly a probodávaly mužům hlavy,

ramena a záda. Ostré hroty se nořily hluboko do těl a mezi těmito střelami dopadalo také mnoho jehlových šipek – šípů s dlouhými ostrými špičkami, vykovanými, aby pronikly kroužkovou zbrojí – a dalších s hroty připomínajícími rýče, které dokázaly proseknout ocel. Will viděl padlé vojáky. Někteří křičeli, jiní dávili krev. Ať už byli jakkoli postižení, brzy je pohltil dav.

Těch, kteří stáli na otevřeném prostranství, se zmocnila panika. Muži okolo pána ze Strange padali a šípy chřestily na dlažbě. Prasečí hlava vykřikl, vyděšeně zachrochtal a začal si klestit cestu do úkrytu. Byl následován Henrym z Bowfordu a vévodou Edgarem, který chňapl po králi Hálovi a odtáhl ho ke straně uličky. „Schovejte ho!“ pobídl stráže směrem ke královně, jejíž vojáci už vykopli dveře koželužny. Mag zahnala svého manžela dovnitř a vévoda se svými muži vyrazil na protější stranu ulice, kde jim převislé střechy skýtaly lepší ochranu.

Dorazila ještě další sprška šípů, muži okolo Willa sténali a kleli. Na ulici jich s žalostným křikem padl další tucet. Vojáci prosili svého velitele o milost, žádali, aby je bez prodlení poslal do útoku proti nepřátelům, avšak vévoda Edgar žádný takový rozkaz nevydal.

Will se natáhl a rozhlédl se přes moře kožených kápí a ocelových přilbic. Boční uličkou viděl, jak se u valu strhl prudký boj mezi muži v barvách barona Cliftona a vojáky vévody Richarda. Tam, kde byla potyčka nejtvrdší, blýskalo se a lesklo sluneční světlo. Sám vévoda byl uprostřed vřavy, bojoval opěšalý, obklopený dobře vyzbrojenou gardou, a vedl své muže vpřed. A byl tam i Edvard, třímal meč a útočil na val.

Teď ztékala zátarasy na valu záplava vojáků v rudých kabátcích a rozsévala smrt v řadách nešťastných obránců. Nastala chvíle nejistoty, potom se obrana náhle prolomila a stovky mužů se hnaly přes Tonn, dusaly po zeleninových zahrádkách, které ležely mezi městem a příkopem. Netrvalo dlouho a útočníci se dostali až k prvním domům. Will na jejich erbech poznal bílého medvěda, znak válkychtivého hraběte Warrewyka.

Dopadla další smršť šípů, tentokrát zkázonosnější, neboť muži z Cambray se dostali blíž a stříleli výše do vzduchu.

Střely, které teď pršely z nebe, by dokázaly prostřelit i vrata kapituly. Will sledoval, jak se strach mění v krutý boj. A bylo hůř, palcátníci hraběte Warrewyka začali drtit mazanicové stěny domů přiléhajících k náměstí. Warrewykovi ozbrojenci pronikli na tržiště jen několik kroků od místa, kde stál Will, a vnesli do ulic města smrt.

Došlo na boj muže proti muži, z vyšších pater padaly veliké kameny a kopí a halapartny rozsévaly v davu kruté krveprolití. Bezmocný Will byl unášen zástupem vojáků kolem krčmy, když tu se přiřítilo sto či více Warrewykových zbrojnošů. Stěna sousedního domu povolila a Will zahlédl vévodu Edgara a některé další šlechtice, jak spěšně ustupují dovnitř. Doufali, že si zachrání život, neboť královské voje teď byly drceny bez možnosti pohybu. Avšak krčma se stala smrtící pastí. Vévoda Edgar stál před zásadním rozhodnutím, ale nakonec své muže přeskupil příliš pozdě. Svolával je silou své pevné vůle, řval a křičel, že nesmějí stát a nechat se zabíjet jeden po druhém. Pak vyvedl ze dveří hostince skupinu skoro dvaceti bojovníků, valili se a bili ve zběsilém pokusu probojovat se na svobodu.

Byl to však boj téměř bez šance. Uniknout se podařilo pouze dvěma mužům, skvělému ryšavému šermíři, který si prosekal cestu skrze Warrewykovy voje, a druhému v modrobílém, který ho těsně následoval. To byl Henry z Bowfordu, ovšem jeho otec takové štěstí neměl. Vévodu Edgara z Mellsu strhli k zemi halapartníci a sekyrníci a rozsekali ho na kousky. Naposledy Will spatřil, jak jeho mrtvé tělo netečně leží pod vývěsním štítem Hradního hostince.

Will se skoro nemohl pohnout, tolik ho mačkaly stovky vlnících se a zápolících mužů. Nad hlavami jim šlehaly další rudé a modré plameny. Ohniví draci se do sebe pustili a zaklesli se ve vyrovnaném souboji. Představoval si Gwydiona, jak stojí pevně rozkročený na zemi a soustřeďuje všechny své síly, aby zadržel zlovůli, kterou se Maskull pokoušel vrhat z vrcholku věže. Kouzelník a čaroděj tak byli vyřazení z boje a bylo zřejmé, že dokud nebude síla Kamene osudu rozvrácena, bude bitva pokračovat a přinášet tisíce mrtvých.

Willovi bylo jasné, co musí udělat. Troufl si otevřít mysl a nalezl sílu probojovat se ven z tlačenice, až byl nakonec volný.

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

VERLAMIONSKÝ SARKOFÁG

Když se Will vymotal z davu, zjistil, že byl zanesen až téměř ke zdem kapituly. Tyčily se do výše dvou dospělých mužů a nezdálo se, že by je bylo možné přelézt. Běžel tedy k hlavní bráně a nalezl ji pevně zavřenou.

Po celé délce kamenného oblouku, sklenutého nad vstupem, bylo vytesáno tajuplné heslo Bratrstva:

E R O B A L E N I S L I N

A uprostřed dveří viselo mohutné klepadlo ve tvaru sepjatých rukou v životní velikosti, celé odlité z mosazi. Will zabušil na bránu a marně zatlačil na kryt malého zamřížovaného otvoru, který našel po straně.

Nic se nedělo.

„Útočiště!“ zvolal a hlas se mu zlomil. „Žádám Bratrstvo o útočiště!“

Byla to strašlivá formule, žádost, o níž mu Gort kdysi řekl, že ji Bratrstvo nemůže nevyslyšet.

„Musíte mě přijmout! Musíte!“ křičel.

Chvíli si Will myslel, že jeho snažení selhalo. Potom se náhle – hrůza! – klepadlo po něm natáhlo a sevřelo ho za zápěstí. Nato se brána se zapraskáním pootevřela, nejprve jen na prst a pak víc, a táhla ho s sebou.

Zápolil s mosazným stiskem a děsil se, že se dostane do rukou těch, kteří měli držet stráž. Ale dnes nebyl obyčejný den

a dva zahalení bratři, jež zde viděl, nebyli ve stavu, kdy by mohli konat svou povinnost. Váleli se po podlaze zamotaní do vlastních rouch, červené ruce se jim svíraly jako pařáty a v hrdlech zněl přidušený řev.

Mosazné ruce ho hodily směrem k nim a brána se prudce zavřela. Will zíral na dvě postavy. Přízračná slepá těla dvou bratří v něm vyvolala hrůzu, Will se vyškrábal na nohy a zamířil k tyčící se budově.

Spatřil, že byl uvržen na hlavní nádvoří kapituly. Hluk bitvy tu téměř nebyl slyšet, zato se po nádvoří rozléhalo hrůzostrašné kvílení.

Zblízka byl na budovu verlamionské kapituly ohromující pohled. Byla vystavěná z kamene a prastarých otrokářských cihel. Její zdi, osázené vysokými okny, zasklenými zmatenými úlomky černého skla, zdobily vížky a fialy. Vzhlédl k oněm slepým oknům a zdálo se mu, že z nich vychází jakási hnědavá záře – hnědavá záře a hrůzný nelibozvuk.

Snažil se zjistit, kde se tři vlákna kříží, a kvílení stále sílilo. Neodvažoval se otevřít mysl víc, neboť moc lorku zde byla srovnatelná se žhnoucí výhní. Rozběhl se k mohutnému rozložitému stromu a tu se roztřásla země. Všude kolem něj popadala na zem spousta jehličí a šišek. Klopýtal přes kořeny a rozvrácenou dlažbu a uvědomoval si, že místo, které hledá, musí ležet uvnitř budovy kapituly.

Vyběhl po schůdkách k obrovitým dveřím a vtrhl dovnitř. Uvnitř se mu však naskytl strašlivý pohled. Před ním, v nižší přední části, byli shromážděni všichni bratři. Na kamenné podlaze jich v řadách klečely celé stovky, černé kapuce shozené, znetvořené ruce přitisknuté k očím a ústa dokořán. Všichni kvíleli stejně jako ti u brány. Pokud by Willa nezarazil už první pohled, nejspíš by se mu nad další scenérií zastavilo srdce. Pod kouřem svící zčernalým stropem spatřil desítky vyřezávaných postav, hrůzných okřídlených stvoření, bytostí snad napůl lidských, avšak s netopýřími křídly a zuby jako jehly.

Ale jak by to mohly být sochy, když na něj jejich ohyzdné tlamy vrčely a oči ho hladově sledovaly, ať se pohnul kamkoli?

Nevydaly se k němu, spíše se schoulily jedna k druhé, jako by se ho bály. Stěny pokrývala silná vrstva mastných sazí a

když se přinutil vkročit hlouběji do síně, málem se mu ze zápachu páleného zvířecího tuku zvedl žaludek. Kadidelnice plnily ovzduší štiplavou vůní. Desítky tisíc tlustých svící planuly a matně osvětlovaly nečistý vnitřek budovy. Sloupy, zdi, přepážky – to vše bylo ozdobně vyřezáváno a bohatě malováno, avšak dekorace zobrazovaly pouze nepředstavitelné strádání, muka a utrpení.

Všude byly obrazy bolesti: mramorové sochy hladovějících, zlaté malby probodaných a krvácejících těl, lebky a rozmetané kostry, dokonce i chrámové lodě byly vydlážděny náhrobními kameny, takže když bosonozí bratři přecházeli tam a zpět, neustále jim připomínaly smrt.

Tak takhle využívají vybírané desátky, pomyslel si Will rozčilený tím pohledem. Berou dětem jídlo od úst a přeměňují naše bohatství ve svíce. Ve svíce, které plály jenom proto, aby osvětlovaly tyto děsuplné poklady! Poklady, které dokonce ani nemohou spatřit! Skutečně se právě tohle děje s penězi vybranými podle Železného pravidla? Není divu, že ve všech jejich oknech je černé sklo. Není divu, protože kdo by strpěl Bratrstvo ve městě či v zemi, kdyby o tomhle někdo věděl?

Země pod nohama se znovu otřásla a nepříjemně se zavlnila, jako by si sama stavba kapituly uvědomovala toto narušení. Avšak nikoli bratři. Když mezi nimi probíhal, nevěnovali mu sebemenší pozornost. Paže a ruce měli zarudlé, kolíbali se na kolenou a hlasy jejich otevřených úst se pozvedaly ve vzepnutí odporných zvuků, které plnily vysoký temný prostor nahoře. Zpěváci byli svou písní naprosto pohlcení, nebo se možná snažili zabránit jinému jekotu, který vycházel z východního konce jejich nezměrné budovy, aby jim vstoupil do myslí.

Will kráčel přímo vpřed mezi slepými tvářemi, některé z nich se škubaly a další se k němu natáčely, jako kdyby vycítily toto narušení. Snadno se vytrhával z jejich slabého sevření, avšak stále víc a víc se jich začalo zvedat a probouzet ze svého temného vytržení a tápat jeho směrem. Brzy mu zamezili pokračovat rovnou vpřed, jak si usmyslel. Vysmekl se ze zástupu bratří a zamířil do volné části lodě. Obával se, že pokud by měl některý z nich silnější stisk, mohlo by se jim podařit ho přemoci.

Přehnal se okolo zlatých náhrobků a desek na paměť mrtvým a bratři se k němu po citu blížili s napřaženými pařáty. Z úst jim odkapávaly sliny a jednohlasně brebentili. K pronásledování se připojily už celé desítky postav. Blížily se k němu a naplno se ukázala hrůznost jejich pustých tváří a hrubých rukou. Will vyjekl, když si všiml zírajících očí, namalovaných na jejich povadlých víčkách – strašlivých parodií toho, co kdysi měli. Ustoupil dalšího půl tuctu kroků. Pronásledovatelé nebyli ani rychlí, ani silní, avšak jejich počet neustále rostl a byli neodbytní. Vyhlížel nějakou cestu pryč, ale uvědomil si, že nemá na vybranou. Mohl se vydat jen hlouběji k nejsvětějšímu srdci kapituly – a tam byla pouze smrt.

Otočil se a běžel, a znovu se otočil. Zbývala mu poslední možnost, cesta vedoucí do neviděné slepé lodi, v níž se nacházela Mučedníkova svatyně. Jeho náhrobek stál ve světle svící, těch ho obklopovalo ještě daleko víc než obrazy utrpení v přední části, a planul v karmínovém oparu kadidla. Hrob tvořil obrovský, složitě vyřezávaný monolit, z nějž se zvedaly sloupky a pilířky, ozdobené zlatohlavem. Všude okolo byly železné hroty, neboť uprostřed ležela alabastrová socha Mučedníka.

Swythen, ležící na smrtelné posteli, byl zachmuřený a impozantní. Will se zoufale rozhlédl. Zhouba vyzařovala ze samotné hrobky! Na spodní části měla otvory, odkud zářilo ostré světlo. Mistr Gwydion mu vyprávěl, že tu bratři mají tajné místo s léčivým účinkem, kam se strkaly zmrzačené a postižené údy. Teď Will chápal, jaká síla se skrývala za beznadějnými léčebnými úkony – znecitlivující působení kamene války. A chápal také, proč Bratrstvo něco takového dělá: zprávy o zázracích bezpochyby přilákaly spousty trpících, kteří se k nim připojili a přenechali jim veškerý svůj světský majetek.

To probleskovalo Willovou myslí, když se rozhlížel jako liška zahnaná do kouta. Odtud nebylo úniku. Vysoko nad ním byla ve zdi okna, obsidiánová a z černého skla, zobrazující odporné a ohavné výjevy. Ponuré světlo, které jimi pronikalo, vykreslovalo nelidské vzory na všem, čeho se dotklo. Okna sama byla nedosažitelná a navíc je překrývaly železné mříže, jimiž nebylo možné proniknout.

Paprsky hnědavého světla si pohrávaly na davu kvílejících hrůz, které se sunuly vpřed, aby se pomstily. Kolem Willa

vytvořily široký polokruh, tápající zástup, roztažený přes celý prostor lodi. Beze zbraně nemělo smysl se mezi ně pouštět, protože neexistovala naděje, že by se mohl prosekat ven. Před sebou viděl vztažené ruce, které se ho toužily chopit. Za sebou měl pouze obrovskou kamennou desku a za ní zeď.

Zatočila se mu hlava a musel zahnat bolest, která mu teď zaplavovala hlavu. Jeho myšlenky však zůstaly jasné a ostré, napadla ho jistá šance. Přiblížil se k tápajícím rukám jak nejblíž se odvážil a pak se rozeběhl přímo proti zdi.

Na poslední chvíli vyskočil, odrazil se o okraj kamenné desky na zeď a z ní se vrhl vzhůru. Tak tak se mu podařilo zachytit velikého kola, které viselo na řetězech nad jihovýchodní lodí. Obrovský svícen se otřásl. Will jím provlékl ruce, riskantně se zhoupl a pokusil se vydrápat vzhůru. Z deseti tisíc velikých svíček se vylil horký tuk, před jehož sprchou bratři ucouvli.

Will se vyšvihl na houpající se kolo, postavil se na jeho okraj a pokoušel se udržet rovnováhu tím, že se chytil jednoho ze tří řetězů, které se ztrácely v temnotě vysoko nad ním. Kolo se zhouplo, Will se přikrčil a zabral celou svou vahou. Brzy se kolo komíhalo v oblouku téměř od ztemnělých oken přes hlavy rozzuřených bratří až k vysokým železným mřížím. Stal se závažím na obrovitém kyvadle, protínajícím vzduch tam a zpět. Měl obavu, zda to řetězy vydrží.

Kolem celého Mučedníkova hrobu se tyčila vysoká železná ohrada, jakási klec beze střechy, tvořící zvláštní oddělený prostor. Uvnitř klečeli nejmocnější ze starších bratří v nepodařené napodobenině zbožnosti. Lišili se od nižších bratří v přední síni hlavně svým vysokým věkem a drahocennými rouchy. Klečeli však také s dlaněmi přitisknutými k prázdným očním důlkům a s otevřenými ústy. Před prázdným trůnem se plazil ten nejodpornější z nich a Will si uvědomil, že to musí být Nejvyšší strážce Isnar.

Nebylo jiné záchrany. V mrtvém bodě dalšího zhoupnutí se Will odrazil a skočil na mříž, oddělující hrobku. Pevně se zachytil a jako akrobat lezl a šplhal vzhůru, až byl tak tři čtyři výšky dospělého muže nad zemí. Visel nejistě kousek pod vrcholem mříže a rukama svíral mastně černé železné pruty. Cítil, jak mu zpoza opasku vyklouzl lískový proutek a dopadl

na zem, kde ho objevily tápající ruce jednoho z bratří. Okamžitě ho sice zahodil, jako by se o něj popálil, avšak vrhli se na něj ostatní a soupeřili o něj, až ho rozdrtili na kousky.

Teď k němu byly obrácené stovky nevidoucích tváří a napřažené spousty zarudlých prstů. Zvedl se ohlušující povyk. Rozkašlal se z loj ovitého kouře a stínil si oči před prudkou září, která přicházela zezdola. Světlo pronikalo vzduchem plným kadidla a zpola ho oslepovalo. Když však pohlédl dolů, na látkách okolo hrobu uviděl zrádné odlesky. Na kameni a jeho okolí zářilo světlo jako prášek z rozdrcených drahokamů či jako stezky hlemýžďů v ranním slunci. Od sarkofágu mířilo šest pruhů. Našel tedy místo, kde se protínala tři vlákna, místo, kde ležel Kámen osudu. Ale co teď? Kámen bitvy byl uzavřen v Mučedníkově hrobce.

Ucítil, jak se pod ním mříž zachvěla. Jakmile se na ni začali sápat někteří z bratří, rozkývala se dopředu a dozadu. Přehoupl se dovnitř klece a když se po jeho nohou natáhly červené ruce, vytáhl je co nejvýš. Už nebyl čas přemýšlet, co dál. Během chvilky ho sevřou paťáty bratří, strhnou ho dolů a jejich žluté spáry mu vyškrábou oči.

Začínal si přát, aby nikdy neseskočil ze svícnu. Zíral dolů a tu si v podlaze těsně vedle místa, kde spočíval Mučedník, všiml čtvercového otvoru. Určitě byl dost velký, aby se jím protáhl člověk, ale zakrývala jej železná mříž. Její pruty byly ozářené paprsky rudého světla, které vycházelo odkudsi zdola.

To bylo ono!

Ze svého místa vysoko na mříži viděl, že dolů sestupuje kamenné schodiště. Zdálo se, že pod hrobkou leží nějaký podzemní prostor.

Zaplanula v něm nově nalezená naděje, ovšem pak se ho znovu zmocnily obavy. Hleděl na otvor a přemýšlel co se stane, jestliže seskočí a zjistí, že mříž je pevně přikovaná. Ale jinou možnost neměl. Věděl, že bude muset skočit. Severní okno kapituly znovu zaplálo hnědým zábleskem a Will pochopil, že Gwydionův souboj dosud neskončil. Načerpal z té myšlenky naději a odhodlal se ke skoku.

Bolest v hlavě už byla téměř nesnesitelná, hluk mu způsoboval neustálou trýzeň. Dýchal zhluboka a setřásl ze sebe závrať, která se ho zmocňovala. Připravil se a zkusil si z tváře a

rukou otřít pot a tuk ze svíček. Když se zadíval dolů, jeho odvaha téměř zmizela. Bylo to tak vysoko, ale desítky rukou mu už chňapaly po kotnících, takže zamumlal ochrannou průpověď a pustil se.

V kolenou a kotnících ucítil bolestivé škubnutí. Byl dole a kutálel se dál a dál mezi Starší. Když mezi ně dopadl, extaticky se svíjeli. Než se však některý z nich stačil probrat ze svého vytržení, chopil se Will železné mříže a zabral. Byla těžká, ale na druhý pokus ji prudce zvedl. Skočil do otvoru a nechal mříž zapadnout za sebou.

V úzké chodbě byla rudá záře ještě jasnější a kvílení zesílilo natolik, že rvalo samy kořeny jeho příčetnosti. Když se blížil k pohřební komoře, musel si obličej zakrývat rukama jako člověk, prodírající se prudkou vánicí. Přiblížit se ke zdroji tak ohavné a odpuzující energie mu připadalo skoro nemožné. Tohle nebyl jen nějaký kámen války, byl to Kámen osudu, síla, která i teď stravovala lidské životy po stovkách. V dosahu jeho moci byly lapeny tisíce lidí. Tisíce jich budou muset zemřít, aby se uhasila jeho žízeň po krvi.

Will si však neprobojoval cestu sem proto, aby posuzoval choutky Kamene osudu. Ačkoli se po něm sápal a hledal jeho slabá místa, Will vytrval, rty semknuté, a přinutil se pohlédnout přímo na něj. Ležel přímo na Mučedníkově hrobě, veliký černý kvádr skvrnitý jako levhart. Jeho ohavnost z něj probleskovala jako rudá záře.

Z kamene se vylily vlny odpudivé energie. I ten nejsilnější muž by se před nimi dal na útěk. Willa však zachránila jeho dosud získaná moudrost, týkající se kamenů války. Strašlivé pocity, které v něm kámen vyvolával, znal velice dobře. Rozpoznával hrůzy, jež se mu plížily do mysli. Pokud by měl tento kámen zničit, musel by k tomu použít kouzla nejvyšší magie.

Zaslechl smích a z kamene se vyvalily další vlny. Zmocňovalo se ho šílenství, jakási síla se snažila otevřít uzávěr, dělící jeho mysl od světa.

Zastavil se a zavrčel na řvoucí kámen. Zdálo se mu, že je obklopen nepřáteli, že po něm švihají sekery a náhle je na kolenou s rozseknutou hrudí, že z jeho srdce vytéká krev a rozlévá se před ním v temné kaluži jako pod vévodou Edgarem.

Přes všechny tyto strašlivé představy a vidění ve Willovi stále ještě odolával malý nedobytný koutek, uvědomující si, že Kámen osudu jen hledá jeho vlastní obavy a obrací je proti němu jako zbraň.

Sotva se přiměl posunout jednu nohu před druhou, vrhl se na něj další příval děsu. V mysli se mu rozlilo strašlivé přesvědčení, že nemůže vstát. Potom si ale uvědomil, že důvodem je, že už stojí – a náhle dokázal odhodit dusivý strach.

Usiloval o další krok, celou tu dobu se jeho myšlenky míchaly a trhaly na cáry. Ať se však dělo cokoli, jeho rozhodnutí zůstávalo jasné. A když dozněly jeho výkřiky, rozpomněl se, jak byla magie pošpiněná hněvem a zbabělostí a všemi ostatními selháními, kterým padali lidé za oběť.

A poté děsivé burácení ustalo. Najednou bylo naprosté ticho. Zběsilost byla pryč. Jako by se probojoval do středu hurikánu, na místo klidu a chladné rozvahy uprostřed nesmírné vraždící bouře.

Udělal další krok a jeho nitro smetla lavina bolesti. Rozpoltil ho meč, studené a mokré prsty babice z blat mu sevřely obličej a hrdlo. Vzpíral se praskajícím plícím, jeho kostru ožírali červi v dutině prokletého tisu, otec a matka, které nikdy nepoznal, na něj volali ze stínů a jejich tváře zůstaly zahalené…

Zatnul zuby a všechno to zapudil. Věděl, že přišel čas pevně se postavit a vzpomenout si na slova, která Gwydion pronášel při vypouštění.

„*Aircill ur maesa bretharbhi,*“ začal a upravoval slova pravého jazyka stávajícím okolnostem. „*Foscleiga ter criedhen mo!*“

Kámen zaslechl slova pravého jazyka a začal se chvět. Rozsvítil se světlem, připomínajícím jasný záblesk v oku šelmy. Avšak Will byl připraven, neboť používání vysoké magie s sebou přináší zvláštní druh vnímání. Zaslechl Gwydionova slova: „Magii nelze nacvičovat. Prostě přijde, stejně jako prvorozené dítě, a je dokonalá.“

Pocítil mocné povzbuzení a hlasitě vykřikl. Vnímal sílu jako jakousi ruku, která se mu nořila do těla, uchopila jeho páteř a naplnila ho bezmeznou mocí. Cítil, že dokáže přivolat nezměrné síly, a zrod této schopnosti, která se mu hnala do konečků prstů, byl vševládný.

„Nai dearmhaida, lir-dah, teaor an gharbade saon echearitan…“

Kouzlo, které se mu tvořilo v ústech, mu dávalo pocit, že by dokázal strhnout celou kapitulu, roztrhnout ji holýma rukama, rozdrtit na prach. Pouhé mávnutí ruky by postačovalo k tomu, aby vyslal vysoko do vzduchu zničující plameny. Nebylo nic, co by nedokázal. A žádná zbraň, ať jakkoli mocná, mu nemohla nic způsobit.

Avšak poté ucítil záblesk pochopení, a bylo to právě včas. Je to past, řekl si v duchu. Jáma, do níž padají a mizejí v ní neopatrní. Tady čeká léčka na ty, kteří se odváží využít magii nečistě. Kolikrát to jen Mistr Gwydion říkal? „O magii musíme žádat, nikdy ji nesmíme vyvolávat. Vždy je nutné chovat ji v úctě a ne ji přezírat. Žádej otevřeně a žádej upřímně, neboť pouze čestný muž dokáže pronášet mocná slova!“

Udělal krok vpřed, teď beze strachu, posílený a jistý. Odhalil si předloktí a sklonil se ke kameni. Poté rozvážně položil dlaně na jeho povrch. Stal se vyzyvatelem, který se chystal utkat se vším, co zneužívá zemské síly – ať už sám zaplatí jakoukoli cenu.

Kámen jako by v odpověď zažhnul, ale bylo to matné světlo, červené jako třešně, jen mdlý odraz karmínové záře, jaká z něj vycházela předtím. Jakmile Will pozvedl ruce, vyšlehl z nich bledý zlatavý plamen, olizující celý povrch kamene. Plamen brzy zemdlel a rudá záře se vrátila. Will to zkusil znovu. Tentokrát se zapřel proti kameni a zatlačil oběma rukama. Po nekonečnou chvíli se jeho tělo houpalo a blesky jeho očí dokázaly proniknout hluboko do Kamene osudu.

Spatřil všechny hrůzy, které se v něm tvořily, viděl jak nasává síly, jimiž ho zásobuje lork, jak zneužívá energii země, křiví lidské mysli a plní je strachem a nenávistí. A viděl také všechno, co se dělo venku, všude po celém Verlamionu. Vraždící vojsko se hrne do města, královská armáda zaujala pozice kolem Strážní věže a nad tím vším zuří obloha velkolepým ohnivým soubojem…

Will se znovu snažil sebrat síly a když otevřel oči, spatřil kámen, pulzující jako rozfoukávaný uhlík. Pohřební komora byla rozpálená a plná zápachu, slabého bílého dusivého oparu.

Tam, kde měl přitisknuté ruce, žhnula na povrchu kamene dvě rudá místa. Obě ruce měl černé a znecitlivělé.

Už měl za to, že našel způsob, jak na kámen vyzrát, když tu se ozval hlas. To, co řekl, bylo tak dokonale cílené, že ho to zasáhlo jako sekera mezi oči.

„Vím, co jsi zač…“

Z tváře se mu začal lít pot. Tam, kde dopadal na kámen, jeho kapky zběsile tancovaly, poskakovaly a měnily se v páru. Démon, který trýznil jeho mysl od doby, kdy do Doliny přišel Gwydion, se před ním vztyčil v celé své výšce a s ním přišla i vyjící vichřice obav.

„Vím, co jsi zač…“

„Lžeš!“

„Nech mě být a dozvíš se to také…“

Will zavrávoral. Pochybnosti mu podkopávaly pevnou půdu pod nohama. Všechna jeho podezření ožila a kámen se jich vší silou zmocnil. Karmínová záře sílila a nutila ho ještě o krok ustoupit. Willova mysl zakolísala, rozrušená kvílením bratří nad nimi a zaduněním otevírané mříže.

„Jsi lhář!“ vykřikl znovu, ale dobře věděl, že rána, kterou v něm Kámen osudu odhalil, je hluboká. V mnoha temných nocích ho připravovala o spánek a způsobovala noční můry, v nichž byla jeho otcem Smrt; byl proti nim zcela bezmocný. Myslel si, že tuto hrůzu ze svého těla vypudil už dávno. „Zlovolníku! Nařizuji ti zmlknout!“

Rozhněvaně se sklonil a tvrdě se rukama a čelem opřel o intenzivně žhnoucí kámen. Tohle byla zásadní zkouška, kvůli níž všechna trápení zakoušel. Přesto stále pociťoval mučivé pochyby. Kámen osudu ho dokázal vyvést z rovnováhy, podkopal jeho odhodlání a znečistil oběť, kterou přinášel.

Náhle na povrchu kamene cosi zachrastilo. Byla to skákající ryba, talisman, který mu dala Breona, když odcházel. Nebyla jeho matkou, to věděl, ale pečovala o něj a milovala ho, jak by to dělala kterákoli matka, a v tomto duchu přijal i tento symbol její lásky. Políbil jej, přetrhl řemínek a položil skákajícího lososa na Kámen osudu.

Rozezněl se neustále se stupňující jekot. Zuřil a běsnil. Kámen hledal zdrcující odpověď. Vytrysklo z něj krvavé světlo,

ještě podrážděnější a vražednější než prve. Will však nedovolil, aby jím pohnulo. Nedovolil! Ne-do-vo-lil!

A když jím otřásl drtivý úder mříže, která na něj padala a půlila ho vedví, byl připraven obrátit všechnu zlobu proti ní samotné.

„Ty jsi tím, kdo je rozdrcen," řekl klidně kameni. „Mám u sebe totiž hádanku, ukrytou v tajemství, skrývajícím se v záhadě. Přišel jsem, abych vyplnil proroctví o Dítěti osudu, a teď se z jednoho stanou dva! *Staniž se!*"

Zatímco pronášel poslední slova, ucítil v rukou a hrudi obrovskou ránu a svět se smrštil na velikost špičky jehly. Ozvala se nesmírná rána; Will cítil, jak bylo jeho tělo vrženo do vzduchu a mysl se mu rozpustila. A pak – nicota.

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

VŠE JE ZACHRÁNĚNO A PŘECE JE VŠE ZTRACENO

Když přišel k sobě, ležel na zádech a zíral na svíjející se šedavé vzory, které se nad ním vznášely. Nejprve mu nedávaly žádný smysl, ale pak se upamatoval na oblaka zmaru, který Gwydion vypustil z kamene války u Prstenu obrů. Měl dojem, že teď je vydán napospas Kameni osudu.

Nemohl udělat nic, aby se zachránil. Všechno jako by mizelo na konci velice dlouhého tunelu. Všechny síly ho opustily a cítil se bezmocný jako malé dítě. Tyto kroutící se hrozivé tvary nakonec musejí splynout do postavy démona, a ta ho zničí. Ale pokud to tak má být, proč čeká tak dlouho?

To bude velice bolestivé, pomyslel si. Nic se však nedělo, takže otevřel oči. Když se mu vidění ustálilo a trochu se vzpamatoval, pochopil, že ty vířící a kroutící se šedivé tvary nebyly ničím jiným, než proužky kouře.

Pokusil se posadit a odehnat jej, ale ani na to neměl dost sil. Údy měl jako z olova, odmítaly plnit jeho rozkazy. Kouř byl hustý. Škrábal ho vzadu v hrdle, až se rozkašlal. Díky tomu si uvědomil, jak silně ho bolí žebra a jak je zesláblý. Ruce ho pálily jako popálené žhavým uhlím…

Zmáhal ho spánek. Ležel na zádech a pomalu se nechal unášet kamsi pryč, když tu jeho mysl zaujal podivný zvuk, přicházející odkudsi shora. Mé uši, pomyslel si. Zvoní mi v nich jako v kovárně a já jsem si toho sotva všiml. Přál si, aby ten zvuk zmizel a nechal ho na pokoji. Ale nezmizel. Ani nejasná

představa, že je stále v ohrožení. Zatřásl hlavou a zvuk se brzy začal podobat křiku.

Nevidoucí!

Znenadání si vzpomněl, kde se nachází. Ten křik přichází z kapituly nad ním. Klížily se mu oči, avšak věděl, že pokud teď usne, bratři ho najdou a udělají z něj mýdlo a svíce. Tato hrůzná zakouřená kobka bude tím posledním, co jeho oči uvidí… a to nemohl dopustit.

Chvíli sledoval, jak kouř stoupá dírami v hrobce, a teprve potom se podruhé pokusil posadit. Poté sám sebe přiměl vstoupit do zářivého světa bolesti, která na něj čekala.

Celá kobka byla změněná. Výbuch ho odhodil téměř na druhou stranu místnosti, směrem ke schodům. Tam, kde předtím žhnula karmínová záře, prosvítaly dírami mdlé proužky světla, ozařovaly svíjející se kouř a přitesávaly zdi komory do nemožných tvarů. A támhle ležel viník – veliký kvádr Kamene osudu byl puklý vedví.

Jeho poskvrněný povrch byl temný a mrtvý; teprve tehdy si Will poprvé jasně uvědomil, že to byl on, kdo ho zlomil. Naděje mu pomohla nadzvednout se. Byl nejvyšší čas odtud zmizet. Utéct z hrobu! Najít znovu život!

Zhluboka se nadechl a přinutil se zvednout, nejprve na kolena a konečně na nohy. Pak se pomalu vydal ke schodům a po nich vzhůru. Nahoře odtlačil železné mřížoví a vysoukal se do klece se sarkofágem, zaplněné štiplavým kouřem. Místo, které dřív stínila vysoká černá okna, najednou pročišťovalo jasné světlo slunce. Chladná, smrtelně bledá socha Swythena Mučedníka, vypadala v teplých paprscích, které ji zaplavovaly, téměř průhledná. Starší bloumali zmateně dokola, pozvedali své rudé pařáty proti bodavým slunečním paprskům a ječeli.

Náhle Will mohl opět dýchat. Jako by do něj s opuštěním pohřební komory opět začala proudit energie. Ovšem bratřím okolo hrobky se tak dobře nevedlo. Zničení Kamene osudu je zanechalo jako oloupené a jejich myšlenky ztratily řád. Obraceli se a kroutili jako v agónii. Jako červi polapení na denním světle se snažili vyhledat stín. Někteří ječeli a běhali v kruzích. Mnoho jich leželo schouleno na podlaze s rukama přitisknutýma k očím a ústům. Will se dostal z železného ohrazení a prodíral se šíleným prostorem k obrovským dubovým dveřím. Vyběhl na

nádvoří plné skla z vysypaných oken a když se otočil, spatřil veliký oblak valícího se dýmu, který vypadal jako obrovská houba. Její noha se točila a kroutila, a ve větru slábla.

Veliký cedr na nádvoří teď byl úplně holý. Rozběhl se k němu po chodníku posypaném nesčetnými jehlicemi a třpytícími se černými střepy z vyražených oken. Poté vylezl na střechu kůlny a přehoupl se přes korunu zdi do jakýchsi přilehlých zahrad. Nedaleko kašny seděla prastará černá kočka. Obezřetně si ho prohlížela, ale zůstala sedět na svém místě. Paprsky květnového slunce zářily a hřály. Neslyšel žádné ptáky. Neviděl však ani stopu po plamenech, které by narušovaly jasnou modř nebe. Navzdory všemu se jeho myšlenky rozběhly nejprve k Jívě a k nebezpečné roli, kterou se rozhodla v bitvě sehrát. Byl rád, že ji vysvobodil z moci kamene, a doufal, že se mu to nepovedlo příliš pozdě.

Přeskočil plot do postranní uličky a běžel dál. Čerstvý vzduch, který nabíral do plic, mu chladil vyprahlý krk jako doušky pramenité vody. Jakmile se dostal na hlavní ulici, zasáhl ho strašlivý klid, který se rozprostíral nad městem. Vypadalo to, jako by se tisíce náměsíčníků náhle ve stejnou chvíli probudily a lidé zjistili, že se stali vražedníky. Všechen boj ustal. Zbraně vypadaly z rukou a v bledých neholených žíznivých tvářích bylo vidět uvolnění a zmatek. Mnozí muži zírali vzhůru na hřibovitý oblak, který se kroutil a svíjel nad městem. Chvíli se zdálo, že se přemění v pořádně hrozivé bouřkové mračno, ale to se jen do kouře z kapituly opřely vzdušné proudy a znovu jej rozháněly.

Chladivý stín vrhaný oblakem na Verlamion se zvedal a Will se hnal zpět do města. Namířil si to k místu, kde vlály královské prapory. I tam panoval chaos. Vrcholek Strážní věže, která se nad ním tyčila, byl zčernalý ohněm a dveře jejího vstupu byly vyražené.

„Mistře Gwydione!“ vykřikl. Věděl, že ještě jedna bitva nemusí být úplně u konce.

Přeskočil rozdrcené dveře a pádil vzhůru po úzkých točitých schodech, vedoucích na vrcholek. Celou dobu se strachoval, aby ho na schodech nezastihl Maskullův plamenný hněv. Když však dorazil k prvnímu odpočívadlu v pořádku, dodal si odvahy a řítil se dál.

Na druhém odpočívadle trčely z temnoty vnitřnosti velikého přístroje na počítání času, byla to věc vytvořená z černého železa, k níž byl připojen mohutný zvon. Stroj se zastavil přesně v poledne.

Willa znovu zastavila vlastní opatrnost, avšak příval Maskullova rudého ohně stále nepřicházel, takže vnitřní varování ignoroval. Zahlédl denní světlo a vydal se dál. Vzpomínal na to, co mu Gwydion řekl o Maskullovi. Že je silný, ale není tak silný aby je porazil, budou-li spolu.

Vrazil na střechu. Všechno bylo teplé, zčernalé a pokryté vrstvou sazí. A stála tam hrozivá postava Maskulla.

„Mistře Gwyd…," začal.

Avšak Gwydion tam nebyl.

Kouzelník se otočil. „Ty!" zavrčel. „Ten učedník! To jsem mohl tušit!"

„Při slunci a měsíci! Co jsi provedl s Mistrem Gwydionem?" Will se na Maskulla vrhl, avšak jeho tělo ztuhlo v polovině skoku, bezmocně zachycené v čarovné pasti.

Kouzelník se obrátil a pohrdavě mávl rukou. „Já jsem tě vytvořil, a stejně tak snadno tě mohu ze světa sprovodit."

„Neeeee!"

Will viděl, jak se Maskull rozpřahuje, aby k němu vyslal ohnivý blesk. Pak se však veliký modrobílý diamant na kouzelníkově krku zableskl vlastním ohněm. Paprsek jasnějšího světla na kameni explodoval v jasné záři.

Náhle se Willovo tělo dalo znovu do pohybu a tvrdě narazilo na kamennou zídku ochozu. Prudce vyskočil na nohy a otočil se, připraven znovu zaútočit na kouzelníka.

Ale Maskull zmizel.

Will vzdychl, obešel všechny čtyři zdi a shlížel přes ně dolů. Žár bitvy stále ještě přetrvával v kamenech a železném zábradlí. Když prozkoumal osmibokou vížku v jednom rohu věže, viděl, že i ta je očazená a větší část špičaté olověné střechy se roztavila. Ale co se mohlo stát s kouzelníkem? Na místech, kde se setkávala střecha s rohy vížky, bývalo osm chrličů. Teď tam viděl jen čtyři. Je možné, že je Maskull oživil, aby si usnadnil útěk?

Ale záleželo vůbec na tom, že je Maskull pryč?

Will byl nadšený a vděčný, že žije. Jediné, po čem toužil, bylo najít Jívu a Gwydiona. Zaclonil si oči před sluncem a rozhlédl se po městě. Tržiště bylo plné tisíců vojáků obou stran. V takové tlačenici bylo nemožné kohokoli najít. I přesto letěl dolů po schodech a skočil na ulici. Nohy ho vedly do uličky, kde byli ošetřováni ranění a další ještě stále přinášeni. Jíva však mezi nimi nebyla. Na jiném místě, před největším hostincem, leželo na místě, kde padli, mnoho mrtvých.

Zdálo se, že z těl vystupuje jakási mlha, ve vzduchu chvíli prodléval zvláštní nepříjemný pocit, který odvanul v nic. Will ustoupil, víc než kdykoli předtím toužil najít Jívu – jenom ne tady.

Zaslechl žalostné kničení. Otočil se a spatřil bídnou postavu pána ze Strange, jak klečí před strážemi, tvrdí že je nevinný a žádá, aby byl předveden před vévodu Richarda, aby ho požádal o milost. Will se odvrátil a uviděl dům, v němž se ukryla královna s králem Halem. Dostal nápad. Uvnitř ležely hromady vydělaných kůží a zvířecích kožešin. Byl to krám koželuha, i když ten už před drahnou dobou kamsi zmizel.

Will vstoupil a ucítil něčí přítomnost. Nato si všiml, že po místnosti jsou poházeny součástky zbroje jako úlomky krunýře po večeři, k níž byl podáván rak. A na podlaze ležela lesklá přilbice, k níž byla připevněna zlatá koruna.

Rozhlížel se kolem sebe, ale královnu nikde neviděl, protože spolu s ostatními dvořany uprchla, aby si zachránila život, když se bitva začala obracet proti nim. V samém spěchu zde opustili krále.

Will odtáhl hromadu ovčích kožešin a za tou se krčila postava. Král Hal se vsoukal ještě hlouběji pod stůl. Měl doširoka otevřené oči, a tam, kde ho na tváři škrábl šíp, byla vidět krev.

„Nebojte se, Vaše Milosti," řekl Will a snažil se mu pomoci ven. „Je po bitvě. Přišel čas, abyste se ukázal svému lidu."

„Jsme poranění…," zamrkal král.

Nebylo to víc než větší škrábnutí. Will zvedl královu přilbici, sundal z ní korunu a snažil se ji položit králi na hlavu. Ovšem byla to válečná koruna, veliká tak, aby mohla zdobit přilbici, a spadla tedy králi kolem krku.

„Musíte vyjít ven," řekl Will rozhodně. „Potřebuji totiž krále. Musím někoho najít. Můj hlas sice není tak slabý jako váš, Vaše Milosti, avšak nedolehne ani z poloviny tak daleko."

Ačkoli král Hal dosud neprožil ani třicet pět let, pohyboval se jako stařec. Nejspíš to způsobil celoživotní vyčerpávající strach, který ho nutil k nerozhodnosti a povolnosti, anebo podivný pocit, že se poprvé v životě ocitl docela sám. Will na každý pád viděl, jak ho koruna děsí. Stáhl si ji z krku a Will ho vyvedl ven, koruna nekoruna. Všichni, kteří ho spatřili, ho okamžitě poznali a byli ohromení. Zvěsti o jeho přítomnosti se šířily jako požár v seníku. Vojáci na celém náměstí začali poklekat. Objevil se mezi nimi Gwydion a mířil k nim. Vypadal vyšší a silnější, než si ho Will pamatoval. Vousy měl sežehnuté a ruce zčernalé, ale jinak byl nezraněný a kráčel jim vstříc mezi těmi, kteří klečeli před králem Halem.

Will se k němu rozběhl a objal ho. „Dokázali jsme to, Mistře Gwydione! Dokázali!"

Čaroděj ho chytil za ramena a pohlédl mu hluboko do očí. „Ty jsi to dokázal, Willande! Ty a jedině ty."

„Tak jsem nakonec vyplnil proroctví o Dítěti osudu! Udělal jsem skutečně z jednoho dva. Kámen osudu praskl vedví, přesně uprostřed!"

Čaroděj se na něj záhadně zahleděl a pak řekl: „Willande, jsem na tebe hrdý, víc než si vůbec dokážeš představit."

Ale Will neposlouchal. „Mistře Gwydione, prosím – musím najít Jívu! Někde tu je! Myslel jsem, že když najdu krále, mohl by ji nějak vyvolat.

Čaroděj sevřel jeho ruku. „A já ti pomohu. Nejdřív mi však budeš muset říct, co se stalo, neboť síla lorku zničehonic přesně v pravé poledne jako by zmizela. Jako kdyby někdo upokojil jeho srdce."

Will mu vyprávěl vše, nač si vzpomněl. Nakonec však jeho pohled spočinul na Strážní věži a řekl: „Stále nechápu, co se stalo s Maskullem."

„Je pryč."

„Chceš říct, že je mrtev?"

„Prostě je pryč. Poslal jsem ho pomocí mizícího kouzla daleko odtud."

„Ale vždyť jsi říkal, že jsi žádné takové kouzlo nepřipravil. Včera v noci, když nás pronásledoval zmar, jsi tvrdil…“

„Řekl jsem, že jsem nemohl připravit mizící kouzlo, kterým bych nás dostal do bezpečí. Také jsem ti před dlouhým časem prozradil, že najednou může být připraveno jen jediné kouzlo. Důvod, proč jsem nemohl připravit kouzlo pro naši záchranu, spočíval v tom, že už jsem jedno vytvořil a připravil ke spuštění.“

„A měl je u sebe Maskull? Chceš říct, že byl tak pošetilý, že si od tebe něco vzal?“ zeptal se Will a vzpomněl si na ptačí lebku, kterou Gwydion nosíval kolem krku, a na útesy, kam se s její pomocí dostali.

„Nepřímo…“ Gwydionova ústa se roztáhla v širokém úsměvu. „Měl ho u sebe, když stál nahoře na věži. Pamatuješ se na ten drahokam, který jsem vzal z Leirova labutího pláště?“

„Hvězdu Annuinu? Byla tedy přece jen důležitá!“

Čarodějův čtverácký úsměv se změnil ve spokojenost. „Můj plán s drahokamem nespočíval ani tak v tom, že bych chtěl uplatit královnu, ani abych pro Richarda získal regentství; chtěl jsem, aby se jím královna okázale honosila. Znám Maskulla už dlouho. Počítal jsem s jeho touhou mít kámen pro sebe. A on mě nezklamal. Bažil po něm a přesto se nikdy nedozvěděl co je zač, ani – a to je důležitější – odkud se vzal.“

„Takže… Maskull je teď zavřený v Leirově hrobce?“

„S tímhle si nemusíš dělat starosti, Willande! Maskull není na žádném tak málo bezpečném místě, jako je nějaká mohyla.“

„Tak kde tedy je?“

„Viděl jsi mě, jak jsem vzal Hvězdu Annuinu z Leirovy hrobky. Jednou jsem ti však řekl, že původně patřila králi ještě mocnějšímu, než Leir. Byl to totiž král Artuš Veliký, kdo ji za dnů Prvních lidí vynesl z Dolní říše. Od počátku času ležela Hvězda spolu s ostatními Svátostmi v komnatě hluboko pod zemí. Tam se lidská ruka tohoto drahokamu poprvé dotkla a tam byl také teď Maskull odeslán. Stačilo pouze nachytat ho při nepozornosti a vyslat na drahokam spouštěcí kouzlo. Je mazaný a velice starostlivý, pokud jde o něho samotného, je těžké ho nachytat, když ses však objevil za jeho zády a on se k tobě otočil, přišla má šance a tak byl, v pravém smyslu těch slov, poražen námi oběma.“

Teď už byli skoro u krále a Willova netrpělivost rostla. „Mistře Gwydione, musím zjistit, co se stalo s Jívou! I když je vše zachráněno, pro mě může být vše ztraceno, nebudu-li ji moci najít!“

„Našlapuj opatrně, Willande…“

Will přečkal chvíli, než čaroděj svěřil krále do opatrování kapitánů vévody Richarda, a požádal ho, aby procházel mezi raněnými a dotýkal se jich uzdravujícím dotykem krále. Poté vyslali královské heroldy, aby mezi přeživšími vyhledali dívku jménem Jíva, neboť ji hledá sám král.

„Ať je na tebe hrdá,“ řekl mu Gwydion. „Čekej na ni a buď užitečný. Vezmi si tuto mast a věnuj se raněným. Je tu spousta krvavých skutků, které je nutné odčinit, dokud je to možné.“

Ačkoli to Willovi lámalo srdce, chopil se masti a svědomitě se odebral za těmi, kteří ho potřebovali. Procházeli mezi nimi a léčil, a jeho vlastní bolesti se rozplývaly, takže pochopil rčení, že uzdravitelovy ruce se uzdravují uzdravováním. A celou tu dobu horlivě vyhlížel Jívu a přemýšlel, proč už na královo předvolání nepřišla.

Nakonec už to nemohl vydržet. Odtrhl se od umírajících a vydal se ji hledat sám. Ale jak ji mohl najít mezi tisíci vojáků, kteří se namačkali do města? Volal její jméno a marně se po ní díval mezi zelenou a bílou cambrayských lukostřelců, v jejichž jednotce sloužila. Dostal se opět k hrůznému místu, kde pod vývěsním štítem s vymalovaným hradem ležela mrtvola vévody Edgara z Mellsu.

Hned vedle bylo tělo hraběte z Umberu s krkem prostřeleným šípem. Ležel zde i Humprey, hrabě ze Stratfordu, syn vévody z Rockinghamu, a ‚Šílený John‘, baron Clifton z Aston Oddingley – a spolu s nimi mnoho a mnoho dalších obětí s méně významnými jmény. Všichni byli ohavně zamordováni a zbaveni života.

Náhle ucítil na rameni okovanou rukavici. Otočil se a spatřil samotného vévodu Richarda, který se přišel podívat na svého protivníka, jak to vyžaduje válečnický kodex, aby se s ním posmrtně smířil. Přilbici měl pod paží a v očích smutek. „Slyšel jsem, že Mistr Gwydion varoval vévodu Edgara před hrady. Podívej, jak svou smrtí potvrdil čarodějova slova.“

„Váš osobní nepřítel je mrtev, Milosti," řekl ztěžka Will. „Mrtvý by vám možná odpustil, avšak co jeho syn Henry? Asi bych vám jen těžko prominul, kdyby tu na ulici leželo mrtvé tělo mého otce."

„Ano, a já také, kdybych byl na jeho místě," řekl Edvard, který právě přicházel. Nevyložil si Willova slova správně a řekl: „Willand má pravdu, otče! Mějme se na pozoru před syny těch, kteří před námi leží, protože oni na dnešní den nezapomenou!"

Vévoda stál a hloubavě hleděl na mrtvé. Pak položil oběma ruce na ramena, jako by to byli jeho vlastní synové Edvard a Edmund. Will přemýšlel o kulhavém pomateném chlapci, z něhož už nikdy nevyroste válečník. Na krátkou chvíli se cítil být skutečnou součástí rodiny, v níž se stal mužem, ale tato chvíle rychle odezněla. Při rozloučení požádal Will vévodu, zda by mohl vyslat muže, kteří by se v jeho zelené jednotce lučištníků z Cambray ptali po Jívě.

Přešel napříč tržištěm na začátek uličky, kde na zemi ležela další těla. Byla vyrovnána do řady a kdosi je přikryl bílým plátnem, doneseným z některého z bohatších domů. Vypadalo to, jako by si zde na ulici ustlalo svá lůžka padesát mužů a mrtvoly pouze spaly. Avšak nehýbaly se a tváře měly bledé. Chvilkový dojem se změnil v děsivou můru. Will poklekl, když u mrtvých spatřil Jívu.

Také klečela a její žal byl o to větší, že shlížela na tělo svého otce.

„Přišla jsem příliš pozdě," řekla zoufale. „Vzalo mi ho jediné seknutí meče. Ach, Wille!"

Opřela se o něj a Will ji pevně objal. Tak tam stáli dlouhou chvíli a Jíva si spolu s proudem slz vylévala srdce.

* * *

Trvalo dlouho, než je Gwydion znovu našel. Nedaleko Tonnu už začali hloubit dvě obrovské jámy a čaroděj měl plné ruce práce. Jíva omývala otci obličej a česala mu vlasy. Pečovala o ni jedna z vědem, které přišly do města, aby teď, když boj skončil, dělaly co mohly. Sestra si s Gwydionem vyměnila pár tichých vět, načež Willa odvedl pryč, takže otec a dcera mohli těch posledních pár chvil strávit společně.

Gwydion vzal Willa znovu ke králi, neboť zde bylo několik neodkladných záležitostí. Především vysvětlení týkající se verlamionského Kamene osudu a chvíle, kdy výbuch vyrazil okna Mučedníkovy kapituly a k obloze se vznesl mohutný oblak dýmu. Když však bylo na toto téma vyřčeno vše, zařídil Gwydion setkání krále a vévody a udělal jim oběma nad čelem znamení.

„Hle!“ zvolal a otočil se s holí pozvednutou vysoko do vzduchu. „Teď jsme svědky uzavření míru!“

Vévoda Richard se vší svou mírností, soucitem a velkorysostí před králem poklekl. Nevzhlédl k němu, ale držel hlavu nanejvýš pokorně skloněnou a říkal: „S vaším dovolením, pane, se odeberu jako váš doprovod do Trinovantu. A ve svém paláci rozhodnete, co by mělo být učiněno jako nejprospěšnější.“

Král na něj hleděl, obličej bledý jako měsíc, nekonečně hluboké černé oči smutné, a slavnostně mu odvětil. „Richarde z Eboru, osvědčil ses jako věrný a důvěryhodný služebník. Neodebereme se do našeho královského paláce v Trinovantu, ale vstoupíme do Bílé síně a tam se, v dosahu Dědického kamene, sejde sněm šlechticů a bude rokovat o správné vládě pro Království. Tam, v přítomnosti shromážděných stavů, oznámíme naše doporučení, aby se vévoda z Eboru opět stal regentem Království a hraběti Sarumovi byla jako kancléři navrácena velká pečeť, jakož i hrabě Warrewyk znovu získal titul kapitána Callasu.“

Jakmile bylo toto vše vyřčeno a všichni přítomní projevili svůj souhlas, odvedl Gwydion Willa znovu před vévodu Richarda a tiše řekl: „Věděl bych, jak odměnit tohoto nejdůležitějšího muže. Ačkoli to nevíš, právě on dnes posloužil Království ze všech nejvíc.“

„Nejdůležitější, říkáš? Nevypadá tak, avšak budu ti věřit, Mistře Gwydione, neboť tvá moudrost je vskutku tajuplná.“

Vévoda Richard se teď před čarodějem choval skoro jako dítě, protože všechno jeho válečné zanícení bylo uhašeno a už si Gwydionovy pohnutky nevykládal po svém. Hleděl na něj s úctou, neboť vše se vyplnilo tak, jak čaroděj předpověděl, bitva skončila záhadným způsobem a bylo vybojováno daleko podivnější vítězství, než by si kdy dokázal představit.

„Ano,“ prohlásil vévoda pokorně. „Vše bude učiněno jak si žádáš, neboť jsi moudřejší, než jsem dokázal pochopit.“ Poté přivolal vlajkonoše a brzy přišel i sluha s drahocenným oděvem. Vévoda vyzval Willa, aby si sám zvolil, co by si přál jako projev vděčnosti. Byla to velkorysá, upřímně míněná nabídka. Will před sebou viděl váčky zlatých mincí, zbraně, jejichž čepele byly vykládány zářivým zlatem, i drahokamy nesmírné ceny.

Will předstoupil, sklonil se a na znamení úcty políbil vévodův pečetní prsten, jeho srdce však bylo stále sklíčené. Raději než si vybírat mezi klenoty z Fumiho doupěte, by stál po Jívině boku a tišil její žal. „Děkuji ti, Milosti, za tvou laskavost,“ řekl, „avšak teď bych se ze všeho nejraději vrátil domů, a tam mi nic takového nebude k užitku.“

„Pak tedy přijmi mého válečného koně, který tě domů odveze.“

Přivedli koně a jakmile ho Will spatřil, řekl: „Přijímám a jsem potěšen, neboť tento kůň mi připomíná jiného, na němž jsem kdysi jel.“

Gwydion souhlasně přikývl. „Jmenuje se Avon. Je z té nejlepší krve. Říká se, že silný kůň, pevná hůl a dobrá žena jsou tři požehnání, která muži působí radost.“

Poté se čaroděj s Willem odebrali ke králi. Čaroděj udělal nad jeho čelem znamení a krátce s ním pohovořil, načež král Hal přivolal písaře a otiskl svou pečeť na listinu.

„Co je to?“ zeptal se Will, když ho král vyzval, aby si papír vzal.

„Slyšeli jsme od Mistra Gwydiona, že miluješ svůj domov nadevše,“ pronesl král tichým hlasem.

„Nadevše, kromě jediného, Vaše Milosti. Děkuji vám.“

Gwydion mu zašeptal do ucha: „Dar přítele Hala je jen jedním z mnoha, které dnes rozdá v zájmu uzdravení Království. Ten tvůj je tajná listina, kterou musíš bezpečně dopravit domů. Dolina a každá vesnice a samota, která v ní leží, bude napříště zbavena povinnosti platit daně. Její sumu bude podle tohoto tajného nařízení platit královská pokladnice.“

„Vaše Milost je příliš velkorysá,“ řekl Will, ohromený tou poctou. Přesto byl stále neklidný. „Musím jít za Jívou, Mistře Gwydione. Musím…“

Gwydion ho uklidnil. „Počkej ještě chvilku, neboť teď se nějaký čas neuvidíme a já bych se s tebou chtěl řádně rozloučit.“

„Rozloučit?“ Will měl pocit, jako by přes slunce směřující k západu přeběhl mrak.

„Popřej mi šťastnou cestu, Willande, protože už pro mě sedlají koně. Ještě před soumrakem Verlamion opustím.“

„Tak brzy? Kam chceš jít, Mistře Gwydione?“

„Nejprve do Trinovantu. Musím dohlédnout, aby tento těžce vybojovaný mír vydržel. Poté se odeberu na sever, neboť tam toho musím hodně projednat a poradit se s nejedním mudrcem. Je nutné rozhodnout, co bude s Dračím kamenem a všemi ostatními kameny, které jsou roztroušené po celém Království. To je veliká otázka, a rozřešit ji nebude snadný úkol.“ Zkoumavě se na Willa zahleděl. „Nic z toho však není tvou starostí, protože jak jsi sám řekl, vyplnil jsi proroctví o Dítěti osudu.

Avšak ve slovech, která čaroděj říkal, zůstalo něco nevyřčeného, co Willa přimělo k otázce, zda zničením Kamene osudu bylo skutečně naplněno celé proroctví.

„Z jednoho se staly dva,“ řekl. „To síla proroctví zlomila Kámen osudu. Nebo snad ne, Mistře Gwydione?“

Čarodějův výraz zůstával nerozluštitelný. „Ještě stále neznáš vlastní síly. A jak by řekl Mistr bylinkář, ‚když je řeč o proroctvích, kdo o nich něco ví?‘ Povím ti jen tohle: lork se možná odmlčel, ale není mrtvý. Proto očekávám, že někdy v budoucím čase opět zaslechneme Gortovy ‚hlasy předků‘.“ Gwydion se rozhlédl kolem sebe. „Mezitím by ses měl vrátit domů. Žij v poklidu a buď sám k sobě vlídný. Ale jednoho dne, který stále může přijít, budeš muset vše opustit a stát na stráži.“ Vnořil ruku do rukávu. „Podívej! Jako dárek na rozloučenou jsem vyvolil toto.“

Will si vzal tenký svazeček. Vypadal starobyle a hnědá kůže jeho vazby byla ošoupaná. Na knize nebyla železná spona, jako na většině jiných, a na obálce byla vyvedena slova:

„Ane radhas a‘leguim oicheamna, ainsagimn deo teuiccimn.“

Will se usmál, neboť význam těchto slov v pravém jazyce dobře znal: „Pronášej tato slova, abys… nalezl tajemství v…

učenosti a tak… nalezl místo, kde rostou barevné houby? Cože?“

„… a tak nalezl pravou moudrost,“ opravil ho Gwydion.

„Hmmm. No, konečně mám vlastní pěknou knížku. To je legrace!“ řekl Will a obracel svazek v rukou. „Ale nevidím na ní žádné místo, kam by se dal připevnit řetěz.“

„Lituji toho, kdo by se pokusil přikovat tuto knihu. Ta slova na deskách jsou dostatečnou pojistkou,“ zabručel Gwydion.

„Copak může tak malá knížka skrývat nějakou větší moudrost?“ zeptal se Will uličnicky.

„Myslím že pro takové, jako jsi ty, víc než dost. Čím víc ji budeš číst, tím ta kniha bude větší. Však uvidíš!“

„Potom si jí tedy budu považovat, Mistře Gwydione. A doufám, že nakonec bude tak velká, až v ní nedokáže obrátit list ani tucet mužů! Budu pak moudrý, když ji celou přečtu?“

Čaroděj se usmál. „To nesvede žádná kniha. Avšak řekl bych, že tě učiní vzdělanějším a silnějším. A nemůžeš být silný, dokud nebudeš aspoň trochu moudrý, a nemůžeš být moudrý, dokud si do té své tvrdé hlavy nenacpeš trochu učenosti – alespoň tak to říká jedna z rad, týkající se opravdové dospělosti.“

Will se zazubil. Z dárku měl velikou radost, ale byl smutný, že jej dostal na rozloučenou. Když se pokusil knihu otevřít, desky se ani nepohnuly, dokud nepronesl ona kouzelná slova. I potom se mu stránky zdály prázdné, avšak když se na ně díval déle, začala se objevovat mlhavá slova, která opět mizela, podíval-li se jinam.

„To je běžné opatření,“ řekl Gwydion, načež ztišil hlas a dodal: „Pokud jde o čtení, učiň svým přítelem pravidelnost. Předčítej si z ní každý den. Budeš-li to dodržovat, najdeš si cestu k jejím slovům ještě dřív, než dorazíš do Doliny. A až se octneš v krajní nouzi – dobře si to zapamatuj – najdi stránku, na níž letí nejrychlejší z opeřenců, a zavolej ho jménem. To bude stačit.“

Objali se, Gwydion zašeptal slova v pravém jazyce a pak se rychle rozešli. Will sledoval, jak čaroděj odchází, a když mu zmizel z dohledu, vydal se vyhledat Jívu. Našel ji, sevřel ji pevně do náruče a zabalil do svého pláště.

„Přeješ si zůstat ve službě ve vévodově domácnosti?“ zeptal se jí.

Zaváhala. „Nevím, co jiného bych mohla dělat.“

„Vévoda bude souhlasit, protože paní Cicely říká, že jsi tvrdý pracant, veselý, a všichni si tě oblíbili.“

Nic neříkala, jen odvrátila obličej. Will viděl, jak jí slzy smývají z tváří trochu prachu bitvy.

„Je to zvláštní,“ řekl Will a nevěděl, jak jí to má podat, „ale v mém pravém domově je matka, která vždycky toužila po vlastní holčičce. Chci tím říct, že bych byl rád, kdyby ses rozhodla vrátit se do Doliny se mnou. Tedy jestli bys chtěla.“

„Ach, Wille! To bych si přála ze všeho nejvíc!“

A pak plakala, protože se už bála, že zůstane sama. A byla také pravda, že už mnoho a mnoho let toužila mít matku.

Přes nádvoří se začaly prostírat dlouhé stíny krátícího se dne a zavanul chladný vítr, který ještě zvětšil dojetí, provázející jejich odjezd. Zůstali jen tak dlouho, aby viděli, jak byl statečný Svenn svěřen zemi. Will stál u hrobu, zatímco Jíva zavinula otce do rubáše, načež ho společně uložili dolů mezi ostatní hrdiny. A Jíva nad ním držela stráž s očima zalitýma slzami, dokud se nezačal snášet večer a nezaplanuly pochodně. Přišel dlouhý a tichý zástup mužů a každý z nich hodil do hrobu mrtvých z obou armád hrst hlíny. Tak se zabitým dostalo slavnostní pocty vojenského pohřbu, a každý, kdo té scéně přihlížel, cítil v srdci vděk, že sám není tím, kdo leží dole v chladném jílu hrobu.

Poté Will vyzvedl Jívu na Avonův hřbet a obrátil koně k posledním odleskům zapadajícího slunce. Tak opustili osudové město Verlamion ještě předtím, než nadobro skončil den, a vydali se hledat útěchu jeden ve druhém.

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

ZELENÝ MUŽ

Krajinu laskalo jemné objetí přicházejícího léta. Přišel den, kdy rozkvetl a zavoněl hloh, povětří se naplnilo zvuky cvrčků, bzučením včel a libou písní skřivanů. Během putování Jíva hodně vyprávěla o svém otci a Will naslouchal, neboť věděl, že bolest ztráty může být umenšená tím, že s ní bude sdílet šťastné vzpomínky.

A tak mířili společně dva dny a dvě noci k západu a všude okolo se prohlubovalo léto. Chvílemi jela Jíva na Avonovi a Will ho vedl za uzdu, a když jela dlouho, vystřídali se, nebo kráčeli po jeho boku oba. Zranění na Willově tváři a rukou se uzdravovala s překvapivou snadností. Will si začal užívat nový klid mysli – stav, který předtím nepoznal, a jenž, jak se domníval, mohl mít víc než dost do činění s Gwydionovým šeptáním na rozloučenou.

V poledne druhého dne spolu s Jívou foukali do chmýří na pampeliškách a Will ji požádal, ať si něco přeje a podrží to v tajnosti. Poté jí ukázal talisman se skákajícím lososem, který mu opět visel okolo krku. Řekl jí, že na něm lpí ještě jiné přání, spojené s mateřskou láskou před více než dvěma lety.

„Gunhe robh arh chlachsan ammet adhorn,“ řekl, když talisman stiskl v dlani. *„Gesh an ruigha ma mer cheanat uidhe.“*

„To se píše okolo té ryby?“ zeptala se Jíva.

„Ne. Je to jen přání – vyřčené v řeči kamenů. Znamená to něco jako: ‚Kéž tato ozdoba zůstane v mém držení, dokud se nenavrátím domů.‘“

Cesta byla tentokrát daleko delší, než když se jí Will s Gwydionem ubírali na hřbetě rychlé Arondiel. Avonova kopyta klapala na prašných cestách a mnoho vesničanů jim cestou chválilo a vynášelo jejich nádherného bílého koně. Vyptávali se také na strašlivou bitvu, která se nedávno odehrála na Werlamově kopci.

Will o ní nemluvil, kromě toho, že vrtěl hlavou a říkal: „Moc ošklivá věc.“ A když o ní přemýšlel, zdálo se mu, jako by se ze vzpomínek na uplynulé události začala pomalu vytrácet skutečnost. Během zdlouhavé cesty domů Will rozjímal o nešťastném králi a o tom, jaký bude skutečný osud jeho říše. Také přemítal o lorku, věci, která měla lidem přinést prospěch, a jež nakonec plnila lidská srdce nenávistí. Čím víc se však v duchu věnoval vznešeným myšlenkám a důležitým záležitostem, tím silnější měl pocit, že jim přestává rozumět. Jediné, co se na Verlamionu dohodlo, bylo, že titulem a důstojností zůstane nadále u vlády král Hal, avšak činem a autoritou bude panovat vévoda Richard. Vlastně se Willovi zdálo, že by takovou věc dokázali nad džbánkem piva vyřešit daleko poklidněji dva Doliňané, a ani by přitom nemuseli zvýšit hlas, natož mrzačit a zabíjet lidi.

Když sledoval Jívin žal, pochopil, že soužení války musí zakoušet daleko víc lidí než jen ti, kteří byli poranění v poli. Gwydion jednou moudře řekl, že se kolem veškerých lidských činů, ať už dobrých či naopak, šíří kruhy, jaké vyvolává dotyk na hladině jezera, a nakonec se takový kruh radosti či zmaru dostane ke každému na celém světě.

Každý den cesty domů dělal Will to, k čemu ho vybídl Gwydion. Čítával si z malé knížky, přestože se mu nezdálo, že by se zvětšovala, jak očekával. Vždy když dočetl, zjistil, že opět přemýšlí o všech těch dosud neodhalených kamenech války a o tom, co Gwydion prohlásil o lorku. Tedy že není mrtev, přestože mu byl jeho nejprohnilejší zub vytržen. Přemítal také o velikém jezeře osudu a pochopil, jak málo scházelo a Maskull vrhl do vod světa balvan, jenž by navždy znemožnil, aby se vše vrátilo na své patřičné místo.

A co se tedy skutečně stalo s Maskullem? Kouzelník nemůže být zabit, a z toho, co Gwydion řekl, se zdálo, že byl spíš poslán do vyhnanství, než poražen. Když Will o kouzelníkovi přemýšlel, vyrojila se mu v mysli jeho poslední slova jako sršni a sužovala ho.

„‚Já jsem tě vytvořil a stejně tak snadno tě mohu ze světa sprovodit.‘ Co tím měl na mysli?“ zeptal se oblohy.

Ale obloha mu neodpovídala.

* * *

Ráno třetího dne vyjeli do Vršků a dostali se na místo, odkud Will spatřil Prsten obrů. Když se blížili ke Královskému kameni, zatnul zuby. Pod ním si všiml zbytků kamene války, které ještě stále ležely na místě, kde byl roztříštěn – veliký kus a kolem spousta menších úlomků. Sjel kousek ze stráně k hromadě skvrnitých kamenů, jež byla jediným pozůstatkem hrobky královny Orby. Avon se nechtěl přiblížit ke spálené zemi okolo, a tak ho odvedl pryč. Došli k ovčí stezce, Will vytáhl svoji malou knihu a obřadně ji otevřel.

Začal číst slova, jež se mu zjevovala, a náhle, jak se trochu nadzvedlo krycí kouzlo, se mu mlhavě zjevily povědomé lesy nad Dolinou. Skočil opět na Avona a pomohl Jívě za sebe. Odcválali ještě kousek k východu a netrvalo dlouho, objevil se přímo pod nimi Dolní Norton. Z obloučků a krajek svého letu na ně pokřikovaly vlaštovky a Will ucítil v kostech báječné rozechvění. Sjížděli poté do Doliny a Jíva se podivovala, jak se před nimi šípky a ostružiny rozestupovaly.

Stezka je vedla dolů Liščím lesem a mezi stříbřitými kmeny Zabučí, a pak kolem Gundalovy chýše. Jako by to byl docela jiný svět, tady dole. Teplejší a zelenější, prozářený jemnějším světlem. Willovo srdce naplnila zvláštní radost. Cítil lehkost, neboť kamkoli se podíval, viděl připomínku šťastných chvil, na něž téměř zapomněl. Cesta se vlnila stínem mezi urostlými buky s jemnou šedou kůrou a když se blížili k osamělému stavení, vylétlo jim vstříc hejno bílých holubic a jedna z nich se Willovi usadila na rameni.

Blížili se k domu a ozvalo se štěkání psa.

„Kdo tam?“ zavolala Ysenleda, vdova po Gundalovi.

„Přátelé,“ řekl Will, přestože se na ně dívala, jako by jimi nebyli. „Ty mě neznáš, Ysenledo? Já tě totiž, při slunci a měsíci, znám dobře!“

Podívala se důkladněji a rozesmála se. „A hele, Willand! Jsi to ty… Ale podívejme, jak ses změnil! Kdepak máš copy? A kdo je tahle hezoučká dívenka, co s tebou sedí na tom pěkném a velikém bílém koni? Pojďte sem, oba, a dejte si se mnou hrneček mléka, jestli chcete!“

A oni chtěli, protože byli vyprahlí a vdova Ysenleda ráda vyprávěla o starých časech komukoli, kdo byl ochoten naslouchat. Willa však zajímalo hlavně to, co se stalo během těch dvou let, kdy byl pryč. Po nějaké době se tedy zvedl s tím, že budou muset jet dál. Jeho touha být znovu skutečně doma už byla nesnesitelná.

Do vesnice přijeli po prašné cestě, Jíva na koni a Will ho vedl. Nezměnilo se vůbec nic. Dolní Norton byl přesně takový, jaký vždy býval.

Chlapci hrající si před Zeleným mužem Willa téměř nepoznali. Jejich otcové a starší bratři spolu přestali rozmlouvat a zírali na něj. Vývěsní štít nad nimi představovala stále stejná stará opršalá tabule, jen Zelený muž na ní se usmíval tak, jako nikdy předtím.

„Hrozně bych chtěl jet rovnou domů,“ pošeptal Will Jívě, „ale řekl bych, že se v téhle chvíli dál nedostaneme.“

„Ale, ale, ale! Jestlipak tohle není Willand Tulák!“ řekl Baldgood a ukazoval na něj, jako by viděl nějaký přízrak. „Hej, Breg! Podívej se, kdo přijel! A s ostříhanými vlasy a s chmýřím na tvářích!“

Bregowina vystrčila hlavu ze dveří. „Tak tohle je pohled, v jaký jsem už málem přestala doufat!“

Půl tuctu Doliňanů vyšlo ven. Vtáhli Willa do Zeleného muže a vmáčkli mu do ruky pohár piva na uvítanou.

„Skoro bych tě nepoznal!“ řekl Baldulf, který byl tlustší a růžovější než kdy dřív.

„Wybda nám všem řekla, že jsi mrtvý!“ řekl krčmář. „Tvrdí, že jsi skončil špatně, že tě sežrali goblini.“

„Jestli ho vážně sežrali goblini,“ řekl Baldulf, „tak ho museli zase rychle vyplivnout.“

„Ach, nikdy jsem nic takového neříkala!“ zavolala Wybda ze zadní místnosti. Stále vyšívala. „Říkala jsem přece, že by mě nepřekvapilo, kdyby ho to zabilo, odejít tak, jak to udělal.“

„Ach, to je jedno, Wybdo!“ řekl Baldulf a zadíval se na Jívu. „Ale kde jsi nechal své vychování, Wille?“

Will se trochu ostýchavě otočil. „Tohle je má přítelkyně. Jmenuje se Jíva.“

Usmála se na ně a jeden přes druhého jí říkal, jak jsou rádi, že ji poznávají, a všichni kývali. Poté Baldgood podal korbele pěnivého piva a všichni si brali, až každý v nálevně mohl připít na Willovo zdraví a přivítat jeho přítelkyni. Přestože byli všichni laskaví a všichni se zdáli potěšení, že mají Willa zpátky mezi sebou, Jívu udivovalo, že se nikdo z nich nezeptal kde byl a co dělal, nebo aspoň odkud pochází ona.

„Za to může krycí kouzlo,“ řekl jí potichu Will. „Říkám si, že kdyby Gwydion nezařídil, aby Doliňané byli trochu nevšímaví ke světu venku, všichni by se odtud mohli zatoulat někam pryč a nikdy by už nenašli cestu zpátky.“

Zvěsti o příjezdu se šířily rychle, protože jak upíjeli z pohárů, objevovalo se ve dveřích stále víc známých tváří.

„Tak tedy!“ řekl Will a povstal. Vypadalo to, že už dorazila půlka vesnice. „Poslouchejte všichni! Přivezli jsme vám dar od samotného krále!“

Jíva mu podala královskou listinu a Will ji přečetl s takovou lehkostí a plynulostí, že to bylo samé udivené *ach* a *och.* Poté se všichni ptali co mělo znamenat, co jim Will právě přečetl.

„Znamená to, že král slibuje nevybírat už z Doliny žádné daně a desátky.“

„Žádné daně? A po celý rok?“

„Tento rok, příští rok a navždy.“

Všichni byli překvapení a pak zavládla radost a nadšení, a když se Will otočil, spatřil u dveří stát Eldmara a Breonu. Rozběhl se k nim a bez jediného slova se objali. Oči jim zalily slzy štěstí.

„Matko, otče,“ řekl Will, vzal Jívu za ruku a vedl ji k nim. „Tady je někdo, koho byste měli poznat.“

POZNÁMKA AUTORA

Nikde v knize *Řeč kamenů* nepadne zmínka o Británii, Irsku či jiné známé zemi. Je to proto, že tato místa patří do našeho světa. Avšak svět, v němž vyrůstal Willand, není tak docela vymyšlený. Jako celek má určitou podobnost s naším, a to v čase i místě. Existuje spojitost mezi příhodami zaznamenanými v knize, a událostmi, které se skutečně udaly v našem patnáctém století. Stejně tak lze vysledovat i jistou spojitost mezi místy popsanými v románu a těmi skutečnými, rozesetými po celé Británii.

Čtenáři, kteří by snad chtěli tato místa spatřit, mohou začít třeba v hrabství Oxfordshire, v části, ležící v polovině cesty mezi Oxfordem a Stratfordem nad Avonou. Zdá se, že Dolní Norton a zbytek Doliny mají svůj původ zde. Milovníci piva tam bezpochyby znají název „Hook Norton," ovšem jsou tu i jiné Nortony.

Nedaleko odtud, poblíž silnice mezi Little a Great Rollrightem, najdeme nejkrásnější a také nejvýchodněji položený neolitický kamenný kruh v Británii. Lze říci, že jsme na „Vrškách," neboť tu jsou široko daleko nejvyšší body krajiny. Spolu s kruhem zde stojí i pokřivený kámen, zvaný Královský, ačkoli se ten král nemusel jmenovat Finglas, a rozpadlá hrobka, která mohla – nebo také nemusela – patřit královně jménem Orba.

Jižně od údajného údolí protékají panstvími Cornbury a Blenheim řeky Windrush a Evenlode. Kdysi zde široké okolí pokrýval obrovitý královský les, Wychský hvozd. Právě ve Woodstocku měl král Jindřich I. zvěřinec s exotickými druhy zvířat. V jeho sbírkách bychom ovšem jednorožce hledali marně. Připomínky lesa jsou stále zachovány v názvech několika vesnic na západ odtud. Náš Wychský hvozd protínala

římská silnice, známá jako Akeman, jejíž části využívají i chodci putující po turistické stezce Oxfordshire Way. Přestože v Anglii patnáctého století skutečně žil pán ze Strange, nebylo to ve Wychském lese. V našem světě se po věži Willova pána ze Strange nezachovalo nic – tedy nic, kromě příkopu. Posvátný dubový háj zde znovu vysazen nebyl, což je škoda, ovšem na druhou stranu se nezachovala ani výroba zbraní. Návštěvníci, kteří by chtěli vidět věž podobnou té, v níž přebýval pán ze Strange, nemohou udělat nic lepšího, než se vypravit na hrad Coch. Ten leží v zemi, kterou nazýváme Wales nebo také Cymru, a Willand ji znal jako Cambray.

Willovo a Gwydionovo putování na Clarendon by v našem světě vedlo přes řeku Temži u Radcot Bridge (kde se ve čtrnáctém století odehrála jistá bitva) a pak dále přes Uffington, proslavený svým bílým koněm. Tam leží skutečná Dračí hůrka a Wormhill Bottom, a nedaleko i Lambourn – samozřejmě proslulý svými koňmi.

Vystoupá-li novodobý poutník u Wayland's Smithy na hřeben a zamíří-li na západ a na jih, dorazí nakonec do Savernake Wood, nedaleko Marlborough. Dále pak snadno najde cestu proti proudu řeky Bourne, která víceméně kopíruje hranici mezi hrabstvími Wiltshire a Hampshire a dál k Salisbury.

I v našem světě stojí pozůstatky Celuai na Sencassimnh, třebaže po „louce vypravěčů příběhů" dnes chodí daleko víc návštěvníků, než se kdy ve význačné dny shromáždilo mezi kameny Velkého Henge a naslouchalo příběhům vyprávěným v pravém jazyce.

Zříceniny Sarumu a Figsburského kruhu stále existují v okolí současného Salisbury, stejně jako stopy po clarendonském paláci. Na tomto místě v létě roku 1453 zešílel anglický král Jindřich VI., a následné události pak vedly až k válce dvou růží.

Pozoruhodné neolitické klenoty v nebývalém množství lze navštívit v Irsku. Bylo by lákavé věřit, že útesy, na nichž se ocitli Will a Gwydion, byly tytéž, jako útesy Moherské v hrabství Clare. Tato téměř dvě stě metrů vysoká příkrá skaliska, spadající přímo do Atlantského oceánu, nabízejí pohled na ty nejúžasnější západy slunce na zemi. Je nutné poznamenat, že mohyla, v níž se nacházelo dvojče Dračího kamene, může ležet

kdesi na rozeklaném pobřeží hrabství Kerry, kdesi u Cnoc Breanainnu.

Malá loďka, plavící se z přístavu v jižním Irsku, řekněme z Cobh, by se nejspíš pokusila využít převládajících západních větrů, které bičují vody Irského moře. Lidé, žijící na velkém ostrově v tomto moři, by snad mohli poznat jméno Gwydionova rodiště. Předpokládejme však, že se loďka plavila na jih od ostrova Ellan Vannin a dál okolo ostrova Lundy a jižního pobřeží Walesu až do ústí řeky Severn. Teď by minula Bristol a podplula pod dvěma velkolepými visutými mosty, které spojují Anglii a Wales. Pokud by zvolila správnou chvíli přílivu, mohla by se plavit od Severn Bore až k městu Gloucester. Přistáním na východním břehu a pochodem na jih bychom se snadno dostali do míst, kde leží Uley a proslulá podlouhlá mohyla, známá jako Hetty Pegler's Tump.

Cesta na sever, skrze současný Cotswold, by navedla poutníka na stejnou cestu, kterou absolvovali Will a Gwydion. Ta byla víceméně rovnoběžná s pradávnou římskou cestou, nazývanou Foss Way. Nakonec by ji však přece jen bylo nutné přetnout a nechat se zavést do Warwickshiru, pak na západ po severním pomezí Oxfordshiru a do oblasti Northamptonshiru, kde pramení řeka Cherwell. Bystrozrací čtenáři by odtud mohli spatřit místo, kde kdysi ležel Dračí kámen. Pravda, jména tamních vesnic byla v průběhu věků poněkud zkomolená.

Zvolí-li si moderní turista severovýchodní cestu podél řeky Nene, směřující k Washi, přivede ho k pozůstatkům velikého Rockinghamského lesa. Východně od Geddingtonu, proslaveného především díky Eleonořině kříži, leží na řece Nene vesnice Waddenhoe a pět mil severněji víska Oundle. Po dalších pěti mílích narazíme na Fotheringhay, což je v současnosti příjemná vesnička s pozoruhodným kostelem, který na takto skromném místě působí až příliš impozantně. Přechod přes řeku dnes nikdo nehlídá, ovšem ti, kteří pohlédnou za hospodářské budovy u mostu, spatří nejspíš pahorek, který je jedinou památkou na kdysi velkolepý hrad.

Hrad ve Fotheringhay se v našem světě proslavil především v patnáctém století jako pevnost Richarda, vévody z Yorku, a rodiště Richarda, vévody z Gloucesteru, pozdějšího anglického krále Richarda III. V následujícím století se toto místo stalo

svědkem hanebné justiční vraždy, neboť právě ve Velké síni byla setnuta statečná Marie, královna Skotů. Když pak v následujícím století získal anglický trůn její syn, skotský Jakub VI., přikázal Velkou síň strhnout a spolu s ní i skvělou osmibokou věž, čímž hrad nadobro vymazal z povrchu země a dnes z něj zbývá stěží pár kamenů. Pahorek však přetrval a říká se, že na něm každé léto vyrůstají bodláky, a když se z močálů zvednou podzimní mlhy, procházejí se po zříceninách duchové.

Dalším hradem Richarda z Yorku se může pochlubit Shropshire, hraničící s Walesem. Jde o z podstatné části zachovalý hrad Ludlow s nádherným historickým městem. Dostanete-li se tam, určitě se podívejte do studny, neboť jde o jednu z nejhlubších hradních studní v Anglii. Willův odchod a následné putování s Gwydionem ho vedlo napříč „Vnitrozemím“ přes mnoho míst, která se zdají mít spojitost s reálnými místy v našem světě. Lze nalézt i Anstinovu jeskyni a vesničku Cheddle.

Malebné vesničky podél řeky Rea, kde Will strávil své patnácté narozeniny, zmizely kdesi v našem Birminghamu. Devět z nich, se zmínkou kamenů ve jméně, existuje v různé podobě dodnes. Kromě jediné leží všechny na malém prostoru asi šestkrát šest kilometrů severně od Markét Bosworthu.

Mladý William Shakespeare začal svoji kariéru dramatika převyprávěním „Sváru dvou slavných rodů Yorků a Lancasterů,“ nebo jak bychom řekli my války dvou růží. Projdou-li si čtenáři Shakespearova Jindřicha VI. – zvláště pak třetí dějství – zjistí nejspíš hodně o hrdinech naší knihy, a ti nejpozornější objeví i další spojitosti.

Ti, kdo znají Bard, nejspíš pokývají hlavou nad zmínkou o „oblasti Ardenu“. Náš Wooton Wawen má sice hospodu U černého býka, avšak chov „lidožravých létající oblud“ je poněkud sporný. V Anglii se nenachází žádné Aston Oddingley ani panství patřící baronu Cliftonovi. Nedaleko Worcesteru však existuje Oddingley, kde žili dva páni Cliffordové, otec a syn, kteří nechvalně prosluli a díky tomu se dostali do kronik patnáctého století.

Pokud jde o ostatní šlechtické tituly, vévoda z Mellsu v Anglii nikdy nežil, ovšem v Sommersetu leží vesnička Mells, která je dalším z míst, jež mají na svoji velikost podezřele

velkolepý kostel. Na jeho hřbitově odpočívá jeden z nejlepších anglických válečných básníků. Mimochodem, Jack Horner z jisté dětské říkanky má také spojitost s Mellsem.

Jízda Arondiel mohla Willa a Gwydiona odvézt přes Oxfordshire a Buckinghamshire až k útesu, kde končí (nebo začíná) turistická trasa zvaná Ridgeway. Minuli „Thring, Ving a Ivangham," v jejichž jménech zaznívá ozvěna názvů tří panství, o něž podle prastaré básně přišel jistý šlechtic poté, co se dostal do rozepře s Černým princem. Poslední z nich použil sir Walter Scott v podobě Ivanhoe. Dnes můžeme v sousedství tohoto křídového srázu nalézt tři města – Wingrave, Ring a Ivinghoe.

Tak se tedy současný poutník nakonec dostane do Hertfordshiru a k městu St. Albans. Římané nazývali své nedaleké město Verulamium a bylo to právě v St. Albans, kde se v květnu 1455 setkalo vojsko krále Jindřicha VI. s armádou, již vedl vévoda z Yorku a hrabě z Warwicku, která se měla domoci nápravy očividných křivd. Vydáte-li se do St. Albans v létě, můžete mít to štěstí, že bude otevřena městská zvonice. Tu a tam bývá možné vystoupat až na její vrchol a shlížet dolů, jako shlížel Maskull z podobné věže na bitvu zuřící pod ním. Návštěvník katedrály v ní může najít tmavý kámen „puklý vedví". Leží na podstavci v jižní chrámové lodi. Ti, kteří zamíří do severní katedrály města, kde se arcibiskup píše „z Eboru," mohou také narazit na zajímavý kámen. Tento je uzavřený v podzemní kryptě a říká se mu „Kámen osudu.

* * *

Je zajímavé uvažovat o tom, jaké by to bylo, kdyby měl anglický král v patnáctém století, řekněme Jindřich VI., docela odlišnou představu o historii a geografii země, než máme my. Disponujeme přesnými mapami, které zobrazují krajinu, v níž žijeme, a vztahy jejích jednotlivých částí. Můžeme se snadno dostat do všech částí Království a máme výhodu mnoha set let vědeckého bádání a zkoumání minulosti. Žádný ze středověkých vladařů takový poklad nevlastnil. Jindřich měl před sebou prazvláštní směs náboženství, překroucených letopisů a pověstí sloužících šlechtickým rodům, jako je „Historia Regum Britanniae", sepsaná Geoffreyem z

Monmouthu. Ta měla vytvořit Anglii důstojnou minulost a také podklad pro urozené rodokmeny jejích panovníků. Například tajemné jméno Trinovant, mnohokrát zmíněné v *Řeči kamenů.* Odkazovalo k velikému opevněnému městu na břehu řeky Iesis, očividně sídlu vlády. V Geoffreyově Historii je spojeno s jistým Bratem, který uprchl po pádu Tróje. Na ostrově, který dobyl a pojmenoval po sobě – Británie – založil nové město, pojmenované Troy Novant čili Nová Trója, což je vlastně město z Willova světa.

Nakonec je vhodné vzpomenout, že v těchto dávno minulých dnech vrcholného středověku byla víra v obry a draky naprosto běžná. Neprobádané oblasti listnatých hvozdů tehdejší Anglie byly zaplavené strašlivými i zázračnými tvory. Kdo se s takovým odstupem odváží tvrdit, že nic takového neexistovalo? Willandův svět byl záměrně vymyšlen tak, aby fantastické představy středověké mysli nebyly pouze považovány za možné, ale aby byly skutečné.

DODATEK I

O DOBÁCH SVĚTA

Prohlášení druidů

„Svět je takový, jakým se nám jeví.“ Tak se praví. Než byly oči, které by svět viděly, a mysl, která by mu mohla rozumět, nedalo se mluvit o světě. A později, v *čase férijců, kdy byl pouze led, se toho odehrálo tolik! O tom však nemáme jasné povědomí, pročež ti, kteří se snaží popisovat počátek světa, říkají: „Na počátku přišel led…“*

Z Knihy Dob

A když síla Slunce vzrostla a led ustoupil, bylo zřejmé, že se utonulá země se stane oceánem a ze země Albion bude ostrov. A poté nadešla doba stromů, a zde, za časů, které leží mimo paměť, vprostřed svých skleněných věží, přebýval urozený lid férijců, a to byl tentýž, který po odchodu ledu vysadil stromy.

A zanedlouho poté přišli na zemi lidé a tito První lidé nebyli podobní těm, kteří přišli později, neboť byli vysocí, silní a hovořili mírně a hodně se radovali. Žili dlouho a v dostatku, neboť doba jejich životů se počítá k časům kouzel, kdy byl svět laskavější.

Ten čas se však ve světě nachýlil a zanedlouho vzrostlo působení zmaru a první doba byla u konce. Férijci se rozhodli opustit Albion a odebrali se do Dolní říše. Přenechali zemi světla a vzduchu Prvním lidem, kteří byli učiněni smutnými, stejně jako posmutní děcko, když ho opustí vlídní rodiče.

Následně žil lid Albionu v míru se zemí a jeho moudrost byla veliká, neboť jim ji odkázali férijci. I přesto po mnoha pokoleních přišla veliká pohroma a tentokrát První lidé upadali a na Ostrovech nadešla doba pustoty. A v této době ubíhaly roky nepočítány, neboť zemi zaplavili plazi a wyverni a draci. V horách žili odporní obři, skřeti a pololidé, kruhy osudu na kopcovitém severu zamořila hrůzná stvoření a na všem ležela temnota.

A pokryl tyto ostrovy oblak strachu, neboť žádný z mužů východu si netroufl plavit se k Útesům stvůr z obav, že by mohl být stržen z paluby a pozřen obludou, jež tehdy žily poblíž Ostrovů, a ten čas se nazývá dobou obrů.

Pak však přišel hrdina, člověk jménem Brea, jenž byl vyhnancem z vlastní země, pročež hledal novou zemi, v níž by mohl žít. I přišel na Ostrovy z východu, jak někteří tvrdí z království Amoru, a doprovázen družinou svých bratrů a jejich udatnými rodinami přibyl do země Albionu, porazil obry a získal držbu Ostrovů znovu pro plemeno lidí, a ta doba byla nazývána dobou železa.

Breův rod vládl více než tisíc let, dokud neskončila doba železa a nezačala jiná, doba otroctví a války… Trvala tisíc let, avšak skončila, když jako dobyvatel připlul Villan. Tak se počala pátá doba světa, doba současná, nevyzpytatelná, pročež je nazývána dobou sváru.

Doba stromů
Doba obrů
Doba železa
Doba otroctví a války
Doba sváru

DODATEK II

KRÁLOVÉ Z BREOVA RODU

Prvních třináct vládnoucích panovníků

1. *Brea* – přemohl obry Magoga a Gogmagoga
2. *Loegrin* – Breův syn
3. *královna – Gwendolin* – zapuzená manželka Loegrina
4. *Maddan* – syn Loegrina a Gwendolin
5. *Memprax* – syn Maddana, krutovládce
6. *Ibrax* – syn Mempraxe
7. *Ibron* – zvaný „Brea Scatgiree“
8. *Liele* – syn Brey Scatgireeho
9. *Hudibrax* – syn Leilův
10. *Bladud* – zvaný „Bladud Malomocný“
11. *Leir* – jediný syn Bladuda, nazýván „Veliký“
12. *královna Cordelin* – třetí Leirova dcera
13. *královny Goneril a Regan* – dcery krále Leira, vládly společně

Brejští králové v časech příchodu Otrokářů

77. *Hely* – syn Dagwena
78. *Ludd* – prvorozený syn Helyho, slavný král
79. *Caswallan* – druhý syn Helyho, odrazil Otrokáře
80. *Tervan* – třetí syn Helyho
81. *Cunobelin* – syn Tervana
82. *Carutax* – nejstarší syn Cunobelina, poražen Otrokáři
83. *Avirax* – nejmladší syn Cunobelina
84. *Marics* – syn Aviraxe, nazývaný „Avirax Zrádce“

Brejští králové v časech Artušových

99. *Orelin* – zvaný „Starý,“ nastoupil po svém bratrovi
100. *Uther* – prasynovec Orelina
101. *Artuš* – syn Uthera, Artuš Veliký